

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

ДЖАНЕТ
ДЕЙЛИ

НЕПОЗНАТАТА
СЕСТРА

От авторката на ЛЮБОВ И ОМРАЗА и РАНЧОТО НА ВЛЮБЕНИТЕ

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ НЕПОЗНАТАТА СЕСТРА

Превод: Йорданка Пенкова

chitanka.info

На погребението на Робърт Дийн Лосън за пръв път се срещат двете му дъщери — законната Аби и детето на любовта Рейчъл. По ирония на съдбата двете са родени в един и същи ден и си приличат като близначки. Рейчъл смята, че Аби има всичко — богатство, истинско семейство, любовта на родителите си. Аби пък непрекъснато има чувството, че е пренебрегвана от баща си. Вместо да се сближат след срещата, между двете пламва силна омраза. Завистта и съперничеството непрекъснато объркват живота им и нараняват най-близките им хора.

1.

Слънчевата светлина проникваше през гъстия балдахин на дъбовите клони и падаше на петна върху стария мраморен паметник, който обозначаваше този участък от хюстънските гробища като семеен парцел на семейство Лосън. Издялан във формата на древен обелиск, той бе издигнат преди повече от сто години, за да бди над гробовете на първите от фамилията, погребани в Тексас, да пази паметта на падналите далеч от първия си тексаски дом като горди войници на Конфедерацията. Тук отново се бяха събрали опечалени и земята се готвеше да приеме тялото на още един член на семейството: Робърт Дийн Лосън младши, известен на всички като Дийн.

Аби беше съкрушена от внезапната смърт на баща си. Полицайте казваха, че било злополука. Карал твърде бързо и не успял да вземе завоя. Беше се случило на път от летището за вкъщи след служебно пътуване до Лос Анджелис. Загинал на място, твърдяха те, сякаш така смъртта му ставаше по-приемлива.

Ала тя не можеше да се примири. Най-много я болеше, че бе лишена от възможността да поговори за последен път с него, да му каже колко много го обича и може би... да чуе, че и той я обича. Беше така глупаво, така детински, когато си го признаваше, ала бе истина. Тя беше на двацет и седем години, а още не бе надрасла потребността да спечели неговата обич. Колкото и да се беше опитвала да се доближи до него, нещо непрекъснато ги беше разделяло, някаква стена, която не бе рухнала, въпреки че години наред бе блъскала по нея.

Вцепенена от скръб, тя вдигна поглед от затворения ковчег на баща си, покрит с жълти тексаски рози, и огледа хората, събрани около гроба. Не бяха толкова много, както на погребението на дядо ѝ преди деветнайсет години. Тогава бе дошъл дори губернаторът. Но това бе обяснимо. Нейният дядо Ер Ди Лосън бе един от пионерите в добива на петрол. Той бе човекът, заредил отново семейната каса, изпразнена през ужасните години след Гражданската война. Решителен, умен и много самоуверен — така си го спомняше Аби, въпреки че когато той

почина, тя беше още дете, едва осемгодишна. Историите, които бе чувала за него, го представяха като колоритна и очарователна личност, понякога стигаща до безскрупулност, за да постигне, каквото иска. В зората на петролния бизнес това било неизбежно.

Ала Лосънови не бяха петролни милионери. Когато хората правеха подобни намеци пред Аби — кръстена Абигейл Луиз Лосън на прабаба си, — тя с огромно удоволствие цитираше Ер Ди: „Не от петрол, скъпа. Спечелили сме състоянието си от кал.“ Смаяното изражение, което се появяваше на лицата им, винаги я разсмиваше. После им обясняваше, че става дума за течността, която се напompва в отвърстието, размеква почвата за сондажната корона, отвежда отломките, поддържа налягането и предотвратява фонтанирането. В далечните времена на роторното сондиране тази течност представлявала смес от глина и вода, буквално кал. По-късно започнали да включват в нея и други добавки, като барит и бетонит, за да увеличат тежестта ѝ. В края, на двайсетте години, след като работил известно време на разрастващите се петролни полета в Тексас, Ер Ди създал собствена формула на „калта“, заел се лично с доставките и основал компания, която след време превърнал в богата корпорация.

След неговата смърт и последвалата продажба на компанията от страна на баща ѝ ролята на семейство Лосън в Хюстън се бе променила значително. Сега влиянието им в петролната общност бе сведено до трайните приятелски връзки с бившите делови партньори на Ер Ди. Ала със своето богатство и авторитет те бяха запазили позициите си в отбраното общество, за което свидетелстваха множеството изтъкнати личности между опечалените.

Аби гледаше познатите лица и си мислеше колко е странно, че в такъв момент човек забелязва подобни неща, сякаш живите се нуждаят от потвърждение за значимостта на обичания покойник — потвърждение, измервано единствено с броя влиятелни хора, дошли на погребението.

Майка ѝ плъзна дантелена кърпичка под черния воал на шапката си, за да попие сълзите, и доловила движението, Аби понечи да се обърне към нея. В същия момент зърна младата жена, застанала до мемориалния обелиск. Тя ѝ се стори така позната, че не се съдържа и я погледна още веднъж. Вторачи се в нея шокирана, пребледняла като платно. Приликата беше обезпокоителна.

— А сега да се помолим — прикани свещеникът, застанал с наведена глава пред затворения ковчег. — О, Господи, днес сме се събрали тук, за да положим за вечен покой тялото на твоя слуга Дийн Лосън, обичан съпруг и баща...

Аби чу поканата за молитва, ала думите на свещеника не достигнаха до съзнанието ѝ. Твърде стъписана бе от външността на непознатата. „Не е възможно. Не може да бъде“ — мислеше си объркано тя и студена тръпка пропълзя по гърба ѝ.

Жената стоеше с леко наведена глава и ветрецът разпиляваше гъстите ѝ кестеняви коси — със същия разкошен нюанс като нейните. Ала онова, което най-силно поразя Аби, бяха очите: лазурносини и искрящи, бездънни като морските дълбини — досущ като нейните.

„Лосъново синьо“, така го наричаше дядо ѝ, когато се хвалеше, че очите им са по-сини от метличина.

Аби имаше чувството, че гледа собственото си леко разместено отражение. Усещането бе странно. Несъзнателно вдигна ръка към косите си, за да се увери, че все още са опънати назад и прибрани в кок на тила, а не падат свободно по раменете, както на жената отгатык пътеката. Коя бе тя?

Пристъпи по-близо до Бенедикт Яблонски, управител на фермата за арабски коне в „Ривър Бенд“, семейното имение на Лосънови югозападно от Хюстън. Но преди да успее да го попита за непознатата, която направо бе нейна двойница, застиналото до този момент множество се раздвижи. Загуби я за миг от погледа си и тя изчезна някъде. Къде? Как бе могла да изчезне толкова бързо? Коя бе тя? Свещеникът тръгна към тях и майка ѝ стана от стола. Черният воал закриваше плувналите ѝ в сълзи очи. Аби също се надигна и застана до нея, както винаги готова да покровителства стройната като тръстика Бабс Лосън. Още от дете бе привикнала да спестява на майка си всякакви неприятности. Така правеше и баща ѝ. Бабс просто не можеше да се справя с проблемите. Обръщаше се на другата страна и се преструваше, че те не съществуват, сякаш така ще изчезнат.

Но Аби, която бе наследила гордостта и упоритостта на Лосънови, предпочиташе да посреща всяка ситуация лице в лице. Неспособна да прогони от съзнанието си образа на жената, която толкова много приличаше на нея, и решена да я открие, тя оглеждаше лицата на тълпящите се около гроба хора и едва чуваше

съболезнованията, които свещеникът поднасяше на майка ѝ. Трябваше да е тук някъде.

Инстинктивно се обърна за помощ към Бенедикт Яблонски, както бе правила през целия си живот. Облечен в костюм от туид, стар почти колкото него, той държеше каскета си пред гърдите. Гъстата му, обикновено разрошена стоманеносива коса, бе гладко сресана.

Възрастта бе набраздила лицето и посребрила главата му, ала той все още изглеждаше непоклатим като скала. Сякаш нищо не можеше да го обърка и разколебае. Кое то не бе така изненадващо, като се има предвид какво бе преживял в Полша по време на нацистката окупация и през първите следвоенни години.

Сега, застанала до него, Аби си спомни как навремето се шегуваше, че всичко у него е ъгловато: челюстта, брадичката, раменете и държането. И все пак той бе човекът, който бе упражнявал огромно влияние в живота ѝ. При него бе тичала с всичките си въпроси и проблеми като дете.

Той бе сериозен мъж и рядко се усмихваше. Вгледа се в нея за миг, за да разчете езика на тялото ѝ, както често го бе виждала да прави с младите арабски жребци, които тренира.

— Какво има? — в говора му се долавяха гърленият акцент и лиричният ритъм на майчиния му полски, език.

— Преди секунди до семейния обелиск имаше някаква жена. Видя ли я?

— Не — отвърна той и неволно погледна натам. — Каква жена?

— Не знам — Аби се намръщи и отново заоглежда хората, които сновяха наоколо. Знаеше, че непознатата не е плод на въображението ѝ. Разсеяно прокара ръка по талията си и дискретно приглади черната рокля от „Шанел“; крепдешинът бе мек и приятен на пипане. После отново се обърна към него.

— Постави място за мен до мама, Бен.

— Добре.

Аби се смеси с множеството около гроба, като спираше да поговори с един, да приеме съчувственото ръкостискане на друг. Кимаше, усмихваше се едва-едва, промърморваше в отговор нещо подходящо и непрекъснато се оглеждаше за непознатата.

Тъкмо щеше да реши, че тя вече си е отишла, когато я забеляза в края на тълпата. Отново се обезпокои от смайващата прилика помежду

им. Редом с нея стоеше сивокосата Мери-Джо Андерсън, дългогодишната секретарка на баща ѝ, ръководила повече или по-малко самостоятелно ограничената му адвокатска практика през годините. Стъписана и обърквана, Аби прикова поглед в тях. Какво правеше Мери-Джо с нея? Познаваше ли я?

Някой я докосна по рамото и зад гърба ѝ се чу дълбок мъжки глас:

— Госпожице Лосън? Добре ли сте?

— Моля? — тя се обърна и погледна с недоумение високия чернокос мъж, който вече я подхващаше за лакътя.

— Попитах добре ли сте? — устните му под тъмните мустаци се разтегнаха в търпелива и любезна усмивка, но присвитите му очи я изучаваха внимателно.

— Аз... добре съм — отвърна тя и се взря в грубо издяланите му черти, опитвайки се да събере мислите си. Струваше ѝ се някак познат.

Спомни си за жената и хвърли поглед през рамо, а мъжът сложи ръка на кръста ѝ да я подкрепи.

— По-добре да седнете — каза той и я поведе в обратната посока.

Аби се възпротиви:

— Казах ви, че съм добре. Нищо ми няма.

Мъжът я погледна скептично, наклонил глава настрани, но я пусна.

— Не изглеждате добре. Всъщност, госпожице Лосън, преди миг изглеждахте направо ужасно.

Откровеността му я накара да съсредоточи цялото си внимание върху него, макар че зърна Мери-Джо Андерсън да се отдалечава сама от гроба. Смяташе, че се е научила да прикрива чувствата си, а се оказваше, че се е заблуждавала. Или пък той бе по-наблюдателен от повечето хора.

— Вероятно е било от жегата — отвърна Аби.

— Горещо е — съгласи се мъжът с леко кимване. Погледът му се плъзгаше по лицето ѝ, а очите му оставаха все така зорки и изучаващи. Това засили чувството ѝ, че са се срещали някъде... и че тогава също я е разглеждал по този начин.

— Но се чувствам добре. Все пак благодаря за загрижеността... — и замълча, тъй като не знаеше името му.

— Уайлдър. Маккрий Уайлдър — името не ѝ говореше нищо и той, изглежда, разбра това. — Срецнахме се миналата пролет в кантората на баща ви.

След тези думи тя изведнъж го видя седнал в големия кожен фотьойл в адвокатската кантора на баща ѝ. Спомни си раздражението, изписано на лицето му, когато тя нахълта без предупреждение и прекъсна разговора им, и как се облегна назад и започна да я наблюдава, като потриваше с показалец мустака си. Онзи следобед той беше облечен в риза цвят каки със запретнати маншети и разкопчана яка, разкриваща лекото окосмяване на гърдите му. Мускулите на ръцете му изпъкваха, кожата му беше гладка на вид и загоряла от слънцето, раменете — широки. Но имаше и още нещо. Свъсила вежди, тя се опитваше да се сети какво ѝ убягва. Пое си дъх и долови мускусния аромат на мъжкия му одеколон.

— Петрол — към миризмата на тютюна от лулата на баща ѝ бе примесен дъхът на петролните полета. — Не говорехте ли за това с баща ми?

— Косвено. Поласкан съм, че си спомняте.

— Нима? — той някак си нямаше вид на човек, който се вълнува от комплименти.

— Кой не би се почувствал поласкан, когато хубава жена го е запомнила от случайна среща?

— Бих могла да назова неколцина — Аби не се поддаде на опитите му да я очарова. Умееше да преценява хората.

— Като например бившия ви съпруг?

Тя неволно скри безименния пръст на лявата си ръка. Той вече не бе украсен от платинената венчална халка и почти закриващия я пръстен с блестящ трикаратов сапфир, ограден с диаманти, които бе избрала в „Тифани“ и Кристофър Джон Артуел бе купил след романтична закуска пред магазина на Пето Авеню в Ню Йорк. Преди десет месеца ги бе хвърлила в лицето му. Тогава приключи нейният злополучен шестгодишен брак. Още същия следобед бе напуснала къщата на Лейзи Лейн в хюстънския квартал „Ривър Оукс“, прибрала се бе в „Ривър Бенд“ и си бе върнала моминското име. Съжаляваше за някои неща в живота си, но разтрогването на брака ѝ не бе между тях.

Въпреки това бе възмутена, че той се намесва в личния ѝ живот.

— Изглежда, знаете доста неща за мен, господин Уайлдър — отвърна тя с леко предизвикателен тон.

— Доколкото си спомням, същия ден бяхте получили окончателното решение за развода и искахте да го отпразнувате. Един мъж не забравя току-така, когато млада и поразително красива жена обяви, че е свободна.

Тя беше забравила каква бе причината да нахълта в кабинета на баща си тогава.

— Вие си спомняте? — тонът ѝ омекна. — Поласкана съм.

— Нима?

Аби го погледна с интерес, изненадана от бързината, с която отвръщаше на намека ѝ; с нейните камъни по нейната глава. Почувства се жива за пръв път откакто бе научила за смъртта на баща си, но само за кратко. Не можеше да избяга от сериозността на момента, когато затвореният ковчег още не бе спуснат в гроба и потискащо горещият въздух бе натезжал от миризмата на рози.

Маккрий хвърли поглед натам.

— Искам да знаете колко много съжалявам за смъртта на баща ви.

Неприятно ѝ бе, че се връщат към баналните фрази и също толкова баналните отговори.

— Благодаря. Благодаря и за загрижеността ви.

В мига, в който той си тръгна, Аби почувства отсъствието му, ала нямаше време да се замисли върху това. Други хора чакаха да ѝ изкажат съболезнования и тя отново тръгна да обикаля, като търсеше с поглед непознатата и продължаваше да се чуди коя е.

Рейчъл Фар я наблюдаваше от разстояние, впечатлена от грацията и самоувереността, с които тя се придвижваше през тълпата. Всичко идваше от онази скъпа черна рокля, реши тя, така семпла, но толкова елегантна със сатенената гарнитура на маншетите, изправената яка и прореза. Или може би от начина, по който носеше косата си, вдигната и прибрана в сложен кок, който ѝ придаваше толкова модерен и сигурен вид. Определено не ѝ личеше да страда от жегата и влагата като нея. Роклята не прилепваше по тялото ѝ и косата ѝ не бе мокра от пот като нейната. Рейчъл беше очаквала, че ще е горещо, но не и че ще е толкова влажно. Нали Тексас уж трябваше да е сух, равен и кафяв?

Хюстън бе разположен на равно място, но тънеше в буйна зеленина и очевидно бе влажен.

Погледна червената роза, която стискаше в ръката си. Каdifените ѝ листенца бяха кљумнали от жегата. Купила я бе от количката с цветя на хюстънската интерконтинентална аерогара малко след пристигането си от Калифорния вчера следобед. Искаше да я положи върху ковчега на Дийн като символ на любовта си към него, но се боеше да направи този така прост жест.

Снощи бе отишла до погребалното бюро, ала не ѝ бе достигнала смелост да влезе вътре, защото се боеше от реакцията на семейството и не желаше да прави сцени. И днес остана вън от черквата, докато траеше опелото за Дийн. Искаше ѝ се да влезе, но се чувстваше някак твърде нечиста, за да присъства. Накрая последва процесията от линкълни, мерцедеси, ролс-ройси и кадилаци до гробищата край града.

Не можеше да се избави от мисълта, че ако секретарката не ѝ бе телефонирала, никой нямаше да ѝ съобщи за смъртта на Дийн. Щяха да минат дни, седмици, дори може би месеци, докато разбере. Опитала се бе да изрази благодарността си пред госпожа Андерсън, но бе доловила колко неловко се чувства тя с нея на погребението.

Не беше честно. Рейчъл също бе обичала Дийн. Семейството му би трябвало да разбере, че ѝ се иска да скърби заедно с тях и да сподели болката от общата им загуба. Той бе посвещавал толкова малко време на нея и толкова много на тях. Възмутена, тя твърдо реши да сложи розата върху ковчега. Изобщо не я интересуваше какво ще си помислят те.

За да не се откаже, тръгна бързо и без да вижда нищо около себе си по тясната ивица земя, разделяща редиците гробове. Ниските ѝ токчета потъваха в дебелия килим от трева в шарената сянка на високите дъбове, които стояха на стража над мъртвите. Струваше ѝ се, че се движи във вакуум, капсулирана в мъката, която замъгляваше възприятията и, така че картините и звуците наоколо почти не достигаха до съзнанието ѝ.

Въпреки обидата и болката си Рейчъл осъзнаваше, че след като беше получила само трохи от живота му, беше съвсем логично да ѝ бъдат отредени трохи и от смъртта му. Но колкото и да бе негодувала срещу всичко това, сега се разплака. Вече нищо не можеше да поправи

тази несправедливост. Само Дийн бе имал властта да го стори, а той беше мъртъв.

Изведнъж ковчегът изникна пред нея, покрит с жълти рози. Тя спря и колебливо положи върху него увехналата червена роза. Цветето изглеждаше така самотно и нелепо, че ѝ се доплака. Примигна, за да прогони сълзите, които пареха очите ѝ, прокара пръсти по ръба на ковчега за последно сбогом и си тръгна. Когато вдигна очи, видя Аби, застанала на по-малко от пет метра от нея, намръщена и вперила в лицето ѝ объркан и напрегнат поглед. За част от секундата Рейчъл се изкуши да изчезне колкото може по-скоро, сякаш беше виновна за нещо. Ала за нищо не бе виновна. Защо да бяга тогава? Тя повдигна леко брадичка и тръгна напред в същия миг, в който ѝ Аби стори същото.

Срещнаха се по средата на разстоянието. Аби първа заговори:

— Коя сте вие? Очаква ли се да ви познавам? — имаше същия леко провлачен тексаски говор като на Дийн. Рейчъл установи, че е по-висока от нея с повече от десет сантиметра, но това не ѝ вдъхна чувство за превъзходство, а само я накара да се почувства тромава и несръчна.

— Казвам се Рейчъл. Рейчъл Фар от Лос Анджелис.

— От Лос Анджелис ли? — веждите на Аби се свъсиха още по-силно. — Татко тъкмо се бе върнал от там.

— Знам — разбрала, че тя няма никаква представа коя е, Рейчъл изведнъж се почувства безкрайно огорчена и наранена. — Дийн казваше, че много си приличаме. Предполагам, че е така, в известен смисъл.

— Коя сте вие? — попита отново Аби.

— Аз съм негова дъщеря.

Аби се отдръпна шокирана и ядосана.

— Това е невъзможно. Аз съм неговата дъщеря, единственото му дете.

— Не, вие сте...

Но Аби не желаше да слуша повече нелепите ѝ лъжи.

— Не знам коя сте и какво търсите тук — каза тя, като се стараше да не повишава глас, — но ако не си тръгнете веднага, ще се погрижа да ви изхвърлят от гробищата.

2.

Рейчъл побягна, искаше да се махне час по-скоро от тук. Съжали, че дойде на погребението. Направила бе грешка, ужасна грешка.

Но как бе очаквала да реагира Аби, когато се срещнат? Нима се беше надявала, че ще я прегърне и ще я поздрави като отдавна загубена своя сестра, каквато бе в действителност? Е поне полусестра. Или че ще я покани в дома си? Не, това би било ужасно.

Не можеше да си представи нищо по-лошо от това да види всички онези трофеи, които Аби бе печелила по изложбите с конете на Дийн. Рейчъл отдавна бе станала редовна посетителка на библиотеката в Лос Анджелис, ровеше се в списанията и вестниците, за да задоволява потребността си от повече сведения за бащата, когото виждаше толкова рядко. С какво запълваше той времето си, когато не беше с нея? Къде живееше? Как живееше? Доста списания бяха писали за „Ривър Бенд“ през годините, предимно такива, които се занимават с арабски коне. Той рядко й споменаваше за публикациите, ала тя откриваше в тях множество фотографии на Аби, яхнала някой от великолепните му арабски коне, и него, гордо изправен до главата на животното.

Виждаше снимки на викторианската семейна къща и скъпите модни тоалети на съпругата и другата му дъщеря на техните пищни партита и балове. Прочела бе в светските хроники на хюстънските издания за официалното представяне на Аби в обществото и с болка бе извърнала очи от фотографията, показваща я как танцува с Дийн на бала на дебютантките, зашеметяваща в разкошната си бяла рокля. Аби, така красива и дръзка... и толкова приличаща на нея.

Със свито сърце бе научавала за пътуванията ѝ с Дийн в Англия, Европа и Близкия изток, а тя не бе ходила никъде с него, освен до Дисниленд и остров Каталина.

Цял живот бе изпитвала завист при мисълта, че Аби има Дийн непрекъснато до себе си, че той я завива вечер, когато си ляга, че е с нея на всеки празник, всяка коледна сутрин, когато отваря очи, и на

всяко важно събитие, от клавирните рецитали до дипломирането. Самата тя биваше ощастливявана с присъствието му не повече от четири пъти в годината, особено след като майка и почина.

Ясно беше с коя от двете е искал да бъде, коя е обичал. Тя едва ли е била за него нещо повече от смуцаващо бреме, нежелателно усложнение. Мислеше си, че вече е надживяла болката и огорчението. След завършването на Калифорнийския университет в Лос Анджелис Рейчъл се опитваше да изгради своя живот. Имаше хубава работа и обещаваща кариера като художничка в голяма рекламна агенция, но днес всичките ѝ стари рани се отвориха отново, по-болезнени и жестоки от всякога.

Тя спря и се опита да се съвземе и да намери взетата под наем кола. Тъкмо когато откри светлокафявия файърбърд, дълга черна лимузина отби до ръба на алеята и спря на празното място зад него. Униформеният шофьор изскочи да отвори задната врата и тя се загледа разсеяно в мъжа, който слезе от нея.

Човекът каза нещо на шофьора, после тръгна с енергична походка към Рейчъл. Нещо в силните му черти ѝ напомни за Дийн. Беше около петдесет и пет годишен, приблизително на възрастта на баща ѝ, и тя се запита дали и край неговите очи се появяват бръчици, когато се усмихва.

След миг се увери в това, защото човекът я забеляза и веднага ѝ се усмихна.

— Как си? — топлотата и искреността на гласа му, превръщаха въпроса в нещо повече от банална фраза.

След миг Рейчъл установи с почуда, че вече се ръкува с него.

— Добре, благодаря — набързо изтри сълзата, която се бе изтърколила по бузата ѝ. Сигурна бе, че изглежда ужасно, че очите ѝ са зачервени и подпухнали. Но мекият му поглед подсказваше, че той е твърде голям джентълмен, за да спомене за това.

— Службата е свършила, нали? — каза мъжът. — Съжалявам, че закъснях, но... — замълча и леко се намръщи. — Извинете ме, но вие не сте Аби, нали?

— Не. Не съм — искаше ѝ се да умре, когато забеляза как той неволно се отдръпна от нея. През целия си живот се бе борила със срама. Нищо лошо не беше сторила, ала така и не бе успяла да се

избави от чувството за вина. Разтреперана от болката, Рейчъл понечи да си тръгне.

— Чакайте. Вие трябва да сте... дъщерята на Каролайн.

Тя спря. Най-сетне бе разпозната от някого, от човек, който можеше наистина да разбере дълбоката ѝ скръб.

— Познавали сте... майка ми? — колебливо се обърна към него.

— Да. Името ви е Рейчъл, нали?

— Да — тя също се усмихна, за пръв път от дни. — Извинете — поклати глава, гърлото ѝ бе твърде свито от вълнение, за да каже нещо повече. — Вашето име?

— Простете. Предполагах, че ме познавате. Казвам се Лейн Канфийлд.

— Господин Канфийлд. Да, Дийн често говореше за вас. Той... много ви ценеше.

Някои хора твърдяха, че Лейн Канфийлд притежавал половината Тексас — а другата половина не заслужавала да бъде купена. Според материалите във вестниците, които Рейчъл бе чела, имуществото му бе огромно и от всякакъв вид: от компании за жилищно строителство до луксозни хотели и нефтохимически заводи. Статиите рядко бяха придружени от фотографии. Като че ли бе чувала, че не понасял да се вдига шум около личността му.

— Честно казано, чувствата бяха взаимни. Дийн бе забележителен човек и верен приятел. Ще липсва на много хора.

— Да — тя сведе глава.

— Още ли живеете в Лос Анджелис? — Лейн тактично насочи разговора към по-неутрална тема.

— Да. Той току-що ме бе посетил. На връщане отложиха полета му. Закъснял е. Бързал е да се прибере вкъщи, когато... е станала злополуката — бързал бе да се върне при Аби, дъщерята, която беше обичал.

— Дълго ли ще останете в Хюстън? Дали не бихме могли да обядваме или да вечеряме заедно? Струва ми се, че това би се харесало на Дийн, не мислите ли?

— Не сте длъжен да го правите — не желаше да е задължена за никого.

— Нищо не съм длъжен. Имам такова желание. В кой хотел сте?

— В „Холидей Ин“, онзи до „Астро“ — чу се да отговаря тя.

— Ще ви се обадя утре, след като прегледам програмата си.

— Добре.

Казаха си „довиждане“, но Лейн постоя още малко и проследи с поглед младата жена, която се отдалечаваше. Приликата между баща и дъщеря беше голяма. Тя бе висока и стройна като него, имаше гъстата му кестенява коса и невероятно сините очи. Беше чувствителна и уязвима. Да, много приличаше на Дийн.

На Аби не й отне много време да открие майка си, да я убеди, че е време да си тръгват, и да я поведе бързо към чакащата лимузина. Не желаше да поема риска Бабс да се сблъска с онази натрапница, която твърдеше... Все едно какво твърдеше. Самата мисъл за това бе смешна, абсурдна. Жената явно бе луда.

Потеглящите коли задръстваха тясната алея и лимузината едва пъплеше. Аби се облегна назад. Питаше се с колко ли от приятелите им е говорила тя, на кого ли още е разказала лъжите си. Тексасците страшно си падаха по скандалите.

Погледна скришом майка си. „Бабс идва от бълбукащ ручей“, чувала бе, че Ер Ди Лосън често говорел така за нея. Трябваше да признае, че сравнението бе изключително сполучливо. Майка й бе бърлива и весела, непрекъснато скачаше от тема на тема. Можеше да говори с часове, без да каже нещо. Животът й сякаш бе безкраен низ от партита. Страшно обичаше да ги организира, както и да ги посещава.

Аби си помисли, че двама души трудно биха могли да изглеждат по-неподходящи един за друг от нейните родители. Но Бабс направо обожаваше Дийн. Не вземаше нито едно решение, дори и най-простото, без да се посъветва с него. Напълно му се доверяваше. Намираше за чудесно всичко, каквото вършеше той.

Е, не съвсем всичко. Аби се понамръщи, когато си спомни разправиите им зад затворените врати: пискливия глас на майка й, долитащите отвътре хлипове, сърдития и решителен, но измъчен вид на баща й, когато излизаше. Майка й винаги оставаше в стаята, понякога с часове, а после се появяваше бледа и потисната, необичайно тиха, с подпухнали и зачервени очи. Някои от ранните спомени на Аби бяха смътни, ала й бе останало впечатлението, че кавгите им се въртят все около едно и също нещо и че това нещо някак си е свързано с честите пътувания на баща й до Калифорния за срещи с един от клиентите му.

Веднъж, малко след като бе заминала да учи в Тексаския университет, Аби бе предложила на майка си да замине с него за Лос Анджелис.

В края на краищата — убеждаваше я тя по телефона — сега, когато вече не съм си у дома, защо трябва да стоиш съвсем сама в тази голяма къща? Това е прекрасна възможност да започнеш да пътуваш и да правиш компания на татко.

Още си спомняше задавеното, но категорично „не“, което прозвуча по линията.

— Мамо...

— Мразя Калифорния — отговори Бабс с необичайна горчивина.

— Мамо, ти дори не си ходила там.

— Нито пък имам желание да отида — и рязко смени темата.

При други обстоятелства Аби би я разпитвала, докато не разбере причината. Ставаше невероятно упорита, когато се сблъскваше с някаква стена. Ако се налагаше, разглобяваше я тухла по тухла, за да види какво има зад нея. Ала беше разбрала, че става дума за нещо, за което Бабс не желае дори да мисли. И сега се питаше защо.

Онази жена, Рейчъл, бе казала, че е от Лос Анджелис, спомни си неохотно Аби. Разбира се, това бе само съвпадение, както и характерните ѝ сини очи. Лосъново синьо. Обезпокоена от тази мисъл, тя се намръщи. В паметта ѝ изникна втрещеният поглед, с който я гледаше баща ѝ, когато си мислеше, че тя не го забелязва, неговото измъчено изражение, тъгата и съжалението в наситеносините му очи, същите като нейните. И тези на Рейчъл Фар.

Винаги си бе мислила, че я гледа така, защото съжاليا, че не е момче. Кой мъж не би искал да има син, който да продължи името и традициите на семейството? Той се беше опитвал да я обича. А тя отчаяно се бе мъчила да спечели любовта му и никога не бе успяла напълно.

Може би вината бе нейна. Може би, ако не бе спорила толкова много с него... Аби често подхващаше разправиите само за да го накара да погледне в нея, а не през нея. Караха се за всичко, от конете и домашната работа, до парите и политиката. Последният им голям сблъсък бе за развода ѝ.

— Аби, мисля, че както винаги действаш прибързано — смъмри я той, когато му каза, че е напуснала Кристофър. — Във всяко

семейство има проблеми. Ако се беше помъчила да проявиш малко повече разбиране...

— Разбиране ли? — избухна тя. — Каж ми какво разбиране може да прояви една съпруга, когато открие, че мъжът ѝ върти любов с други жени, дори с някои от нейните познати?

— Е, това не означава, че...

— Какво очакваш да направя? Да му го простя? Да не искаш да кажеш, че трябва да гледам на другата страна, докато той ме прави на глупачка пред всичките ни приятели? Няма да позволя да ме унижават така, никога повече.

— Разбирам колко наранена се чувстваш от неговата... недискретност — той подбираше внимателно думите и крачеше пред бюрото си, сякаш пледира пред съдебните заседатели. — Съмнявам се, че го е направил нарочно. Тези неща понякога започват така невинно. Докато разбере, мъжът може да се окаже затънал повече, отколкото изобщо е искал. Не е било планирано. Просто се е случило.

— От собствен опит ли знаеш, татко? — сръза го тя, а той пребледня и се извърна. Имаше виновен вид. Аби, която никога не пропускаше възможността да спечели предимство, се хвърли в атака. — Изневерявал ли си на мама? Затова ли защитавах Кристофър и се опълчвах против мен, собствената си дъщеря? Не те ли е грижа, че съм нещастна?

— Разбира се, че ме е грижа — увери я той.

— Наистина ли? Понякога се чудя — тя се отдръпна от него и се помъчи да потисне огорчението си. — Татко, знам, че според теб трябва да простя и да забравя случилото се. Но не мога и няма да го направя. Не мога да му вярвам. А без доверие няма любов. Може би изобщо не е имало. Вече не знам, а и, честно казано, не ме интересува. Искам само да се избавя от този брак и Кристофър да изчезне от живота ми.

— По дяволите, Аби, нито един Лосън не се е развеждал.

— В такъв случай просто ще бъда първата, нали? Време е някой да създаде прецедент — на излизане от кабинета му спря на вратата и добави... — Но не се безпокой, татко. Няма да искам услугите ти като адвокат. Ще си намеря някой друг, някой, който няма такива скрупули.

След това рядко засягаха тази тема. Но Аби знаеше, че баща ѝ така и не се бе примирил с развода. Върна се вкъщи със съзнанието за

новото напрежение, възникнало помежду им, но решена да го преодолее. Само че не успя. Смъртта му я изпревари.

Почувства задушавашо стягане в гърлото, в очите ѝ напиреха сълзи.

През тъмните стъкла на лимузината зърна Рейчъл Фар, застанала между надгробните плочи. Дали баща ѝ не бе имал връзка с друга жена? И дали Рейчъл Фар не бе резултат от тази връзка? Толкова абсурдно ли бе това, колкото си бе мислила в началото?

Твърде много бяха полузабравените спомени, които я караха да допуска, че тук има нещо повече от поредица съвпадения. Дочутите фрази от караниците между родителите ѝ, непрекъснатите пътувания на баща ѝ до Лос Анджелис, начинът, по който се взираше в нея, сякаш вижда друга — все неща, на които никога не бе гледала като на късчета от пъзел и които сега започваха да се подреждат. Предан съпруг и баща. Нима е било само преструвка? И през всичките тези години е крил в Лос Анджелис друга дъщеря?

Като се бореше с чувството, че е предадена Аби отново се вгледа в Рейчъл и се замисли над смуцаващите прилики: цвета на косата, формата на лицето и сините очи. Доминантността на бащата, така би го Нарекъл Бен с езика на коневъдите: способността на жребеца да предава на потомството своите характерни белези.

Чувстваше се така, сякаш нейният свят внезапно бе преобърнат и силно разклатен. Вече подлагаше на съмнение всичко, което бе приемала за истина. Мислила бе, че познава баща си. Сега той ѝ се струваше почти чужд. Дали изобщо бе обичал майка ѝ... или нея? Ненавиждаше тези въпроси, тези съмнения... и спомените, сега омърсени от измамата.

— Аби, виж! — възкликна Бабс и тя изтръпна, сигурна, че е забелязала Рейчъл Фар. — Това не е ли Лейн Канфийлд?

Обсебена от Рейчъл, Аби не бе обърнала внимание на мъжа, с когото разговаряше тя. Наистина беше Лейн Канфийлд, най-близкият приятел на баща ѝ. Не го бе виждала от сватбата си преди шест години, но той почти не се бе променил. Все още беше в отлична форма, имаше авторитетна осанка и успяваше да изглежда хладен и спокоен в следобедната жега, въпреки че беше с костюм и вратовръзка. Ако изобщо се забелязваше някаква промяна, това беше косата му,

поначало преждевременно прошарена, сега бе посивяла още повече и бе заприличала на потъмняло сребро.

Но от къде на къде разговаряше с Рейчъл Фар? Познаваше ли я? Държеше се така, сякаш я познава. Впрочем, ако всичко това бе вярно, не беше ли логично баща ѝ да се е доверявал на Лейн? Логиката стана още по-съкрушителна, когато си припомни, че той бе определил Лейн Канфийлд за изпълнител на своето завещание.

— Лейн е — майка ѝ натисна бутона на страничната облегалка, опитвайки се да задейства автоматичното отваряне на прозореца. Най-сетне успя и влажната жегла на юнския следобед нахлу в колата. — Лейн! Лейн Канфийлд!

Като чу името си, той се обърна и дойде при тях.

— Бабс, толкова съжалявам. Нямах възможност да дойда по-рано. Бях на съвещание в Саудитска Арабия. Научих за... катастрофата... едва късно снощи. Пристигнах по най-бързия възможен начин — каза той.

— Важното е, че си тук. Дийн държеше толкова много на твоето приятелство, но съм сигурна, че знаеш това — Бабс не пускаше ръката му. — Ще пътуваш с нас до къщата, нали?

— Разбира се. Дай ми само минутка.

Лейн тръгна нанякъде и Аби си помисли, че може би се опитва да догони Рейчъл. Ала не, той спря до черната лимузина, паркирана няколко коли по-нататък, каза нещо на шофьора, после пое обратно.

Чувстваше се като парализирана, не искаше да повярва, че е възможно. Но когато Лейн Канфийлд се качи в купето и се настани на седалката срещу майка ѝ, почувства върху себе си внимателния му поглед. Явно изследваше всяка нейна черта и я сравняваше с Рейчъл, но не изглеждаше изненадан от приликата помежду им, което означаваше, че я е очаквал.

— Ще останеш за вечеря, нали, Лейн? Ще дойдат семейство Рамзи и семейство Коул. И още доста хора обещаха да наминат. Ще ни е много приятно, ако се присъединиш към нас — настояваше Бабс.

— Бих искал — Лейн с усилие насочи вниманието си към вдовицата на Дийн, все още привлекателна жена за своите четирийсет и осем години. — За съжаление ще трябва да си тръгна рано. Налага се довечера да се върна в града и да свърша някои неща.

— Разбирам — Бабс кимна, гласът ѝ трепереше. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи, но с огромно усилие се овладя и се обърна към Аби: — Лейн беше шафер на сватбата ни, но предполагам, знаеш това, нали, Аби?

— Да, мамо.

— Никога няма да забравя онзи ден — Бабс въздъхна. — Спомняш ли си как колата ни не искаше да потегли, Лейн? Дийн бърника мотора близо час. Целият му смокинг беше изцапан с грес, а аз си мислех само, че ще трябва да потеглим на медения си месец с онзи файтон. Дийн опита всичко, но така и не успя да я оправи.

— Струва ми се, че липсваха някои части — Лейн се усмихна при спомена за саботажа, организиран от него и приятелите му.

— Нищо чудно тогава — след всичките тези години смехът на Бабс все още бе заразителен. — Ти ни зае своята кола, ако не се лъжа.

— Да — Лейн си спомни началото на онзи далечен ден.

3.

Гостите бяха започнали да пристигат дълго преди обявения час за началото на венчалната церемония в градината на „Ривър Бенд“. Всичко беше девствено бяло. Представителната къща, красивата дъсчена ограда и беседката с изящно извит купол бяха свежо варосани за случая, както и всяка друга сграда, плевня и ограда в имението.

Не бяха пестени никакви разходи, дори естественият испански мъх, който висеше на красиви туфи от орехите, бе напръскан със сребърен пращец и не оставяше у гостите никакво съмнение, че Ер Ди Лосън одобрява от все сърце женитбата на сина си за Барбара-Блън Торънс. Тя бе потомка на стара тексаска фамилия, славеща се с най-синята кръв, независимо че финансово бе на червено, разорена в борсовата катастрофа от двайсет и девета година. Съвсем очевидно бе също, че Торънсови не са прекалено горди, защото оставиха новобогаташът Ер Ди Лосън да плаща за тази разточителна и претенциозна сватба. Колкото до Ер Ди, за него нямаше по-достоеен декор за събитието от възстановения, или по-точно построен наново в някогашния си блясък „Ривър Бенд“.

Разположен край река Бразос на трийсетина километра от самия център на Хюстън, „Ривър Бенд“ бе ограден с ниви и оризища. Равнинният пейзаж на крайбрежната прерия се нарушаваше само от някоя фермерска къща или дърво. Но стоте акра, които бяха останали от имението, извикваха представи за някогашния Юг. Най-старите, най-високите дъбове, орехи и канадски тополи, които растяха в гъстата гора край реката, не бяха докосвани и се извисяваха като гиганти, брадясали от мъх и оплетени от диви лози.

Встрани от пътя, почти скрита от дърветата, се намираше голямата къща, великолепна викторианска постройка. От трите страни я опасваше широка тераса с красив парапет, какъвто украсяваше и балкона на втория етаж. Куполът на третия етаж подслоняваше билиардната зала на Ер Ди и служеше за равновесен център на ъгловите кули.

Някога тази къща бе сърцето на памукова плантация от хиляда акра, създадена в края на двайсетте години на миналия век от южняка Бартоломю Лосън, привлечен в този район от плодородната наносна почва по долното течение на река Бразос. Както обичаше да напомня на всички Ер Ди, „Ривър Бенд“ бе съществувал дълго преди да бе имало Хюстън. Робите на Лосънови вече работели на полето, когато през 1832 година двама спекуланти от Ню Йорк разпродали участъците от земите на Бъфало Байо, върху които израснал градът.

„Ривър Бенд“ процъфтявал близо половин век, но Гражданската война и премахването на робството сложили край на благополучието. През годините на възстановяването били продадени големи парцели от плантацията, за да бъдат платени стари дългове и натрупани данъци. В началото на новия век, когато се родил Ер Ди, семейството му притежавало едва триста акра земя. От колибите на робите край реката, някога подслонявали близо триста чернокожи, не била останала и следа. Господарската къща била превърната в сеновал, а широката морава и ореховата горичка наоколо в пасище за говедата.

Ер Ди — майка му го наричаше Боби Дийн — живееше с родителите си в къщурката, построена за надзирателя и семейството му. На петнайсетгодишна възраст започна работа по тексаските петролни полета. Там бяха големите пари. Струваше му се разумно, ако ще се рови в калта, поне да му плащат за това. Наел бе от мъж с обещаващото име Бил Аткинс — Фонтана, който притежаваше ротационна сонда. Първата му работа беше в ямите с глинен разтвор. По-късно стана работник на площадката, обслужващ тръбата. За няколко години опита силите си почти във всички дейности на сондажната кула.

Това беше началото на петролния бизнес. Цялата нация бе убедена, че страната е на път да остане без течено гориво. В началото на двайсетте години на Нашия век правителството редовно обявяваше мрачни прогнози, придружени от статистики, които показваха, че производството и потреблението на бензин нарастват със значително по-бързи темпове от резервите. Започна треската за откриване на нови находища, предвождана от независимите сондьори. Повечето големи петролни компании, владеещи нефтопроводите, рафинериите и пазара, изчакваха и наблюдаваха от страни, оставяйки независимите сондьори да поемат рисковете в новите райони. Когато биваше откриван петрол,

за тях бе детска игра да се намесят и да закупят правата върху земята в съседство, част от акциите или пък просто добивания суров петрол.

Не трябваша много пари, за да пробиеш петролен кладенец, и не се искаха особени научни познания. Новите места за сондиране се избираха по нюх и наслуки. Единственият начин да се разбере дали под определена формация има петрол, беше сондирането.

Ер Ди се изкушаваше да намери малко пари и да пробие свой кладенец. Но беше чувал доста истории и сам беше виждал как парите на множество самостоятелни сондьори, една година богати като Крезове, на следващата потъват в сухите кладенци. Освен големите компании, единствените, които печелеха непрекъснато, бяха доставчиците на материали и оборудване.

Дали защото това беше първата му работа, или защото като фермерски син бе израснал сред калта, Ер Ди се спря на глинения разтвор, използван при сондирането. Достатъчно бе само да загребе малко в дланта си, за да познае по тежестта и структурата, а понякога и по вкуса и миризмата му, дали има необходимата плътност, или е нужно да бъде разреден или сгъстен.

След шест години работа по петролните полета Ер Ди отлично познаваше множеството му функции. Глиненият разтвор размекваше формацията, в която се врязва сондажната корона, отвеждаше пробите на повърхността за проверка, уплътняваше и стабилизираше стените, така че кладенецът да не се срути. Когато имаше нужната тежест, той упражняваше по-голямо налягане от всяка газова, петролна или водна формация по пътя на сондажната корона, благодарение на което предотвратяваше фонтанирането на кладенеца. През годините Ер Ди бе станал свидетел на доста изригвания, при които цели тръби, сонди и друга екипировка бяха изхвърлени високо във въздуха и се превръщаха в смъртоносни снаряди. Когато изригването бе причинено от природен газ, винаги избухваше ножар. Фонтаните не бяха нищо повече от изригване на петрол, но колкото и да бяха зрелищни, криеха опасности и водеха до големи загуби.

Глиненият разтвор завладяваше все по-силно въображението му и той започна да експериментира с различни съставки и пропорции, да прилага знанията на геолозите и химиците и да усвоява научни термини като вискозитет. През 1922 година стигна до формула, която

даваше неизменно добри резултати. Същата година почина баща му, загина, когато подплашеният му кон обърна каруцата.

Ер Ди отново се озова в „Ривър Бенд“, изправен пред трудно решение. Майка му Абигейл Луиз Лосън, повече известна като Аби Лу, не бе в състояние да се грижи сама за фермата, а не можеха да си позволят да наемат работник. Но как да остане и да поеме стопанството, когато сърцето му бе на петролните полета, в ямите за глинен разтвор? Отгоре на всичкото, докато бе отсъствал, слабичкото съседско девойче Хелън Рей Симпсън се бе превърнало в млада жена с очи на сърна и Ер Ди се влюби.

Решен да постъпи, както е редно, да последва традициите на предците си, той остана да обработва „Ривър Бенд“. Ожени се за Хелън и година след сватбата им се роди Робърт Дийн Лосън младши. Би трябвало да се чувства щастлив: имаше син, хубава жена, дом и ферма, която даваше достатъчно доходи, за да преживяват. Три години се опитва да убеди сам себе си, че един мъж няма какво повече да желае, но просто не можеше да избие от главата си глинения разтвор.

Аби Лу Лосън, от която бе наследил тъмната коса и необикновено сините си очи, усещаше неудовлетвореността на сина си. Една декемврийска вечер, докато седяха около масата, тя му даде идея как да се сдобие със средства, за да осъществи своята мечта. Предложи му да продадат двестата акра обработваема земя в „Ривър Бенд“, а останалото да задържат. Старата господарска къща беше като бял слон, никой нямаше да я купи, а от стоте акра пасища не можеха да спечелят много. Парите от продажбата щяха да стигнат, за да започне бизнеса с глинен разтвор, а тя щеше да се заеме със счетоводството, както водеше сметките във фермата.

За три месеца планът бе осъществен. Ер Ди си извади патент и започна да продава продуктите си, като обикаляше петролните полета и навестяваше сондърите. Но продажбите не вървяха. Малцина се интересуваха от подобни революционни идеи. Само закъсалите, онези със заседнали сондажни тръби или срутени кладенци, даваха ухо на неговите обяснения. Повечето ги приемаха скептично, но бяха отчаяни и готови да опитат всичко. Успехите му гарантираха единствено, че тези хора ще се обърнат отново към него и следващия път, когато изпаднат в затруднение.

Първите години бяха обезкуражаващи. Крахът на борсата и последвалата смърт на жена му го отчаяха още повече. На няколко пъти беше готов да се откаже, ала майка му не му позволи. Тя го поощряваше да разшири бизнеса, да открие лаборатория, в която да изпитва новите продукти и екипировка, да назначи свои представители на петролните полета, които да продават продуктите и да разясняват на сондърите как да ги използват. Въпреки депресията, петролната индустрия процъфтяваше. За десет години Ер Ди се превърна от едноличен производител в собственик на компания със седемдесет служители. Започна да изкупува по-малки фирми, като поемаше и патентите им, и бизнесът му се учетвори. Изведнъж се оказа мултимиллионер. Благодарение на жената, която вярваше в него, Абигейл Луиз Лосън.

Ер Ди погледна с любов снимката в златна рамка, правена година преди смъртта ѝ. Сините ѝ очи се взираха в него, буйните ѝ снежнобели къдрици бяха вдигнати във висока прическа, а от изящните ѝ уши висяха капковидни обици.

— И при това са истински диаманти — намигна ѝ Ер Ди, също както в деня, когато ѝ ги подари. — Двамата с теб им взехме акъла, нали? По дяволите, никога не вършихме онова, което очаквах. Всички мислеха, че ще си купим някоя от онези големи префърцунени къщи в „Ривър Оукс“, но ние стегнахме „Ривър Бенд“ и им припомнихме, че Лосънови са дошли тук дълго преди тях. А сега Дийн ги прави на глупаци, като се жени за момичето на Торънсови. И сватбата ще е страхотна.

Златният часовник, поставен високо на резбованата орехова, лавина над камината, удари четвърт час. Сякаш чул укора на майка си, Ер Ди, направи лека, гримаса и отново се обърна към огледалото на тоалетната масичка.

— Знам, че позакъснях с обличането — за трети път се опита да завърже черната си папионка, — но трябваше да прескоча до плевнята и да се уверя, че кобилите и файтонът са готови. Помниш ли луксозния файтон, който ти купих за парада? Онзи, който спонсорирахме, за да накараме хората да си купят от военните облигации? Булката ще пристигне за венчавката с него. Тя е оттатък в малката къща с родителите си, приготвя се.

Ер Ди замълча за момент, за да се погледне в огледалото. Просто не се чувстваше като мъж, който скоро ще навърши петдесет години, въпреки че гъстата му коса бе започнала да побелява. Лицето му приличаше на гладко шевро с постоянни гънки на челото, около устата и очите. По силната му челюст не се забелязваше отпуснатата кожа, може би само мъничко под, издадената брадичка, сега подчертана от единия край на вързаната накриво, папионка.

Ядосан, той развърза папионката, зае се наново с нея и разсеяно продължи разговора с портрета на майка си:

— Само да беше видяла файтона. Момчетата от „Гарсия“ са го покрили с бели цветя. Момини сълзи, гардении, ябълков цвят. Напомня ми на кабриолетите, които използват за Парада на розите. Наредил съм да впрегнат двете еднакви арабски кобили. Бели са като мляко. Ще им сложат черни хамути с бели пера. Онзи млад поляк е излъскал каишите като лачени обувки на наконтен негър. Харесва ми това момче Яблонски — Ер Ди кимна категорично. — Определено има подход към конете. И знае адски много за тази порода. Макар че нищо не му разбирам, акцентът му е безобразно гърлен — папионката пак седеше накриво. — По дяволите, никога не съм умеел да връзвам тези проклети неща — промърмори той и отново я дръпна. — Дийн!

Гръмовният му глас разлюля кристалите на полилея и те зазвънтяха, а Ер Ди излезе от стаята, облечен в традиционния смокинг и с висяща от врата папионка, но по чорапи. Пое по коридора към спалнята на сина си в една от ъгловите кули, като стъпваше почти безшумно по твърдия под от чамови дъски.

Вратата беше откряната. Понечи да я бутне, ала спря, когато зърна вътре сина си. Дийн беше голям джентълмен, напълно бе оправдал надеждите на баща си. Добре съзнаващ собствената си недодяланост и липса на системно образование, Ер Ди се беше погрижил да даде подобри възможности на сина си. Времената на грубоватите и прости нрави, когато едно ръкостискане беше достатъчно, за да склучиш сделка, бяха отминали. Затова, след като Дийн завърши Тексаския университет, го изпрати в юридическия факултет на Харвард. От десетгодишен го караше да работи всяко лято в компанията, за да опознае бизнеса. Пращаше го в най-добрите училища и настояваше да се учи на добри маниери. Тъкмо това бе нужно в съвременния свят. И от самото начало живееше с една-

единствена мисъл: че някой ден той ще поеме ръководството на компанията.

Сега резултатът бе пред очите му: приседнал върху страничната облегалка на едно от тапицираните кресла, Дийн явно се чувстваше много добре в официалното си облекло и се усмихваше непринудено на своя приятел от колежа в Тексас и шафер Лейн Канфийлд. Беше висок, макар и да не му достигаха няколко сантиметра до сто осемдесет и петте на Ер Ди, и красив, с Лосънови очи и гъста кестенява коса. Лицето му още бе гладко и свежо като на момче, което не знае що е грижа. Но нима някога му се беше налагало да се тревожи за нещо? Имаше моменти, когато Ер Ди се питаше дали не му е дал твърде много, дали не е направил живота му прекалено лек. Но после си спомняше как го бе карал да работи всяко лято, докато повечето му приятели си играеха.

Ако можеше да промени нещо у него, би пожелал Дийн да притежаваше малко от предприемчивостта на Лейн Канфийлд. Доколкото бе подразбрал, Лейн бе поел почти изцяло ръководството на семейния нефтохимически завод в Тексас Сити и бе увеличил чувствително печалбите. Говореше се, че планирал да го разшири.

До момента Дийн не беше показал, че е способен да бъде толкова агресивен. Но пък и не бе имал възможност: Всичко това обаче щеше да се промени сега, когато идваше на борда за постоянно.

Някъде в къщата се блъсна нещо. Дийн погледна към вратата и Ер Ди се поколеба за част от секундата, после я доотвори и влезе.

— Струва ми се, че си забравил обувките си, Ер Ди — ухили се синът му.

— От двайсет минути се боря с тази проклета папионка.

— Позволете на мен, господин Лосън — Лейн отиде при него, хвана краищата и ги нагласи на нужната височина.

Ер Ди изви глава назад, за да не му пречи, и погледна сина си, все още разположен спокойно върху страничната облегалка на креслото.

— Очаквах, че ще те заваря да крачиш напред-назад и да риеш земята като нетърпелив жребец преди старта.

— И Лейн все това ми повтаря, но ще имам достатъчно време да нервнича, когато церемонията приключи — той нехайно повдигна едното си рамо, после грациозно се смъкна от облегалката и се

изправи. — Тъкмо щяхме да пийнем от шампанското, което докара Джаксън. Ще се присъединиш ли към тоста за края на ергенския ми живот?

— Разбира се, но не ми наливай шампанско. Предпочитам бърбън с вода.

— Идва веднага.

Лейн приключи с връзването на папийонката и Ер Ди провери резултата пред огледалото на тоалетната масичка. Възелът бе идеален.

— Мътните да ме вземат, ако някога мога да го докарам в този вид.

— Практика. Само това е нужно — увери го Лейн.

— Вероятно. Като млад не съм имал много поводи да се издокарвам така. Смокингът не беше най-подходящото облекло за петролните полета — Ер Ди се усмихна и се извърна от огледалото. — Някои от онези стари момчета биха се пукнали от смях, ако можеха да ме видят сега.

— Като го слушаш, ще речеш, че не обича да се издокарва. Но повярвай ми, Лейн, обожава — каза Дийн, докато им връчваше напитките, и вдигна чаша за наздравица. — За моя последен час като свободен човек!

Чукнаха се и отпиха, а после Ер Ди предложи тост:

— Мисля, че трябва да прием за това, че отново ще имаме жена в къщата, която ще съживи това място.

— Правилно, правилно — съгласи се Лейн, който бе забелязал, че Дийн е обхванат от нерешителност.

Откакто Ер Ди бе влязъл в стаята, държането на приятеля му се бе променило. Вярно, че и преди това се смееха и си подхвърляха шеги, но така вълнението преди сватбата се понасяше по-лесно. Дийн беше нервен, скубеше влакна от тапицерията на фотьойла и пушеше цигара след цигара. Но щом се появи баща му, моментално се овладя. Стана леко резервиран и се опита да замаскира напрежението си с шеги и закачки. Въпреки че Лейн никога не би му го казал, за него бе очевидно, че Дийн се бои от баща си.

— Преди малко се отбих в малката къща, за да се уверя, че в последния момент не са възникнали затруднения — каза Ер Ди.

— Видя ли Бабс? — попита най-непринудено Дийн.

— Не, обаче я чух да се смее неспирно в задната спалня.

— Типично за нея — Дийн се усмихна, пресегна се за бутилката и си наля още шампанско.

Ер Ди го наблюдаваше внимателно, свъсил чело.

— Въпросът може да ти прозвучи тъпо, но... обичаш това момиче, нали?

— Ако не го обичах, нямаше да се женя за него — обаче погледна към баща си и разбра, че този отговор не е достатъчен. Ер Ди искаше да чуе нещо повече. Искаше от него да бъде откровен и да му каже как се чувства. Това винаги му се бе струвало трудно, ако не и невъзможно, обаче опита: — Не съм сигурен, че мога да го обясня, но... когато съм с нея, сякаш слънцето не спира да грее. Тя... ме кара да се чувствам значителен, като че ли съм някаква изключителна личност. Ами, така си е. Ти си Лосън — разбрал, че баща му всъщност не желае да чуе истината, Дийн се съвзе и успя да се засмее.

— Говоря за начина, по който жената може да накара мъжа да се почувства важен и неповторим — или, иначе казано, в компанията на Ер Ди понякога не се чувстваше истински мъж. Господ му бе свидетел, че се беше старал да бъде такъв син, какъвто баща му очакваше, но доста често не бе успявал.

Ер Ди допи бърбъна си и излезе от стаята.

— Баща ти е голяма работа — отбеляза Лейн.

— Да, така е — съгласи се Дийн, Обичаше го. Затова му беше толкова тежко, че не успяваше да отговори на изискванията му. На Ер Ди му трябваше син като Лейн. — Вчера ме заведе в компанията и ми показа моя нов кабинет. Точно до неговия е. Наистина очаква с нетърпение деня, когато ще започна да работя там.

Дийн в никакъв случай нямаше да го разочарова. Ала в сърцето си знаеше, че не е скроен за шеф на компания, нито за адвокат. Мислеше си, ако Ер Ди иска той да постигне нещо, да му повери отглеждането на арабските коне тук, в „Ривър Бенд“. Конете бяха неговата истинска любов и единствената страст, която делеше с баща си.

Всичко започна, когато Ер Ди му купи за седмия рожден ден кон с размерите на пони, който се водеше за арабски. Самата мисъл, че има кон като онзи на Валентино в „Сина на шейха“, беше достатъчна, за да завладее изцяло въображението на Дийн. Той незабавно го кръсти Араби и докато препускаше с него под обвитите в мъх орехови

дървета, си представяше, че е в пустинята и се носи в галоп през пясъците. Дори отмъкваше чаршафи от простора и се увиваше в тях, за да прилича на Валентино от филма. Вече не беше принуден да язди онази грохнала стара кобила, която не успяваше да подкара дори в тръс. Имаше си кон, който летеше като вятър и вървеше след него като кученце.

Ер Ди бе впечатлен от това съчетание на пъргавина, кротост и забележителна сила. По време на пътуванията си започна да издирва бившите собственици на коня и откри, че той наистина е чистокръвен арабски кон, потомък на сахарския жребец Хамра, внесен от човек на име Хомър Дейвънпорт — факт, който очарова безкрайно Дийн.

Ер Ди бе купил коня, привлечен от твърдението, че е арабски. Навремето, когато се учеше да чете, майка му го слагаше да седне до кухненската маса и го караше да ѝ чете на глас, докато приготвя вечерята. Нямаха много книги, така че за разнообразие му даваше да разгръща пожълтелите страници на старо списание, издавано в края на петдесетте години на миналия век от член на семейство Лосън. В една от статиите си този прапрадядо възхваляваше качествата на младия състезателен кон, който купил в Кентъки от човек на име Ричардс, особено неговата способност да галопира с километри, без да показва признаци на умора. Той говореше с възхищение за шеметната му бързина, за красивата му глава и големите му тъмни очи, гордата извивка на шията и вирнатата опашка. Конят беше арабски.

Ер Ди нямаше представа какво бе станало с него, но подозираше, че както толкова много други неща и той е пропаднал в последвалата Гражданска война. Затова бе купил на Дийн дребния арабски кон и му бе разказал за някогашния Лосън, който също притежавал арабски кон.

Но с покупката бе пробудил и собствения си, останал от детството интерес към тази порода. При едно от служебните си пътувания до петролните полета в Калифорния Ер Ди чу за ранчото „Келог“ и реши да посети редовните неделни изложби с единствената цел, както си мислеше, да вземе за сина си снимка на Джейдан, сивия жребец, язден от Валентино в „Сина на Шейха“. Ала бе заплепен от конете, които видя, особено от жребците Расейн и Расуан, и почувства непреодолимо желание да ги притежава. Ако не тях, то поне някои от потомците им. По онова време фактът, че и двата коня са внесени от конезавода „Крабит Парк“ в Англия и че са потомци от идващия от

Полша жребец Сковронек, не му говореше нищо. Знаеше само, че харесва онова, което вижда.

По-малко от половин година след седмия рожден ден на Дийн в „Ривър Бенд“ пристигнаха още четири коня; три кобилки и едно жребче за разплод. Ер Ди не мислеше да се захваща с коневъдство, още повече че в момента в компанията имаше проблеми, но така се получи. Реши, че по този начин ще намери полезно приложение на стоте акра пасища. Освен това конете бяха само четири, ако не се броеше този на сина му. Нямаше представа, че по онова време, в началото на трийсетте години, в Съединените щати има по-малко от хиляда чистокръвни арабски коне, което означаваше, че неговите пет са рядкост.

Приятелите му избухнаха в смях, когато видяха изящните му арабчета. Тексас бе родината на квартеронската порода. До тези яки животни с мощна мускулатура неговите изглеждаха като мравки. Ер Ди вече беше прочел това-онова, но приятелите му не се интересуваха от обясненията, че арабските коне не са просто порода, а по-скоро подвид с ясно изразени анатомични различия, докато квартеронците са създадени от човека посредством кръстосване на различни породи. Не само тяхното потекло, но и това на почти всички породи леки състезателни коне: „Торобред“, „Морган“, „Седълбред“, „Тенеси“, „Уокър“, „Стандардбред“ и прочее, можеше да се проследи до арабските.

Закачките не преставаха и още щом кончетата пораснаха достатъчно, Ер Ди започна да ги язди и да участва в изложбите със свободен достъп, за да докаже техните предимства. Демонстрираше пъргавината и силата им, като се включваше почти във всички видове състезания, и често се класираше, а понякога и печелеше. Позволяваше и на Дийн да участва в състезанията за деца, та всички да видят, че те са достатъчно добродушни, за да ги язди дете.

Дийн обожаваше манежа. Както и конете. Те бяха неговите най-добри приятели, другари в игрите и довереници. Ездата бе единственото нещо, в което беше действително добър, доказваха го множеството ленти от онези първи участия и от общите изложби на арабски коне по-нататък. Само в това отношение не отстъпваше на баща си. Всъщност мислеше, че знае за арабските коне повече от Ер Ди.

През годините броят им в „Ривър Бенд“ бе нараснал от пет на трийсет и пет и между тях решително преобладаваше потомството на внесените от „Крабит“ жребци и кобили от родословието на Сковронек и Месуд. В средите на коневъдите арабските коне от „Ривър Бенд“ се славеха като едни от най-добрите в страната. Дийн бе убеден, че стига Ер Ди да му предостави тази възможност, ще успее да превърне „Ривър Бенд“ в най-реномирания конезавод в Съединените щати, ако не и в света.

Вярно, че се бе дипломирал като юрист, положил бе изпита в адвокатурата и предишния ден бе назначен за вицепрезидент на компанията. Но титлите не означаваха нищо. Той не бе адвокат или администратор, а коневъд. Питаше се дали някога ще успее да накара баща си да проумее това.

Лейн погледна часовника си.

— Време е да слизаме.

Едно от задълженията на шафера е да се погрижи младоженецът да не кара булката да го чака.

— Доколкото познавам Бабс, тя ще ни накара да я чакаме — но при мисълта за булката на лицето му грейна усмивка и той се запъти към вратата. Все пак дълбоко в себе си се тревожеше как ще я убеди да съкратят с няколко дни медения си месец в Ню Йорк, та на връщане да се отбие в Илинойс и да хвърли поглед на арабските коне от Египет във фермата „Бабсън“.

Къщата на надзирателя бе построена в същия архитектурен стил, както господарската, но без нейната разточителност и пищност. Стар орех простираше широките си клони над нея и я пазеше от безмилостното тексаско слънце. Дървена ограда опасваше малкия двор.

Двойката бели коне, впрегнати в накичения с бели цветя файтон, спря на тесния черен път пред къщата.

Бенедикт Яблонски ги огледа за последен път, за да се увери, че всичко е както трябва, и скочи от мястото си на капрата до кочияша, един от конярите, издокаран за радостното събитие с цилиндър и фрак. Помисли си, че вероятно и той самият изглежда не по-малко странно в лакейската униформа, която работодателят му Ер Ди Лосън бе настоял да облече.

Откакто започнаха истинските приготовления за сватбата предишния ден, Бен ги наблюдаваше с нарастващо възхищение. Винаги бе мислил, че само кралските особи си позволяват подобни екстравагантности, ала всичко това ставаше в Америка, и то в мащаби, каквито никога не бе виждал. Но какво ли бе виждал през своя двайсет и пет годишен живот? Нищо, освен войната, окупацията, разрушенията и глада.

Онова бе в Полша, онова бе минало. А тук бе Америка, тук бе настоящето му. Той беше свободен и живееше добре. Отново бе получил възможност да работи с любимите си арабски коне. И участваше в сватбата на младия господар, колкото и незначителна да бе ролята му.

Изправил рамене, Бен мина през портата, отиде до вратата на къщата и почука силно два пъти. Отвори мъж с набито телосложение и официално облекло и го изгледа намръщено, сякаш бе някакъв натрапник.

Бен смутено се изкашля.

— За булката, чакаме я.

Човекът го зяпна недоумяващо и веждите му се свъсиха още повече, явно не бе разбрал какво му се казва. После видя файтона пред портата, обърна се и извика на някого в къщата със силен тексаски акцент, който бе не по-малко неразбираем за Бен:

— Бети-Джийн, файтонът е тук. Скоро ли ще сте готови?

В задната спалня Бабс Торънс притеснено се обърна да се погледне в огледалото.

— Мамо, свършихме ли вече? Готова ли съм? Да не съм забравила нещо?

Не. Всичко беше на мястото си: воалът от брюкселска дантела — „нещо старо“ от баба й; булчинската рокля от бяла коприна — „нещо ново“; обиците от перли и диаманти — „нещо на заем“ от майка й; небесната панделка на сватбения букет — „нещо синьо“.

— Много си хубава, скъпа. Истинска красавица — Бети-Джийн Торънс дискретно избута прислужницата от спалнята и най-сетне извика на мъжа си: — Кажи им, че идваме веднага, Артър, скъпи. И гледай да не се вълнуваш толкова. Знаеш как почервенява лицето ти от това.

Но Бабс не чу нито дума, взряна тревожно в отражението си в огледалото. Копринената рокля, оригинален „Диор“, бе много елегантна с изправената си дантелена яка и сърцевидно деколте. Платът обгръщаше плътно талията и я правеше невероятно тънка, а после се изливаше в разкошна дълга до пода пола.

— Мамо, тази „весела вдовица“ е закопчана прекалено стегнато, знаех си — за пети път се оплака тя от долната дреха без презрамки, която се състоеше от сутиен, корсет и колан за жартieri.

— Глупости — отвърна майка ѝ. Оправи воала ѝ и приглади паднал кичур от русите ѝ коси.

— Стегната е — настояваше Бабс. — Направо ме е страх да си поема дълбоко дъх.

— Скъпа, ако има място да си поемаш дълбоко дъх, значи не е закопчана както трябва.

— Ако сънувам, бих искала някой да ме ощипе — заяви Бабс и се извърна от огледалото, при което роклята и фустата отдолу издадоха тих шумолящ звук. — Не мога да повярвам, че Дийн Лосън действително се жени за мен. Мислиш ли, че наистина ме обича?

— жени се за теб. Това е важното — отсече майка ѝ, после смекчи грубостта си с усмивка. — Ще му секне дъхът, когато те види да идваш по пътеката под ръка с баща си. Е, помниш ли какво ти казах за довчера? — Бабс кимна. Отчаяно ѝ се искаше майка ѝ да не се впуска отново в темата за приближаващата брачна нощ. — В началото всичко ще ти се стори странно и конфузно, но... ще свикнеш. И не се тревожи. Сигурна съм, че Дийн няма да се изненада, ако пророниш някоя и друга сълза.

Баща ѝ се появи на прага.

— Бети-Джийн, чакат ни.

Бабс се усмихна и се обърна, доволна от прекъсването на разговора.

— И няма да бъдат разочаровани — заяви Бети-Джийн и с гордост огледа дъщеря си.

— Готова съм — Бабс подбра полите на роклята и изтича от стаята, като целуна пътом баща си по пламналата буза. — Побързай, татко. Не искам да закъсняваме. Когато излезе от къщата, тя спря да се полюбува на файтона, окичен със сватбени бели цветя. Той ѝ напомни за бала, когато бе представена в обществото ѝ бе срещнала Дийн. Той

беше най-красивият от присъстващите мъже. Тя не можеше да повярва на късмета си, когато я покани на танц, неведнъж, а цели два пъти. И чак след втория танц разбра, че това е самият Дийн Лосън. По това време вече не я интересуваше, че родителите ѝ горят от желание да я омъжат добре, вече бе влюбена.

Чувстваше се като Пепеляшка, която се готви да се качи в теглената си от бели коне каляска, за да отиде при своя прекрасен принц. Липсваше само стъклената пантофка. Но какво от това? След малко щеше да стане госпожа Робърт Дийн Лосън.

Гостите, насядали по столовете, заръкопляскаха, когато файтонът спря и важните му пътници слязоха. Моравата бе превърната в английска градина с огромни саксии с бели азалии и с жълти рози. Застлана с килим пътека разделяше редиците столове и водеше към олтара в беседката, белите решетки на която също бяха украсени с цветя. Струнен оркестър засвири сватбения марш, когато Бабс тръгна с баща си по пръснатите пред нея листенца от жълти рози. Имаше чувството, че се носи във въздуха.

Венчалната церемония бе само прелюдия към разкошния прием с бюфет на моравата, който последва. Четириетажната сватбена торта бе чудо на архитектурата, пластове ѝ бяха отделени с бели захарни колони и се изкачваха стъпаловидно към най-горния, украсен с майсторски изваяни фигури на булка и младоженец в точно копие на беседката. След ритуалното разрязване на тортата господин и госпожа Лосън пиха за бъдещия си съвместен живот. Гостите вдигнаха чаши, пълни или с шампанско от сребърните фонтани, или (за онези, които ги предпочитаха) с по-силни напитки от баровете, разположени по моравата.

Младоженците позираха безкрайно пред официалния фотограф, после се смесиха с гостите, без нито за миг да се отделят един от друг. Бабс, хванала гордо Дийн под ръка, се наслаждаваше на новото си положение, принцеса на своя принц. Предоставяше на него да отговаря почти на всички въпроси за бъдещето и той изведнъж сякаш стана повисок. „Както пожелае Дийн. Ще оставя Дийн да реши. Ще трябва да попитате Дийн за това.“ Тези думи звучаха в ушите му като музика.

Над „Ривър Бенд“ вече се спускаше здрач, когато Дийн и Бабс, тя в бледорозов костюм за пътуване, се втурнаха под дъжд от ориз към колата, която отказа да потегли, предизвиквайки смях сред събралите

се наоколо гости. Подвикваха на Дийн най-различни съвети, но той мъдро ги пренебрегна и вдигна капака да провери проводниците. Когато се опита да прибегне към помощта на Бабс, за да запали двигателя, типичната за съпруг и съпруга размяна на реплики предизвика нови изблици на смях.

— Дийн, знаеш, че не мога да шофирам — протестираше Бабс.

— Не е необходимо да шофираш. Просто включи двигателя. Щом ти кажа, превърташ ключа и натискаш педала за газта.

— Кой педал е за газта?

— Онзи от дясната ти страна.

— Този ли?

— Да, скъпа, но... не сега. Ще ти кажа кога — след няколко безуспешни опита Дийн предложи: — Използвай смукача.

— Какво е това?

Дийн ѝ каза и тя моментално включи радиото. Накрая Лейн се смили над тях и им даде ключовете от собствената си кола, за да потеглят най-сетне и да прекарат брачната нощ в хотел „Хюстън“, преди да вземат влака за Ню Йорк на другия ден.

4.

Когато се показа бялата дъсчена ограда, очертаваща границите на „Ривър Бенд“, Лейн за миг имаше чувството, че е пренесен назад във времето. Сякаш под широките клони на дъбовете и орехите пасяха същите коне с гладък косъм, блестящ в нюансите на бронз, мед, сребро и злато. Очакваше зад тях да зърне задръстения от коли двор и гостите на сватбата.

След като бе проследил отпътуването на Дийн и Бабс, той се беше обърнал и бе видял до себе си обикновено енергичния и самоуверен Ер Ди Лосън да стои умълчан, с отнесен и загрижен поглед. После го бе погледнал остро, сякаш внезапно осъзнал присъствието му.

Лейн си спомняше думите му:

— Е, потеглиха. Изглеждаха щастливи заедно, нали? Имам някои съмнения за Ер Ди — каза той и добави бързо и убедително: — Харесвам това момиче. Но ако продължава да се прави на безпомощна глупачка, много скоро ще си повярва. Колко жалко, че не познаваше майка ми. Е, това се казваше жена — той тупна силно Лейн по гърба и го хвана за рамото. — Хайде, чака ни още празнуване.

Тогава младият мъж намираше, че Ер Ди не е справедлив. Но след повече от трийсет години Бабс все още притежаваше тази мила детска черта. Все още му напомняше малко момиче, което има нужда някой да се грижи за него. Бабс, която обичаше партитата и хубавите дрехи. И се замисли дали Ер Ди не е бил прав. Това роля ли беше? И дали тя не се бе вживяла прекалено силно в тази роля?

Лейн изучаваше жената пред себе си. Лицето под воала още беше сравнително гладко, косата ѝ бе все така подредена в женствена прическа на меки къдрици и цветът ѝ бе все така тъмнорус — естествен или постигнат изкуствено, това не можеше да каже. Тъжният, объркан поглед на лешниковите очи обаче бе трогателен и истински.

— Дийн никога не се уморяваше от техните лудории — отбеляза Бабс, когато пет-шест едногодишни кончета побягнаха с престорен страх от оградата, понесоха се през пасището с развети опашки и се пръснаха между старите дъбове да наблюдават отдалечаващата се лимузина. — Красота в движение, така ги наричаше. Живи произведения на изкуството.

— Наистина — но не можеше да не си помисли, че дори след смъртта му тя продължава да се държи за него.

Лимузината спря пред къщата. Лейн почака, докато шофьорът помогна на Бабс да слезе, после я последва. Остро, предизвикателно цвилене на жребец раздра тишината на късния следобед. Лейн разсеяно огледа многобройните промени, които Дийн бе направил в „Ривър Бенд“ след смъртта на баща си.

Старата плевня бе съборена, за да бъде направено място за големия комплекс от конюшни с помещения за обслужващия персонал и поддържащи съоръжения, който заемаше почти два пъти по-голяма площ от предишния. Всички нови постройки бяха с двукрили покриви и куполи като на къщата. Покрай висока ограда в далечината гордо пристъпяше червен жребец, извил врат, развял абаносовочерна опашка и вирнал изящната си глава, сякаш за да поеме ароматите на вятъра.

— Това е Нахр Ел Кедар — думите бяха на Аби Лосън, първите, които я чуваше да произнася, откакто потеглиха от гробищата. — Ти помогна на татко да го внесе от Египет.

— Съвсем бях забравил. Беше много отдавна — някъде преди двайсет години, ако си спомняше правилно. Неговото участие в начинанието бе сравнително скромно, състоеше се главно в свързването на Дийн с някои от деловите му партньори в Близкия изток, за да помогнат за преодоляване на формалностите по износа.

— Искаш ли да го видиш?

В погледа на Аби имаше нещо предизвикателно и Лейн си помисли, че Дийн би открил в него характера на баба си. Сякаш му казваше: „Идваш с мен, и то веднага!“

— Аби... — обади се Бабс колебливо.

— Не се безпокой, мамо. Няма да го задържа дълго — без да чака съгласието му, тя уверено пое към оградата и Лейн я последва.

Направи няколко крачки редом с нея и си даде сметка, че тя не е толкова висока, колкото си бе мислил.

Илюзията идваше от обувките с високи токчета, пък и се държеше така, сякаш беше висока, но всъщност беше доста по-ниска от него. Това му се стори странно. Доколкото си спомняше... Осъзна грешката си. Рейчъл бе тази, която имаше неговия ръст.

— Видях те да говориш с нея на гробищата.

Лейн за момент се обърка от думите ѝ, последвали непосредствено собствените му мисли.

— Видяла си ме... да говоря с кого? — попита той, съзнавайки, че стъпва на несигурна почва.

— Мисля, че името ѝ е Рейчъл Фар. Тя твърди, че татко е неин баща. Вярно ли е?

Никак не му се нравеше, че на него се пада да премахне последната следа от съмнение. Но нямаше смисъл да лъже.

— Да.

Тя моментално впери поглед в някаква точка право пред себе си и продължи да върви, ала в походката ѝ се появи скованост, издаваща вътрешното ѝ вълнение.

— Но той защо би... — осъзнала наивността на въпроса, Аби млькна. Изпитала бе измяната на собствен гръб; съпругът ѝ го бе сторил без всякаква причина, без разумно обяснение... без да са имали проблеми в сексуалния живот. Въпреки всичко мисълта, че баща ѝ е изневерявал на майка ѝ, я разтърси. — Мислех си, че родителите ми са щастливи заедно.

Едва сега, когато се замисляше над техните взаимоотношения, Аби си даваше сметка колко малко общо имат те помежду си. Баща ѝ бе погълнат от конете, а майка ѝ не проявяваше почти никакъв интерес към тях, освен че посещаваше светските прояви покрай големите изложби. А и разговорите им: за майка ѝ не съществуваха други теми, освен партита, дрехи, ново обзавеждане, клюки и, разбира се, времето. Толкова често я бе чувала да заявява безгрижно: „Аз никога не говоря за политика, бизнес, икономика. Така не показвам своето невежество.“ И наистина, ако разговорът вземаше сериозен обрат, тя или го насочваше в друга посока, или се оттегляше. Но Бабс си беше такава: забавна и сладка, очарователно повърхностна. Всички я обичаха.

Господи, имало е моменти, когато на Аби ѝ се е искало да я разтърси. Никога не се бе обръщала към майка си с детските си проблеми, дори и с най-обикновените. Изпитвала бе потребност да чуе

нещо повече от нейния насърчителен отговор: „Аз не бих се тревожила за това. Всяко зло за добро.“ А и баща ѝ беше отсъствал твърде често, така че беше изливала всичките си тревоги пред Бен.

Това ли бе търсил той в любовницата? Жена, с която да разговаря? Жена, която да го изслушва и да го разбира? Жена, която да е нещо повече от украшение? Която да го стимулира интелектуално, както и сексуално? Аби моментално прогони тези мисли. Дори майка ѝ да го бе разочаровала в някои отношения, той нямаше право да отива при друга. Беше я предал. Беше предал всички им.

Стигнаха до заграденото пасище и Аби застана пред бялата дъсчена ограда. Жребецът пристъпи гордо, като пръхтеше и мятеше глава, после изви врат над горната дъска и се протегна към нея. Застана за миг неподвижно и завря сивкавата си муцуна в дланта ѝ. Големите му очи блестяха, явно беше нащрек, наострените уши бяха събрани и върховете им почти се докосваха, разширените ноздри разкриваха розовата кожа отвътре. При цялото изящество на главата му в него определено имаше нещо мъжкарско.

Жребецът рязко вдигна глава, насочи поглед към кобилите за разплод на далечното пасище и престана да забелязва Аби, която пригладдаше дългия черен кичур, закрил тясната начупена бяла ивица в средата на челото му. После се отдръпна и пое покрай оградата, извил грациозно шия.

— Кедар е в забележителна форма за своите двайсет и две години — отбеляза Аби.

— Красиво животно е — съгласи се Лейн.

— Краката му не ги бива особено. Коленете му са извити навътре и глезените му поддават. Но има невероятна глава, а татко винаги ги подбираше по главите. Откриеше ли арабски кон с красива глава, смяташе, че всичко ще е наред. Арабските коне от Египет са известни с класическите си глави. Ето защо всичките ни коне, имат пряка потомствена връзка със стадото на Али паша Шериф — всички, с изключение на онази двегодишна кобила ей там — Аби посочи сребристорбелия кон, застанал до оградата на близкото пасище. — Нейната майка бе последният от дядовите арабските коне. Аз не позволих на татко да я продаде заедно с останалите след смъртта му. Той ми я подари миналата година.

— Очевидно си наследила неговата любов към конете.

— Предполагам — жребецът отново се върна при тях и Аби разсеяно поглади муцуната му. — Ако исках да прекарвам известно време с него, нямах друг избор.

Веднага съжали за горчивината в думите си, още повече, че това бе само част от истината. Конете бяха нейни приятели и другари в игрите през целия ѝ живот. Тя обичаше да се навърта около тях не само заради баща си, но и заради удовлетворението, което получаваше.

Като пъхтеше леко, жребецът свря муцуна в дланта ѝ, а тя се върна към темата, която я вълнуваше.

— Майка ми трябва да го е знаела през цялото време. Защо се е примирявала?

Не очакваше отговор, но Лейн ѝ го даде:

— Мисля... че се бяха споразумели.

— Мама наистина умее да изключва от съзнанието си всички неприятности — призна тя. Сега разбираше защо винаги когато баща ѝ заминаваше „по работа“ за Калифорния, майка ѝ се затваряше в стаята си за часове и излизаше оттам със зачервени и подпухнали очи; въпреки че, като се замислеше, през последните години Бабс само ставаше необичайно тиха непосредствено след потеглянето му. — Колко хора още знаеха за... връзката на баща ми?

— В началото говореха, но бързо загубиха интерес.

— А жената, онази, с която е имал връзка, какво е станало с нея?

— Почина преди доста години. Рейчъл живее на практика сама от седемнайсетата си година.

— Очакваш, че тя ще е спомената между наследниците в завещанието на баща ми, нали?

— Според мен е логично да се предположи, че я е включил.

— И ако не е, тя може да оспори завещанието и да поиска своя дял от имуществото му, нали? — настоя Аби, давайки израз на страха, който бе свивал стомаха ѝ по целия път от гробищата и продължаваше да я изпълва с гняв и дълбоко възмущение. „Ривър Бенд“ бе нейният дом. Принадлежеше на семейство Лосън от поколения. Тази особа Рейчъл нямаше право на никакъв дял от него.

— Това ще зависи от начина, по който е написано завещанието. Дийн може да е разпоредил цялото му имущество да бъде наследено от неговата вдовица, Бабс, или пък да ѝ го е оставил за пожизнено

ползване под попечителство, с условието след смъртта ѝ то да премине на неговите наследници.

— Наследници? След като ще използваш множествено число, не е ли по-правилно да казваш наследнички? — наежи се тя.

— Мисля, че докато завещанието не бъде прочетено, няма смисъл да се тревожим за проблемите, Аби.

— Аз не съм като майка ми, Лейн. Предпочитам да съм наясно с всичко. И не можеш да отречеш, че е много вероятно това да свърши с продължителна и неприятна съдебна схватка.

— Възможно е.

Тя се извърна и се загледа към гората, която започваше от бреговете на Бразос. Познаваше всеки метър от „Ривър Бенд“, всеки храст и всяко дърво. Конете ѝ там: можеше да назове всеки по име и да изброи родословието му. Това бе нейното наследство. Как можеше Лейн да стои тук и да я убеждава, че е излишно да се тревожи, когато то бе застрашено?

— Коя беше любовницата му? Каква беше? — долови колебанието му и се обърна рязко към него: — Искам да знам. И не си прави труда да щадяш чувствата ми. По-добре е да разбере истината след всичките тези години. Мама сигурно вече не помни каква е тя. Ти си единственият, от когото мога да я науча.

Лейн внимателно я изгледа, после започна да ѝ разказва онова, което знаеше.

— Името ѝ беше Каролайн Фар. Беше някъде от Изтока, струва ми се. Дийн се запозна с нея на една частна художествена изложба в Музея на изящните изкуства тук, в Хюстън.

5.

Омаломощен от жегата и уморен, Дийн разхлаби възела на вратовръзката си, докато се качваше по широкото стълбище към апартамента на втория етаж, където живееше с жена си. Искаше му се да отърси от себе си напрежението и неудовлетвореността от работата със същата лекота, с която сваляше деловия костюм и вратовръзката. Три години се беше опитвал, но просто не беше създаден за това. Докато вземането на делови решения не представляваше никаква трудност за Ер Ди, Дийн обмисляше с дни, преди да препоръча някаква посока на действие, и дори тогава се оказваше, че е изпуснал от внимание половината възможни варианти, които посочваше баща му. Никога не се бе чувствал толкова не на място.

Имаше нужда да поязди преди вечеря. С тази мисъл той бутна вратата на спалнята и влезе. Но спря, когато видя Бабс да седи по халат пред любимата си тоалетна масичка и да се гласи.

— А, ето те, скъпи — отражението й му се усмихна от огледалото. — Как мина денят ти?

— Отвратително — Дийн свали вратовръзката и затвори вратата след себе си.

— Колко жалко. Но тази вечер ще можеш да си починеш, да забравиш за всичко и да се позабавляваш — заяви тя безгрижно и махна с ръка към леглото с балдахин и четири яворови колони, покрити с изящна дърворезба от масивните четвъртити крака до красивите топки най-отгоре. — Накарах Джаксън да приготви дрехите ти и ваната е вече напълнена.

Дийн се вторачи във вечерния костюм, грижливо опънат върху прасковено зелената кувертюра на цветя и райета, и се разтрепери от гняв.

— Какво става? Не ми казвай. Нека позная. Пак някое от твоите проклети партита — не можеше да скрие отвращението, което изпитваше. Всяка вечер имаше нещо: покана за официален прием,

представление с благотворителна цел, а ако си останеха вкъщи, непременно някой идваше на вечеря.

— Скъпи — Бабс се обърна да го погледне. Лешниковите ѝ очи бяха разширени от наскърбеното недоумение, което така добре бе опознал през трите години на брака си с нея. — Тази вечер е частната изложба в музея. Когато те попитах, ти каза, че искаш да отидем.

Може и да бе казал. Не си спомняше. Мислите му бяха заети с твърде много неща.

— Размислих. Няма да отидем.

— Но всички очакват да присъстваме.

— Не можем ли да прекараме поне една спокойна вечер вкъщи? — „И да поговорим“ — искаше му се да добави, ала вече беше разбрал, че Бабс не желае да го слуша. Всеки път, когато се опитваше да изрази съмненията си по отношение на своята роля в компанията и неудовлетворението, което изпитваше, тя отминаваше тревогите му с банални фрази от рода на „Сега ти е трудно, но знам, че ще се справиш. Ти винаги се справяш.“ Опитваше се да си внуши, че е прекрасно да има жена, която вярва в него, която е убедена, че може да преодолее трудностите. Но той не можеше да ги преодолее. Какво щеше да си помисли Бабс, когато откриеше това?

— Ще си останем вкъщи, щом искаш. Честна дума, не знаех, че не желаеш да излизаме тази вечер. Съжалявам. Наистина съжалявам — тя стана от прасковената кадифена възглавница на резбованата ясенова табуретка, прекоси стаята и взе лицето му между дланите си. — Щом не ти се излиза, и на мен не ми се ходи никъде.

Усмихна му се сияйно, но Дийн знаеше, че това е лъжа. Бабс обожаваше всичките тези светски прояви.

Те ѝ даваха възможност отново да се превръща в малко момиче. Почувства се виновен, че я лишава от тази радост. Нямаше основание да проваля вечерта ѝ само защото той самият се чувстваше ужасно.

— Ще отидем — хвана ръката ѝ и притисна върховете на пръстите ѝ към устните си. — Вероятно си права. Необходимо ми е да изляза и да не мисля за работата.

— Знам, че съм права — Бабс се повдигна на пръсти и го целуна. — Сега побързай, защото водата във ваната съвсем ще изстине.

След няколко минути Дийн се изтегна във ваната с крачета във формата на лапи и остави напрежението да се отцежда от него, като

отпиваше от бърбъна с вода, грижовно приготвен от Бабс. Слушаше само с половин ухо неспирното ѝ бърборене от другата страна на вратата.

— Направо ще се влюбиш в новата рокля, която ще облека тази вечер, Дийн — тя замълча за момент и пак продължи: — Напомни ми да си сложа обувките с тънки токчета следващия път, когато тръгнем за парти, на което ще има танци. Смъртоносни са. Веднъж завинаги ще излекувам онзи вързан в краката Кайл Макдонъл от навика да ме настъпва. О, като споменах за лекуване... Онзи ден говорих с Джоузи Филипс и тя ми каза, че ако искам да съм сигурна, че ще забременея, трябва да се любим в нощ, когато има пълнолуние.

— Какво? — Водата се разплиска, когато Дийн седна изправен във ваната, надявайки се, че не е чул добре.

— Пълнолуние. Това не е ли най-смахнатото нещо, което си чувал? Но Джоузи се къльне, че и четирите ѝ деца са заченати, когато двамата с Хомър са го правили при пълнолуние. Погледнах календара, следващото пълнолуние ще е чак в средата на месеца.

Дийн светкавично изскочи от ваната и грабна хавлията си. От него още капеше вода, когато отвори вратата и влезе в спалнята.

— Бабс, точно на колко души си казала, че не си могла да забременееш?

Тя му отправи неразбиращ поглед, после сви рамене.

— Не знам. Едва ли е тайна. Хората не са слепи. Сами виждат, че не очаквам дете — прокара ръка по плътното прилягащата по тялото ѝ вечерна рокля от бяла коприна на черни цветя, която оставяше раменете ѝ открити.

— Какво се очаква да казвам, когато ме питат кога ще си имаме бебе? Че още не искаме ли? Знаеш, че искаме. Знаеш и с какво нетърпение Ер Ди очаква внуче.

— Не мисля, че това е тема, която трябва да обсъждаш с всяка Хелън, Мери и Джейн — имаше си достатъчно грижи и без да му се налага да гледа в очите приятелите си, които знаят, че е неспособен дори да направи бебе на жена си. — Ако искаш да разговаряш с някого за това, консултирай се с лекар.

— Ходих на лекар — тя нахлузи дълга бяла вечерна ръкавица. — Той каза, че просто го желая прекалено силно и че онова, което трябва да сторим, е да престанем да опитваме. Чувал ли си някога нещо по-

абсурдно? Как, за Бога, очаква да забременея, ако не правим нищо? — посегна за другата ръкавица. — Наистина трябва да побързаш с обличането, скъпи. Ер Ди вече ни чака долу.

На частната изложба бяха показани последните придобивки на музея. Дийн разглеждаше с безразличие новите картини. В обстановката имаше нещо познато: същите хора, същите разговори и същото облекло от висшата мода, характерни за всички събития, на които Бабс настояваше да присъстват.

Вече съжаляваше, че отстъпи и се съгласи да дойдат. Сега можеше да си е в „Ривър Бенд“ при конете. След две седмици имаше изложба на коне и искаше шестте арабски коня, с които щеше да участва, да са във върхова форма. Не че имаше основание да се тревожи, след като Бен се занимаваше с тях. Завиждаше на Бен, че може да работи с конете всеки ден, по цял ден. А той трябваше да се задоволява само с утринната езда.

Бабс продължи към следващата картина и Дийн я последва, дори успя да си придаде заинтересуван вид. Платното представляваше някаква сюрреалистична цапаница, несъвместима смесица от цветове и изображения. Ер Ди се присъедини към тях, придружен от Макдонълови.

— Изумителна работа, нали? — отбеляза Бет-Ан, приковала поглед в картината като хипнотизирана. — Изпълнена е със сила и енергия, не намирате ли?

Дийн кимна.

— Мисля — каза Бабс, — че той трябва наистина да е обичал червеното.

За миг настъпи пълна тишина. После Ер Ди избухна в смях.

— Бабс, ти си толкова съкровище, че просто нямам думи — заяви той, като бършеше сълзите от очите си. — Кълна се, че това са първите искрени думи, които чувам тази вечер. Хайде, ела — той я прегърна през раменете и я поведе към друго платно на отсрещната стена. — Непременно трябва да видиш това тук.

Леко сконфузената Бет-Ан тръгна след тях и помъкна Кайл със себе си, а Дийн остана и се престори, че разглежда картината. В момента не бе в настроение за компанията на баща си.

— Харесва ли ви?

Той се извърна към жената, която се бе появила от дясната му страна. Установи, че не я познава. Това бе необичайно, но и самата жена беше такава. Тя не беше облечена като Бабс и приятелките ѝ. Носеше обикновена тясна черна рокля, без абсолютно никакви бижута. Тъмната ѝ коса падаше на гърба.

Колкото и необикновена да бе външността на жената, Дийн нямаше желанието да се впуска в празни приказки с някаква непозната.

— Намирам, че картината е много интересна — каза и понечи да продължи.

— Значи не я харесвате — отсече тя.

— Не казах това — навъси се Дийн.

— Да — съгласи се тя. — Казахте, че е „много интересна“. Така се изразяват всички, когато не харесват нещо.

— В случая не сте права. Аз харесвам сюрреализма — отвърна той, леко раздражен от претенциите на другите да знаят какво харесва или иска.

— Това не е истински сюрреализъм, няма нищо общо с Дали — жената продължаваше да разглежда платното, свъсила необикновено гъстите си вежди. — Твърде разбираемо е. Повече прилича на картинен пъзел.

Говореше така уверено и авторитетно, че Дийн бе заинтригуван.

— Какво ви кара да мислите така?

— Ами, защото... — тя започна да му обяснява, че използваните цифри символизират човечеството и човешкия интелект, а наситеното червено на слънцето, яркозеленото на полята и синьото на водата създават алегория за човека и неговата връзка с природата.

Дийн чу само част от всичко това. Някъде посред обясненията бе завладян от магията на нейната разпаленост, едновременно сериозна и страстна. Виждаше я в очите ѝ, тъмносиви като облаците преди буря: прорязани от светкавици и черни като катран в средата. И някак съвсем естествено пренасочи вниманието си към устата ѝ. Тя имаше меки, пълни устни, долната леко издадена, натрапчиво чувствени и напълно лишени от изящството в сърцевидните устни на Бабс. Дийн се запита как ли биха изглеждали, ако се усмихне.

— Тук в музея ли работите?

— Не.

— Говорите така компетентно, че си помислих... — повдигна рамене и не се доизказа.

— Завършила съм разширен курс по изкуствата и съм прекарала две години в Европа в обикаляне от музей на музей.

— Тогава може би сте колекционерка? — въпреки че никога не го бе бивало да преценява възрастта на жените, тя му се виждаше млада, във всеки случай твърде млада за колекционер на картини.

— Не — тя го погледна развеселено. — Художничка съм.

— Така значи. Не ми казвайте, че тази картина е ваша.

Дийн погледна платното с маслени бои, за което му бе говорила така интелигентно само преди минути.

— Не — усмихна се за пръв път тя. — Моят стил е много по-напорист, по-емоционален. Не рисувам пейзажи на интелекта като неговите — жената махна към картината и Дийн обърна внимание на ръката ѝ, на дългите пръсти и ниско отрязаните нокти. Ръка на художничка, грациозна и безкомпромисна.

— Как се казвате? Имам чувството, че ще се сконфузя, когато разбере коя сте.

— Съмнявам се — отново се появи онази лека усмивка. — Аз съм, както се казва, мизерстващ художник. Не мисля, че името Каролайн Фар ще ви каже нещо. Може би някой ден, но не и сега.

— Казвам се Дийн Лосън — той подаде ръка и почувства силата на пръстите ѝ в крепкото ръкостискане. Забеляза също, че името му не ѝ направи никакво впечатление. Нещо повече, не изглеждаше особено впечатлена и от него. С името и външността си Дийн винаги бе привличал жените като магнит, но Каролайн Фар очевидно бе изключение. — Бих искал някой път да видя ваши картини.

— Трябва да ви предупредя, че те не са сюрреалистични.

— Жена ми ще е доволна да чуе това. Тя изобщо не харесва сюрреализма.

Разговорът им отново се върна към изкуството и към неспособността на мнозина да приемат неговите различни форми и стилове. По-точно Каролайн говореше, а Дийн се съгласяваше.

— Вашият акцент... — той се опита да определи какъв е, но не успя. — Някъде от Изтока сте, нали?

— Кънектикът.

— Само на посещение ли сте в Хюстън?

— Всъщност не. В момента съм отседнала във вилата на една приятелка на Галвестън — като чу това, Дийн автоматично заоглежда сновящите наоколо гости, опитвайки се да си спомни кой има вила на остров Галвестън. — Не е на никого от присъстващите тук.

— Толкова ли бях прозрачен? — усмихна се Дийн.

— Да.

— Съжалявам. Но след като не сте от тук, явно сте гост на някого.

— Защо?

— Защото тази вечер всички са с покани. Колекцията ще бъде изложена за публиката едва утре.

— Утре ще бъда на Галвестън. Исках да я видя тази вечер.

— Господи — Дийн несъзнателно сниши глас. — Искате да кажете, че сте дошли без покана? Просто сте влезли? — колебаеше се между недоверието и смаяното възхищение от дързостта ѝ.

— Разбира се — каза го като нещо съвсем естествено, безразличието ѝ граничеше с арогантност. — Това тук не е нечий дом, а обществен музей. Защо трябва да е отворен за една привилегирована класа хора, а не за всички?

— Уместен въпрос — той се опита да сдържи усмивката си. — Обаче повечето, ако не и всичките тези гости са патрони на музея.

— Като са дарявали предмети на изкуството или пари, това дава ли им право на специално отношение? — възрази тя с предизвикателен тон.

— Те мислят така.

— Аз не.

— Очевидно — Дийн не бе срещал човек като нея. Чувал бе, че художниците са горди и темпераментни. Че богатството и общественото положение не означават нищо за тях. Трудно му беше да го повярва, въпреки че тази Каролайн Фар, изглежда, възприемаше нещата именно така. — Знаете ли, наистина бих искал да видя някои от вашите картини.

Тя му отправи дълъг, замислен поглед.

— Повечето следобеди можете да ме намерите на западния край на плажа.

Някой дойде да говори с него. Когато се обърна отново, тя си беше отишла. С изненада установи, че му се иска да е още тук, да

продължат разговора и да научи повече за нея. Заинтригуван бе от сериозността и емоционалността ѝ, от енергията, която се излъчваше от нея и зареждаше въздуха наоколо. Зърна я в другия край на залата, висока, изваяна, открояваща се в черната си рокля. Искаше му се да я последва, но не го стори. Вече го бяха видели да разговаря с нея. Нямахме да изглежда порядъчно, ако я потърсеше пак. Дийн се усмихна при мисълта, че Каролайн Фар вероятно би се изсмяла на подобни условности. Тя не се подчиняваше на правилата, които ограничаваха него. Запита се как ли би се чувствал, ако беше свободен да говори и да върши каквото иска, без да се тревожи дали ще оправдае очакванията на другите: на баща си, на съпругата си, на приятелите си.

Докато караше по пустия плаж, пред колата му прелетя чайка, отворил беше прозореца, за да го брули силният вятър откъм Мексиканския залив. Сакото и вратовръзката му бяха праметнати върху облегалката на съседната седалка, ръкавите на ризата му бяха запретнати, яката му бе разкопчана. Чувстваше се като хлапе, което за пръв път бяга от училище: малко виновен, задето не се бе върнал в кантората, нито се бе прибрал вкъщи след заседанието, и малко възбуден, задето върши нещо, което не бива.

Но докато вървеше по твърдия пясък, въодушевлението го напускаше. През последния половин километър не бе видял на брега жива душа, дори рибар. Тя му бе казала, че може да я намери тук „повечето следобеди“, ала явно не и днес. Вярно, че беше късно, помисли си Дийн, примижал от блясъка на слънцето. И си каза, че може би ще е по-добре Каролайн Фар да я няма. За предпочитане беше да забрави напълно за нея. Разбира се, той се беше опитал, ала не бе успял да я прогони от мислите си през последните четири дни.

Неведнъж си бе задавал въпроса защо при толкова много жени, които познава, мисли непрекъснато за Каролайн Фар. Външността ѝ бе впечатляваща, но имаше много други, които бяха по-красиви от нея. И бракът му бе, общо взето, щастлив. Да, имаше моменти, когато страдаше от невъзможността да говори с Бабс за нещата, които го безпокоят, но това не променяше чувствата му към нея. Тя бе просто наивната, обичлива Бабс.

Като се замисли за Бабс, Дийн проумя, че няма работа тук. И тъкмо щеше да обърне колата, когато зърна Каролайн на петдесетина метра пред себе си, в края на дюните. В същата секунда забрави за всичко: за клетвите, за верността, за условностите. Всичко изчезна пред вълнението, че я вижда отново.

Съсредоточена в платното, закрепено на триножника ѝ, Каролайн дори не вдигна поглед, когато той спря колата на няколко метра от нея и слезе. Дийн бавно се приближи, възползвайки се от възможността да я погледа незабелязано.

Косата ѝ бе прибрана на конска опашка с връзка от пресукана червена прежда, но силният океански вятър бе измъкнал няколко дълги тъмни кичура. Беше се съсредоточила в работата си, присвитите ѝ сиви очи се местеха от платното към гледката, която се опитваше да улови, и пак към платното, тъмните ѝ вежди бяха събрани, а пълните ѝ устни бяха здраво стиснати. Бузата и брадичката ѝ бяха изцапани с боя.

Мъжката ѝ карирана риза също беше изцапана. Макар и широка, тя не скриваше очертанията на гърдите, тъй като вятърът моделираше памучната материя по тялото ѝ. Сини панталони обгръщаха закръгления ѝ ханш и подчертаваха дългите ѝ, стройни бедра. Беше боса, пръстите на краката ѝ бяха заровени в пясъка.

— Художничката в процес на работа — каза Дийн.

— Свършвам тук само след... няколко... кратки... минути — всяка пауза беше запълнена от решително мацване с четката.

— Ще имате ли нещо против, ако гледам?

— Ни най-малко — отвърна тя, изразявайки безразличието си с повдигане на раменете, но без да откъсва очи от платното, освен за да топне четката в боята на палитрата, която държеше с лявата си ръка.

Дийн заобиколи и застана зад лявото ѝ рамо. От платното грееха пламъци, червеникавооранжево ядро, което се размиваше до жълтеникавооранжево, после преминаваше в златисто, жълтеникавобяло и бледокафяво. Между тях се вихреха светлосини и тъмнозелени тонове. Огнената стихийност на картината имаше такова визуално въздействие, че Дийн не различи веднага морския пейзаж с дългата пътека по вълните, отразили светлината на залязващото слънце.

— Много е силна — каза той тихо.

— „Слънцето и морето“. — Каролайн спря и я огледа критично. — Обичам да подбирам сюжети, които са рисувани до безкрайност, за да видя дали все още могат да вълнуват.

— Мисля, че го постигате — Дийн нямаше претенции да е експерт, но бе впечатлен от силното усещане за топлина и светлина, което създаваше платното.

— Може би. Така или иначе, ефектът на слънчевата светлина върху водата, който ми е нужен, вече изчезна — спокойно, експедитивно, тя започна да почиства и да прибира четките и боите си. — Ще ми направите ли компания за едно питие?

— Разбира се.

Вилата се издигаше усамотено на пясъчлива поляна, обрасла с високи треви. Поддържана от пилони, които я предпазваха от приливите, тя приличаше на голяма четвъртита кутия с крака. Някога яркожълтата ѝ мазилка бе избеляла до кремаво.

По време на краткото пътуване до къщата Каролайн му бе обяснила, че къщата принадлежи на родителите на нейна приятелка, също учителка. Каролайн явно бе бедна, но не и гладуваща художничка, издържаше се с уроци по изкуствата в начално училище. Но лятната ваканция бе посветила на своето творчество.

— Какво ви накара да изберете Галвестън? — Дийн взе триножника от задната седалка и я последва по пътеката от натрошени мидени черупки.

— Защото тук мога да живея, без да плащам наем. Всъщност има и още нещо. Никога досега не бях отсядала от тази страна на Залива. Ходила бях само на остров Сейнибъл откъм Флорида — тя се изкачи по дървеното стълбище на широката тераса, от която се виждаха последните отблясъци на слънцето по бурните вълни на Залива. — Океанът винаги ме е привличал. Като малка живеех само на три преки от брега. Може би затова искам винаги да съм близо до него. Той е така... вечен. Всички идваме от него. Дори течностите в организма ни имат високо съдържание на сол. Без сол бихме загинали. Така че тази моя потребност може би е нещо много по-първично от навика да живея край него.

Каролайн отвори, а Дийн веднага се пресегна да ѝ държи вратата, докато влезе, и я последва вътре. Озоваха се в голямо общо помещение, обзаведено само с най-необходимото: маса, столове и

диван. Останалото пространство беше превърнато във временно ателие. Каролайн отиде право там и сложи частично завършената картина на празен статив.

— Можете да оставите триножника до вратата — каза тя. — В хладилника има студена бира и бутилка вино. Обслужвайте се.

— Вие какво искате? — Дийн се поколеба за момент, после подпря триножника до вратата и отиде в кухненския кът.

— Предпочитам вино. Навик от престоя ми във Франция, предполагам.

След като прибра боите и останалите неща, тя изми боята от ръцете и лицето си на умивалника в кухнята. Не се и опита да положи някакви други грижи за външността си, не среса разпилените си от вятъра коси и не си сложи грим на лицето. Дийн не намираше, че това е необходимо, за да изглежда добре, но все пак бе леко изненадан от тази липса на суетност. Възхити се на нейната самоувереност, когато тя се разположи на дивана до него.

Говориха за най-различни неща. Питиетата станаха две, а после и три. В много отношения двамата бяха различни, идваха от напълно различна среда, но Дийн не можеше да си спомни друг път да се е чувствал така добре в компанията на жена.

Каролайн изпи виното си и протегна ръка да остави чашата на пода — нямаше странична масичка. Отново се обърна с лице към него.

— Не бях сигурна, че искам да идваш тук — призна тя.

— Защо? — той изведнъж се почувства неуверен.

— Защото се опасявах, че ще се окажеш някой от онези нетърпими досадници, които през цялото време се хвалят колко пари имат и какво притежават — приглади паднал на слепоочието му кичур, после зарови пръсти в косата му. — Радвам се, че не си.

— Аз също — Дийн протегна ръка, сложи длан на тила ѝ и бавно я притегли към себе си.

Моментът бе неизбежен. Неизбежен бе от мига, в който се срещнаха на плажа. За това бе дошъл, това искаше. Каролайн също го искаше. Долавяше го в кадифените дълбини на сивите ѝ очи.

Целуна я, устните ѝ се разтвориха и той изстена. Почувства се като отнесен в някоя от нейните огнено жарки и бурни картини, пламнал от желание, първично като океана.

Каролайн се обърна и легна в скута му, без да откъсва устни от неговите. Тялото ѝ бе на негово разположение да го докосва и да го изследва.

Каролайн зацелува ухото му и това го възбуди още повече.

— Искам да те съблека, Дийн — прошепна тя. — Искам да видя тялото ти.

За част от секундата той беше твърде стъписан, за да реагира. „Боже Господи!“ — помисли си. Чувал бе, че художниците нямат задръжки. Опита се да си представи Бабс да казва подобно нещо, но тя едва ли бе способна да го изрече дори и пияна.

От този момент нататък всичко му бе като насън: той, замрял неподвижно, докато тя сваля дрехите му; ръцете и, които докосват кожата му и го хвърлят в дива възбуда, каквато никога не беше изпитвал; блясъкът в очите ѝ при вида на неговата ерекция; гласът ѝ, когато казва, че няма нищо по-красиво от мъжкото тяло. Нейните дрехи изчезнаха сякаш с махване на вълшебна пръчица и в същия миг Дийн осъзна, че няма нищо по-красиво от тялото на тази жена с нейните стегнати гърди, тънък кръст и широк skut, създаден да приютява мъж.

После я прегръщаше, любеше я, а тя се извиваше към него със зовящо тяло и трескави ръце, обвиняваше го с краката си. Разумът го бе напуснал напълно, останала бе единствено горещата чувственост, която го разтърсваше, хвърляше го в бездната на страстта и го водеше към буен екстаз.

После бавно изплува от дълбините ѝ с мисълта, че никога не е любен, нито се е раздавал така без остатък.

Тази невероятна жена в прегръдките му бе бръкнала право в душата му и бе извадила наяве чувства, каквито не бе подозирал, че може да изпитва.

Когато най-сетне намери сили да се откъсне от Каролайн, бе станало късно. Същата нощ, след като се прибра. Той люби нежно Бабс, остави тялото си да моли прошка за измяната с пълното съзнание, че ще го върши отново и отново.

Оттогава Дийн започна да се среща с Каролайн при всяка възможност, открадваше си по някой и друг час оттук-оттам, а понякога и по цяла вечер. Което означаваше, че бе принуден да лъже, да си измисля въображаеми срещи и да търси извинения за това, че се

прибира по-късно от обикновено. Избягваше да се оправдава, че му се е наложило да работи до късно, защото се опасяваше, че баща му ще се усъмни. Най-често се извиняваше с Лейн Канфийлд, като казваше, че са имали среща или че случайно се е натъкнал на него, защото знаеше, че при тяхното дългогодишно приятелство това не би събудило подозрение. Друг път пък твърдеше, че е ходил да види нечий арабски кон.

Опитваше се да не мисли за двойствения живот, който водеше: от една страна — предан, любещ съпруг, изпълняващ изискванията на семейния живот, сякаш всичко е нормално, а, от друга — страстен любовник, който цени всяка секунда, прекарана с другата. Нито веднъж не си позволи да се запита колко време може да продължава така. Съществуваше единствено настоящето. Нищо друго не го интересуваше.

С Каролайн Дийн се чувстваше свободен да бъде самият себе си за пръв път през целия си живот: сексуално свободен, спокоен, че тя от нищо няма да се шокира или обиди; и емоционално свободен, убеден, че може да говори открито за чувствата си и че тя ще го разбере.

Когато ѝ каза за мечтата си някой ден да превърне „Ривър Бенд“ в най-добрата ферма за арабски коне на света, по-съвременна от легендарната „Крабит Парк“ в Англия и от „Янов подлазки“ в Полша, той ѝ разкри и смесените си чувства по отношение на работата в компанията, своя стремеж да угоди на баща си, макар да съзнава, че му липсват способности да ръководи такава корпорация.

— Той няма право да очаква, че ще вървиш по неговите стъпки, Дийн — отсече Каролайн, преценките на която винаги бяха черно-бели. — Никой не може и не би трябвало да иска подобно нещо. Ти имаш своя индивидуалност. Никога няма да си като него. Трябва да му го кажеш. Да го накараш да разбере какво искаш. Това, че компанията е смисълът на неговия живот, не означава, че и ти трябва да се посветиш на нея. Сигурно няма да му стане приятно, когато му го кажеш, но какво може да стори? Ще трябва да те уважава, задето заемаш твърда позиция. И да проумее, че не си стигнал до това решение, без дори да си се опитал да провериш дали те бива за попрището, което той ти е определил.

Макар и готов да признае, че тя е права, Дийн не се осмеляваше да предприеме подобна решителна стъпка. Каролайн не познаваше Ер

Ди. Не го беше виждала как разбива на пух и прах нечии доводи, а после събира късчетата и ги подрежда в съвършено различни изводи. Ала седна с баща си и сподели с него желанието си да взема по-активно участие в отглеждането на арабски коне и да поеме някои от неговите отговорности в това начинание. Той се съгласи почти веднага и Дийн реши, че ако успее да се докаже, Ер Ди ще се отнесе с повече разбиране към идеята му да напусне компанията.

Изведнъж животът сякаш стана твърде благосклонен към него, малко объркан може би, но все пак благосклонен. Всичко му се струваше достижимо: Каролайн, конете... всичко.

Като си подсвиркуваше натрапчивата мелодийка, която бе чул по радиото в колата на път за дома, Ер Ди прекоси паркета от орехово дърво на дневната, спря под водещата към коридора арка, за да направи закачлива танцова стъпка, и продължи към стълбището. Изкачи се до първия етаж и викна:

— Бабс, момиче! Готов съм да потанцувам, ако и ти си готова! — и отново си заподсвирква, докато я чакаше да слезе. Когато не чу стъпките ѝ, вдигна глава и се послуша. Нищо.

— Бабс? — извика отново, после продължи нагоре по стълбите. Не ѝ беше присъщо да закъснява за парти, още по-малко пък, когато ставаше дума за добро старо тексаско барбекю.

Свърна от площадката на втория етаж и се приближи до вратата на спалнята. Ослуша и чу някакви тихи звуци, напомнящи подсмърчане. Почука веднъж и натисна дръжката. Когато отвори, Бабс стоеше до прозореца с гръб към вратата. Наметнатият на раменете ѝ дантелен шал покриваше мексиканската селска блуза, която бе съчетана с ярка широка пола.

— Бабс, готова ли си да тръгваме? — намръщи се, когато тя подскочи, сепната от гласа му, и набързо изтри нос в мократа носна кърпичка. Не беше много сигурен, но му се стори, че Бабс избърса крадешком и очите си, преди да се обърне към него.

— Извинявай, Ер Ди. Изглежда, не съм те чула — каза с треперлив глас, като си даваше вид, че се оглежда. — Знам, че оставих чантата си тук някъде.

— Ето я — Ер Ди вдигна чантата-плик от мраморната масичка до вратата, където беше оставена. — Какво има? Да не би да си се простудила посред лято?

— Може би съвсем мъничко — ала когато отиде при него да си я вземе, не го погледна в очите.

Изглеждаше неестествено бледа. Отблизо Ер Ди забеляза издайнически зачервените ѝ очи.

— Не мисля, че си се простудила. По-скоро ми се струва, че си плакала.

— Глупости — Бабс се опита да отмине забележката му, но Ер Ди не беше от хората, които се оставят да бъдат отминати.

— Познавам, когато някой е плакал. Значи или си белила лук, или нещо е станало. Защо не ми кажеш какво те тревожи, момиче?

— Аз... О, Ер Ди, не знам какво да правя — след безуспешния опит да отрече тя отново се разплака.

— Хайде, хайде — той я прегърна през раменете и я поведе към шезлонга с прасковен цвят. Сложи я да седне и ѝ подаде своята чиста носна кърпа. — Не може да е чак толкова лошо.

— И аз все това си повтарям — подсмръкна Бабс. — Но ако е?

— Защо не спреш за малко да се вайкаш и не ми кажеш за какво става дума?

— Аз... отнася се за Дийн — тя вдигна към него просълзени очи. — Мисля, че... се среща с... друга жена.

В първия момент Ер Ди не можеше да повярва, после, когато се върна към последните месеци и си даде сметка за непрекъснатите отсъствия на Дийн, се почувства зашеметен и потресен. Все пак отрече това пред Бабс:

— Откъде ти хрумна тази глупава мисъл?

— Той закъснява толкова често... и... Томи Фредерикс ми каза този следобед, че се срещал с някаква жена на Галвестън — в стремежа си да излее по-бързо ужасните думи, тя ги изрече на един дъх. — Някаква художничка бохемка — добави, сякаш това правеше измяната му още по-ужасна.

— Но откъде, за Бога, може да знае тя? — почуди се Ер Ди.

— Били Джо Таундзенд ги видял заедно на плажа миналия петък вечерта, когато Дийн обясни, че ходил да гледа някакъв кон. Казал, че Дийн я целувал направо там, пред хората, а после... тръгнали заедно

по брега, така долепени, че помежду им не можела да се пъхне хартийка. Томи твърди, че... и други ги били виждали.

— И ти наричаш това доказателство? — сгълча я Ер Ди. — Някой си видял някого си, който приличал на Дийн. Случайно да са говорили с него?

— Не мисля — призна Бабс.

— Е, тогава ми се струва, че твоята така наречена приятелка Томи просто се мъчи да всява раздори.

— Ами ако не лъже? Ако е вярно? Напоследък той е така различен, така отнесен. Каза, че тази вечер щял да се срещне за едно питие с Лейн и да дойде направо на барбекюто. Ами ако не е с Лейн? Ако в действителност е с нея?

— Ами ако върбата роди круши? Горедолу е толкова вероятно, колкото и Дийн да те зареже заради друга жена. Това е истината — той щеше да се погрижи за това. — Е, когато вода някое момиче на парти, очаквам то да е усмихнато и радостно. Затова върви да измиеш лицето си. Чакам те долу след... — Ер Ди демонстративно погледна часовника си — пет минути.

— Пет минути — Бабс грейна от благодарност. — Страшно те обичам, Ер Ди — заяви тя и го целуна.

— Внимавай как се държиш, момиче, че хората ще започнат да приказват — намигна ѝ усмихнато той.

Но щом слезе долу, усмивката му се стопи. Влезе в библиотеката и затвори вратите, преди да посегне към телефона.

На другата сутрин Дийн влезе в кабинета на своята секретарка Мери-Джо Андерсън, потискайки поредната си прозявка.

— Дълга нощ, а? — усмихна се тя и му отправи пълен с разбиране поглед над роговите очила. Мери-Джо бе завършила курс за юридически секретари, постъпила бе в компанията преди шест години и познаваше по-добре от Дийн нейните механизми. Беше умна и работлива и неведнъж бе прикривала грешките му.

— Меко казано — той спря до бюрото ѝ да вземе телефонните съобщения. — Ако зависеше от жена ми, още щяхме да танцуваме. За щастие в два часа сутринта музикантите прибраха инструментите и си тръгнаха.

— Има съобщение от Лейн Канфийлд. Настоява да му се обадиш веднага щом дойдеш. Каза, че било важно.

— Ще се обадя — отдели листчето от останалите, сложи го най-отгоре и тръгна към вратата на собствения си кабинет. Преди да влезе, заръча през рамо: — По-добре ми донеси чаша кафе, Мери-Джо.

— Черно, с много захар?

— Точно така — остави вратата отворена и се насочи право към телефона. Набра номера на Лейн и едва тогава седна на въртящия се стол зад бюрото. На отсрещната стена, точно пред очите му, бе окачена картината на Каролайн, наречена „Слънцето и океана“. Всеки път, когато я поглеждаше, имаше чувството, че Каролайн е тук, с него. — Лейн — поде той, щом чу гласа на приятеля си, — как си, по дяволите?

— Зает, както винаги. А ти?

— Също. Мери-Джо каза, че си искал веднага да говориш с мен. Какво има? — в този момент секретарката влезе с кафето.

— Снощи имах странно телефонно обаждане от баща ти — каза Лейн и Дийн изстина. За част от секундата не бе в състояние да мисли. Не бе в състояние дори да диша. — Дийн? Там ли си още?

— Да — първият пристъп на паника го застигна тъкмо когато Мери-Джо оставяше чашата на бюрото. — Да, само минутка — покри мембраната с длан и като държеше слушалката настрана, каза, надявайки се гласът му да прозвучи нормално: — Би ли затворила вратата на излизане, Мери-Джо?

— Разбира се.

Дийн изчака да чуе щракването на бравата, преди да махне ръка от мембраната.

— Извинявай, ето ме пак. Казваш, че Ер Ди ти се е обаждал? Какво искаше?

— Търсеше теб. Останал бил с впечатлението, че трябвало да сме заедно.

— Ти какво му каза? — Дийн почувства, че се изпотява. Логично бе да се очаква, че рано или късно ще се случи нещо такова, и трябваше да е подготвен. Ала не беше.

— Не знаех какво да отговоря. Затова... му пробутах нещо, в смисъл че в последния момент се е наложило да свърша някаква спешна работа и ще се видим по-късно.

— Благодаря ти — рече Дийн и изпусна дъха, който несъзнателно бе затаил.

— Нищо не поръча да ти предам. Каза само, че ще говори с теб по-късно.

Лейн замълча в очакване, но Дийн не бе в състояние да говори.

— Ще имаш ли нещо против да ме осветлиш какво става?

След кратка вътрешна борба Дийн разбра, че трябва да каже на някого. Не беше по силите му да го таи повече в себе си. Знаеше, че може да се довери на Лейн. Заговори и не спря, докато не му разказа практически всичко за Каролайн и за връзката си с нея.

— Знам, че сигурно звучи изтъркано, но Каролайн е най-невероятната жена, която съм срещал. Обичам всичко у нея — млъкна и се усмихна сконфузено. — Май се поувлякох с отговора, нали?

— Малко.

— Искам да се запознаеш с нея, Лейн — изведнъж му се стори много наложително да запознае най-добрия си приятел с жената, която обича. — Имам делова среща в Тексас Сити по-късно тази сутрин. Каролайн ще дойде да обядваме заедно. Ти свободен ли си? Можеш ли да се присъединиш към нас?

— Бях запланувал следобед да се отбия в завода. Предполагам, че ще успее да се измъкна оттук малко по-рано.

— Опитай — настоя Дийн.

Лейн обеща.

Отначало Лейн бе склонен да отмине с пренебрежение многословните хвалебствия на Дийн, като пресилени възторзи на женен мъж, вкусил за пръв път забранения плод. Но след като го видя заедно с Каролайн в малкото кафене, след като стана свидетел как двамата се разбират само с поглед или докосване и всеки довършва изречението на другия, разбра, че греша. Това не бе увлечение, което след време ще угасне от само себе си. Беше нещо много по-сериозно.

Дори разбираше какво бе привлякло Дийн към Каролайн. Тя беше интелигентна и пряма, сериозна и целеустремена. Нищо у нея не беше половинчато, дори любовта. Или обичаше нещо или някого изцяло и безрезервно, или изобщо не го обичаше. Беше пълна противоположност на Бабс.

Докато ги наблюдаваше, Лейн имаше чувството, че има пред себе си двойка обречени влюбени. Колкото и да се обичаха, виждаше се, че са свършено различни. Дрехите им ясно говореха за това: Дийн в своя костюм от „Брук Брадърс“, а Каролайн в най-обикновени черни панталон и риза. Манталитетът и възгледите им дори не се доближаваха. И най-тъжното бе, че никой от двамата не можеше, а и не бе склонен да се промени.

Когато излязоха от кафенето, Лейн понечи да се сбогува и да си тръгне, но Дийн го спря:

— Чакай малко. Каролайн има нещо за теб.

Лейн ги последва до стария ѝ шевролет. На задната седалка редом с куп парцали, триножници и кутии, но грижливо отделено от тях, беше подпряно поставено в рамка платно. С помощта на Дийн Каролайн го извади и му го поднесе.

То представляваше вихрушка от сиви, бели и черни тонове, напръскани със златно и сребърно. Сред всеобхватната мъгла на картината се долавяха контури на кули, високи цилиндри и внушителна вертикална колона.

— Познато ли ти е? — попита Дийн, приковал светнали очи в него.

— Напомня ми нещо — призна Лейн, но очертанията бяха твърде неясни, твърде размити.

— Това е паметникът „Сан Джасинто“ на фона на цистерните за петрол и химическите заводи край корабоплавателния канал, обвити от утринната мъгла и индустриалния смог.

След като Дийн му обясни, Лейн започна да различава загатнатата звезда на върха на каменния обелиск, символ на Тексас.

— Да, разбира се.

— Нарекох я „Прогрес“ — обади се Каролайн.

Лейн си помисли, че името е малко цинично, но реши, че започва да става прекалено, чувствителен към всичко, което съдържа дори и намек за критика относно замърсяването на въздуха около канала. Също така си даваше сметка, че тя е могла да избере и много по-грозна сцена от отровните мъгли и пушеците. Например да нарисува самия воден път в пламъци.

— Харесва ми, Каролайн — заяви той, след като разглежда картината още известно време. После добави с усмивка: — И ако си

искала да ми внушиш нещо, успя. Ще я окача в кабинета си, за да ми напомня.

— Дийн ме увери, че няма да се засегнеш — погледна го и: той не можеше да не се запита дали току-що не е бил подложен на своеобразен тест. — Трябва да тръгвам — каза тя и се обърна към Дийн.

Лейн се сбогува набързо и понесе картината към колата си, за да остави сами двамата влюбени. Когато Каролайн потегли от паркинга, Дийн се присъедини към него.

— Нали ти казах, че е талантлива и прекрасна?

— Разбира се.

— Радвам се, че харесваш картината. Знаеш ли, тя не ми позволява да ѝ купувам подаръци. По-точно скъпи подаръци. Платна, бои, четки — такива неща приема. Но просто не се интересува от вещи като дрехи, бижута или парфюми. Представяш ли си да срещнеш такава жена?

— Не. Поне до днес не си бях представял.

Дийн се загледа в посоката, в която бе потеглила Каролайн, и леката му замечтана усмивка премина в тревожно смръщване.

— Продължавам да се питам защо Ер Ди изобщо не спомена, че ти се е обаждал, когато говорихме снощи на барбекюто.

— Може би просто е забравил.

— Ер Ди? — скептично изрече Дийн. — Той помни като слон.

За по-сигурно през следващите три дни Дийн се навърташе в кантората и вкъщи, но нуждата от Каролайн накрая надделя над предпазливостта и той не се стърпя да я види поне за малко. Въпреки всичко страхът, че баща му може да подозира нещо, го принуждаваше да се замисли над положението си в момента и да потърси някакво решение. Обичаше Каролайн и искаше да прекарва всяка минута с нея, но още беше привързан към Бабс — не толкова дълбоко, колкото към Каролайн, но така или иначе не желаше да ѝ причинява болка. Тя нямаше никаква вина. Беше добра съпруга. Всичко това беше нечестно по отношение на нея. Но, от друга страна, знаеше, че никога няма да може да се откаже от Каролайн. Колкото и да бе егоистично, искаше му се нещата да продължават по същия начин, както досега.

Докато наблюдаваше младите жребчета, които пасяха на близкото пасище заедно с кобилите, Дийн се почувства съпричастен с тях. В момента техният свят бе свършен: майките им бяха до тях, осигуряваха им спокойствие, закрила и мляко. Но скоро предстоеше да бъдат отбити и раздялата с кобилите щеше да им причини страдание. Ако хората не го стореха, майката природа щеше да се погрижи. Неизбежно бе. Дийн съзнаваше, че и той е изправен пред подобна ситуация. Несериозно беше да се преструва, че няма да се наложат промени. Травмата от раздялата бе неизбежна, но раздяла с кого? Този въпрос го бе измъчвал непрекъснато по време на краткото посещение при Каролайн след работа този следобед.

Отдръпна се с въздишка от оградата и тръгна към къщата. Дори най-лек полъх не разклащаше листата на старите дъбове и орехи, които хвърляха сянка над моравата. Характерното за Източен Тексас горещо и задушно време в началото на август бе обхванало „Ривър Бенд“. Докато изкачваше стъпалата към верандата, памучната риза и дънките лепнеха по тялото му.

Някои хора твърдяха, че климатичната инсталация е най-големият човешки дар за Тексас. Дийн се съгласи с тях, когато влезе вътре и спря за минута, за да почувства хладината. После се отправи към стълбището и тежкото трополене на каубойските му ботуши по твърдите чамови дъски във фойето отекна из цялата къща с нейните високи тавани. Но преди да стигне до стълбите, от библиотеката се показа Ер Ди и спря под арката на входа.

— Ще имаш ли нещо против да влезеш за малко, Дийн? Трябва да поговоря с теб — обърна се и се върна обратно вътре. Дийн, се поколеба за момент, после го последва в библиотеката, двете стени на която бяха покрити с остъклени рафтове за книги от тежко орехово дърво. Ер Ди заобиколи ниското извито бюро, разположено срещу камината, и отново отправи поглед към сина си. — Затвори вратите.

Притеснен, Дийн се върна да затвори, после неуверено пристъпи напред.

— Случило ли се е нещо?

— Тъкмо това искам да разбера — Ер Ди седна на въртящия се стол от орехово дърво, тапициран с морскосиня кожа.

— Не те разбирам — Дийн се намръщи и леко поклати глава. С всяка секунда се чувстваше все по-неудобно.

— Мисля, че ме разбираш — каза баща му. — Къде ходи, след като излезе от офиса тази вечер?

— Защо? — Дийн се помъчи да не изглежда виновен, макар да усещаше, че вътрешно се гърчи, както навремето като дете, когато го хващаха да върши нещо нередно. — Какво има?

— Просто отговори на въпроса ми.

Лъжите бяха станали негова втора природа.

— Бабс скоро има рожден ден. Ходих... да ѝ потърся подарък.

— Както се срещна с Лейн онази вечер?

Дийн се опита да се засмее.

— Не знам за какво говориш.

— По дяволите, момче! Не ме лъжи! — Ер Ди стовари юмрук върху бюрото. После се изправи и пое дълбоко въздух, за да овладее гнева си. — Много добре знаеш за какво ти говоря. Срещаш се с някаква жена на Галвестън, така че не си прави труда да отричаш. Тя е художничка, както разбрах — без съмнение същата, която е нарисувала онази жълта картина, която си окачил в кабинета си.

— Името и е Каролайн Фар.

Ер Ди изсумтя:

— Искан ми се да беше далеч, много далеч^[1].

— Аз съм влюбен в нея.

За момент в стаята се възцари тишина. Ер Ди гледаше към прозореца, лицето му беше безизразно.

— Едно е мъжът да има нещо по-така настрани от време на време, а съвсем друго да се обвързва — рязко се обърна към Дийн и впери поглед в него. — Забрави ли, че си женен? Че имаш съпруга?

— Не съм забравил — не беше по силите му да срещне погледа на обвиняващите сини очи.

— Тя знае. Даваш ли си сметка за това?

— Как така? — Дийн се намръщи.

— Видели са те и приказките са плъзнали.

— Не знам — той наведе глава, разбрал колко се е усложнило положението и колко по-сложно може да стане.

— Кажи ми едно, Дийн. Какво точно възнамеряваш да предприемеш във връзка с това?

— Не съм сигурен. Аз...

— Е, поне в едно можеш да бъдеш сигурен. В семейство Лосън никога не е имало развод. И няма да има. Онова малко момиче горе е твоя съпруга и ти си женен за нея, докато смъртта ви раздели.

— Знам.

— Ами, след като знаеш, приключвай с твоето малко приключение, и то час по-скоро.

— Ти не разбираш, Ер Ди — Дийн вдигна ръце в безпомощен и ядосан жест. — Влюбен съм в Каролайн.

— Наистина съжалявам — рече Ер Ди. — Ала не виждам това да променя нещо.

Бръмчащият в ъгъла вентилатор се обръщаше бавно насам-натам и раздвижваше въздуха в къщата край плажа. Но Дийн не забелязваше освежителния му полъх, докато седеше умърлушен на дивана в дневната, отпуснал глава на облегалката и опънал крака напред, а Каролайн бе легнала на корема му като на възглавница. През последния час пет-шест пъти се беше опитвал да ѝ каже, че е по-добре да не се виждат повече, но всеки път думите засядаха в гърлото му. Независимо от категоричното становище на Ер Ди и своите усилия просто не можеше да си представи живота без нея.

— Харесвам носа ти. Има много благородна линия.

Дийн погледна надолу и откри, че Каролайн го наблюдава с преценяващо око на художник.

— Така ли?

— Да — тя помръдна леко, промени ъгъла на главата си, за да вижда лицето му по-добре. — Питал ли си се някога как би изглеждало нашето дете?

— Не, не съм — за него беше мъчително да води подобен разговор. Той засягаше бъдещето, а не беше сигурен, че те имат бъдеще. — Мисля да си взема още една бира — подпъхна ръка под раменете ѝ и леко я отмести от себе си. Тя свали крака от дивана и седна. — Искаш ли нещо? — попита той, когато отиде при хладилника.

— Не.

Дийн извади бутилка и взе отварачката, останала на плота заедно с капачката на предишната бира. Обърна се и видя Каролайн, застанала

пред него с пъхнати в джобовете на шортите ръце.

— Ще имам бебе, Дийн.

— Ще имаш... ще имаш какво? — след като първоначалното стъписване премина, Дийн започна да се смее. Това променяше всичко. Дори Ер Ди щеше да е принуден да се съгласи. Той вече нямаше друг избор, освен да се разведе с Бабс и да се ожени за Каролайн. Не можеше да позволи неговото дете да се роди незаконно.

Бутилката бира остана забравена на плота, а той грабна Каролайн, вдигна я високо във въздуха и започна да обикаля из стаята.

— Дийн, престани! Това е откачено! — протестираше тя, но с усмивка.

— Откачено. Прекрасно. И много повече — целуна я по рамото, по врата, по устните и чак тогава ѝ позволи да стъпи отново, на пода.

— Радвам се, че си толкова щастлив.

— Щастлив ли? Направо не съм на себе си! — загледа се в нея, убеден, че долавя някакво ново излъчване. — От колко време знаеш?

— От две седмици.

— Две седмици! Защо не ми каза досега?

— Исках да бъда сигурна, че наистина го желая. Винаги съм обичала децата, но никога не съм мислила сериозно да имам свое. Досега картините са ми били като деца. Ала трябваше да приема факта, че съм на двацет и девет. След някоя и друга година вече ще съм твърде стара. Така че въпросът беше сега или може би никога — спря, за да го погледне, и сериозното ѝ изражение се замени с усмивка. На Дийн му олекна. В обясненията ѝ бе прозвучала такава студена логика, че той се бе поуплашил. — И освен това случайно обичам много бащата на това дете.

— И аз те обичам, Каролайн — притегли я в прегръдките си, притисна я до себе си и стиснал здраво очи, потри лице в косите ѝ. — Ще се оженим веднага щом успея да уредя развода, но ти обещавам: ще бъде преди детето да се роди.

Тя сякаш застина в ръцете му.

— И после какво, Дийн?

— Какво имаш предвид? — питаше се дали ще е момче или момиче. Все още бе леко зашеметен от перспективата да стане баща. Баща.

— Имам предвид — тя се отдръпна нежно, но решително, така че помежду им вече имаше известно разстояние — какво ще правим? Къде ще живеем?

— В „Ривър Бенд“, къде другаде? Аз ще отглеждам арабските си коне, а ти — нашето дете, а може би и още едно-две, и ще рисуваш. Надявам се, че ще склоним Ер Ди да ти отстъпи билиардната зала на третия етаж, за да я превърнем в ателие.

— Не мисля — тя се изтръгна от ръцете му и се отдалечи.

— Струва си да опитаме. Подариш ли му внук, Ер Ди ще ти свали звездите — Дийн се разсмя.

— Исках да кажа, че не вярвам да се получи — Каролайн сплете дългите си пръсти в тревога, напълно несвойствена за нея. — Обичам те, Дийн. Винаги ще те обичам. Но ще ми е ужасно неприятно да живея там.

— Откъде знаеш? — той се изненада от думите ѝ и евентуалните последствия от тях. — Почакай първо да видиш къщата. Тя е красива и стара, с кулички и прозорци с ниши... Прекрасния дизайн на паркета... направо ще се влюбиш в него. Майсторската изработка на дървенията...

— Красивите мебели, кристала, порцелана, елегантните дрехи и забавленията, които вървят с тях — не харесвам такъв живот, Дийн. Моля те, помъчи се да разбереш, че не искам да живея така — изрече настоятелно тя.

— Реагираш емоционално. Това е от бременността — Дийн се хващаше за първото дошло му наум обяснение, само и само да не приеме казаното от нея. Тя въздъхна тежко от яд и отчаяние.

— Би ли могъл да живееш някъде другаде, освен в „Ривър Бенд“? Ще си щастлив ли, ако останеш до края на дните си в къща като тази, без изтънчените и красивите неща, с които си свикнал?

— Аз... бих могъл да опитам — но просто не можеше да си го представи.

— Няма да искам това от теб, Дийн. Не очаквам да се откажеш от своя живот заради мен и аз не мога да се откажа от своя заради теб. Все пак се радвам, че искаше да се ожениш за мен.

— Какво говориш? — беше се вторачил в нея, а в гърлото му бе заседнала буца.

— Обичам те, но няма да се омъжа за теб — обърна му гръб и застана пред масата, отрупана с четки, бои, шишета с препарати за почистване и парцали. — Предложиха ми преподавателско място в частно училище в Калифорния. Реших да приема — раменете ѝ се повдигнаха леко. — В края на краищата никога не съм виждала тихоокеанското крайбрежие. Заминавам след десет дни.

— Не можеш да заминеш! Ти носиш моето дете!

— Мога да го родя и в Калифорния.

— Ако ме обичаш, как можеш да ме напуснеш? — хвана я за рамото и я обърна към себе си. В очите ѝ имаше сълзи. — Господи, Каролайн, не мисля, че мога да живея без теб.

— Недей... — гласът ѝ изневери. — Не прави решението още по-трудно за мен, отколкото е и без това.

— Тогава остани.

— Не мога.

Никакви увещания, молби и протести от страна на Дийн не можаха да я разколебаят. През оставащите десет дни той се опитва отново и отново, но без успех. Каролайн заминаваше за Калифорния.

— Ако искаш да ме видиш, можеш да дойдеш — каза тя и му даде адреса и телефонния номер на училището в Лос Анджелис. Дийн се опита да ѝ даде малко пари, но тя заяви, че няма да приеме никаква финансова помощ от него. Ако искал, можел да плати част от разноските за болницата, но тя била напълно способна да отгледа детето без негова помощ.

Първата седмица след заминаването ѝ бе ад за него. Два пъти звъня на номера, който му бе оставила, но и двата пъти му отговориха, че все още не се е явила. Когато почти полудя от мисълта, че е изчезнала завинаги от живота му, тя се обади. Имала неприятности с колата в Аризона. Не, чувствала се чудесно. Намерила апартамент в Малибу, близо до плажа. Тихият океан бил така различен от Мексиканския залив, че нямала търпение да започне да го рисува. И той ѝ липсвал.

Животът отново му се стори хубав. Започна да крои планове да замине за Калифорния и да се види с нея веднага щом Бабс се почувства по-добре. Преди два дни тя бе припаднала на някакъв благотворителен обяд. Лекарят смяташе, че се дължи само на

изтощение, предизвикано от жегата и леката ѝ анемия и че ще мине бързо с една-две седмици почивка и добре балансирана диета.

Същата вечер Дийн се качи да я види веднага щом се прибра. Тя се беше излегнала на шезлонга, облечена в светлозелен халат от копринено фризе. На скута ѝ имаше поднос за сервиране, но Дийн забеляза, че храната на него е недокосната.

— Трябва да се храниш — сгълча я той и се наведе да я целуне по челото. — Лекарско предписание.

— Не го искам.

Дийн хвърли поглед на ястието в чинията.

— Винаги си обичала омлет със спанак. Сигурен съм, че можеш да преглътнеш още няколко хапки.

— Има вкус на... пюре от месо.

— Какво ще кажеш, ако накарам Джъстин да ти приготви нещо друго?

Бабс се извърна, уж за да погледне през прозореца, но не достатъчно, за да скрие треперещата си долна устна.

— Все ми е едно.

— Бабс, какво има? Това не ти е присъщо — той седна на ръба на шезлонга и взе ръката ѝ в своята.

— Всъщност теб изобщо не те е грижа — подсмръкна тя и леко вирна брадичка.

— Напротив — Дийн се намръщи.

— Знам, че не ме обичаш вече.

— Бабс...

— Така е. Мислиш, че не съм забелязала как се държиш през последната седмица. Е, забелязах. Блуждаеш наоколо като...

Бабс нито веднъж не го бе обвинила за изневярата, въпреки че, както твърдеше Ер Ди, знаеше за нея. Дийн ѝ бе благодарен за това и се опита да разсее малко тревогите ѝ.

— Тя си отиде, Бабс — чу лекото ѝ изхълцване. — Замина миналата седмица. Никога не съм искал да те наранявам. Съжалявам.

— Тогава — погледна го обнадеждено — ти ще останеш?

Беше толкова уязвима, така приличаше на дете, което се нуждае от сигурност. Как е могъл да забрави това?

— Да.

— Толкова си ми нужен сега — тя се вкопчи в ръката му и през сълзите ѝ изгря прекрасна усмивка. — Скъпи... ще си имаме бебе.

Бременността на Бабс протичаше тежко, последните месеци преди раждането бе прикована на легло от токсемия. Дийн успя да направи две кратки пътувания до Лос Анджелис, за да види Каролайн и да се увери, че тя е добре и всичко върви нормално. Не хареса апартамента над гараж, който беше наела, но тя настояваше, че отговарял на нуждите ѝ и категорично отказа да се премести в къщата с пет стаи, която ѝ бе намерил. Но когато наближи време Бабс да ражда, Дийн бе твърде разтревожен от състоянието ѝ, за да се отдели от нея. Надяваше се, че здравата и независима Каролайн ще се справи някак си сама, както го уверяваше.

Две седмици преди определената дата лекарят на Бабс реши да извади бебето с цезарово сечение. Докато траеше операцията, Дийн и Ер Ди чакаха в частна приемна.

Лекарят влезе при тях, още не свалил хирургическите престилка и шапка.

— Момиче е, господин Лосън, два килограма и четиристотин и трийсет грама и реве, та се къса.

Дийн скочи на крака, а Ер Ди спря да крачи.

— А Бабс, как е тя?

— Ще се оправи — увери го лекарят. — Преместиха я в реанимацията. Ще излезе от упойката всеки момент.

— Бих искал да я видя.

— Разбира се. Елате с мен — каза лекарят.

— Ето — Ер Ди бръкна във вътрешния джоб на самото си. — Запалете една пура.

Когато Бабс излезе от упойката, Дийн беше до нея. Беше изтощена и малко безпомощна, но това бе нормално за нея. Успокоен, той се присъедини към баща си пред прозореца на залата с новородените.

— Ето я — Ер Ди посочи ревящо бебе с червено личице, което яростно размахваше юмручета. Главичката му беше покрита с подобна на пух гъста черна коса. — Силно детенце, нали? И абсолютен Лосън.

Виж я как пици с цяло гърло, та цял свят да разбере, че е тук. И очите и, те също са лосъново сини.

— Всички бебета имат сини очи, когато се родят, Ер Ди.

Дийн се усмихна на очевидната гордост, с която баща му говореше за детето. Той също се чувстваше горд.

— Не толкова сини. Нали не си се отказал да я кръстиш на баба си?

Бабс беше дала идеята, ако им се роди момиче, да го кръстят на жената, отгледала както Ер Ди, така и него. Дийн се бе съгласил, защото знаеше колко доволен ще е Ер Ди.

— Виждаш пред себе си Абигейл Луиз Лосън. Харесва ми — кимна одобрително Ер Ди и на лицето му се появи разнежено изражение, което постепенно стана замислено.

— Кога трябва да роди другата?

Дийн бе изненадан, че баща му заговори за Каролайн.

Рядко я споменаваше след онзи ден през август, когато Дийн му съобщи, че е бременна от него. И тогава си спести коментарите, само му напомни, че бащата носи същата отговорност, каквато и майката, и трябва да се погрижи за правилното отглеждане, материалното осигуряване и образованието на детето. Но нравоученията му бяха излишни. Дийн никога не би изоставил Каролайн или детето, родено от тяхната любов.

— Скоро — отвърна той кратко.

На другия ден в централния офис на компанията Дийн мина през шпалир от служители, които го потупваха по рамото и го поздравяваха за раждането на дъщеря му, преди да намери убежище в кабинета на секретарката си Мери-Джо Андерсън.

— Съжалявам — разтвори сакото си, за да покаже, че вътрешните му джобове са празни. — Току-що ми свършиха пурите. Онези момчета отвън разграбиха всичко. Ако продължава така, ще трябва да купувам по цели кашони.

— Не се безпокой. И без това Ер Ди сигурно би получил удар, ако влезе и ме види да пуша пура. Все пак приеми и моите поздравления — но не изглеждаше така въодушевена, както всички останали. Дийн се питаше дали причината не е в това, че тя знаеше за Каролайн. Наложило се бе да ѝ се довери. Като негова лична секретарка Мери-Джо преглеждаше пощата му, приемаше телефонните

обаждания и уреждаше много от личните му сметки. Ако се наложеше, Каролайн трябваше да има възможност да се свърже с него. Къде другаде беше по-безопасно, отколкото тук, в офиса? Пък и някой трябваше да знае къде да го открие, когато заминаваше за Калифорния.

— Тя е хубаво бебе, Мери-Джо. Решихме да я кръстим Абигейл Луиз на баба ми, но ще ѝ викаме Аби — засрамен, че се е разбъбрил така, Дийн отиде до бюрото и взе телефонните съобщения от предишния ден. — Погрижи се да изпратят дванайсет жълти рози на Бабс в болницата, нали?

— Разбира се — тя замълча за момент, после каза: — Вчера имаше телефонно обаждане за теб, което не съм включила в съобщенията.

Напрегнат и нетърпелив, Дийн вдигна поглед от листчетата.

— Каролайн?

— Да, Вчера сутринта е родила момиченце. Рейчъл-Ан.

Вчера. В същия ден, в който бе родена и Аби. Смаян от съвпадението, от ужасната ирония на съдбата, Дийн занемя.

[1] Far (англ.) — далеч. — Б.пр. ↑

6.

Червеният жребец изпръхтя неспокойно и се опита да се отскубне от ръката ѝ, но Аби продължаваше да го държи и да го потупва по муцуната. Нужен ѝ бе претекст, за да остане извърната, та Лейн да не види сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Спомням си, че един ден се отбих в кабинета му — разказваше той. — По онова време трябва да си била... вероятно на четири-пет години. Дийн седеше зад бюрото и четеше писмо. Пред него имаше цветна любителска снимка на момиченце с големи сини очи и тъмна коса... вързана на конска опашка, струва ми се. То беше по бански костюм и на заден план се виждаше пясък. Стоеше и се усмихваше срамежливо срещу камерата. Помислих, че си ти, и казах нещо в този смисъл. Дийн ме поправи: „Не е Аби. Това е Рейчъл. Удивително е колко много си приличат, нали?“ Трябва да съм взел снимката, защото си спомням, че Дийн я пое от мен и се загледа в нея. „И освен това двете са родени в един и същи ден — каза той. — Всеки път, когато погледна Аби, виждам Рейчъл. Имам чувството, че и двете са непрекъснато с мен. Когато отида някъде или правя нещо с Аби, все ми се струва, че и Рейчъл е с нас.“

Лейн замълча и Аби почувства, че я наблюдава и вероятно отново забелязва поразителната прилика. Надяваше се да не очаква някакъв коментар, защото не бе в състояние да говори. Гърлото ѝ беше така болезнено стегнато, че не можеше дори да преглътне.

Когато мълчанието се проточи, разбра, че все пак ще трябва да каже нещо.

— А мама? Тя кога научи? За другата му дъщеря, имам предвид.

— Не съм сигурен, като че ли беше една-две години след твоето раждане. При всичките тези пътувания на Дийн до Лос Анджелис Бабс започна да подозира, че той отново се вижда с Каролайн: Когато му поиска сметка, той ѝ каза за Рейчъл. Не знам какво точно. Знаем само, че ѝ обеща никога да не я напуска, макар че обича дълбоко Каролайн и ще посещава при всяка възможност нея и другата си дъщеря. Това

положително не се е харесало на майка ти, но тя се примири с положението, тъй като беше отчаяно влюбена в него. — Лейн замълча, свъсил вежди. — Не искам да кажа, че Дийн не е имал никакви чувства към нея. Той беше много привързан към Бабс.

— Ако е вярно, едва ли е искал да я наранява повече, отколкото и без това е била наранена. Надявам се, ще се съгласиш, не е необходимо да вижда цялото завещание. Мисля, че е страдала достатъчно. Като изпълнител на завещанието на татко ти сигурно можеш да го уредиш.

— Донякъде. Обаче то трябва да бъде легализирано в съда. Ще бъде регистрирано и ще влезе в архива.

— Разбирам — сковано изрече тя.

— Съжалявам, Аби.

— Знам. Всички винаги съжаляват — не беше по силите ѝ да скрие огорчението си.

— Аби — поде Лейн, — надявам се, че разбираш колко трудно е било на баща ти. Той беше в крайно неудобно положение и се справи по най-добрия възможен начин. Най-естественото нещо на света е един баща да обича и покровителства децата си, да им спестява ненужната болка. Както и да иска да ги подсигури, в случай, че с него се случи нещо.

— Ами... Каролайн? — попита Аби, едва сега осъзнала вероятността и тя да е между наследниците.

— Тя почина преди доста години — от кръвоизлив в мозъка, струва ми се.

Преди доста години.

— Разбирам — само това успя да каже. Сълзите премрежваха очите ѝ. — Ценя твоята откровеност, Лейн. Май ще е по-добре вече да идеш при мама, преди да е започнала да се чуди какво те задържа.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Идвам след малко.

Жребецът отново се опита да се отскубне, но Аби го държа, докато Лейн не се отдалечи. После го пусна да си върви и остана да го погледа. Любимецът на баща ѝ се понесе из тясното заграждение, после спря в далечния край и изцвили към кобилите на пасището, а лъскавото му тяло потръпна от нетърпение. Но любовният му зов остана без отговор.

Тя се обърна и тръгна към конюшните. Сивата кобилка изцвили жално, ала мъката на Аби бе толкова голяма, че дори не я забеляза. Сълзите ѝ напиреха и трябваше да намери място, където да бъде сама и да се наплаче.

Потърси убежище в сградата, в която се помещаваха приемните за посетители, кабинетите на управителя и на баща ѝ и стаята със седлата. Тя бе свързана с главната конюшня посредством покрита с навес пътека и гледаше към останалите постройки и пасищата. На вратата бе окачен черен венец. Друг път Аби би се трогнала от жеста, с който работниците изразяваха своята скръб от смъртта на баща ѝ, но сега дори не го погледна. Мина през вратата и се насочи право към кабинета на Дийн, водена от спомените за времето, прекарано там с него... спомени, които сега ѝ се струваха така фалшиви.

Влезе, затвори вратата, облегна се на нея със свито гърло и трепереца брадичка и се огледа. Омекотената от ореховите дървета слънчева светлина струеше през прозорците и заливаше разкошната ламперия по стените, покрити с трофеи, фотографии в рамки и ленти от изложбите. Тежкото дъбово бюро, разположено до прозореца, бе затрупано с книжа, бележки и диаграми. Вдясно от него имаше стари шкафове, в които се съхраняваха документите, родословията и данните за отглеждането на всеки кон в „Ривър Бенд“. Зад стъклените врати на дъбовата библиотека с корниз и колони се виждаха книги за болестите, генетиката и селектирането на конете. Диванът до съседната стена бе тапициран с червеникавокафява кожа и украсен с месингови гвоздеи.

Аби отиде до голямото кожено кресло зад бюрото и прокара ръка по вдлъбнатината на облегалката, оставена от главата на баща ѝ. Спомни си колко се бе старала да му угоди, да го накара да се гордее с нея, и рязко се отдръпна, борейки се с гнева и мъчителната болка.

Почти съжеляваше, че бе накарала Лейн да ѝ разкаже, за него и Каролайн. Ако не беше го сторила, щеше поне да запази илюзиите си. Сега не ѝ бяха останали дори те. Поискаше да разбере истината и я беше научила. Лейн не беше виновен за това.

Надявала се бе да чуе, че е било някакво приключение; че баща ѝ е направил достойна за съжаление грешка, за която е трябвало да плаща до края на живота си; че някаква уличница го е подмамила да ѝ

направи бебе, а после го е изнудвала с него; че той се е опитвал да спаси някак честта на семейството и да им спести този срам.

Вместо това бе научила трагичната история на двама души от различни светове, дълбоко и страстно влюбени един в друг, но осъдени да останат разделени. И за детето, родено от тази любов.

Нищо чудно, че баща ѝ никога не я бе обичал. Обичал бе другата, а тя самата е била само заместителка, дубльорка с подобна външност, та дори и със същата рождена дата.

Аби копнееше да заплаче на глас и да излее цялата си болка, но каква полза би имало от това? Никаква, абсолютно никаква.

Стиснала юмруци и зъби, тя се отдалечи от бюрото, като се опитваше да си внуши, че това изобщо не я интересува. Вече не беше дете. Не ѝ трябваше неговата любов. Ала не вярваше, че някога ще може да забрави и прости лъжите. Гореща сълза се търкулна по бузата ѝ и тя примигна. Питаше се как е могла да бъде толкова наивна през всичкото това време.

На стената пред нея имаше фотография на дядо ѝ Р. Д. Лосън, заснета на Скотсдейлската изложба на арабски коне в годината на смъртта му. Той стоеше до двегодишната сива кобила Ривър Уинд, провъзгласена тогава за шампионка — майката на нейната Ривър Бриз. Стетсънът скриваше сивата му като стомана коса. Гордата му усмивка омекотяваше суровите черти на лицето му. Снимката показваше як мъж, който добре понася годините.

Докато я гледаше, спомените я заляха като река и тя най-сетне бе принудена да признае, че много добре е виждала какво става, но просто е отказвала да го приеме. В съзнанието ѝ изникваха безброй показателни случки, на които не бе обръщала внимание.

Спомни си последния път, когато бе видяла дядо си жив. Беше дошъл на аерогарата да ги изпрати на пътуването, което тя бе приемала за семейна ваканция. В действителност то бе свързано със служебните задължения на баща ѝ, който трябваше да инспектира задокеанските клонове на компанията, както и да огледа за евентуална покупка на арабски коне от други страни. По онова време тя беше едва осемгодишна, така че причините за пътуването не я интересуваха ни най-малко. Важното бе, че заминаваха: тя, родителите ѝ и чернокожата прислужница Джъстин, взета, за да се грижи за нея.

7.

Лондон бе първата спирка в тяхното задокеанско пътешествие. Аби кипеше от енергия и възбуда, не страдеше от изтощение след дългия полет и не можеше да разбере защо трябва да прекарат първия ден от ваканцията в почивка. Нямаше търпение да излезе навън и да изследва този град, където колите се движат вляво и хората говорят толкова странно, че едва ги разбира. Искеше да се повози на някой от червените двуетажни автобуси и да види двореца, където живее кралицата.

— Бабс, защо имам чувството, че това момиче няма да ни остави на мира, докато не се съгласим да предприемем нещо? — Дийн хвана дъщеря си за ръцете и я накара да застане неподвижно пред стола му.

Щом видя търпеливата му и развеселена усмивка, Аби разбра, че го е спечелила.

— Ами, защото много приличам на дядо. Бен казва така. Никога не се отказвам.

— Възможно е Бен да е прав — съгласи се Дийн, който добре знаеше, че упоритостта на дъщеря му понякога граничи с инаг — черта, която се компенсираше от сърдечността ѝ. Колко различна беше от плахата и чувствителна Рейчъл, помисли си той, спомнил си погледа на онези незабравими сини очи. Те рядко искряха и играеха така, както очите на Аби в момента.

— Бен винаги е прав — заяви тя.

— Е, поне в повечето случаи — щипна я с любов по нослето, после се обърна към Бабс, която все още беше облечена в своята разкошна италианска пижама и седеше подпряна с куп възглавници на дивана в дневната. — Хайде да изведем детето на разходка, Бабс. Чистият въздух и слънцето ще ни подействат добре.

— Съмнявам се, скъпи — тя потърси пипнешком чашата кафе на страничната масичка, последната, която беше останала от късната закуска, сервирана им в апартамента. — По-зле съм, отколкото след

някое барбекю на Макдонълони. Ако съдя по това, как се чувствам, сигурно тежа поне сто килограма.

— Ако е напълняла толкова много, наистина има нужда да се раздвижи, нали, татко? — усмихна се хитро Аби.

— Определено.

— Аз имам по-добра идея — каза Бабс и отпи от кафето. — Двамата с Аби ще отидете да се разходите и ще ме оставите тук да почивам.

— Не — момичето се отскубна от Дийн, отиде при майка си и взе чашата от ръцете ѝ. — Трябва да дойдеш с нас. На ваканцията сме и се очаква да се забавляваме.

След дълги молби и увещания тримата се разхождаха по лондонските улици. Поне Дийн и Бабс се разхождаха. Аби тичаше напред и жадно поглъщаше гледките и звуците на непознатия град.

Изведнъж тя се обърна и тръгна назад с объркано изражение на лицето.

— Защо днес няма мъгла? В Лондон не трябваше ли да има мъгла?

— Не всеки ден — отговори Бабс. — Ъй тук е както у дома в Тексас. Понякога мъглата пада нощем или рано сутрин. А друг път просто надвисва над реката, както над Бразос, вие се около дърветата на брега и пълзи по пасищата.

— Тогава навън става страшно — но при мисълта за това очите на Аби светнаха от възбуда.

— Обърни се напред и гледай къде вървиш, преди да си се блъснала в някого — скара ѝ се майка ѝ.

— И не се отдалечавай много от нас — добави Дийн, когато тя отново понечи да хукне. — Ще се изгубиш.

— Да, татко — Аби неохотно намали темпото.

Ако това беше Рейчъл, тя би останала неотлъчно до него и би се държала за ръката му, особено ако са на обществено място с много хора наоколо. Тя твърдеше, че не иска тълпата да я отдели от него, но Дийн подозираше, че е твърде боязлива и несигурна и не смее да се отдалечи сама. От друга страна, Аби дори не знаеше какво е чужд човек. Колкото и да си приличаха външно, дъщерите му бяха различни като деня и нощта.

— Забравих да ти кажа, Бабс. Преди да станеш тази сутрин, уредих с портиера да намери екскурзовод, който утре ще ви разведе с Аби из Лондон и ще ви покаже забележителностите. Аз вероятно ще бъда зает до края на седмицата в офиса на компанията тук.

— Това няма да се хареса на Аби — нито на нея, но Бабс нямаше намерение да го признава.

— Тя ще има твърде много за гледане и за вършене, за да забележи отсъствието ми. Погледни я — Дийн се усмихна. — Главата ѝ се мята насам-натам като на онези кученца, закачени на автомобилите.

През следващите три дни Бабс и Аби се запознаха с всички по-важни забележителности, придружавани от Джъстин и екскурзовода Артър Бигсби. Присъстваха на церемониалната смяна на караула пред Бъкингамския дворец, но Аби бе разочарована, че не вижда кралицата, а и дворецът, макар и по-голям, не ѝ изглеждаше толкова хубав, колкото тяхната къща в „Ривър Бенд“. Възхитена бе от бляскавите кралски скъпоценности и регалии в лондонския Тауър. Влезе в спор с Артър, когато той се опита да ѝ каже, че Биг Бен е голямата камбана в часовниковата кула на сградата на парламента в Уестминстър. Всички в Тексас знаели, че Биг Бен е самият часовник.

Уестминстърското абатство си го биваше, но тя изобщо не проумяваше защо някой ще иска да бъде погребан в черква, особено пък кралете. За тази цел си имаше гробища.

Храниха гълъбите на Трафалгарския площад и за нейно най-голямо удоволствие един дори кацна на главата ѝ.

Когато се срещнаха с Дийн за обяд, Аби бе натрупала куп впечатления и въпросите, породени от тях, бяха безкрайни. Защо няма цирк на Пикадили Съркъс^[1]? Защо тук казват на бисквитите „курабии“? Защо наричат ранната вечеря „голям чай“? И щом има „голям чай“, какво тогава е „малък чай“?

Накрая Дийн посочи чинията ѝ и нареди:

— Яж!

— Бедният Артър трябваше да опита това — каза Аби. — Мама го изтощи напълно. Мен също.

— Е, утре ще е по-различно. Мисля, че можем да отскочим до „Крабит Парк“ и да хвърлим един поглед на арабските им коне.

— Вярно ли, татко? Наистина ли ще идем утре? — попита развълнувано Аби.

— Да. Мисля да потеглим рано сутринта, за да прекараме там толкова време, колкото искаме.

— Вие с Аби вървете. Аз дори не различавам кон от жребец.

— Много лесно е, мамо. Бен казва, че трябва само...

— Аби, не е възпитано да прекъсваш — Дийн едва се сдържаше да не прихне, но се опита да си придаде строг вид.

— Казвам ти, Дийн, някои от нещата, които знае това дете, биха накарали дори Джъстин да се изчерви — заяви Бабс и се върна към онова, което се готвеше да каже, преди дъщеря ѝ да я прекъсне. — И без това искам да се отбия в онзи бутик в Челси, наречен „Базар“. Държи го някаква нова дизайнерка на име Мери Куонт. Нейните облекла сега се смятат за върха на модата. Още не съм имала възможност да си купя нещо.

— И аз бих искала да отида на покупки — каза замечтано Аби, после добави бързо: — Но предпочитам да дойда с теб в „Крабит Парк“, татко.

— Има ли някаква причина да не отидем да пазаруваме, след като привършим с обяда? Аз също нямах възможност да обикалям по магазините — искаше да изпрати на Рейчъл нещо от Англия, нещо хубаво.

— Имам час при фризьора — рече Бабс. — Не мога да го откажа, ако искаш да изглеждам добре на вечерята с твоя лондонски мениджър и съпругата му.

— В такъв случай ние с Аби ще отидем, а с теб ще се срещнем по-късно в хотела.

Таксито ги остави пред централния вход на универсалния магазин „Селфридж“. На Дийн обикновено му бе трудно да избере нещо за Рейчъл, особено когато ставаше дума за дрехи; никога не беше сигурен дали ще ѝ харесат и дали ще ѝ станат. Надяваше се, че покрай Аби ще реши поне отчасти проблема.

В сектора за детски облекла откри рокличка от Оксфорд на бледовиолетови карета, украсена с бяла дантела.

— Аби, тази харесва ли ти?

— Не е лоша — сбърчи нос тя. — Но не обичам лилаво. Погледни тази синята, татко. Не е ли хубава? Обзалагам се, че цветът ѝ

е точно като очите ми.

— Права си. Защо не я изпробваш? И лилавата също.

— Татко! — неволно възкликна тя.

— Заради мен. Искам да видя как ще изглеждаш с нея.

— Добре — въздъхна Аби.

След две минути се показа от пробната, облечена в роклята от Оксфорд, и направи пирует пред огледалото.

— Видя ли, татко? Изобщо не ми отива.

Дийн беше принуден да се съгласи, но докато я гледаше, си представяше тихата и затворена Рейчъл, облечена в бледовиолетовата рокля, с вързана на конска опашка тъмна коса и панделка в същия цвят.

— Свали я и облечи синята.

Щом Аби се скри в пробната, той се обърна към продавачката.

— Ще взема бледовиолетовата, но искам да бъде доставена, ако обичате.

— Но дъщеря ви...

— ... Не я купувам за нея.

— Чудесно, господине. Ще се радваме да я доставим, където пожелаете.

След синята рокля Аби изпробва още пет-шест други неща, от спортни екипи до официални рокли. Накрая се спря на три, без които просто не можела да живее. Докато Дийн плащаше на касата, тя забеляза, че друга продавачка опакова бледовиолетовата рокля, и го дръпна настрана.

— Татко, казах ти, че не я харесвам.

— Имаш предвид лилавата рокля ли? — престори се на учуден той. — Мисля, че ще я получи някое друго момиченце.

— О, добре. Боях се, че я купуваш за мен — остана до него, докато продавачката му връчваше пакетите и касовата бележка. — А сега накъде?

— Накъдето кажеш. Макар че става късно. Май ще трябва да тръгваме към хотела.

— Мислех, че и ти ще купуваш нещо — веждите ѝ се извиха озадачено.

— Вече го купих — повдигна пакетите той.

— О, татко! — тя се усмихна широко. — Обичам те.

Когато се прибраха в хотелския си апартамент, Джъстин се зае с пакетите и с Аби и осведоми Дийн, че госпожа Лосън още не се е върнала от фризьорския салон. Той погледна часовника си и като изчисляваше мислено разликата във времето, влезе в голямата спалня и затвори вратата. Телефонът беше на нощното шкафче между двете легла. Вдигна го и набра централата.

В слушалката прозвуча гласът на телефонистката:

— Мога ли да ви помогна?

— Да, госпожо. Бих искал да проведа презокеански разговор с Калифорния.

След като даде нужната информация, Дийн зачака да свърши безкрайното щракане и пукане, докато най-сетне чу глухото извънпяване в другия край на линията. После през тихото бучене от статичното електричество до него долетя гласът на Каролайн.

— Ало, скъпа! — той стисна по-силно слушалката, сякаш това можеше някак си да я приближи.

— Дийн! — в изпълнения ѝ с изненада и радост глас се долавяше леко объркване. — Но... мислех, че си...

— Обаждам ти се от Лондон. Толкова много ми липсваш, че просто трябваше да чуя гласа ти. Как си? — той се отпусна на леглото и впери поглед във високия таван на стаята, ала виждаше пред себе си нейното лице.

— Добре съм. Рейчъл също. Всъщност тя е до мен и дърпа ръката ми. Мисля, че иска да те поздрави.

— Да я.

Чуха се приглушени гласове, после се обади Рейчъл:

— Дийн, наистина ли си ти? Обаждаш се от Англия? — сред развълнувания поток от въпроси в детския глас, се долавяше някаква трогателна предпазливост.

Но не тя предизвика внезапната болка, която прониза сърцето му. Причината бе, че Рейчъл се обръщаше към него с малкото му име. Никога не го наричаше татко, само Дийн. Каролайн бе настояла на това от самото начало, както и Рейчъл да знае от малка, че е извънбрачно дете. Не смяташе за редно да крие от нея, че тя и Дийн не са нито женени, нито разведени, както родителите на другите деца. Съучениците и приятелите щели да ѝ задават въпроси и да подмятат разни неща, които в крайна сметка щели да я наранят, ала не толкова

силно, ако е подготвена отрано. Като се обръщала към него по име, тя щяла да е донякъде защитена от нежелателните въпроси, което щяло да ѝ позволи сама да решава какво да казва за него. Дийн бе принуден да се съгласи с Каролайн, но това никак не му се нравеше. Неприятен му беше фактът, че Рейчъл знае за другото му семейство, за другата му дъщеря. Неприятни му бяха въпросите ѝ за тях, както и собственото му чувство за вина.

— Да, аз съм и се обаждам от Англия — но му костваше много усилия да запази безгрижния тон. — Купих ти нещо днес. Изпратено е, така че ще го получиш чак след една-две седмици.

— Какво е?

— Не мога да ти кажа. Изненада е. Но мисля, че е нещо, което много ще ти хареса. Впрочем, познай къде отивам утре?

— Къде?

— В „Крабит Парк“. Спомняш ли си книгата за лейди Ан Блънт, която ти изпратих за Коледа? Седнахме и прочетохме няколко откъса от нея, когато бях там през януари.

— О, да! — извика възбудено Рейчъл и гласът ѝ се оживи. — Разказваше се как през осемнайсети век тя и съпругът ѝ пътували на коне до Персия и Индия. Прекосили целия Арабски полуостров, Месопотамия и Египет, преодолявали придошли реки и пустини. Тя живяла с бедуините и се научила да чете и говори на техния език. Научила всичко за арабските коне и купила най-хубавите, които могла да намери, за да не бъдат изтребени. Бедуините я наричали Благородната дама на конете. И въпреки че имала дом в Англия, обичала толкова много пустинята и конете, че се върнала да живее в Египет. Там и умряла. Но нейната дъщеря в Англия също обичала арабските коне и затова ги запазила, развъдила ги, и започнала да отглежда най-хубавите коне в света.

Рейчъл най-сетне млъкна и изпусна дълга въздишка.

— Прекрасна история. Често си я чета.

— Виждам — Дийн се усмихна, почувствал се горд, че и тя започва да обича арабските коне.

— Понякога се налага мама да ми помага за думите.

— Разбира се — имаше някои арабски думи, които не можеше да произнесе дори той. — Така или иначе, утре отивам в конезавода, който някога е бил собственост на дъщеря ѝ, лейди Уентуърт.

— Наистина ли? О, как ми се иска да можем да дойда и аз!

— И на мен, скъпа — каза той със стегнато гърло. — И на мен, но може би някой ден... — ала колкото да се мъчеше, не можеше да си представи, че някога ще настъпи денят, когато ще може открито да води Рейчъл със себе си на подобни пътувания.

— Да — и нейният глас не звучеше особено обнадеждено, но тя веднага се постара да скрие чувствата си. — Забравих да ти кажа, Дийн: убедих мама да ми позволи това лято да вземам уроци по езда. Първият беше вчера. Инструкторът намира, че имам естествена стойка и добре се справям с ръцете. Разбира се, аз обясних, че си ме водил на езда и си ми показал някои неща.

— Май ще трябва да започна да се оглеждам за хубав кон, подходящ за млада ездачка.

— Това би ме зарадвало, Дийн, повече от всичко! — отвърна тя и въодушевлението в гласа ѝ не оставяше място за съмнение в нейната искреност.

— Ще видя какво мога да сторя, когато се върна.

Дийн говори с Рейчъл още няколко минути, а после отново с Каролайн. Прекалено скоро чу вратата на апартамента да се отваря, сигнал, че Бабс се е върнала. Побърза да се сбогува.

„Не ѝ позволявай да разбере, не ѝ позволявай да види, не ѝ позволявай да чуе, просто я остави да се преструва, че няма подобно нещо.“ Такова беше споразумението му с Бабс и той правеше всичко по силите си, за да го спазва и да не ѝ причинява нови страдания.

След кратко пътуване на юг от Лондон по пътя за Брайтън през Съсекс те пристигнаха в прочутата ферма за арабски коне, основана през 1878 година от лорд и лейди Блънт в неговото фамилно имение. Въпреки че местността не беше равна като Тексас, тучните зелени пасища, големите стари дървета и красивите арабски коне напомняха на Аби нейния дом в „Ривър Бенд“. Не си бе давала сметка колко много ѝ липсва той, докато не видя „Крабит Парк“.

— Дядо казва, че конете тук са роднини на нашите — Аби ги заглежда с надеждата да открие някой, който да прилича на Ривър Роуз, Ривър Сън или Ривър Маджик.

— Може би отчасти — съгласи се баща ѝ, докато вървяха подир един от конярите през гъстата трева на идеално поддържаните земи,

където по времето на лейди Уентуърт бяха провеждани прочутите неделни паради.

— Чудя се дали ще ни покажат бокса на Сковронек. Точно така се произнася: Сков-ро-нек. Бен казва, че в Полша всички дабълюта се произнасят като „в“. Той затова говори така — копнееше да чуе гласа му, да слуша безкрайните му истории и фантастичните неща, които разказваше за конете, особено за арабските.

— Знам.

— А знаеш ли, че когато Сковронек е пристигнал от Полша, най-напред е бил използван като наеман кон за езда? Можеш ли да си представиш знаменит жребец като него да бъде използван като обикновен кон за езда и да бъде даван под наем на разни хора?

— Но тогава не е бил знаменит. И си спомни, че е било през войната. Първата световна война. Хората са имали по-сериозни грижи от арабските коне.

— Бен казва, че на Сковронек му е провървяло, че е докаран тук, защото комунистическите войници откраднали конете от фермата, където е отгледан. Жребецът, който бил негов баща, започнал да се съпротивлява, когато се опитали да го изведат от конюшнията, и го застреляли — а Бен казва, че дотогава бил винаги много кротък и послушен. Не е ли ужасно?

— И още как.

— Според Бен било цяло щастие, че лейди Уентуърт го видяла и разбрала какъв великолепен жребец е. Бил чисто бял. Наричат го сив, защото кожата му е била черна, както на всички арабски коне. Освен на местата, където имат бели петна, там кожата е розова. Но Сковронек изглеждал снежнобял и Бен и дядо казват, че това е голяма рядкост.

— Така е.

— Виж, татко — Аби съзря камбаната под навеса на сводестите врати на конюшнията „Коронация“, изградена от тухли с убит цвят на теракота. — Бен казва, че във фермата в Полша, където работел, главната конюшня имала кула с камбана. Трябва и ние да си сложим камбана в „Ривър Бенд“, та да станем прочути.

— Нужно е нещо повече от камбана, Аби — Дийн ѝ се усмихна. — Нужни са конюшни, пълни с отбрани кобили за разплод, и два или три наистина хубави жребци.

— Но ние ги имаме, нали?

— Още не, но и това ще стане.

— Ще купиш ли коне оттук?

— Може би. Първо трябва да видим какво имат и дали е това, което ни трябва.

Прекараха по-голямата част от деня в оглеждане на предлаганите за продан арабски коне в „Крабит Парк“. Обикаляха всеки един и го наблюдаваха най-внимателно в спокоен ход, в тръс и лек галоп. Всичко, от едногодишни жребчета и кобилки, до коне в стадий на обучение и кобили за разплод в напреднала възраст бе изведено и демонстрирано, за да си направят преценка. Изглеждаха страхотно и Аби пожелаваше да купят почти всеки.

Но никой от тях не събуди у Дийн нещо повече от лек интерес, макар и да не откриваше никакви особени недостатъци. Не можеше да определи какво точно бе онова, което търсеше: нещо в осанката, нещо, което да откроява един кон сред всички останали, нещо, което да запали искрата: „Ето, този е!“

В колата, докато се връщаха от конезавода, Аби усети, че в очите ѝ напират сълзи. Трудно ѝ бе да се раздели с познатата обстановка и копнееше да се прибере у дома, в „Ривър Бенд“.

— Мисля, че дядо би харесал онази сива кобила. Много прилича на любимката му Ривър Уинд — само като спомена дядо си, и се почувства още по-зле, ала не смееше да си признае, че ѝ е мъчно за дома, от страх, че баща ѝ няма да я взема повече със себе си. — Защо не купи нито един кон? Не ти ли харесаха?

— Харесаха ми, но не бяха онова, което искам. Може би ще ни провърви повече другата седмица в Египет — каза той, извил устни в кисела усмивка.

— Ще мине доста време, преди да се приберем у дома, нали? — попита Аби. — Обзалагам се, че липсваме много на дядо и на Бен.

Кайро, град на какофонията със своите клаксони, гълчава на арабски езици, рев на магарета и камили и монотонните напеви на мюезините; град на контрастите със своята начупена от модерни сгради, джамии и минарета линия на хоризонта, със своите коли и камиони, движещи се по тесните улици наред с магарешките каручки, двуколките и стадата подкарани към кланицата камили, и с хората в западни дрехи по тесните тротоари, смесени с други, облечени по-традиционно; град на крайностите със своята отчайваща мизерия и

своето приказно богатство, със суровите подстъпи на пустинята и пицната зеленина в долното течение на Нил.

След реда и спокойствието на Англия, Кайро им се стори самият хаос. Бабс го ненавиждаше и отказваше да напусне хотела. Джъстин бе ужасена от този така необичаен, населен с езичници град. А Аби, затворена в хотела и лишена от занимания, бе завладяна от още по-силна носталгия.

След дълги увещания баща ѝ успя да убеди Бабс, че трябва да излезе поне веднъж, за да види пирамидите в Гиза. Екскурзководът им Ахмед предприе обстоятелни приготовления и когато пристигнаха в Гиза, оседлани коне чакаха Аби и Дийн за пътя до големите пирамиди.

Въпреки уверенията на Ахмед, че били от пустинята, Аби бе убедена, че тези мършави дребни създания не са арабски коне. Все пак яхна своята кротка кобила и пое под палецото слънце редом с баща си. Малко беше разочарована, когато установи, че древните пирамиди са съвсем същите като на снимките, които бе виждала.

Там ги чакаше колата, докарала Ахмед и майка ѝ. Конете бяха отведени и заменени с камила, водачът на която я наричаше Сузи. Всички трябваше да пояздят този пышкащ и стенец „кораб на пустинята“. Аби прихна, когато животното се изправи с бавно залитане, а майка ѝ изпищя и се вкопчи в стърчащата предна част на странното седло. Ала когато след малко се опита да погали камилата и тя я наплю, придавайки вкиснат дъх на цялото приключение, никак не ѝ беше до смях.

На вечеря баща ѝ ѝ предложи да го придружи при посещението на конефермата „Ел Захра“ на другия ден. Аби подскочи от радост, въодушевена от представата да види „Крабит Парк“, нов „Ривър Бенд“.

Разположен извън границите на Кайро, в Еин Шамс, конезаводът заемаше шейсет акра от пустинята. Доскоро известен като „Кафр Фарук“, след неотдавнашното сваляне на крал Фарук и идването на власт на Насър той бе преименуван на „Ел Захра“, а на ръководещата го Кралска селскостопанска асоциация бе дадено по-демократичното название Египетска селскостопанска организация. Навремето земите в съседство бяха приютявали „Шейх Обеид“, конезавода, създаден от лейди Ан Блънт и това някак си вдъхваше оптимизъм.

Ситен като пудра прах обгърна колата, когато поеха по дългата, оградена с палми алея към централната конюшня на „Ел Захра“. Зад

нея се простираха песъчливи заграждения без стръкче трева. На Аби веднага ѝ стана ясно, че това тук не е „Крабит Парк“, нито „Ривър Бенд“. Нямаше и следа от зеленина, само сух пясък и жарко слънце.

Отдалеч конете в загражденията и се сториха твърде мършави. Оказа се, че и отблизо не изглеждат по-добре. Те наистина имаха типичните изящни арабски глави, красиви шии и опашки, но къде бе лъскавият им косъм и защо бяха само кожа и кости? Попита баща си и той отговори:

— Египтяните обичат конете им да са слаби. Намират, че нашите са твърде охранени. Любимата им фраза е: „Ние яздим конете си, не ги ядем.“

Аби си мислеше, че идването им тук е напразно. Сигурна беше, че няма да се намери нищо, което да заинтересува баща ѝ дотолкова, че да го купи и транспортира до „Ривър Бенд“.

Ала грешеше. След повече от три часа обикаляне, разглеждане и демонстрации Дийн откри коня, който бе търсил през цялото това време. Когато приближиха заграждението с едногодишни жребчета, които хрупаха сено от детелина, едно от тях вдигна глава да ги погледне. Беше червено и имаше най-фантастичната класическа глава, която бе виждал. Дийн спря и прикова поглед в него.

Открил бе коня на своите мечти тук, сред пясъците на пустинята, под ослепително синьото небе, обгърнат от трептящия нажежен въздух. Боеше се, че вижда мираж, че ако мигне, жребчето ще изчезне. Очите му се навлажниха и той неволно примигна, но то още бе там.

— Казвам ти, Бабс, това жребче има най-великолепната глава, каквато съм виждал у арабски кон — Дийн стоеше пред огледалото на тоалетната масичка и връзваше вратовръзката си, докато Бабс се гримираше пред огледалото в банята.

— На мен пък не ми се стори чак толкова великолепно — обади се Аби. Вече облечена за вечеря, тя се разхождаше из спалнята на родителите си в хотелския апартамент и от време на време спираше да се завърти и да се полюбува на пълния кръг, който правеше полата на новата ѝ синя рокля.

— Нямам представа колко ще искат за него, но при такъв кон цената е без значение. Ти говориш за чар. Това жребче има чар, и то

какъв! Ел Кедар ибн Судан, така са го нарекли — Дийн стегна възела и го намести точно в центъра на яката. — Днес управителят отсъстваше. Утре ще трябва да се обадя и да си уредя среща с него. Записаха ми името му. Тук някъде е — посегна да вземе иглата за вратовръзката и огледа нещата върху тоалетната масичка. — Трябва да е още в джоба на якето ми. Аби, якето ми е на стола до теб. Би ли ми го подала?

Аби взе жълтеникавокафявото яке от облегалката на стола, хвана го за долния край и се завъртя, за да види как се разперва полата ѝ.

— Внимавай — предупреди я Дийн, — ще изсипеш всичко от джобовете.

Аби спря точно когато от единия джоб, се изтърси пощенска картичка и падна на пода.

— На дядо ли пращаш картичка? — тя се наведе, вдигна я и взе да чете написаното на гърба. — Скъпа Рейчъл...

— Не е възпитано да се четат чужди писма, Аби — той взе картичката, преди да е успяла да прочете нещо повече.

Когато отиде да я пъкне в джоба на официалното си сако, Аби тръгна след него, любопитно сбърчила вежди.

— Коя е Рейчъл?

Баща ѝ бързо погледна към отворената врата на банята, после я поглади по главата и се усмихна.

— Просто една позната.

— Добре — тя повдигна рамене и застана пред освободеното от баща ѝ огледало. Полюбува се на тъмнокосото и синеоко момиче с нова синя рокля, бели лачени обувки и къси чорапки с дантелки, после се завъртя, за да види как се разперва полата.

Бабс се появи от банята, закопчавайки съсредоточено диамантените си обици и розовият копринен шифон на вечерната ѝ рокля прошумоля около нея.

— Мислиш ли, че трябва да сложа и колието Дийн, или ще стане много?

— Аз бих го сложил.

— Нима? Ще изглеждаш доста глупаво — отвърна Бабс, присвила насмешливо очи, но иначе с напълно сериозна физиономия.

Дийн се засмя.

Аби също се опита да се пошегува:

— Мамо, знаеш ли какво? — отиде при нея и хвърли през рамо хитър поглед към Дийн. — Татко изпраща картичка на момиче на име Рейчъл.

Тишина. Гробна тишина надвисна в стаята и усмивката на баща ѝ помръкна. Почувствала, че нещо не е наред, Аби се обърна да погледне майка си. Тя бе пребледняла като платно и се взираше в него с почти страдалческо изражение.

— Бабс... — той направи крачка към нея, протегнал ръка.

— Аби, излез оттук — каза бързо майка ѝ, но гласът ѝ звучеше отчаяно, сякаш всеки момент щеше да се случи нещо ужасно.

— Но... — Аби я гледаше слисано и малко изплашено: тя стоеше като вцепенена и нито за миг не сваляше очи от баща ѝ.

— Излез веднага!

Аби отскочи инстинктивно, когато майка ѝ внезапно се раздвижи, обърна се към високия скрин край стената, а тялото ѝ бе така сковано, че трепереше. Баща ѝ я докосна по рамото.

— Иди да намериш Джъстин и я помоли да те срещи — и твърдо, но нежно я побутна към вратата на дневната.

Преди да я отвори, Аби отново се обърна.

— Татко, аз...

— Знаем, скъпа, всичко е наред — усмихна ѝ се той.

Но Аби усещаше, че ги беше разстроила. Не разбираше в какво бе сгрешила. Споменала бе онази картичка само, за да се пошегува. Нима не разбираха, че беше шега? Просто се беше опитала да се включи в закачките им.

Когато вратата се затвори, Аби дочу строгия укор на майка си:

— Как можа, Дийн? Как можа да я оставиш да разбере?

— Тя не знае нищо. Кълна се.

— Сигурен ли си? Какво ѝ каза?

— Нищо.

Аби бавно се отдръпна от вратата и унило, се отпусна на един от фотьойлите. Сгуши се във възглавниците и впери поглед в синята пола на роклята си. Вече не ѝ харесваше.

Телефонът в дневната извъня един път, после още веднъж. На третото извъняване високата стройна Джъстин излезе от съседната спалня да вдигне слушалката. Аби дори не я погледна. Повече от всякога ѝ се искаше да се върне у дома в „Ривър Бенд“.

— Апартаментът на семейство Лосън, Джъстин на телефона...
Обаждане от Америка ли? Да, ще остана на линията.

Аби вдигна глава.

— Ако е дядо, искам да говоря с него.

Но Джъстин ѝ махна с ръка да мълчи.

— Ало? Говори Джъстин. Да, госпожице Андерсън, тук е. Той и госпожа Лосън се обличат за вечеря — разбрала, че е само секретарката на баща ѝ, Аби отново се сви на стола. — Ами, да, госпожице Андерсън, веднага ще го извикам — Джъстин забързано остави слушалката до телефона и почти се затича към вратата на спалнята с разширени от тревога очи. — Господин Лосън — извика тя, като чукаше силно.

— Какво има, Джъстин? — макар че гласът му бе приглушен от затворената врата, раздражението в него прозвуча отчетливо. Аби се свлече още по-ниско на стола.

— На телефона е секретарката ви. Трябва да говори веднага с вас. Станало е... нещастие.

— Ще вдигна тук вътре.

— Какво нещастие? — попита Аби.

Но Джъстин само я погледна, без да ѝ отговори, и се върна при телефона. След като се увери, че Дийн е вдигнал, сложи слушалката на мястото ѝ и застана с наведена глава, сякаш се молеше.

Момичето се намръщи.

— Какво се е случило, Джъстин?

В този момент от спалнята долетя отчаян вопъл, който премина в ужасни ридания. Тя се смъкна от фотьойла, хвърли се към вратата, поколеба се само секунда, преди да я отвори, и се втурна вътре. Спря, когато видя баща си да държи здраво в прегръдките си разплаканата ѝ майка. Той самият изглеждаше зашеметен и готов да заплаче. Аби тръгна несигурно към тях.

— Татко... какво има?

— Аби — той разхлаби прегръдката и двамата с майка ѝ се обърнаха към нея.

Бабс полагаше огромни усилия да се овладее. Ръцете им бяха протегнати, но Аби се боеше да отиде при тях. Искеше ѝ се да се обърне и да избяга, преди това ужасно нещо да е завладяло и нея. Ала краката я понесоха напред и майка ѝ я сграбчи.

— Скъпа, става дума за... дядо ти — промълви тя и бързо притисна ръка към устата си, а на бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

— Какво за дядо?

— Станала е злополука, скъпа — каза баща ѝ и затвори очи. — Пресичал улицата и излязъл пред някаква кола.

Изплашена, тя местеше поглед ту към единия, ту към другия.

— Ще се оправи, нали?

Баща ѝ само поклати глава.

— Съжалявам, скъпа. Наистина съжалявам — той стисна толкова силно ръката ѝ, че пръстите я заболяха. — Знам колко много го обичаше.

— Не — Аби поклати глава, не искаше да повярва на онова, което се опитваха да ѝ кажат. — Той ще се оправи, ще видите. Когато се приберем у дома, ще видите.

Майка ѝ се извърна, скри лице в рамото на баща ѝ и захлипа тихо, сподавено, а той притегли Аби до себе си да прегърне и нея. Тя не смееше да заплаче, боеше се, че ако го стори, може наистина да се окаже вярно.

— Искам да си идем у дома, татко.

— Отиваме си, скъпа. Отиваме си.

Погребението беше голямо. Всички бяха дошли, включително и губернаторът. Но Аби не плака. Не и на погребението. Сълзите се отприщиха едва по-късно, след като се върнаха в „Ривър Бенд“ и тя избяга, за да остане сама. Бен я откри изтощена от плач в бокса на Ривър Уинд и му отне много време, докато я убеди, че няма вина за смъртта на дядо си.

Неговата смърт промени много неща. Дийн продаде компанията за глинени разтвори, основана от Ер Ди и предприе ново пътуване до Египет, за да купи арабското жребче на мечтите си. Освен с него се сдоби и с три кобилки. С уреждането на всичките неизбежни формалности, продължителното пътуване по море и двата месеца карантина в Съединените щати, мина почти година, докато новите коне най-сетне пристигнаха в „Ривър Бенд“.

Междувременно старата конюшня беше съборена и се строеше нова — това беше първата стъпка от програмата за разширение, която

предвиждаше изграждането на още много нови съоръжения през следващите десет години. Установената от Ер Ди Лосън практика да се добавя „ривър“ към имената на всички арабски коне, отглеждани в „Ривър Бенд“, бе променена. Дийн регистрира внесените от Египет с имена, към които, вместо „ривър“, беше добавена арабската дума за река „нахр“. Така Ел Кедар ибн Судан стана Нахр Ел Кедар.

Пътуванията до Египет за купуването на коне станаха ежегодни. Аби не го придружи повече, докато не стана голямо момиче, но тя и без това не споделяше неговия ентузиазъм от мършавите арабски коне и възхищението му от пустинята. Нито пък беше съгласна с решението му, взето, когато Нахр Ел Кедар навърши пет години, да продаде всички отгледани от дядо ѝ коне, независимо от техните качества, и да остави в „Ривър Бенд“ само тези с по-ново египетско потекло. Той сякаш отхвърляше всичко, изградено от Ер Ди: първо компанията, а сега и конете. Тъй като го обичаше, Аби се опитваше да го разбере и да не приема действията му за нелоялни.

Всъщност не ѝ оставаше кой знае колко време да размишлява над причините. В живота ѝ се случваха твърде много неща, които ангажираха достатъчно силно вниманието ѝ. Освен изложбите на арабски коне и подготовката за тях, в които продължаваше да участва, имаше училище, приятели, гаджета. Без фалшива скромност Аби установи, че се превръща в много хубаво момиче, изключително популярно сред момчетата в училище. Разбира се, установи също така, че богатството и известността на родителите ѝ не вредят ни най-малко на нейната популярност.

Когато настъпи последната ѝ година в гимназията, животът ѝ стана направо трескав. По примера на майка си тя бе между дебютантките, на които предстоеше да бъдат представени през новия хюстънския сезон, което означаваше, че наред със задължителната официална бяла рокля, ще се сдобие с цял гардероб разкошни тоалети от висшата мода. Бабс настояваше, че нищо друго не ѝ подхожда.

Избирането на петнайсетина бални рокли, пробите, купуването на аксесоари, тържествата — на Аби ѝ се струваше, че всичко това няма край. Беше отслабнала с повече от два килограма, а сезонът дори още не бе започнал. Очаквала бе да се забавлява, но се оказа, че работата е много повече, отколкото бе допускала.

— Този път беше добре — кимна доволно Бабс, когато Аби се изправи грациозно от дълбокия официален поклон, при което тафтените фусти под дългата рокля прошумоляха. — Сега го направи отново. Малко по-ниско този път.

Аби изстена.

— По-ниско ли? Сега разбирам защо го наричат „даласко гмуркане“.

Традиционният реверанс до земята, изпълняван от тексаските дебютантки, беше известен с много имена: „даласко гмуркане“, „тексаски поклон“ и естествено „реверанс на жълтата роза“. Изпълнен правилно, с грация и достойнство, той беше царствено красив. Но една погрешна стъпка, едно леко нарушаване на равновесието можеше да го превърне в най-позорна катастрофа.

— Ако го упражняваш достатъчно, той ще стане твоя втора природа. Всичко ще се слее в едно плавно движение, дълбоко и величествено. И лесно.

— Никога няма да бъде лесно — промърмори Аби, навела горната половина на тялото си до предела на своите възможности, а всъщност приклепнала. Мускулите на краката я боляха ужасно от непрекъснатото опъване.

— Сега се обърни и се упражнявай пред голямото огледало. И помни: едно дълго, плавно движение — Бабс демонстрира какво има предвид.

— Хитруваш, мамо. Ти си с панталон — каза Аби, която малко завиждаше на майка си за идеалния, изпълнен с лекота поклон.

— Повечето момичета правят грешката да се упражняват, облечени в панталони, шорти или обикновени поли. После се оплитат в метрите плат на балните си рокли — тя се засмя. — Спомням си как на един бал Сиси Конклин се препъна в полата си и плонжира на пода с главата напред. Беше толкова смешно да я гледаш просната там, на пода, като издокарана гъска на поднос. Смях се до сълзи. Беше такава всезнаеща малка снобка, че се зарадвах, когато ѝ се случи това. Разбира се, щом видя, че се смее, тя веднага изпадна в гневна истерия.

— Мамо, изненадана съм — подкачи я Аби. — Не е било много възпитано от твоя страна.

— Тя също не беше възпитана. Не че имаше някакво значение — Бабс повдигна рамене. — Баща и внасяше нов смисъл в израза „добре

смазан“. Петролните кладенци на земите му бяха повече от кърлежите по кравешки гръб.

— Ще трябва да запомня това и да го кажа на Кристофър. Той намира твоите изрази за необикновено забавни — Аби застана пред голямото огледало и се усмихна победоносно. — Всички момичета позеленяха от завист, когато им казаха, че Кристофър ще ми кавалерства на бала на конфедерационистите.

— До който остават само три дни — напомни ѝ Бабс. — Така че се упражнявай.

— Да, мамо — Аби се наведе до пода и задържа позата, за да се погледне в огледалото.

Зад нея се виждаше леглото от ковано желязо, лакирано в бяло, с фигури от месинг и алабастр на върха на колоните и покривка на сини метличини, в тон със сините стени на нейната спалня, която се намираше в една от кулите. Вдясно беше вратата към коридора на втория етаж. От нея се показва сивокосият чернокож иконом Джаксън, нает преди години от Ер Ди, както винаги много сдържан и почтителен. Той се прокашля тактично.

Аби се изправи и се обърна към него малко превзето:

— Да, Джаксън?

— Госпожо Лосън, госпожице Лосън — рече той, като кимна и на двете, — господин Лосън ми поръча да ви съобщя, че се е прибрал. Той е в библиотеката.

— Благодаря, Джаксън — отвърна Бабс.

Икономът се оттегли така тихо, както се бе появил. Момичето гледа след него известно време.

— Знаеш ли, през всичките тези години той нито веднъж не се е изпуснал да ме нарече Аби.

— И никога няма да го допусне. Джаксън много се гордее с онова, което смята за своя роля в това домакинство. Част от него е да се държи резервирано. Да си призная, винаги съм имала чувството, че той е авторитетът тук. Той много успешно управлява къщата и нас.

— Така е — съгласи се Аби, но интересът ѝ към Джаксън изчезна, изместен от онова, което той им бе съобщил. — Слизам долу да покажа на татко напредъка си в тексаския поклон. Може би ще успея да го убедя да танцува с мен един валс.

Тя побърза да излезе, преди майка ѝ да я е накарала да продължи упражненията. При стълбището подбра дългата си пола и обемната фуста от тафта и се затича леко надолу. Чу, че телефонът звъни, но някой го вдигна. Тъй като не я повикаха, Аби се завъртя около резбованата колона в основата на стълбището и се отправи към библиотеката.

Двойните врати бяха затворени. Тя ги отвори широко и влезе. Баща ѝ беше зад бюрото, хванал слушалката. Погледна го бегло, преви се в дълбок официален поклон и за миг се почувства като принцеса, изразяваща почитта си към своя крал, а в гърлото ѝ напираше смях.

Но когато се изправи и понечи да тръгне към него, той вдигна ръка, сякаш за да я спре, извърна се и се сгърби над телефона. Аби почувства, че нещо не е наред, никак не е наред.

— Татко, какво има? — той сложи слушалката, като я стискаше силно, толкова силно, че Аби очакваше тя да се пръсне в ръката му. — Татко?

Той се изправи, тръгна като заслепен към вратата, без дори да я погледне. Лицето му, очите му, всичко у него издаваше покруса. Разтревожена, Аби го последва.

— Татко, добре ли си? — хвана го за ръката, когато излязоха във фойейето.

Той я погледна, но Аби имаше чувството, че не я вижда.

— Аз... — няколко секунди устните му мърдаха беззвучно. — Трябва да... вървя... Съжалявам — обърна се и се отправи към външната врата.

В този момент по стълбите се зададе майка ѝ.

— Мамо, с татко става нещо. Обадиха му се по телефона и...

Бабс измина тичешком останалите стъпала и бързо отиде при него.

— Дийн — никога не го бе виждала толкова объркан и съкрушен, дори и след внезапната смърт на Ер Ди. — Какво се е случило? Каж ми.

Той я сграбчи за раменете и пръстите му се забиха в плътта ѝ, но Бабс не смееше да му каже, че я боли, от страх, че той ще престане да се владее.

— О, Господи, Бабс! Не мога да го повярвам. Не мога. Моля те, Боже, тя просто не може да е умряла!

Бабс се скова пред отчаянието и скръбта му.

— Мамо, какво се е случило? — попита Аби, която не беше достатъчно близо, за да чуе.

— Починал е един човек. Стар... приятел на баща ти от Калифорния — тя гледаше Дийн и в нейните очи също напиреха сълзи. — Боя се, че баща ти ще трябва да замине там. Би ли... ни оставила сами, Аби? Моля те.

Бабс насочи цялото си внимание към Дийн. Мъчително ѝ бе да го гледа такъв.

— Ти ме разбираш, Бабс. Трябва да отида — каза сподавено той. — Трябва да бъда там.

— Да, знам — храбро отвърна тя.

Когато Дийн я пусна, раменете ѝ бяха изтръпнали и боляха. Тя го изпрати до вратата и остана да гледа след него, докато той тичаше по стълбите и към паркираната до предната порта кола. После бавно затвори, облегна се на вратата и зариде тихо. Името на Каролайн не бе споменато, ала Бабс знаеше, че Дийн е загубил жената, която обича така дълбоко.

— Радвам се — прошепна тя и затисна устата си с юмрук. — Да ме прости Господ, но се радвам, че е мъртва.

[1] Circus (англ.) — означава както цирк, така и кръгъл площад.
— Б.пр. ↑

8.

Аби си спомняше колко огорчена ѝ разстроена бе, когато разбра, че баща ѝ няма да се върне навреме, за да я представи на Бала на конфедерационистите. Не беше разбрала защо не може да се върне, защо трябва да остава толкова дълго в Калифорния заради смъртта на някакъв стар познат.

Балът на конфедерационистите беше най-важното събитие в живота ѝ. Беше стартът ѝ като дебютантка. Той трябваше да я представи и да танцува с нея първия валс. Не можеше да се появи там сама, това не беше в рамките на добрия тон. Защо от всичките стотици балове, които щяха да последват, той трябваше да изпусне точно този?

Майка ѝ се опита да я утеши с уверението, че много техни приятели с радост биха заместили баща ѝ. Лейн Канфийлд бе извън страната, но Кайл Макдонъл или Хомър... Но Аби заяви категорично, че ако баща ѝ не присъства, тя също няма да отиде, и хукна ядосана навън.

Оседла един от арабските коне и препусна в галоп по пътя през ливадите и пресушените оризища на съседната ферма. Направи голям кръг, който я отведе до брега на Бразос, изследвайки го, се върна в „Ривър Бенд“. Когато се прибра, Бен я чакаше пред конюшната. Още си спомняше мълчаливото неодобрение, изписано на лицето му, докато оглеждаше плувналата в пот кобила.

— Съжалявам. Аз ще я охладя.

— Да — отговори Бен. — Двамата ще я охладим и ще ми разкажеш за какво е всичко това.

Гневът ѝ беше попреминал, но обидата и горчивото разочарование бяха останали. И както винаги сподели с лекота всичките си грижи пред Бен.

— Казах на мама, че няма да отида на бала и че може направо да откаже всичко. И без това е голяма глупост. Сега сме хиляда деветстотин седемдесет и първа година, за Бога! На кого ли му е притрябвало днес да става дебютантка?

— На теб, струва ми се.

Отчаяно ѝ се искаше да каже на Бен, че не е вярно, че тя е освободена млада жена и цялото това представяне пред хюстънското общество като на пазар за роби е сексистко. Помпозността и показността може и да бяха глупави, ала това бе нейният миг в светлината на прожекторите, когато всички погледи ще бъдат обърнати към нея.

— Не съм съгласна да бъда представена от някой приятел на мама и татко — заяви гневно тя, отново готова да се разплаче. — Ако беше жив дядо... Но не е. Разбираш ли ме, Бен? Не искам да ме представи кой да е. Трябва да е някой като... — готвеше се да каже „като баща ми“, но се обърна и погледът ѝ се спря върху него. — Някой като теб — някой, който я познаваше и обичаше; някой, който беше до нея винаги когато ѝ бе нужен; някой, към когото беше привързана. — Бен, можеш ли да танцуваш валс?

— Аз? — той така се стъписа, че Аби прихна.

— Да, ти. Ще ме представиш ли?

— А-а? Но аз съм само... — той махна към конюшните, ала тя храна ръката му.

— Ти си единственият, мъж, с когото бих се появила там, освен с баща ми — Зърна за миг блесналите в очите му сълзи, после той наведе глава и прикова поглед в ръката, хванала неговата.

— Оказваш ми чест — гласът му бе дрезгав от възмущение, един от редките случаи, когато го бе виждала да показва някакви чувства. После поклати глава, сякаш за да откаже.

— Не е нищо особено Бен. Единственото, което трябва да правиш, е да вървиш с мен, когато ме представят и водещият говори за дедите ми, загинали като войници на Конфедерацията. Ще танцуваме първия валс, а после кавалерът ми ще те замести. Ще трябва да ти вземем под наем черен смокинг и бяла папионка и ръкавици. Ще наглеждаш великолепно. А аз ще кажа на всички, че ти си най, най-скъпият ни приятел от Европа. С твоя акцент всички ще полудеят по теб — той вече се колебаеше и Аби не пропусна да се възползва от това — Моля те, Бен. Поне ела с мен на репетицията, там ще ти обяснят всичко.

— Не съм танцувал валс откакто бях младо момче.

— Я да видим дали си забравил — още хванала юздите на кобилата, Аби сложи ръка на кръста му и вдигна другата. — Готов ли си? Едно, две, три. Едно, две, три, — затананика валс и двамата започнаха да танцуват, в началото неуверено, а после с нарастваща лекота. — Видя ли, Бен? Също като язденето е. Никога не го забравяш — двамата се понесоха из двора на конюшната, като водеха след себе си уморената и сащисана кобила.

Вечерта на бала Аби пристигна в кънтри клуба с файтон, в рокля от бяла коприна с открити рамене по модата отпреди Гражданската война, а косата ѝ бе вдигната и се изсипваше на тъмни къдрици. Посрещнаха я облечени в пълна униформа членове на командата „Албърт Сидни Джонстън“ от лигата „Синове на ветераните от Конфедерацията“, спонсор на бала. Стройният и широкоплещест Бен, напълно преобразен от белите ръкавици, бялата папионка и черния смокинг, вървящ гордо до нея под звуците на „Лорена“, когато я представиха, и тя направи дълбокия си официален поклон пред аплодиращото множество гости. После танцува с нея „Тенеси валс“, докато не беше сменен от кавалера ѝ за вечерта Кристофър Атуел, който закрепил на китката ѝ букетче цветя, жест, възприеман по традиция като символ, че Аби поема отговорността за съдбата си в обществото.

Макар да не беше същото, както ако баща ѝ беше присъствал, тя бе запазила мили спомени за онази вечер и най-вече за Бен, който се бе чувствал неловко, ала бе изтърпял церемонията заради нея.

Когато Дийн се върна след едноседмичното си отсъствие, тя бе твърде погълната от вихъра на партитата, чайовете и баловете, за да обърне внимание на неговата апатия. Сега, когато мислите ѝ се връщаха назад, Аби съзнаваше, че той се е държал като мъж, загубил жената, която обича.

Спомняше си всичко толкова ясно: мрачното му мълчание, отнесения му поглед, измъченото му изражение. Почувства устните си влажни и ги стисна, за да ги оближе. Имаха соления вкус на сълзите — нейните сълзи. Едва сега осъзна, че плаче.

Нищо чудно, че не бе успяла да стане дъщерята, която баща ѝ бе искал.

Никой родител не обича еднакво децата си, колкото и да се преструва, че е така. Винаги едно от тях е негов любимец, едно е по-специално. Но това не беше тя. Никога. Явно любимката е била Рейчъл, дъщерята на онази, в която е бил влюбен толкова години. И все пак през цялото това време я беше оставял да вярва, че тя е единствената и през цялото това време тя се бе питала какво не ѝ е наред, уверена, че трябва да ѝ има нещо, защото иначе той би я обичал.

Наранена и разгневена от измамата, Аби заби нокти в дланите си, та физическата болка да облекчи емоционалната.

Вратата зад нея се отвори. Тя моментално се скова и отвори широко очи, опитвайки се да прогони парещите сълзи.

— Майка ти ме помоли да те намеря.

Аби се отпусна, когато чу спокойния глас на Бен Яблонски. Не беше нужно да крие чувствата си от него.

— Бен, ти знаеше ли за жената и детето, които татко е имал в Калифорния?

След дълга пауза той отговори:

— Носеха се разни приказки... между работниците.

— Било е повече от приказки. Било е истина — тя му разказа цялата мъчителна история и очевидните изводи от нея.

— Защо, Бен? — задавена от ридания, тя както винаги искаше от него отговорите, които не успяваше да намери сама. — Защо? — усети лекия натиск на голямата му ръка на рамото си и се обърна към него. — Защо той не можеше да обича и мен?

— Шшшшт, малката ми — Бен я прегърна нежно и занарежда нещо на полски.

Аби се облегна на рамото му, стиснала ръце в юмруци.

— Мразя го заради онова, което направи, Бен. Мразя го!

— Не. Не го мразиш — той приглади косата ѝ. — Боли те толкова много, защото го обичаше.

Аби заплака, този път за себе си.

9.

Високите сгради в центъра на Хюстън се открояваха отчетливо срещу разпространия в равнината Тексас Сити. Родената в Лос Анджелис Рейчъл не бе очаквала градът да ѝ направи впечатление. Според нея всички градски центрове си приличаха: небостъргачи, които образуват бетонни каньони, задръстени от коли — място, където отиваш само ако е абсолютно наложително.

Но когато зави по Луизиана Стрийт, промени напълно мнението си. Първоначално бе поразена от самите многоетажни сгради. Архитектурата им бе съвременна, със строго индивидуално и необичайно, дори спорно приложение на елементите. Ала Рейчъл не можеше да не се възхити на това богато разнообразие, свидетелство за динамичния растеж.

Накъдето и да погледнеше, виждаше ново строителство на високи сгради. Не можеше да се освободи от чувството, че е попаднала в галерия на открито, посветена на архитектурата. И все пак широките улици, късите разстояния между пресечките и разположените навътре сгради създаваха впечатление за простор. Всъщност, когато престана да гледа нагоре към хвърлящите бронзови и сребристи отблясъци небостъргачи и забеляза площадчетата, бликащите фонтани и пръснатите наоколо скулптури, тя улови настроението на градския център: жизнено, но спокойно, с нещо като стаена енергия в тексаски стил.

Впечатлението се засили още повече, когато зави по Далас Стрийт и наближи красиво озеленения вход на хотел „Меридиан“, където трябваше да се срещне с Лейн Канфийлд за обяд. Сградата имаше формата на удължен трапезоид, издигащ се в остър ъгъл в западния си край и цялата бе покрита с бронзирано стъкло. Но строгата ѝ форма беше разчупена от зигзагообразни конструкции по фасадата, която бе обърната към площада и придаваше на хотела още по-внушителен вид.

Макар да не бе наследила творческия талант, а само техниката на майка си, тя бе развила тънък усет за тези неща. За майка ѝ изкуството беше всичко. То бе голямата ѝ любов. След него идваше Дийн. Рейчъл така и не бе разбрала, къде се нарежда самата тя в списъка на майчините си приоритети, без съмнение някъде доста назад. Каролайн я обичаше, но когато се стигаше до избор, изкуството винаги беше на първо място. Тя бе живяла живота си така, както бе искала, без да прави компромиси с нищо и с никого.

Това поведение бе егоистично и когато поотрасна, Рейчъл често се възмущаваше от него, особено след като научи, че Дийн е искал да се ожени за майка ѝ. Сигурна бе, че ако се бяха оженили, животът ѝ щеше да е съвсем различен. Нямаше да израсне така самотна, да се чувства нежелана и необичана — и да се срамува от себе си. През първите години в основното училище, много бързо беше разбрала, че да бъдеш дете на любовта съвсем не е така прекрасно, както твърдеше майка ѝ, и че „дете на любовта“ не е названието, което невежите хора използват, когато говорят за нея. Това чувство всъщност така и не я беше напуснало, дори сега, на тази уж просветена възраст.

Може би затова винаги бе изпитвала смътен страх да привлича вниманието към себе си. Искаше ѝ се да остане незабелязана, да бъде като всички останали. Сякаш беше за предпочитане мъжете да не я харесват; тогава хората нямаше, да шушукат зад гърба ѝ.

Ала когато паркира взетата под наем кола и влезе в хотела, Рейчъл установи с притеснение, че тук се набива на очи. Тиролската ѝ пола с подаваща се отдолу фуста по калифорнийската мода, плетеното елече и препасаната с колан блуза над него не отговаряха на дискретно елегантния декор с френски нюанс. Твърде смутена, за да се обърне към служителя зад изящния плот на рецепцията, тя помоли едно от пиколата да я упъти към френския ресторант на хотела.

На входа спря нерешително. Тази официална атмосфера бе последното нещо, което бе очаквала да намери в Тексас. Нали Тексас уж беше щатът на барбекютата и ботушите, на каубойските шапки и лютите чушки. Въпреки името на ресторанта не бе и сънувала, че Лейн Канфийлд ще я покани в такова луксозно заведение. Цял живот ѝ се бе искало поне веднъж да се нахрани в подобна обстановка, но никога не бе влизала в луксозен ресторант, сигурна, че ще се почувства не на място.

И наистина се чувстваше така. Посрещна я салонният управител в униформа, която носеше несъмнения отпечатък на шита по поръчка дреха, и Рейчъл си отбеляза, че дори той е по-добре облечен от нея. А на него му бе достатъчен само един бегъл поглед, за да установи този факт.

— Мога ли да ви помогна?

Тя се почувства заплашена и се помъчи да се пребори с това.

— Трябва да се срещна тук за обяд с господин Лейн Канфийлд.

— Господин Канфийлд — едната му вежда подскочи нагоре, после той се усмихна почтително. — Насам, госпожо.

Лейн Канфийлд седеше на масата, отпиваше от своя бърбън с вода и гледаше разсеяно празния стол насреща си. За него бе неестествено да не върши нищо. Обикновено всяка минута от деня му бе претрупана с работа: срещи, телефонни разговори, конференции и доклади.

Свъсил вежди, той се опита да си спомни откога не е пренебрегвал работата си заради нещо друго. В живота му никога не бе имало време за друго — или за друг. Дори сексът не отвличаше мислите му от бизнеса. Неприятно му бе да си помисли колко пъти бе поръчвал проститутка от внимателно проверения списък да посети мансардния му апартамент и бе удовлетворявал плътските си желания, без да престава нито за миг да обмисля някоя нова корпоративна стратегия. Защо? Какво искаше всъщност? За какво се трепеше? За още пари? За повече власт? Защо? Та той беше мултимилионер.

Смъртта на Дийн му се отразяваше по неочакван начин. Започваше да се пита дали може да каже честно, че е бил приятел на Дийн Лосън. Да, беше прекъснал претрупаната си програма, за да дойде на погребението му, но колко пъти го беше виждал и говорил с него през последните десет години? Осем, може би девет пъти. Не повече. И все пак Дийн го беше избрал за изпълнител на своето завещание.

А той какво бе направил? Прехвърлил бе документите на един от своите служители — нали бе твърде зает и времето му бе твърде ценно, за да се занимава с разни подробности извън самото завещание.

Опипа предницата на сакото си, за да се увери, че писмото е още във вътрешния му джоб — писмото, адресирано до него и носещо

надписа: „Лично: Да се отвори само в случай на моята смърт“ и името на Дийн отдолу.

То беше заровено между книгата, сметките и документите, които секретарката на Дийн, Мери-Джо Андерсън, бе прибрала от адвокатската му кантора. Лейн бе възложил на личния си секретар Франк Марсдън задачата да ги прегледа и подреди. Франк бе намерил плика с восъчен печат и го бе връчил на Лейн вчера късно следобед. Тази сутрин съдържанието му бе проверено.

Лейн знаеше, че писмото в джоба на костюма му отчасти е отговорно за душевните му терзания. Първите редове го преследваха:

„Драги Лейн,

Надявам се да не ти се наложи да прочетеш това. Преди много време си обещах никога да не обременявам нашето приятелство. Но сега се намирам в ситуация, която ме принуждава да поискам от теб услуга. Няма друг, на когото мога да имам доверие. Отнася се за дъщеря ми Рейчъл, детето на Каролайн...“

Доверие. Думата измъчваше Лейн. Сторил бе толкова малко, за да го заслужи. Още повече го тревожеше мисълта, че сред неговите приятели едва ли щеше да се намери човек, на когото може да има доверие за нещо от толкова лично естество. Не му идваше наум нито едно име. Хората, с които общуваше и които наричаше приятели, изобщо не бяха такива. Да разбереш на петдесет и шест годишна възраст, че няма към кого да се обърнеш, бе отрезвяващо прозрение.

А кого си имаше Рейчъл? Нямахме майка. А сега бе загубила и баща си. Никакви кръвни роднини, които да я искат. Аби ясно му бе дала да разбере това. След като бе срещнал Рейчъл на гробищата, Лейн често си мислеше за нея. Тъгата и болката в сините ѝ очи го преследваха. Питаше се дали като малка е страдала много от срама, че е извънбрачно дете. Съмняваше се, че е могла да го избегне напълно, като се има предвид колко безотговорни и жестоки са понякога другите деца.

Приближаващите стъпки го изтръгнаха от мислите, той вдигна очи и видя, че тя идва към масата, водена от салонния управител.

Когато стана да я поздрави, забеляза колко скована и напрегната изглежда.

— Здравей, Рейчъл.

— Здравейте. Извинете, че закъснях — тя седна веднага на стола, който салонният управител дръпна, после несръчно му помогна да го бутне по-близо до масата.

— Не си закъсняла — Лейн също седна на мястото си. — Успях да се измъкна по-рано, отколкото бях планирал. Това ми даде възможност да се поотпусна и да изпия едно питие.

Тя изглеждаше притеснена и неспокойна, отвори менюто пред себе си и погледът ѝ се плъзна встрани, без дори да е срещнал неговия.

— Знам колко сте зает и съм ви благодарна, че отделихте време да обядвате с мен.

Страните ѝ му се видяха поруменели, но едва ли си бе сложила руж. Носеше съвсем малко грим и Лейн намираше, че изобщо не ѝ трябва повече.

— За мен е удоволствие. Не ми се случва често да обядвам с красива жена.

Тя хвърли поглед към другите гости в ресторанта, очите ѝ се спряха за миг на една-две от по-модерно облечените жени.

— Много сте любезен, но се съмнявам в това, господин Канфийлд.

— Не би трябвало. Истина е — със закъснение се досети, че тя се чувства неловко заради облеклото си. Укори се, че не ѝ каза нищо, когато ѝ предложи да се срещнат тук, но изобщо не му бе минало през ума. — Искаш ли нещо за пиене, преди да поръчаме обяда? — попита той, когато келнерът дойде на тяхната маса.

Тя се поколеба.

— Може би чаша бяло вино.

— Шардоне или ризлинг? Имаме много хубаво...

— Шардоне, ако обичате — прекъсна го тя.

— Ще се доверим на вашата преценка за избата и реколтата — намеси се Лейн, за да отклони очакваните въпроси на келнера, тъй като предполагаше, или по-точно бе сигурен, че Рейчъл не разбира от вина. — А аз ще взема още един бърбън с вода.

— Много добре, сър.

— Хубав ресторант — отбеляза Рейчъл, когато келнерът си тръгна.

Лично Лейн съжаляваше за своя избор, като виждаше колко неудобно се чувства тя тук. Предполагал бе, че Дийн я е водил на подобни места в Лос Анджелис. Но май бе сгрешил. Каролайн положително не би се смутила.

— Малко е снобски, но храната е отлична.

— Сигурно.

По дяволите, мъчно му беше за нея, макар да подозираше, че неговото съжаление е последното нещо, което ѝ трябва. Намеренията му бяха този обяд да е нещо лично. Чувстваше, че дължи това на Дийн. Нещо повече, чувстваше, че Рейчъл го заслужава. Не желаше да го превръща в делови разговор за завещанието и за писмото в джоба си. Разбира се, и това трябваше да се свърши, но не сега.

Когато питиетата им пристигнаха и обядът беше поръчан, Лейн започна да ѝ задава въпроси, за да я накара да му разкаже за себе си и за своята работа като художничка на реклами и да се отпусне малко. Установи, че не е лесно да я изтръгнеш от черупката ѝ, но прие това като предизвикателство и продължи да упорства.

— Още ли живееш в Малибу? — попита той, след като от въпросите за работата ѝ получи лаконични отговори.

— Не, имам апартамент на хълмовете, близо до конюшните, където държа конете си.

— Имаш коне? — Лейн си спомни колко пристрастена бе Аби към арабските коне в „Ривър Бенд“. Трябваше да се досети, че и Рейчъл е обзета от тази мания на баща си.

— Ами, само два всъщност. Ахмар е конят, който Дийн ми купи, когато бях дванайсетгодишна. Той бе първият, който съм имала. Преди това имах пони — кръстоска на уелско пони с арабски кон, Ахмар е вече на деветнайсет години, но изобщо не му личи. Все така си обича утринните препускания и ревнува, ако вместо него изведа кобилата си Саймун.

— Ахмар! Конят е арабски, разбира се — предположи Лейн.

— Разбира се — засмя се за пръв път тя. — Ярочервен. На арабски „ахмар“ означава червено. Той е моят най-добър приятел.

„Кон за най-добър приятел“ — помисли си Лейн и забеляза, че тя изглежда смутена от признанието си. Ако бе вярно, тя положително е

по-самотна, отколкото бе допускар.

Келнерът се върна с поръчаното; салатата от омар за Рейчъл и патешки пастет за него. Лейн я остави да посвети цялото си внимание на храната за няколко минути, после отново заговори:

— Каза, че имаш и друг кон.

— Да, Саймун, тригодишна кобила. Дийн ми я подари, когато беше на една година. Потомка е на кобила, внесена от Египет, и жребеца му Нахр Ел Кедар — описа я най-подробно и за момент напълно забрави за себе си. Тогава Лейн видя една съвсем различна Рейчъл, сърдечна и сияеща. Стената от сдържаност бе отместена, но само за малко.

— Ами гаджетата? Сигурен съм, че там, в Ел Ей, имаш някого, който те чака.

— Не. Между работата и конете не ми остава време за срещи. Излизам понякога, но не много често.

По изражението й Лейн заключи, че опитът й в това отношение е твърде неудовлетворителен. Не се и съмняваше, че каквато беше чувствителна, в даден момент е била наранена. И старата поговорка „парен каша духа“ вероятно бе съвсем подходяща за нея.

Рейчъл отказа, да си поръча десерт или кафе и той поиска сметката.

— Обядът ми достави голямо удоволствие. Прав бяхте. Храната е отлична — тя остави салфетката на масата и взе чантата си. — Благодаря ви, че ме поканихте.

— Не си тръгвай още — спря я Лейн, когато тя понечи да стане. — Мислех си, че можем да се разходим в парка. Има някои неща, за които искам да поговоря с теб.

Лейн я поведе към парка „Сам Хюстън“. Тръгнаха бавно рамо до рамо през пищната зеленина, покрай историческата черква „Сейнт Джон“ и павилиона и стигнаха до тръстиките, растящи по брега на Бъфало Баю. Там Рейчъл се обърна и погледна назад към модерните небостъргачи, които се извисяваха над малкия парк.

— Архитектурата тук ме очарова — вятърът разпиля дългата й коса. Тя я хвана и я прибра назад, при което широката блуза се опъна на гърдите й. Лейн не беше толкова преситен, че да остане равнодушен към тази гледка. Почувствал, че в него се надига желание, той трябваше да си напомни, че тя е дъщеря на приятел — макар да не

беше много наясно каква е разликата. — Предполагам, че това съм го наследила от майка си. Не знам — замислено сви рамене. — Като си помисля какво се прави в Лос Анджелис, за да се съживят централните райони; и после погледна това... Тук строежите са на всяка крачка.

— Броенето на крановете е любимото развлечение в Хюстън — каза Лейн. Говореше за строителните кранове, протегнали дълги шици от почти всички строителни площадки. — Някои хора искат кранът да бъде обявен за птица на щата.

— Нищо чудно.

— Ако искаш по-добър изглед към сградите в центъра, можем да отидем до Транкилити Парк. Той е само на една пряка отук.

— Знам, че сте зает човек. И не мога да ви губя времето повече.

— Времето си е мое — той махна с ръка да покаже посоката, в която ще поемат. — Трябва да направиш една обиколка из Хюстън, преди да се върнеш в Калифорния. В покрайнините, на километри отук, има високо строителство с архитектурни стилове, които съперничат на това, което виждаш.

Докато вървяха през парка и яркото слънце ги обливаше с топлите си лъчи, а вятърът развяваше дрехите им, Лейн направи нещо, което не бе вършил от години, от десетилетия може би. Импулсивно свали вратовръзката, разкопча яката на ризата, съблече сакото и го преметна през рамо. И сякаш от плещите му падна товар. Почувства се по-лек, по-свободен, дори малко по-млад и бодро поведе Рейчъл отново към отсрещната страна на улицата и към Транкилити Парк.

Наречен на лунното море на спокойствието, паркът бе засаден в чест на полетите на „Аполо“ до Луната и се намиреше върху покрива на многоетажен подземен гараж. Разходиха се край блестящите езерца и Лейн ѝ обясни символиката в дизайна на парка: че тревистите хълмчета представляват лунните планини, а фонтаните — излитащи ракети.

— Казаха ми, че било красиво късно следобед, когато, слънчевата светлина падала върху фонтаните под подходящ ъгъл и водата ставала като златна — каза той, а после призна: — Всъщност и аз идвам за пръв път.

— Тук е спокойно.

— Да.

Тя отиде до една пейка и седна.

— Казахте, че искате да говорите с мен за нещо.

— Да — Лейн седна до нея. — Сигурно се досещаш, че завещанието на Дийн беше отворено. Той ме е посочил за изпълнител.

— Разбирам.

— Рейчъл... — трудно му бе да изрече останалото. — Ти не си спомената в завещанието. По закон можеш да го оспориш... и вероятно ще ти бъде отсъдена една трета от имуществото му. В момента не мога да ти кажа каква би била сумата, но...

— Не — тя поклати глава с тъжно и обречено изражение. — Няма да го направя. „Ривър Бенд“, къщата, конете — всичко това е тяхно. То никога не ми е принадлежало. Няма да претендирам за част от него сега.

— Рейчъл, съжалявам — виждаше, че е огорчена.

— Недейте — каза тя с напрегната усмивка, като си даваше вид, че не я е грижа. — Струва ми се, винаги съм знаела, че ще бъда пропусната. Нима нещо трябва да се промени само защото той е мъртъв? — тя наведе глава. — Сигурно в думите ми прозвуча огорчение. Нямах такова намерение.

Лейн си помисли, че на нейно място би се почувствал твърде огорчен. Дори в смъртта си Дийн не бе признал публично нейното съществуване.

— Не искам да ме разбираш погрешно, Рейчъл. Баща ти не те е забравил. Изглежда, че скоро след като си се родила, той е открил неподлежащ на ликвидиране попечителски фонд на твое име. Днес, с вноските, които е правил и натрупаните лихви, фондът възлиза на повече от два милиона долара.

— Какво? — тя го зяпна недоверчиво.

Лейн се усмихна.

— Точната цифра е два милиона сто и осемдесет и седем хиляди долара, без дребните. Според предвидените условия ти можеш да получиш парите, когато навършиш трийсет години, или в случай, че той почине... ако по това време не си под двайсет и една години, разбира се.

— Не мога да повярвам — очите ѝ плуваха в сълзи, но изражението ѝ бе радостно. — Татко... Дийн е направил това за мен?

— Да — трогнат от този изблик на чувства, Лейн се усмихна още по-широко, по-нежно. Когато Рейчъл вдигна ръце да изтрие сълзите си,

той захвърли сакото и я прегърна. — Детето ми — промърмори.

Но в обятията му Рейчъл се почувства като жена. В началото просто го остави да я прегръща и да я потупва утешително по рамото, докато плачеше тихо. После сълзите сякаш отмиха невидимата стена, която бе издигнала около себе си, и тя се облегна на гърдите му, позволи му да я крепи, заровила лице в извивката на врата му и впила пръсти в ризата му. Лейн потри буза о копринените ѝ коси и се опита да си спомни кога за последен път е изживявал вълнение като нейното.

— Не го вярвам — Рейчъл подсмръкна, изтри носа и очите си и се помъчи да се овладее. — Трябва наистина да ме е обичал. Понякога аз... — отдръпна се и отчаяно погледна към Лейн. — Или и това е от подаръците, с които успокояваше своята гузна съвест?

— Мисля, че той те обичаше много. И като всеки баща е искал да ти създаде някаква финансова сигурност за деня, когато вече няма да може да се грижи за теб — в това поне бе убеден, ала не би си позволил да прави догадки доколко загрижеността на Дийн е била мотивирана от гузна съвест.

Може би в миналото Дийн я беше обсипвал с подаръци, за да се реваншира, задето не може да прекарва повече време с нея. Хиляди хора го правеха. Това гузна съвест ли беше или опит да се купи любовта на едно дете? И дали и едното, и другото наистина бе осъдително? Лейн нямаше деца. Не можеше да отговори на този въпрос.

— Ще ти кажа нещо, Рейчъл. Той нямаше да е добър баща, ако не бе предприел нещо, за да осигури бъдещето ти.

— Наистина беше добър към мен, винаги — тя се поотдръпна от него и изтри последната сълза. После му се усмихна кисело. — Представям си какво си мислите за мен, да се размекна така.

— Мисля... че си красива — беше искрен. Импулсивно я целуна по устните и почувства за миг тяхната мекота и соления вкус на сълзите. После на свой ред се запита какво ли си мисли тя за него. Ала, очите ѝ сякаш го гледаха доверчиво. Жегна го мисълта, че може да е приела целувката му като бащинска.

— Трудно ми е да повярвам, че всичко това наистина се случва на мен — тя поклати глава. — Вчера се чудех как ще поддържам двата си коня. Дийн винаги плащаше таксите за конюшнията. Щях да си търся

по-евтин апартамент, когато се върна. Сега с толкова много пари мога да живея където си искам и да правя каквото си искам.

— Точно така.

— Зашеметяващо е. Винаги съм знаела, че Дийн е богат, но не съм и сънувала, че някога ще имам толкова много пари. Дори не знам какво да правя с тях.

— Няма ли нещо, което винаги си искала да направиш? Не, сериозно — окуражи я Лейн, забелязал нерешителното ѝ изражение. — Нещо, което си мечтала да си купиш или да направиш, ако имаше пари?

Свела поглед, тя отвърна:

— Винаги съм искала да имам стenen гардероб, пълен с красиви дрехи. И истински дом. Но мечтата ми... — поколеба се и го погледна смутено почувствала се отново неловко. — Това ще ви прозвучи глупаво и детински, господин Канфийлд.

— Ще ти отговоря само ако започнеш да ме наричаш Лейн и да ми говориш на ти.

— Лейн. Всъщност цял живот съм мечтала да имам ферма за арабски коне. Смятах да започна със Саймун — кобилата, която Дийн ми подари. Пестях пари за таксата и следващата година щях да я заплодя. После можех да продам жребчето и да си купя друга кобила за разплод и така постепенно да се сдобия със стадо. Опитвах се да намеря някаква земя, която да купя или да взема под аренда, но в Калифорния всичко това е толкова скъпо, че не мога да си го позволя с моята заплата. Така и не се реших да помоля Дийн да ми помогне. Той вече си имаше ферма и макар никога да не го е казвал, знаех, че би се почувствал неудобно, ако и аз вляза в бизнеса с арабски коне. Той познаваше всичките най-добри коневъди по света. Как би им обяснил коя съм? И, разбира се, трябваше да се съобразява със семейството си.

— Вече не е нужно да се тревожиш за тези неща. Парите не могат да променят миналото или да те направят щастлива, но могат да ти помогнат да осъществиш най-смелите си мечти. Така че мечтай, Рейчъл. Мечтите са за това.

— Да, нали? — каза замислено тя. — В апартамента си в Лос Анджелис имам готов проект за конюшните в моята ферма на мечтите. Завършила съм го напълно, чак до размерите на помещенията за

ожребване, ветеринарната лаборатория, видео екипировката, всичко, дори материалите, които ще бъдат използвани в строежа.

Лейн я слушаше и си спомняше какво бе говорил той самият в началото, когато навлизаше в бизнеса, в онези прекрасни дни, когато имаше време да се радва на успехите си и да усеща сладостта им. Сега беше твърде зает. Изведнъж осъзна колко много му липсва вълнението от мечтите. Завиждаше ѝ за него.

— Мислила ли си къде ти се иска да я построиш?

— Винаги съм приемала, че ще трябва да е в Калифорния. Кое е хубаво. Повечето големи коневъди са или в Калифорния, или в Аризона. Но къде ми се иска да я построя? — тя замълча и устните ѝ се свиха от лека печал. — Дийн винаги говореше толкова много за Тексас.

— Ще ти се наложи да прекарваш доста време тук, поне в началото. Ще има доста формалности по прехвърлянето на парите на твое име. Разбира се, ще ти е нужен някой, на когото имаш доверие, за да ти дава съвети как най-добре да инвестираш такава голяма сума. Сигурен съм, че в Калифорния има хора с нужната квалификация, но мисля, че баща ти би предпочел аз да ти помагам при вземането на подобни решения. Човек не внася два милиона долара в банката, за да печели от лихвите. Можеш да го направиш, но не е много умно.

— Аз дори не мога да възприема тази сума — призна Рейчъл. — И бих искала ти да ме съветваш. Знам колко много ти вярваше Дийн. И не съм сигурна, че ще намеря друг като теб. Но ми е неприятна мисълта, че ще ти досаждам.

— Рейчъл, за мен ще е удоволствие. Иначе никога не бих си предложил услугите. Разбрахме ли се по този въпрос?

— Да — усмивката ѝ сгря Лейн.

— А сега да се върнем към твоята ферма на мечтите. Кажи ми как би подходила към създаването ѝ? — той я окуражи да изложи плановете си. Приятно му бе да гледа оживеното ѝ лице, променящото му се изражение, напълно освободено от сдържаността, зад която бе крила чувствата си преди.

— Като начало бих искала да намеря три или четири наистина хубави кобили — поде тя. — В идеалния случай бих купила по-стари кобили за разплод, на дванайсет-тринайсет години, с изпитани репродуктивни способности. Така мога да се сдобия с по-качествени

животни на по-ниска цена. Макар, че най-добрите им години ще са преминали, все пак ще мога да се надявам, че ще родят още по три, може би и повече хубави кончета. Ако ми провърви да купя вече заплодени кобили, догодина ще имам избора да продам малките още щом бъдат отбити, за да започна да трупам печалба, или да задържа най-добрите, за да създам собствено стадо.

Тя продължаваше да говори за плановете, за своите амбиции. От време на време Лейн вметваше по някоя забележка или въпрос, но предимно я слушаше. За толкова младо момиче, каквато беше, тя притежаваше солидни знания за конете и за възпроизвеждането на определени техни качества чрез селекцията. После си спомни казаното от Аби и реши, че в крайна сметка може и да не е толкова изненадващо. Какъвто бащата, такива и дъщерите.

— Погледни фонтаните! — възкликна Рейчъл насред изречението и изумено се загледа във водата, която се изливаше в каскада от разтопено злато. — Толкова дълго ли разговаряме?

— Вероятно — Лейн установи с изненада, че и той е загубил всякаква представа за времето. Среците обикновено го превръщаха в роб на часовника. Ала откакто бе с Рейчъл, не бе погледнал към него нито веднъж. Излизаше, че бе сторил добре, като бе разпоредил на Франк да отмени всичките му ангажименти за този следобед.

Рейчъл стана бързо, приглади полата си и отново се оттегли зад своята стена.

— Извинявай, че толкова ти досаждах.

— Скъпа моя, ти никога не можеш да ми досаждаш — Лейн се изправи неохотно, не му се искаше да се разделя с нея. Рейчъл бе събудила у него отдавна забравени желания. Те бяха нещо повече от сексуална потребност. Същината им бе по-комплексна: копнеж да възбужда и да задоволява, да пази и да защитава, да дава и да радва с даването. Отрезвяващи чувства!

— Любезно е от твоя страна, че го казваш, Лейн, но знам, че ти досадих — тя се усмихна и хвърли поглед към улицата. — Оставих колата си пред хотела.

— Ще те изпратя дотам — той отново праметна сакото на рамото си и когато тръгнаха към изхода на парка, я прегърна през кръста, като се опитваше да не прекрачва рамките на непринудеността. — Какви са непосредствените ти планове?

— Аз... имам резервация за полета до Лос Анджелис утре сутринта — но, изглежда, се питаше дали да не се откаже.

— Сигурно и там имаш много неща за уреждане, както и тук. Подписването на документите и формалностите около прехвърлянето на фонда могат да почакаат до другата седмица. Парите няма къде да избягат.

— Прав си. Мога да се върна тук в началото на другата седмица.

— Ако си затруднена финансово, с удоволствие ще ти заема малко пари.

— Не, мога да... използвам спестяванията си. Вече няма причина да не го правя, нали? — тя още изглеждаше малко зашеметена от новината. — Трудно ми е да мисля за себе си като за богата жена, наследница на цяло състояние.

— Точно такава си. Съобщи ми кой ден се връщаш. Ще вечеряме заедно. Още не съм ти показал онази картина на майка ти, за която ти споменах на обяд.

— Съвсем бях забравила за нея.

— Аз не — нито пък беше забравил какво е да я вземеш в прегръдките си и да я целунеш, както бе сторил преди малко. — Би ли вечеряла с мен другата седмица?

— Бих искала, да, но...

Лейн не желаше да чуе отново, че му губи скъпоценното време, и затова я прекъсна:

— Тогава да приемем, че срещата ни е уговорена — и осъзна, че има предвид най-буквалния, старомоден смисъл на думата „среща“.

— Добре — кимна тя и се усмихна плахо, сякаш се радваше, ала се опасяваше, че нещо ще се случи и уговорката им ще пропадне. Лейн се питаше колко ли пъти Дийн ѝ е давал обещания, които не е успявал да изпълни. Впечатлението, че Рейчъл се готви да бъде разочарована, никак не му харесваше. Никой не биваше да се чувства така несигурен. Закле се да промени това.

10.

Шумът от стъпките ѝ по стълбите наруши тишината, която обгръщаше къщата. Тук винаги ѝ се бе струвало някак пусто, когато баща ѝ го нямаше. Сега усещането щеше да е постоянно. Аби спря за момент и погледна към затворените врати на библиотеката. Винаги ги държаха затворени, когато той не си беше вкъщи.

Подобно напомняне не ѝ бе нужно и тя изтича по последните три стъпала, прекоси фоайето и отвори вратите. Спря и се загледа в чистото и подредено бюро.

През последната седмица Аби бе претършувала стаята, разчистила бе бюрата му тук и в кабинета в конюшните и бе изпратила на Лейн Канфийлд малкото документи, които беше открила. Но не бе намерила никакви писма, снимки или бележки, свързани с любовницата и детето му в Калифорния. Ако съществуваха такива, баща ѝ вероятно ги бе държал в адвокатската си кантора, а тя бе царство на Мери-Джо Андерсън.

През изминалата седмица трябваше да се свършат много неща, с които майка ѝ не бе в състояние да се справи: да се уведоми счетоводителят, че документацията на баща ѝ следва да се изпрати на Лейн Канфийлд; да му се пратят и сметките; да се разчистят чекмеджетата и гардеробът, като се изхвърлят старите дрехи, а останалите се опаковат в кутии, за да бъдат предадени на местни благотворителни и религиозни организации; да се прегледат личните му вещи и да се реши кои да бъдат запазени и кои изхвърлени. Не беше лесно да се премахнат от къщата физическите му следи.

Но макар да се бе справила с тази задача, Аби продължаваше да чувства присъствието му. Часовник отмерваше времето на фона на тихото бучене от централната климатична инсталация и неспирно будеше възцарилото се в къщата очакване, че той всеки момент ще влезе през вратата. Ала не влизаше... и никога повече нямаше да влезе!

Аби рязко се обърна и тръгна през фойето към вратата на дневната, като тракаше силно с токовете на ботушите за езда по излъсканите чамови дъски, та шумът да прогони духовете... и страховете ѝ.

Седнала край нишата на прозореца, майка ѝ вдигна глава от съболезнователните картички.

— Има ли нещо, Аби? — смръщи се озадачено тя.

Дъщеря ѝ едва се сдържа да не отговори утвърдително. Как да обясни на майка си, че продължава да се чувства неспокойна, независимо от факта, че Рейчъл не е спомената в завещанието, и въпреки уверенията на Лейн, че баща ѝ я е осигурил отделно и че едва ли ще оспори завещанието? Докато въпросът с наследството не бъдеше окончателно уреден, тази възможност оставаше. И тя не можеше да я пренебрегне.

— Абсолютно нищо — излъга Аби. — Исках само да ти кажа, че тръгвам към конюшните. Реших, че не е зле да пораздвижа Ривър Бриз.

— Като се втурна така в стаята, помислих, че руснаците са ни окупирали.

— Извинявай. Ще бъда навън, ако ти трябва.

— Да не забравиш, че Ричардсънови ще дойдат днес на вечеря.

— Няма — Аби се обърна и излезе от стаята. Навън лятното слънце бе започнало да се спуска към хоризонта и дъбовете в предния двор хвърляха дълги сенки върху моравата. Спря под навеса на широката веранда и обърна лице срещу прохладния ветрец, та свежестта му да я успокои.

Пред конюшните беше паркиран очукан стар пикап. Веднага го позна. В целия окръг нямаше друг камион в такова окаяно състояние. Баща ѝ се шегуваше, че само ръждата го държи да не се разпадне. Принадлежеше на Доуби Хикс, собственик на съседната ферма западно от тях. Аби се поусмихна при мисълта, че новият му пикап вероятно е прибран в гаража. Той рядко излизаше с него, освен когато отиваше в града.

Доуби си беше такъв: купуваше нещо ново и изобщо не го използваше, докато не остарее. А вероятно можеше да си позволи десет нови камионетки. Със собствената му земя и тази, която вземаше под аренда, той обработваше близо хиляда и петстотин акра. Неведнъж бе чувала майка си да казва, че е по-лесно да отделиш кората от

дървото, отколкото Доуби от парите му. Направо бе станал за смях в околностите със своята стиснатост. Един-два пъти и Аби се бе смяла на шегите по негов адрес, но никога пред него.

Чудеше се какво ли прави тук, в „Ривър Бенд“. Той им продаваше сеното, с което хранеха конете, но навесът за сено бе на практика пълен. Аби тръгна към конюшните.

Когато наближи, покритата пътека, видя, че Бен и Доуби разговарят.

— Убеден съм, че няма за какво да се тревожите, господин Хикс.

— И аз така предположих — кимна Доуби и извитата периферия на сламената му шапка подскочи нагоре и надолу. Както обикновено носеше стари избелели дънки „Ливайс“, карирана риза и кожен колан, на задната страна на който бе отпечатано името му. — Винаги съм знаел, че Лосън може да го плати. Само че... — Видя Аби и млъкна. — Здравсти, Аби — бързо свали шапката си и смутено прокара пръсти през хубавата си рижа коса, опитвайки се да я приведе в някакъв ред.

— Здравей, Доуби — тя погледна луничките, които му придаваха момчешки вид, въпреки че трябва да беше поне на трийсет и пет. — Какъв е проблемът?

— Няма проблем — усмихна се той. — Поне такъв, с който трябва да занимаваш хубавата си главичка — и веднага сви глава между раменете, сякаш съжалил за направения комплимент.

След развода си Аби често бе оставала с впечатлението, че при най-малък аванс от нейна страна Доуби ще поднови ухажването, с което я бе обсаждал почти през цялата последна година в гимназията, особено на дебютантското парти „Веселото последно десетилетие“, организирано в „Ривър Бенд“. Родителите ѝ използваха викторианската къща за тема и декор на даваното от тях пищно тържество. Всички покани с цветна снимка на Аби, издокарана по модата от 1890 година, бяха връчени на ръка от униформени куриери с фланелени панталони, папионки и сламени шапки, яхнали двуместни велосипеди. Градината, където се състоя тържеството, бе превърната в подобие на Кони Айланд^[1], с централната му алея и беседката за целувки. Тогава Доуби Хикс прояви необичайна разточителност, изкупи всичките билети, когато Аби продаваше целувки. Майка ѝ бе настояла, че не могат да не го включат в списъка на поканените, след като е най-близкият им съсед. В интерес на истината, Аби нямаше нищо против — докато не ѝ

се наложи да търпи неудобството от монополизирането на целувките ѝ, а по-късно и от недвусмислените намеци на Доуби за съседството на земите им и предимствата от евентуалното им обединяване.

След това почти винаги, когато излизаше да язди, се натъкваше на него: долу край реката, покрай оградата, на пътя. Имаше чувството, че той се навърта наоколо и я дебне. Всъщност Доуби не се предаде, докато тя не обяви годеща си с Кристофър Атуел. Ала никога не се бе плашила от него, само се бе дразнила от упорството му. Ръцете му стискаха шапката, мачкаха периферията.

— Видях те на погребението. Щях да дойда при теб, но... Искам да знаеш колко много съжалявам за баща ти. Той беше прекрасен човек.

— Благодаря ти, Доуби.

— Ако някога ти потрябва нещо, каквото и да било, помни, че съм малко по-нагоре по пътя. Непременно се обади, ако мога да помогна по някакъв начин.

— Благодаря, но в момента не се сецам за нищо. Двамата с Бен се справяме добре, струва ми се.

— Не се съмнявам — той погледна Бен, после отново се обърна към нея: — Може би ще се отбиеш на гости във фермата, когато излезеш на езда следващия път — но не дочака да получи отговор на поканата. — Е, аз най-добре да вървя: — отправи се към стария пикап, като ѝ кимна, а после нахлупи шапката.

Щом пикапът излезе с дрънчене от двора, Аби попита:

— Какво искаше той?

— Дойде във връзка със сметката за сеното. Когато докара последния товар, още не му бяхме платили сеното за зимата.

— Татко трябва да я е пропуснал. Отбележи сумата и я прати на Лейн, той ще се погрижи да бъде платена заедно с другите. — Но си спомни, че това не е първото запитване за просрочени сметки и се намръщи.

— Аз ще се заема с това.

Въпросът беше решен и тя хвърли поглед към заграждението, където държаха нейната сребристосива кобила.

— Мисля да потренирам Бриз. Много се застоя през последната седмица.

— Добре би било... и за двете ви. Върви — подкани я Бен. — Аз ще донеса седлото.

Тя му се усмихна за миг, благодарна за жеста, после се отправи към портата. Кобилата грациозно тръгна да я посрещне; носеше се плавно по земята с вдигната глава и извита шия, сребристите ѝ опашки бе вирната и се вееше като знаме на вятъра. Когато Аби влезе през портата, тя изцвили за поздрав и нетърпеливо побутна рамото ѝ с муцуна.

Аби се засмя тихо и я помилва. Кобилата беше бяла, само тук-там се забелязваше по някой тъмносив косъм. Отдолу кожата бе черна като платницата от конски косъм на бедуинските шатри, в които бяха живели родените ѝ в пустинята предци. Препускащите през пясъците номади много ценяха кобилите.

— Самотна беше, нали? — промърмори Аби и видя как малките ѝ уши помръднаха да доловят всяка интонация в гласа ѝ. — И наблизко положително не е имало никой, който да ти обърне внимание. Е, вече няма нужда да се тревожиш. Върнах се.

Тя прегърна кобилата през врата и почувства нейната обич и топлината на тялото ѝ. Усещането, че е желана, необходима, бе силно и в отговор Аби започна да ѝ говори, да споделя с нея, без да се интересува колко глупаво може да изглежда отстрани. Докато кобилата не я предупреди за присъствието на Бен.

— Струва ми се, че се радва да ме види — Аби взе от него оглавника и го надяна на главата ѝ.

— Липсваше ѝ.

— И на мен тя ми липсваше — закопча каишката около врата ѝ и сложи юздата, докато Бен отваряше портата.

Сребристосивата кобила я последва игриво навън, но въпреки демонстрираното въодушевление юздите в ръцете на Аби все още бяха отпуснати. Бен огледа критично животното, търсейки някакви недостатъци или несъвършенства.

— Напомня ми за Вийелки шлем. Как само се движеше той.

— Когато си бил в „Янов“ ли? — „Янов подлазки“ бе прочутата държавна ферма за арабски коне в Полша, където бяха отгледани много от най-известните жребци: Сковронек, Витраз, Комета, Негатив и Баск.

Бен кимна.

— Бях петнайсетгодишен, когато ме взеха на работа в „Янов“ — Аби бе забелязала, че напоследък той все по-често говори за миналото. — Беше преди войната с Германия, когато много от конярите бяха мобилизирани във войската.

Бе чувала безброй пъти историите за неговите прекеждия в Полша по време на Втората световна война: за драматичните усилия да се евакуират ценните жребци и кобили преди нахлуването на германците; за конете, оставени в разни стопанства по пътя: за други, конфискувани от руснаците, включително великолепия Офир, бащата на Вийелки шлем; за годините на германската окупация; за ужаса от бомбардировките в Дрезден, отнели живота на двама и един елитни коня; за ценните достижения в селекцията, които били унищожени; за маневрите, с помощта на които конезаводът преминал под британска юрисдикция непосредствено след войната; и за емигрирането на Бен в Съединените щати, когато му били поверени грижите за жребец, впоследствие умрял по време на дългото презокеанско пътуване. Като дете тези истории я очароваха. Дори сега я побиваха тръпки, когато си представяше как Бен води през Дрезден кон по време на въздушното нападение, а наоколо експлодират бомби.

Откъм конюшната се чу остро изцвилване на отгледания тук елегантен жребец, син на Нахр Ел Кедар. Бен хвърли презрителен поглед натам.

— Надбягванията. Те са критерий за качествата на един жребец. Не красивата външност. Погледни този. Има ли хъс? Има ли кураж? Притежава ли издръжливостта и характера, за да отговори на изискванията на тренировките и борбата на състезателната писта? Ще ги предаде ли на потомството си? Кой знае? — повдигна рамене. — Много пъти съм спорил с баща ти, но той така и не ме послуша. Конят има красива глава. Само това го интересуваше.

— Знам — знаеше също, че становищата на Бенедикт Яблонски се базират на коневъдната практика в Полша, където състезателните качества играят основна роля за селекционния процес. И беше съгласна е него, макар това да й бе докарвало разпавии с баща й.

Бен винаги бе възразявал срещу практиката на Дийн да кръстосва коне с близка родствена връзка. Той наричаше съешаването на баща с дъщеря или на брат с полусестра „кръвосмесително заплождане“. То затвърждаваше добрите черти, големите очи и дългата

шия, но често засилваше и недостатъците. На Аби това също не ѝ харесваше, особено когато установи, че качеството на арабските коне в „Ривър Бенд“ се е понижило.

Тя заведе младата кобила на манежа за тренировки, опасан от солидна ограда. Там замени юздите с дълго въже и взе камшика, който Бен ѝ подаде, после заведе коня в средата.

Израсла във фермата, без съседски деца на нейната възраст наблизо, Аби някак естествено бе потърсила приятелството на конете. Те бяха станали нейни другари в игрите и нейни довереници. И не единствено заради самотата. При тях обичта и привързаността бяха истински. За разлика от хората те не умееха да се преструват и никога нямаше да измамят доверието ѝ.

Повечето момичета, които познаваше, бяха преминали през фазата на конете в ранните си години, но при нея тази фаза бе продължила до зряла възраст. Винаги се бе чувствала добре сред тях.

Когато кобилата се успокои и започна да обикаля в плавен тръс около нея, Бен Яблонски се отдръпна от оградата и тръгна към конюшните. Аби се усмихна леко, ала продължи да работи. Преди Бен не би я оставил да тренира сама млада кобила.

Рейчъл намали скоростта, когато наближи входа на „Ривър Бенд“, отбелязан с бяла табела, под черния декоративен надпис на която бе изобразен черен силует на арабски кон. Загледа се в събратята му, които пасяха под огромните, покрити с мъх дървета, ала не беше достатъчно близо, за да ги види ясно.

Потеглила бе насам направо от летището, след като се бе върнала в Хюстън един ден по-рано от предвиденото. За краткото време, което прекара в Лос Анджелис, успя да напусне работа, да опакова и да остави на склад всичко, което не вземаше със себе си, и да даде апартамента под наем на един от колегите си. Всичко протече толкова гладко, че сега бе още по-убедена в правилността на решението си да се премести в Тексас. Щом намереше подходящо жилище, щеше да уреди транспортирането на конете от Калифорния. С изключение на тях предишният ѝ живот вече бе приключил, бе част от миналото.

Хванала волана, Рейчъл се поколеба, после подкара по тесния път, като следваше завоите му между дърветата. Откакто Дийн ѝ бе

подарил Саймун, копнееше да види бащата и майката на кобилата. Освен това ѝ беше любопитно да хвърли поглед на конюшните в „Ривър Бенд“, за които бе чела толкова много.

Когато наближи средата на имението, дърветата се отдръпнаха като почетна стража пред своя владетел и откриха високата сграда с нейните фронтони и кули, опасващи веранди и парапети: представителен, елегантен дом. Да, дом, това беше точната дума. При цялата ѝ величественост в къщата нямаше нищо студено и неприветливо. Приличаше на място, изпълнено със скрити удоволствия, което гостоприемно те кани да дойдеш и го изследваш.

Докато я съзерцаваше, Рейчъл си спомни тесния апартамент от своето детство, пълен с картини и просмукан с миризма на бои и разтворители. Този дом можеше да е неин. Мисълта за това беше горчива и задушваща.

Почти неохотно си спомни смъртта на майка си, така внезапна, така неочаквана. Беше намерила Каролайн да лежи на пода в ателието пред незавършената картина. След като не бе успяла да я свести, бе изтичала за помощ при съседите. По-нататък всичко беше като в мъгла. Смътно си спомняше как в болницата някакъв мъж в зелени дрехи ѝ каза, че майка ѝ е починала. Не беше сигурна дали Дийн бе пристигнал същата вечер или на другия ден. Ала беше дошъл. И тя бе плакала в прегръдките му.

По някое време, вече не помнеше преди или след погребението, тя го беше попитала:

— Какво ще стане с мен? — по онова време беше седемнайсетгодишна, но се чувстваше като на седем, изоставена и изплашена.

— Уредил, съм да живееш у Мария Холмс — каза той, споменавайки една от приятелките на майка ѝ, също художничка. — Тя го предложи и...

— Не искам да живея с нея! — едва се сдържа да не изкреци: „Искам да живея с теб!“ Толкова мъчително беше да го признае, но през цялото време тайно се бе надявала, че Дийн ще я вземе със себе си в Тексас; че няма да понесе мисълта да я остави сама, без близки; че я обича твърде много, за да си тръгне без нея. Съкрушена бе, когато разбра, че надеждите ѝ са били напразни.

— Няма да е за дълго — побърза да я увери той. — Следващата година ще отидеш в колеж и ще живееш в общежитията с приятелките си.

Дийн така и не беше разбрал, че тя няма истински приятелки. Те влизаха и излизаха от живота ѝ, някои се задържаха по-дълго от останалите и тя започваше да вярва, че този път може би си е намерила най-добра приятелка, на която може да се довери, но накрая всичко завършваше с разочарование. И сега, след като майка ѝ си беше отишла, никой не я обичаше и не я искаше край себе си, дори собственият ѝ баща.

Господи, как копнееше само да бъде обичана и желана — и как се страхуваше, че това никога няма да стане. Конете, те бяха всичко, което имаше. И Рейчъл си казваше, че не ѝ трябва нищо повече, че ѝ стига тяхната обич, тяхната компания.

Пред нея се извиси дъб, който разделяше пътя на две разклонения: едното водеше към бялата къща, а другото завиваше към огромния коневъден комплекс. Рейчъл свърна надясно, към конете.

След двацет минутна тренировка Аби изведе сребристосивата кобила от манежа. Животното вървеше до нея с наострени уши, пръхтеше и цвилеше. Когато приближиха конюшните, то опъна юздите. Изтъкувала погрешно това като знак, че любимката ѝ бърза да стигне по-бързо до бокса си и да получи вечерната порция ечемик, тя ласкаво изрече:

— Огладняла си от тренировката, а?

Но изящните уши и огромните очи бяха обърнати към колата, спряна край сградата с канцелариите. Тя беше някакъв нов модел и не ѝ беше позната. Оттам се зададе един от конярите.

— Чия е тази кола, Мигел? — попита Аби. — Някой е дошъл да гледа конете ли? — В „Ривър Бенд“ често се отбиваха посетители, потенциални купувачи или просто любители.

— Да. Дамата искаше да види Ел Кедар. Посочих ѝ неговия корал. Тъкмо щях да повикам сеньор Яблонски.

Аби вече бе зърнала високата тъмнокоса жена, която отиваше към пасището на жребеца. Беше облечена в прозрачна блуза от естествена коприна и дънки с тесни крачоли без различим марков етикет и носеше дългата си коса пусната. Рейчъл. Позна я веднага и всеки мускул в тялото ѝ се стегна.

— Не си прави труда да търсиш Бен — каза тя на коняря. — Аз ще се оправя с нея — напъха в ръцете му въжетото, юздите и камшика. — Заведи Бриз в бокса и се погрижи да бъде добре разтрита, преди да бъде нахранена.

Без да дочака отговора му, Аби тръгна към конюшната на жребците и заградените пасища до нея. Някак си не бе изненадана, че Рейчъл е тук, но силно се съмняваше, че е дошла само да види наследството, от което се отказва. Вероятно беше тъкмо обратното.

Рейчъл стоеше до тежките напречни греди и гледаше с възхищение застаряващия жребец в далечния край на ограденото пространство, който душеше подозрително въздуха да улови миризмата на тази непозната. В началото тя дори не забеляза, че Аби е дошла. После ѝ хвърли бърз поглед и смутено се дръпна от оградата.

— Великолепен е — каза с леко напрегнат от притеснение глас и отново насочи вниманието си към Ел Кедар.

— И баща ми беше на същото мнение — На Аби не ѝ бе много ясно защо го каза, знаеше само, че иска да предизвика Рейчъл и да изтъкне правата си над Дийн, над „Ривър Бенд“, над всичко, което преди бе смятала за свое.

— На неговата възраст очаквах да е по-тежък... но той изглежда строен и силен.

— Винаги ни е било трудно да увеличим теглото му, особено в периода на оплождането. Той е роден и отгледан в Египет. Там не обичат конете им да са загладени. Беше на три години, когато пристигна тук, в „Ривър Бенд“. Беше само кожа и кости след дългото пътуване по море и карантината. Никога не бе виждал дори стръкче трева, още по-малко пък пасище. И никога не бе разполагал с достатъчно пространство, за да препуска на воля — друг жребец с подобна външност от съседното пасище дотича самоуверено до оградата и изцвили предизвикателно към по-стария си съперник. — Това е Нахр Ибн Кедар, негов син.

— Той няма присъствието на Ел Кедар, нали?

Аби бе изненадана от забележката на Рейчъл. Не бе предполагала, че тя разбира толкова много от арабски коне.

— Да. Ел Кедар не успя да се възпроизведе — Аби замълча, опитвайки се да не показва напрежението и гнева си. — Защо по-точно си дошла?

Отново забеляза колебанието на Рейчъл, следите от нерешителност и нервност в изражението ѝ.

— Виждала бях Ел Кедар само на снимка. Искаше ми се да го видя с очите си още откакто Дийн ми подари неговата дъщеря Нахр Саймун, родена от Нахр Рий.

Аби настръхна. Спомняше си кобилата, една от най-добрите дъщери на Ел Кедар, която баща ѝ уж бе продал. Оказваше се, че и това е една от неговите лъжи. Ала не можеше да го признае, не и пред Рейчъл.

— Наричала си го с малкото му име? — каза вместо това.

— Да. Идеята беше на майка ми. Тя смяташе, че така ще ми задават по-малко въпроси, отколкото ако го наричам „татко“ — само за миг в гласа и изражението ѝ се прокрадна горчивина. Тя се отдръпна от оградата и хвърли поглед към конюшните. — Надявах се да разгледам съоръженията тук.

— Защо? — за да прецени стойността им ли?

— Аз... просто исках да ги разгледам. Толкова много съм слушала за тях.

— Сигурна съм, ще разбереш, че такава обиколка е невъзможна — Аби искаше да я прогони от „Ривър Бенд“. Рейчъл нямаше никакви права тук, абсолютно никакви. — „Ривър Бенд“ е затворен за посещения. И няма да бъде отворен, докато въпросът със собствеността не бъде уреден окончателно.

— Едва ли ще има някакви неприятни последствия, ако само... хвърля поглед наоколо — Рейчъл повдигна неуверено рамене.

„Само през трупа ми“ — помисли си Аби, разтреперана от гняв. Не знаеше откъде идва той, а всъщност и не я бе грижа.

— Не мога да позволя това.

— Разбирам — другата жена се държеше сковано, изглеждаше малко обидена. — В такъв случай ми се струва, че няма смисъл да оставам повече тук.

— И на мен ми се струва така.

— Благодаря ти, че ми позволи да видя поне Ел Кедар.

— Моля.

Когато тя тръгна към колата си, Аби почувства, че в очите ѝ парят сълзи. Беше изплашена, за пръв път през живота си изпитваше страх. Толкова много неща се бяха случили. Изгубила бе баща си.

Изгубила бе илюзиите си за миналото. И не можеше да понесе мисълта, че може да загуби дори нищожна част от „Ривър Бенд“.

Рейчъл едва ли беше очаквала, че тя ще тръгне да я развежда наоколо. Или пък я мислеше за толкова глупава, че да не се досети за намеренията ѝ да предяви претенции за част от имота, ако не и за целия? Аби не свали поглед от нея, докато тя не седна зад волана на колата си и не затвори вратата. Е, ако наистина мислеше така, не беше познала.

Когато се обърна да тръгне обратно към конюшните, долови някакво движение край оградата и погледна натам, очаквайки да види Бен. Но високият тъмнокос мъж с бежово яке и чисто нови дънки ни най-малко не приличаше на възрастния поляк.

Вперила поглед в Маккрий Уайлдър, тя рязко пое въздух и се помъчи да овладее чувствата си. Чудеше се от колко ли време е тук. Какво ли бе чул? Видя, че очите му проследиха колата, която вече излизаше от двора, и си спомни, че когато го срещна на гробищата, Рейчъл пак бе замесена.

— Господин Уайлдър, не ви чух да идвате — вгледа се в ъгловатото му лице и забеляза агресивно издадената брадичка. Въпреки спокойните тъмни очи това лице бе сурово.

— Досетих се — без да бърза, той тръгна към нея. Спря, когато стигна до мястото, където беше стояла Рейчъл.

— Правилно ли разбрах? Тя е ваша полусестра?

Вече нямаше защо да се чуди какво е чул.

— Знаете ли нещо за конете, господин Уайлдър?

Той се усмихна.

— Знам кой им е задният край.

— В бизнеса с арабски коне терминът полусестра се отнася само за кобили, родени от една и съща майка. Рейчъл Фар и аз сме заченати от един и същи жребец.

Маккрий я огледа и забеляза, че в сините ѝ очи проблясва влага. Намръщи се за миг, разбрал, че неволно е докоснал болно място. Тя му се бе сторила така спокойна и самоуверена, че не бе доловил напрежението, което се излъчваше от нея. Сега го виждаше в стиснатите ѝ устни.

— Съжалявам. Май бръкнах с пръст в раната, а?

— Дори с цялата лапа — срязва го тя.

— Но нямаше как да знам, нали? — напомни ѝ той.

— Предполагам — призна неохотно Аби, оставяйки го с впечатлението, че повече би ѝ допаднало да го превърне в изкупителна жертва, върху която да излее гнева си. Но той нямаше ни най-малко желание да се кара с дъщерята на Дийн Лосън. — Мога ли да направя нещо за вас, господин Уайлдър? Вероятно не сте дошли чак дотук само за да подслушвате чужди разговори.

— Отбих се да видя майка ви.

— Ще я намерите в къщата.

— Така си и мислех. Но не бях сигурен, че вече приема посетители, затова минах през конюшните да проверя. И тогава ви срещнах.

Аби му повярва. Не искаше, но му повярва.

— Тъкмо тръгнах натам да се преоблека за вечеря. Ако искате, можете да дойдете с мен.

— Благодаря. Ще дойда.

[1] Увеселителен парк в Бруклин, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

11.

— Мамо! — Аби влезе във фоайето, усещайки Маккрий Уайлдър зад себе си, както го бе усещала и по пътя дотук. Забравила бе какво е да чувстваш физически присъствието на мъж. Кога бе загубила сетивата си за тези неща? В годините на брака с Кристофър? Нима бе приемала мъжката близост за така гарантирана, че бе станала безразлична към нея? Може би фамилиарността наистина притъпяваше усещанията. Тя на практика бе познавала от години всеки мъж, с когото се бе срещала и онези преди женитбата, и неколцината след това. Може би затова с Маккрий беше различно. Не знаеше нищо за него, нито за произхода, нито за вкусовете му. Не знаеше дори как се целува. Аби се усмихна, развеселена, че при всичките грижи, които има в момента, ѝ минават подобни мисли. Ала почти се радваше, че той я отвлича от тях.

— Имаш посещение, мамо.

Заведе го в дневната, обърна се и видя, че той се озърна наоколо, преди да насочи вниманието си към майка ѝ. Подозираше, че въпреки привидното си безразличие е забелязал всяка подробност. Тези вечно будни тъмни очи едва ли пропускаха нещо.

Но какви бяха впечатленията му? Аби на свой ред огледа стаята, ламперията от редуващи се светли и тъмни дъски, отговаряща на паркета, стените над нея, боядисани в спокоен син цвят, красиво резбования орехов корниз над камината, неовикторианския плюшен диван, столовете с лебедите и дантелените пердета на високите прозорци. Запита се дали му харесват. После обаче реши, че това няма никакво значение. Това бе нейният дом.

— Досега не съм имал удоволствието да се запозная с вас, госпожо Лосън. Аз съм Маккрий Уайлдър — каза той и се ръкува с майка ѝ.

— Господин Уайлдър, радвам се да се запозная с вас — отвърна тя, но хвърли въпросителен поглед на Аби.

— След като ви видях лично, мога честно да кажа, че снимката, която съпругът ви държеше на бюрото в кабинета си, е само бледо копие на оригинала.

— Очевидно сте тексасец — засмя се Бабс, сияеща от комплимента. — Само тексасец може да говори подобни врели-некипели и да му се размине.

— Казвам самата истина. Уверявам ви — той се засмя.

— Сега вече се убедих, че ме ласкаете — заяви Бабс и махна към дивана и столовете. — Разположете се удобно, господин Уайлдър. Джаксън? — Вездесъщият Джаксън се появи на вратата с поднос студени напитки. — О, ето те и си донесъл още чай с лед.

— Да, мадам. Чух господина и госпожица Лосън да влизат — отвърна той, влезе и предложи на всекиго чаша от подноса. — Ще желаете ли още нещо, мадам?

— Не, Джаксън. Благодаря ти.

Когато чернокожият прислужник излезе, всички насядаха: Аби до майка си на плюшения диван, а Маккрий на един от двата бледосини стола, но едва след като изчака дамите да се настанят.

Аби установи, че столът с лъскави странични облегалки от орехово дърво, резбовани във формата на лебеди с наведени шици и извити назад криле, никак не му подхожда. С широките си рамене и тесни бедра той беше твърде мъжествен, за да изглежда естествено на подобна претенциозна мебел. Спомни си, че дядо й наричаше двата стола близнаци „птичи седалки“ и твърдеше, че се чувствал смешен, когато сяде на някой от тях. Но все пак сядаше. Също както Маккрий и той не им обръщаше особено внимание и ги използваше без притеснение.

— Познавали сте Дийн? — поде Бабс.

— Не много добре. Отношенията ми с него бяха предимно делови — Маккрий кръстоса крака и закачи шапката си на коляното. — Той ми помагаше за един мой проект.

— И вие ли се занимавате с арабски коне? — попита тя, подведена от ботушите, шапката и дънките му, макар че те бяха обичайно облекло за Тексас.

— Господин Уайлдър е в петролния бизнес — намеси се Аби. — Той е от самостоятелните сондьори — намираще, че той отговаря на

представата за свободен търсач на петрол, нещо като комарджия с остра интуиция.

— Не съвсем — спокойно възрази Маккрий, като я погледна в очите. — Аз съм сондажен предприемач, въпреки че понякога съм вземал известно участие в подобни начинания.

— Тогава каква работа сте имали с баща ми? — беше заключила, че баща ѝ е организиран ограничено партньорство, за да набави капитал за някой нов кладенец, каквато бе обичайната му практика.

— Честно казано, надявах се да е говорил с вас за това, госпожо Лосън — обърна се той към Бабс и внимателно проследи изражението ѝ.

— Дийн знаеше, че няма смисъл да говори с мен за бизнес — заяви тя. — Аз съм абсолютно невежа в това отношение.

Аби долови разочарованието, което проблесна за миг в очите му. Само стиснатите му челюсти издаваха, че бе разчитал да чуе друг отговор.

— За какъв проект ви помагаше баща ми? — тя се наклони напред, обзета от любопитство.

Той се поколеба, сякаш не можеше да реши какво да ѝ каже... или какво тя би разбрала.

— С помощта на мой приятел, компютърен специалист, разработих система, посредством която могат да се проверяват експлоатационните качества на сондажните разтвори. Тя позволява на оператора да определя по-добре какъв вид сондажни разтвори ще са му нужни.

— Имате предвид глинени разтвори — усмихна се Аби.

И неговите устни се извиха в усмивка.

— Да. Името Лосън е нещо като легенда в производството на глинени разтвори. Израснал съм с историите на старите нафтаджии за дядо ви.

— Ер Ди беше известна личност — отбеляза с обич Бабс. — Той не се занимаваше с дреболии. При него всичко трябваше да е мащабно, и то по тексаски мащабно. В тази къща имаше толкова живот, докато беше между нас. Просто я изпълваше. Не че беше шумен, макар че, поискаше ли, гласът му можеше да те проглуши. Казваше, че било от годините, прекарани по петролните полета, когато се опитвал да надвиква грохота на машините. Но докато си беше вкъщи, човек

имаше чувството, че може да се отпусне, защото всичко ще бъде наред. Той ще се погрижи — тя замълча и въздъхна. — Винаги съм се възмущавала, че Дийн продаде компанията, която Ер Ди бе създал с толкова труд и с която така се гордееше. Вашето семейство също ли е в петролния бизнес, господин Уайлдър?

— Баща ми беше сондажен предприемач. Роден е в семейното ранчо в района на Пермийския басейн западно от Абилийн. Там се е заразил от петролната треска — Маккрий не си направи труда да добави, че ранчото е продадено заради просрочена ипотека по време на депресията и баща му е бил принуден да търси работа на петролните полета.

Нито пък сметна за уместно да спомене за своето детство. По критериите на Лосънови то вероятно щеше да бъде оценено като трудно. Майка му бе починала, когато беше едва тригодишен. След това бе пътувал с баща си, живял бе по сондажните площадки, играл бе в изкопите за кален разтвор и се бе хранил с екипите. Тексас, Арканзас, Оклахома, Канзас, Уайоминг, Луизиана — ходил бе на училище из цялата страна и от дванайсетгодишен бе започнал работа, на петролните полета. Когато навърши осемнайсет, баща му го направи пълноправен партньор и промени надписа на камионите на „УАЙЛДЪР СИН, СОНДАЖНИ ПРЕДПРИЕМАЧИ“ с амбицията заедно да я превърнат в голяма фирма. Джон Томас Уайлдър беше за него повече от баща; беше негов партньор, а също и другар.

— Баща ви, той... — Аби се поколеба и не се доизказа.

— Той почина. Загина при сондажна злополука преди доста години. Преди тринайсет — уточни той, съзнавайки колко унило звучи гласът му и какви усилия му коства да потиска този спомен и да го държи заключен в миналото заедно с чувствата си. Отпи от чая, после вдигна чашата срещу прозореца — хубав чай, госпожо Лосън. Някои хора го правят твърде сладък за моя вкус.

Когато Маккрий Уайлдър вдигна чашата, Аби забеляза, че е извил малкия си пръст като жена. Това ѝ се стори несъвместимо с иначе грубоватото му мъжко присъствие.

— Тайната не е в това колко захар слагаш, а колко лимон. Дори сладките неща са по-приятни, когато имат кисела жилка — отвърна Бабс.

— Дядо винаги казваше, че обича жените си такива — отбеляза Аби. Навярно думите на Маккрий й го бяха припомнили.

— Вашият дядо е знаел за какво говори — каза той, вперил поглед в нея.

Аби се чудеше как да приеме думите му: просто като отговор или като личен намек. Неведнъж я бяха упреждали, че има остър език. А трябваше да признае, че край конюшните не се бе държала особено мило с него. Той допи чая.

— Беше любезно от ваша страна, че ми позволихте да ангажирам така времето ви, госпожо Лосън. Не искам да ви задържам повече — остави празната чаша на масичката за чай, взе шапката си и се изправи. — Благодаря ви. За чая също.

— За нас бе удоволствие, господин Уайлдър — Бабс стана да се ръкува с него.

Той задържа ръката й.

— Исках да ви кажа колко много съжалявам за съпруга ви.

— Благодаря ви — самообладанието я напусна. Аби веднага й се притече на помощ.

— Аз ще изпратя господин Уайлдър, мамо.

— Не е необходимо — каза Маккрий.

— Няма нищо — повдигна рамене тя. — Оставихте пикапа си при конюшните, а аз и без това трябва да отида там.

Маккрий и майка й се сбогуваха и Аби излезе от къщата заедно с него. Докато слизаха по стъпалата, забеляза угрижения му вид.

— Така и не казахте по какъв начин ви е помагал баща ми.

Той я погледна разсеяно, сякаш мислите му още бяха някъде другаде.

— Господин Лосън споменаваше, че може да се ангажира финансово, но преди всичко трябваше да ме свърже с подходящите хора. Въпреки че вече не беше в бизнеса, той все още имаше връзки. Затова отидох при него.

— Защо? — намръщи се с недоумение Аби. — С каква цел е трябвало да ви запознава с тях?

— В момента всичко, с което разполагам, е прототипът на екипировката за тестване, което означава, че мога да взема патент за нея. Но прототипът си е прототип. Трябва да бъдат създадени работещи модели и те да бъдат подложени на обстойни изпитания в

реални условия. Аз нямам никакви възможности сам да организирам производството и продажбата.

— И какво се опитвате да направите? Да продадете патента ли?

— Само в краен случай. Тази апаратура е моя рожба. Работил съм дълго по нея. Не искам да я загубя напълно, ако не се налага. Но може би няма да имам избор — той сви рамене, за да скрие колко е вбесен, че отново се е озовал на изходната позиция. Цялата подготовка, която бе извършил заедно с Лосън, се бе оказала само загуба на време и усилия. Сега трябваше пак да започва всичко отначало. И вече се питаше дали си заслужава.

— Дядо обичаше да казва: „Хюстън привлича хората, които движат прогреса. Тях нищо не може да ги спре.“ — усмихна му се весело и добави: — Така че поне сте попаднали, където трябва.

— Да се надяваме — не можеше да не забележи широката извивка на устните ѝ, топлото им излъчване, нежната им пълнота.

Поразителната ѝ външност, тази необичайна комбинация от гъсти тъмни коси и невероятно сини очи, му бе направила впечатление още когато я видя за пръв път в кабинета на Лосън. Беше мъж и се вълнуваше при вида на една красива жена. Но тогава тя го бе заинтригувала най-вече с високомерното си и претенциозно държане; сторила му се бе неискрена и разглежена, красива витрина, зад която няма нищо. На погребението установи, че може да бъде и уязвима. А сега... сега се питаше дали не се е излъгал в преценката си. Тя май нямаше нищо общо с разглезената, повърхностна жена, за която я бе взел.

— Какво ще правите сега — попита Аби.

— Ще започна отначало.

— Може би познавам някои хора, с които да поговорите — Лейн Канфийлд бе първото име, за което се сещаше. — Ще позвъня тук-там и ще видя какво мога да разбера. Къде мога да ви намеря?

Той извади от джоба си визитна картичка и надраска с химикалка на гърба ѝ телефонен номер.

— Можете да се свържете с мен на този номер — каза, като ѝ я подаде. — Не обръщайте внимание на онзи отпред. Той е на служба за приемане на съобщения.

— Този какъв е тогава?

— Телефонът, на сондажния обект, южно оттук в окръг Бразория. Можете да ме намерите там по всяко време.

— Никога ли не се прибирате вкъщи?

— Това е домът ми. Започнем ли пробиването — сондирането, както казват лаиците, аз съм там денонощно — поясни той, като я гледаше с предизвикателна усмивка. — Виждали ли сте някога работеща сонда, госпожице Лосън?

— Често. Това е Тексас — напомни му Аби, после се усмихна с престорено огорчение. — Разбира се, виждала съм ги само от пътя.

— За тексаска, и при това внучка на Ер Ди Лосън, образованието ви е непростително занемарено!

— Предполагам — съгласи се тя, почувствала се странно ободрена от неговата компания. Питаше се дали и той изпитва същото. Но неговото лице беше като на дядо й. Издаваше само онова, което той иска.

— Желаете ли да запълните този пропуск с една обиколка?

— С вас като гид?

— Познахте. Ако не сте заета утре следобед, елате на обекта. Ще ви разведа — той я упъти накратко, спрял до камионетката си. — Кулата се вижда от пътя, така че не можете да я пропуснете.

— Ясно. Тогава ще се видим утре.

Маккрий кимна, качи се в прашния черен пикап и затвори вратата. Когато включи мотора, Аби се отдръпна и вдигна ръка в отговор на небрежния му поздрав. После той зави и отпраши по пътя.

— Още един посетител, а? — обади се Бен Яблонски на крачка от нея.

Тя се обърна сепнато. Шумът на двигателя бе заглушил стъпките му. Не го бе чула да приближава зад гърба й.

— Да — отвърна разсеяно и отново се загледа в облака прах, вдигнат от отдалечаващия се пикап, после осъзна какво има предвид Бен с думите „още един посетител“.

— Видял си я — заключи.

— Да.

— Как мислиш, защо беше дошла?

— Вероятно от любопитство.

— Може би — но Аби се съмняваше в това. Отново я завладя чувството, че нейният свят е застрашен, мрачното настроение и

напрежението ѝ се върнаха и тя тръгна към конюшните. — Мисля да отида да проверя как е Бриз.

Петролната индустрия се бе променила значително от годините на първоначалното бурно развитие, когато прочутият нефтен фонтан „Спиндълтоп“ бе превърнал Хюстън в голям град и център на този отрасъл със свое вътрешно пристанище, рафинерии и нефтохимически заводи. Развитието на науката и технологиите бе наложило по-усъвършенствани методи и съоръжения. Контролът на екологичните организации и федералните власти бе ограничил замърсяването на околната среда и увеличил производствените разходи. През 1980 година търсенето и липсата на регулация бяха повишили цените на петрола и природния газ на световния пазар до трийсет долара на барел с прогнози за бъдещи стойности от петдесет, шейсет, дори може би седемдесет долара на барел.

Един фактор обаче оставаше постоянен: ключовата роля на независимите нефтаджии, свободните сондьори. Те все още извършваха основния дял от сондажите за търсене на нови залежи, деветократно по-голям от този на компаниите гиганти. Тяхна беше заслугата за откриването на около осемдесет на сто от новите находища на нефт и газ в Съединените щати.

Малцина свободни сондьори, ако изобщо имаше такива, поемаха изцяло разходите по сондирането. Те разпределяха риска, като продаваха проценти на големите фирми или на други свободни сондьори, отстъпваха дялове на собственика на земята и на сондажния предприемач и сключваха договори за ограничено партньорство с частни инвеститори.

Маккрий Уайлдър може и да се представяше като сондажен предприемач, но на Аби ѝ беше напълно ясно как стоят всъщност нещата. Слушала бе твърде много разговори между бившия си съпруг и баща си и знаеше, че повечето финансови институции не са склонни да се доверяват на случайни хора. Те предпочитаха да се запознаят с трудовата биография на даден свободен сондьор и да се уверят в неговите способности, преди да поемат някакъв ангажимент към него. Със своите дребни сделки и делови участия тук-там Маккрий си изграждаше репутация в свободното сондьорство и си осигуряваше

както предимства, така и постоянен приток на средства. Неговата сондажна компания му носеше независими доходи и авторитет в бизнеса, знания и опит в избраното поприще.

Аби се чудеше защо скромничи толкова, след като всички, от организаторите по пощата до посредниците за наемане на земите, не се свеняха да се наричат свободни сондьори. Тя се усмихна, развеселена от собственото си любопитство. Този мъж несъмнено бе събудил интереса ѝ.

Накъдето и да погледнеше, виждаше само небе, син купол, извисен над равната крайбрежна прерия с нейните ниви и тук-там някоя фермерска къща под сянката на самотно дърво. Самолет за пръскане на посевите се спусна ниско над оризищата, оставяйки след себе си бяла диря, и преди да се издигне отново, избръмча над червения Мерцедес със свален покрив, та пилотът да изплакне очи в тъмнокосата красавица зад волана, облечена в семпла пурпурна рокля с гол гръб ѝ обути в сандали от крокодилска кожа.

Все още замислена, Аби махна на пилота ѝ продължи нататък. Наблюдаваше хоризонта вдясно, за да не пропусне характерния железен скелет на сондажната кула. Според упътванията на Маккрий трябваше да я види всеки момент.

И ето че тя внезапно се появи, издигаща се на около километър и половина встрани от пътя. Аби намали скоростта в очакване на отбивката. Зърна сиво-бялата ивица, която се отделяше под прав ъгъл от магистралата на триста-четиристотин метра пред нея, отби и подкара по правия като стрела път, покрит с мидени черупки.

Кулата се извисяваше на повдигнатата основна платформа. В основата ѝ бяха разположени помощните съоръжения: дизеловият двигател, който задвижваше сондата, стойките с наредени на пластове тръби, помпите и контейнерите за сондажен разтвор, цистерните с гориво и караваните с канцелариите на обекта. Всичко това бе свързано със система от пътеки и стъпала.

На поляната около сондата имаше седем-осем коли, Аби паркира мерцедеса си до черния пикап на Маккрий. Несекващото бучене на дизеловия двигател заглуши хлопването на вратата, когато слезе и спря да се огледа. Виждаха се доста работници, но, изглежда, никой от тях не бе забелязал пристигането ѝ. Без разхлаждащия вятър в движещата се кола жегата ставаше нетърпима. Тя прибра косата си зад ушите.

Когато понечи да тръгне към най-близката каравана, от нея излезе Маккрий. Носеше синьо-зелен комбинезон и каска. Веднага след него се показва друг мъж с градски дрехи, пъстра риза и кафяв панталон, но също с каска.

— Здравсти — тя отиде при Маккрий и погледна въпросително към другия човек. — В неподходящ момент ли идвам?

— Ни най-малко — отвърна той и я запозна с представителя на договорилата сондажа голяма петролна компания. После махна през рамо към караваната отзад и поясни: — И Чък живее като мен на обекта. Обещах на госпожица Лосън да ѝ покажа сондата.

— Добре дошли. Всеки, който е бил в този бизнес макар и за кратко, е чувал за дядо ви. Заповядайте — той свали каската си и я предложи на Аби. — Ще ви трябва.

Налагаше се да говорят високо, за да се чуват през шума на мотора и действащите съоръжения.

Маккрий сложи каската на главата ѝ и я поведе по пътеката. Най-напред спря при контейнера за глинен разтвор и ѝ показа тежката сиво-кафява течност, на която семейството ѝ дължеше всичко, което има. Обясни ѝ как разтворът се изпомпва през специална инсталация във вертикалната права тръба, прикрепена отстрани на кулата, и оттам по маркуча в сондажната тръба, за да стигне до короната в долния ѝ край.

Продължиха по повдигната пътека до стоманената тръба, която отвежда глинения разтвор и отломките от кладенеца и ги изсипва върху вибриращо сито. Маккрий и посочи ямите отзад, в които се събират отцедените отломки. Глиненият разтвор се рециклираше, като минаваше през още няколко манипулации, и се връщаше обратно в контейнера. Аби не разбра много добре как става това, тъй като инженерът, който отговаряше за глинения разтвор, щом чу, че е внучка на Ер Ди Лосън, започна да си служи с технически термини.

— Направихте му силно впечатление — сухо отбеляза Маккрий, когато се отправиха към стълбата за междинната платформа. — Ще има да се хвали как е обяснявал модерните методи в приложението на сондажния разтвор лично на внучката на Ер Ди Лосън.

— Жалко, че не разбрах нищо.

Когато стигнаха до тясната стълба, тя спря и я пусна пред себе си. Аби усещаше капчиците пот по горната си устна, а когато стигнаха

горе и любопитните погледи на екипа. Изчака Маккрий да влезе отново в ролята си на гид.

— Платформата на сондажната кула не е най-чистото място на света. В бараката трябва да има свободен комбинезон — заведе я в малък навес с резервни материали на няколко крачки от стълбата, свали от закачалката на стената синьо-зелен комбинезон като своя и го подаде на Аби. — Не е последна, мода, но поне няма да изцапате дрехите си.

Аби го облече и запретна крачолите. В него се чувстваше като клоун, а ако съдеше по блясъка в очите на Маккрий, така и изглеждаше.

Но той беше прав: около сондата всичко беше оплескано със сивкав глинен разтвор. В момента не се вършеше нищо особено. Маккрий я запозна с човека, който управлява роторната сонда от контролната кабина и надзирава останалите работници на платформата, с някои от които успя също да поговори.

Той имаше намерение да ѝ обясни предназначението на различните съоръжения, но от шума, жегата и огромното количество информация вече я болеше глава. Когато най-сетне слязоха от платформата. Аби усети ръката му между раменете си и го погледна, озадачена какво ли още иска да ѝ покаже. Но Маккрий посочи близката каравана и тя с радост тръгна към нея.

Още от вратата я лъхна благодатният хлад на климатика. Свали с облекчение каската, после тръсна глава да разпръсне влажните си коси. Със затварянето на вратата шумът от сондата заглъхна, а телефонът на бюрото зазвъня. Тя се отдръпна да направи път на Маккрий.

— Сондажи Уайлдър — обади се той.

Докато разкопчаваше ципа на комбинезона, тя огледа спартанската обстановка. Зад бюрото имаше няколко шкафа за документи, а срещу него диван от изкуствена кожа, явно придружавал стопанина си на не един обект. Мебелировката се допълваше от два стола с прави облегалки. Облицованите стени бяха голи, с изключение на подпряна на ламперията снимка върху шкафа.

— Да, Ред. Един момент — Маккрий закри слушалката с ръка. — Не мога да ви предложа кой знае какво, но зад онази врата има кухничка. Кафето в каната вероятно вече е станало на помия. Ако

искате да направите прясно, моля. В хладилника има бира, а в шкафа — буркан с чай. Вземете си каквото предпочитате.

— Благодаря — Аби смъкна комбинезона и го метна на единия от столовете.

Караваната леко се разлюля, когато тръгна към кухнята. Вратата беше открената, така че само я бутна и влезе. Едната стена на помещението бе заета от шкафове, печка и умивалник; хладилникът беше до отсрещната стена, а останалото пространство бе запълнено от маса с два стола. Друга врата в дъното, оставена отворена, водеше към задната част на караваната. Аби надникна да види какво има там.

Видя легло с измачкани завивки до едната стена. Срещу него имаше вграден скрин и стенен гардероб. В дъното беше вратата към малка баня, също отворена. Маккрий не се бе пошегувал, когато каза, че живее тук.

Аби си приготви чай с лед, после реши да направи и за него, сложи захар и занесе чашите в канцеларията. Подаде му едната, а той ѝ благодари с усмивка и отпи, преди да продължи разговора по телефона.

Като отпиваше от своята, Аби отиде да погледне отблизо снимката върху шкафа. От нея ѝ се усмихваше един доста по-млад Маккрий, при това без мустаци. Поразена бе от разликата между този, когото познаваше, и младия мъж на снимката. В тъмните очи на някогашния Маккрий грейше смях. Той имаше същите правилни силни черти, но лишени от сегашната суровост и от бръчките. Когато гледаше тази по-млада версия, човек не получаваше впечатление за непреклонност и грубост, а за човек, хванал здраво юздите на своя живот и готов да го вкара в пътя, който си е избрал.

Аби погледна към по-възрастния мъж, когото Маккрий беше прегърнал през раменете. Той също се усмихваше гордо. Приликата помежду им бе поразителна и Аби разбра, че това трябва да е баща му. От пръв поглед личеше, че двамата се обичат. Испита завист, която премина в мъчителна болка от празнотата в собствения ѝ живот — празнота, оставена не само от смъртта на баща ѝ, но и от последвалите горчиви разкрития и прощаването с илюзиите.

— Да, ще поговорим по-късно, Ред — Маккрий затвора телефона и столът му изскърца. Аби го усети до себе си, но продължаваше да се

взира в снимката; нужно ѝ бе време да се пребори с този внезапен пристъп на отчаяние.

— Това е баща ви, нали?

— Да. Правена е месец преди смъртта му — Маккрий се извърна и отпи от чая си.

Отново ѝ направи впечатление, че когато споменава баща си, и по-специално неговата смърт, гласът му става безизразен. Усети, че не му е приятно да говори на тази тема.

— Извинете за прекъсването. Обади се тулпушерът ми от друг сондаж да ме осведоми как напредват.

— Тулпушер — Аби почувства, че започва да ѝ се вие свят от новите термини, които я засипаха през последните два часа. Мислила бе, че знае много за петролния бизнес, а за свое най-голямо учудване установяваше, че всъщност не знае нищо.

— Тулпушерът отговаря за цялата работа по сондирането и координира всичко с представителя на компанията. Временно аз изпълнявам тук тази длъжност. Човекът, който бе назначен на нея, е в болница със счупен крак. При нормални обстоятелства не съм така закрепостен на един обект.

Аби се хвана, че наблюдава устните му. Смути се и бързо отмести поглед към чашата в ръката му. Моментално забеляза ексцентрично извития малък пръст.

— Защо държите така пръста си? — мина ѝ през ума, че може би някога го е чупил.

— Този ли? — той погледна кутрето си, устните му се извиха. — Роден съм със скъсено сухожилие на първата става. Това е семейна особеност.

— Любопитно ми беше — призна си с усмивка тя.

Вратата зад тях се отвори и шумът отново нахлу в караваната. Един от работниците надникна вътре и каза:

— Имаме откат, шефе.

В следващия момент Маккрий се промъкна край нея, остави чашата на бюрото и грабна каската си.

— Председателят на компанията знае ли?

— Още не — отвърна работникът и се отдръпна, когато Маккрий излетя от караваната.

— Кажи му — нареди той с рязък тон.

Аби не разбираше какво става. Защо трябваше да се вика човекът от компанията? Дали не бяха открили петрол? Заинтригувана от тази възможност, тя изтича към вратата и видя как Маккрий взема стъпалата към платформата по две наведнъж. Понечи да хукне след него, но си спомни, че не си е сложила каската. Върна се да я вземе и погледът ѝ се спря на комбинезона. Поколеба се за миг, после го намъкна и тръгна.

Когато стигна, Маккрий стоеше с Крус, човека от компанията и инженера по сондажния разтвор и се съвещаваше с тях. Всички останали се мотаеха наоколо и чакаха. Направи ѝ впечатление, че шумът вече не е толкова силен, че дискът на роторната сонда не се върти, и разбра, че са спрели работата. Но още не ѝ беше ясно какво означава това.

Отиде при Маккрий да го попита. В началото никой от тримата мъже не ѝ обърна внимание, твърде съсредоточени бяха в разговора, от който тя не разбираше нито дума. Маккрий я погледна за миг, съсредоточено сбърчил чело и вгълбен в думите на инженера. После внезапно я погледна отново, осъзнал присъствието ѝ и се ядоса.

— Какво правите тук, за Бога! — с две крачки стигна до нея и я хвана за лакътя.

— Аз само... — опита се да му обясни Аби, но той грубо я завъртя и я запрати към стълбите.

— Ще се върнете в онази каравана и ще стоите там! Разбрахте ли ме, госпожице?

— Да, аз... — беше стъписана от гнева му.

— Тогава вървете — сопна се той и я бутна.

Аби се вкопчи в перилата, за да не падне. Когато успя да се задържи на крака, него вече го нямаше. Почувствала се неловко, тя взе останалите стъпала на бегом и сковано тръгна към караваната.

В мига, в който стъпи вътре, смущението ѝ премина в гняв. Свали комбинезона и каската, пусна ги на бюрото и закрачи напред-назад, кипяща от възмущение.

Нямаше представа колко време бе чакала, преди той да се върне, но когато Маккрий отвори вратата и влезе, тя се нахвърли върху него:

— За кого се мислите, та ме блъскате така, по дяволите? — той изглеждаше уморен, на предницата на комбинезона и под мишниците му бяха избили тъмни петна пот, но това изобщо не я интересуваше.

— Нямахте работа там — промърмори Маккрий и мина покрай нея, като едва я погледна.

— И как по-точно трябваше да го разбера? — тръгна след него, докато той сваляше каската и прокарваше пръсти през къдравата си гъста коса. — Не ми казахте абсолютно нищо. Просто изхвърчахте оттук.

Маккрий рязко се обърна и я погледна свирепо.

— По дяволите, та нали чухте от Пийт, че имаме откат!

— Имали сте откат — много ѝ се искаше да го зашлеви. — А не ви ли мина през ума, че може да не знам какво е това? И още не знам. Но направихте ли си труда да ми обясните? Не. Вие...

— Аха, искате още една лекция, така ли? Е, скъпа, малко оставаше да получите нещо повече. Кладенецът дава откат непосредствено преди да изригне. Виждали ли сте някога изригващ кладенец?

Стъписана, Аби се поукроти.

— Не, но съм чувала.

— Чували сте! — саркастично изрече той. — Е, скъпа, аз пък съм виждал. И нека ви кажа, гледката не е приятна. Никога не знаеш какво има долу: газ, солена вода, петрол или и трите. Нито пък какво е налягането. Дали е достатъчно да запрати и теб, и сондата ти чак до небето, или всичко ще се превърне в огнено кълбо. Може да се окаже, че си стоял върху буре с барут.

— Е, с мен случаят явно не е такъв — отвърна му Аби. — Още съм си тук. Нищо ми няма.

— Нищо ви няма — повтори през стиснати зъби той и хвана брадичката ѝ, Аби бе твърде стъписана, за да се съпротивлява. — Трябваше да...

„... ви извия врата“, очакваше да чуе тя. Той обаче внезапно притисна устните си до нейните и тя се скова от изненада. След малко натискът отслабна. Аби го погледна предпазливо. Наблюдаваше я, огненият мрак в очите му бе преминал в тлееща светлина, която неизвестно защо я тревожеше повече от гнева му.

После той се отдръпна, обърна се и се отдалечи. Спря с гръб към нея и въздъхна тежко.

— Нещо ще се промени ли, ако се извиня? — попита сърдито.

— Само ако се задавите с извинението си — Аби трепереше.

— Добре — той се обърна отново към нея, изражението му беше мрачно. — Не се налага да казвам нещо, което не мисля. Може и да бях груб, когато ви накарах да се махнете, но трябва да признаете, че свърши работа. И ми спести доста време за обяснения. Колкото до целувката...

— Това не беше целувка.

— Може и да не е било — съгласи се той. — Но алтернативата едва ли би ви харесала повече. Имам достатъчно проблеми там навън и без вашите укори. Така че, ако ме извините, по-добре да си гледам работата.

Той се обърна към шкафовете с документи и издърпа едно от чекмеджетата, а Аби излезе от караваната. Беше засегната от нещата, които ѝ бе казал и го мразеше, защото я бе накарал да се чувства толкова зле, когато вината бе негова.

12.

Респектирана от скъпото обзавеждане в мансардата, Рейчъл влезе в просторната дневна, изкусно декорирана в убити сиви, прасковени и кремави тонове. Приличаше на илюстрация от списание за вътрешна архитектура, всичко прецизно подредено и с чувство за симетрия и мярка. Нищо крещящо или претрупано, само дискретна елегантност.

Веднага се насочи към големите прозорци, които предоставяха гледка на Хюстън по залез, на първите бледи светлини на уличното осветление далече долу и стъклените небостъргачи, отразяващи цикламените нюанси на небето.

— Как ти се струва? — Лейн застана до нея.

— Поразително е — отвърна тя, после го погледна и се усмихна. — И ти подхожда. Хюстън е в краката ти.

— За последното не съм сигурен.

Скромността му не бе престорена, Рейчъл го познаваше съвсем отскоро, но бе открила, че тя е една от характерните му черти. От време на време почти забравяше, че го вижда едва за трети път, толкова силно беше усещането, че винаги го е познавала. Възхищаваше се от ненатрапчивата и спокойна сигурност, която се излъчваше от него. Харесваше го. Понякога дори се тревожеше, че го харесва твърде много.

— Ти беше толкова мил с мен, Лейн — не биваше да се подвежда от неговата любезност, да гради напразни надежди.

— Изключително лесно е да бъдеш мил с красива жена, Рейчъл. Не ме разбирай погрешно. Не съм те поканил да вечеряш с мен от чувство за дълг към баща ти. Желаех компанията ти.

Рейчъл му повярва. Първия път, когато я покани на обяд, си мислеше, че го прави, защото се чувства задължен като приятел на Дийн. Първия път може би, но не и сега. Усещаше, че той не се държи снизходително. Интересът му изглеждаше искрен. Всъщност тя бе поласкана и дори леко развълнувана, че мъж с положението на Лейн

Канфийлд иска да прекара вечерта си е нея. Това я караше да се чувства значима.

Ето защо днес дълго обикаля из хюстънските магазини. Нищо от нещата в гардероба ѝ не изглеждаше достатъчно изискано; всичко бе твърде обикновено, подходящо за Калифорния може би, но не и за вечеря с Лейн Канфийлд. Прекарала бе по-голямата част от сутринта и ранния следобед из магазините в „Галерията“ в търсене на нещо елегантно, но семпло, този път без да се съобразява с цените. Накрая беше открила белия ленен костюм и подходящото бюстие.

След покупката на вечерния костюм и аксесоарите към него бе събрала достатъчно смелост и се беше отбила в салона „Нийман-Маркъс“, за да се възползва от съветите на една от консултантките по разхубавяване. Жената, на име Карън, ѝ бе показала как да използва грима, за да омекоти чертите си, да придаде по-сочен вид на устните и да подчертае синия цвят на очите си. Беше отрязала косата си до раменете и си бе направила прическа. И за пръв път през живота си се беше почувствала изискана и достатъчно уверена във външния си вид, за да придружи Лейн в най-люксовия ресторант на Хюстън. Но нима бе възможно да има нещо по-люксово от неговия мансарден апартамент на Маджик Съркъл?

— Трябва да призная, Лейн, че не приех поканата ти заради това, че си бил приятел на Дийн. Дойдох, защото... ми е приятно с теб — искаше той да знае какви са истинските ѝ чувства.

— На мен също, Рейчъл. Не смея дори да ти кажа какво удоволствие ми доставя твоята компания. Защото ако започна, ще ме помислиш за похотлив старец.

— Не. Никога — не ѝ беше приятно, когато той говореше по този начин за себе си. Никога досега не се беше чувствала така удобно в компанията на мъж. Мъжете, с които се бе срещала, приличаха на незрели хлапаци в сравнение с него — не че бяха кой знае колко.

— Странно е как ми се отразява възрастта. С годините тялото все повече остарява, но духът... Мислите и чувствата ми са такива, сякаш съм с двайсет години по-млад — той се усмихна и в ъгълчетата на очите му се появиха бръчиците, които така привличаха Рейчъл. — Казано на твоя език, когато съм с теб, се чувствам като млад жребец.

Тя се засмя.

— Надявам се да не е така. Младите жребци понякога се държат толкова глупаво.

— Може би тъкмо това ме тревожи, Рейчъл. Че оглупявам, когато става дума за теб.

В изречените думи имаше въпрос. Рейчъл го долови и усети, че пулсът ѝ се учестява. Не умееше да се прави на целомъдрена и да флиртува. Аби може би го умееше, но тя не можеше да измисли нищо ласкателно или остроумно, за да отговори. Налагаше се да прибегне до истината.

— Не мисля — прошепна, съзнавайки до каква степен разкрива собствените си чувства към него. Гледаше го в лицето, очарована от бръчиците, които говореха ясно за човека пред нея: силен, самоуверен и с чувство за хумор. Макар че последното не личеше от изражението му в момента, докато я наблюдаваше най-съсредоточено.

— Надявам се да си искрена — каза той и обхвана раменете ѝ. Притегли я нежно към себе си. Топлото докосване на устните му бе твърдо и убедително, не, настоятелно, но търсещо отговор.

Тя колебливо отвърна на целувката, посрещна устните му със своите, ала сдържа страстта си, защото не искаше да се покаже твърде нетърпелива пред опитен светски мъж като Лейн Канфийлд. Позволи си да докосне предпазливо кръста му и усети под пръстите си разкошния плат на сакото, мек като коприна.

Ръцете му се плъзнаха на гърба ѝ, склочи се около нея и я притиснаха, а целувката му вече издаваше копнеж и желание, каквито не липсваха и на нея. Тя му отговори, в тялото ѝ се разля топлина. Задиша дълбоко и всеки дъх бе наситен с мъжкия аромат на неговия одеколон — някаква екзотична смесица, от която направо ѝ се завиваше свят.

Някой в стаята се прокашля деликатно, но звукът отекна в ушите на Рейчъл като гръм. Тя се отдръпна и извърна лице, пламнала от смущение. Лейн разхлаби прегръдката си, но не я пусна.

— Да, Хенли. Какво има? — търпеливо попита той. Изобщо не бе притеснен от появата на иконома. Рейчъл си спомни, че Лейн ѝ го беше представил като прислужник, въпреки че със своята невъзмутимост и резервираност човекът ѝ бе заприличал по-скоро на иконом.

Търсят ви по телефона, сър. Мисля, че е нещо спешно.

— Веднага идвам — Лейн го освободи и отново насочи вниманието си към Рейчъл.

Тя не знаеше какво се очаква да каже или да направи в ситуация като тази. Сконфузи се, когато откри, че пръстите ѝ още са вкопчени в сакото му. Колко глупаво би изглеждала, ако Лейн бе понечил да тръгне! Побърза да го пусне и усети, че лицето ѝ гори. Той повдигна брадичката ѝ и нежно обърна лицето ѝ към себе си. Рейчъл опита да срещне погледа му, но веселите искрици в очите му я смутиха.

— Изчервяваш се красиво — промърмори той.

— Съжалявам — чувстваше се ужасно. Толкова усилия беше положила да се преструва на обиграна жена, та той да я харесва и уважава, а се бе провалила позорно. Както винаги.

— За какво?

— Сигурно ме мислиш за наивна.

— Защото се смуги, когато Хенли влезе и ни завари да се целуваме?

Тя кимна.

— Скъпа моя, щях да съм разочарован, ако не се беше смугила. Искях тази целувка да е специална и да не бъде смущавана от чуждо присъствие. Явно и ти си искала същото. И това ме радва.

Целуна я леко, но устните им се сляха и не искаха да се разделят. Рейчъл копнееше да си върне онова топло чувство, което тъкмо бе започнало да се надига в нея, ала не можеше да се освободи от мисълта, че учтивият и порядъчен Хенли се спотайва някъде наблизо и чака, напълно наясно какво става и какво означава мълчанието им. Отдръпна се неохотно.

— Чакаш те на телефона.

— А, да — Лейн се усмихна обезсърчено и я пусна. — Няма да се бавя.

— Там ли е? — тревожно попита Бабс Лосън, която беше застанала до Аби.

— Да. Отидоха да го повикат — нетърпението и растеше с проточилото се чакане. — Докато не съм забравила, мамо: кажи на Джаксън, когато сервира масата, да предвиди още един човек. Доуби Хикс ще вечеря с нас.

— Така ли? Защо?

— Защото го поканих — сопна се Аби, после въздъхна, давайки си сметка, че откакто се върна от сондата, се държи грубо с всички. — Мина през конюшните този следобед и реших да го поканя на вечеря — не спомена за прозрачните намеци на Доуби... нито за неплатените сметки.

— Ако ще имаме гости, може би трябва да кажа на Джаксън да извади хубавия порцелан. Ти как мислиш? — каза го с такъв тон, сякаш ставаше дума за важно решение, което трябва да бъде обсъдено.

— Съмнявам се, че Доуби би забелязал разликата. Както намериш за добре, мамо — имаше твърде много грижи, за да се занимава с такива несъществени неща.

Най-накрая Лейн се обади.

— Ало. Лейн?

Тя стисна слушалката.

— Да.

— Обажда се Аби Лосън — тя мина направо на въпроса: — Непрекъснато ни звънят кредитори, които се интересуват кога ще си получат парите.

— Давайте им телефонния ми номер в офиса и им казвайте да се обаждат на мен. Аз ще се оправя с това.

Отговорът му последва твърде бързо. Това я подразни, напоследък почти всичко я дразнеше.

— Така и правим. Но... колко време ще мине, докато им се плати?

В другия край на линията настъпи продължително мълчание. Най-сетне бе успяла да привлече вниманието на Лейн.

— Ще прескоча до „Ривър Бенд“ в четвъртък — каза накрая той. — Така ще мога да седна с теб и майка ти и да ви обясня положението.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Да. Тогава доскоро и поздравя Бабс от мен.

— Ще я поздравя — но връзката вече беше прекъсната. Аби се навъси и остави слушалката, като се питаше. Защо ли не изпита облекчение. Безпокояха я онази дълга пауза и странният му тон, преди да затвори.

— Какво каза Лейн?

Аби хвърли бърз поглед на майка си.

— Изпраща ти поздрави и... обещава да дойде в четвъртък, за да поговори и с двете ни.

— Слава Богу. Всичко това е така неприятно, тези обаждания и тези въпроси.

— Знам, мамо.

Лейн сдържа думата си и само след няколко минути се върна в дневната, където я беше оставил. Но Рейчъл забеляза веднага загрижения му вид, изобщо не приличаше на усмихнатия, жизнерадостен мъж, излязъл от стаята преди малко.

— Случило ли се е нещо? — въпросът ѝ сякаш го сепна и го изтръгна от мислите му.

Той побърза да се усмихне, ала очите му останаха сериозни.

— Не. Няма нищо. Търсиха ме по работа — взе ръката ѝ. — Хенли каза, че вечерята може да бъде поднесена, когато пожелаем. Гладна ли си?

— Да — тя го остави да я заведе в трапезарията. Масата беше сервирана за двама, имаше запалени бели свещи в сребърни свещници и бутилка шампанско в сребърна кофа с лед. На една от порцелановите чинии беше сложена дългостеблена червена роза. Хенли дръпна стола и помогна на Рейчъл да седне.

— Виждаш ли какъв оптимист съм бил тази вечер — каза Лейн. — Свещи, шампанско, рози и интимна обстановка — Хенли отвори шампанското и тапата тихо изпука. Лейн го погледна, после отново се обърна към Рейчъл с лека усмивка. — Е, почти интимна.

Тя се опита да скрие усмивката си, въпреки че прислужникът не даваше вид да е чул и дума от казаното. Той напълни чашите и се оттегли.

— За хубавата вечер и красивата дама — вдигна тост Лейн, а Рейчъл докосна чашата си до неговата и въздухът се изпълни с мелодичния звън на кристал. Тя отпи от шампанското и видя, че Лейн отново се е замислил.

Но този път той сам се усети.

— Мислех си, или може би ще е по-точно да кажа, питах се дали ще искаш да вечеряш с мен и в петък. В четвъртък вероятно ще бъда зает целия ден в „Ривър Бенд“. Иначе...

— Бих искала, да — побърза да отговори Рейчъл, все още не бе решила дали да му спомене за своето посещение в „Ривър Бенд“. Отказа се. Не ѝ се искаше да си спомня колко нежелана... и засрамена бе накарана да се чувства.

13.

Когато Бен съобщи новината на шестимата коняри, Аби пристъпи напред да им обясни как стоят нещата. Съзнаваше, че е в неудобно положение, а и техните стреснати, питащи погледи не правеха задачата ѝ по-лека. Пъхна пръсти в джобовете на брича си и се помъчи да си придаде спокоен и уверен вид, въпреки че нервите ѝ бяха опънати.

— Искаме да знаете, че освобождаването ви от работа е временно. Очевидно е, че са ни нужни помощници, за да се грижим за всичките тези коне. За нещастие, докато въпросът с наследството не бъде уреден, не разполагаме с пари, за да ви плащаме. По закон над имуществото са наложени ограничения от съда — съмняваше се, че работниците разбират юридическата система или законите по унаследяването по-добре от нея. — Не можем да искаме от вас да останете на работа във фермата и да чакате да ви се плати по-късно. Знаем, че всички имате семейства — въпреки това се надяваше някой все пак да изяви желание да остане.

— Колко време мислите, че ще мине, докато стане възможно отново да започнем работа? — попита Мани Ортега със силен испански акцент и набраздено от тревога чело.

— Не знам — Лейн Канфийлд бе отказал да се впуска в предположения по този въпрос, когато бе разговарял с нея и майка ѝ тази сутрин. Но работниците клатеха недоволно глави. — Може би месец и половина — каза с надежда тя.

Лицата им останаха все така мрачни и докато ровеха в пликовете, които Бен им раздаде. Трима от конярите впериха погледи в Мани, явно очакваха той да говори от името на всички.

— Ще ни съобщите кога да се върнем, нали? Сеньор Яблонски ще се обади?

— Да, ще ви се обади.

Те се отправиха към колите, спряха да разменят няколко думи и всеки пое по пътя си, а Аби остана да гледа след тях, попарена от

реакцията им.

— Проблемът сериозен ли е? — попита Бен.

— Затрудненията са само временни — увери го тя. — Почти всичките лични и служебни сметки на татко са замразени — Лейн го бе обяснил с повече думи, но същността беше такава. — Знаехме, че сме без пари, но се надявахме да получим чек от застрахователната компания. За съжаление се оказа, че миналата година татко е осребрил полицата от застраховката си „Живот“, без да спомене на някого за това.

— Защо го е направил?

— Не знам. И вече няма значение — Аби повдигна рамене. — Няма застраховка и няма да получим нищо. А що се отнася до татковата адвокатска кантора, фермата и личните му финанси, нещата са объркани. Лейн казва, че ще му е нужно повече време да се ориентира, отколкото е мислил първоначално. Просто съм обезкуражена, че трябва да се простим с парите от застраховката, това е. Ще се оправим... напук на тях — тя посочи с глава излизащите от двора автомобили.

— Какво очакваше да направят?

— Мислех, че Мани поне ще остане. Работи тук от шест години.

— Той има семейство — напомни й Бен с обичайната си толерантност, макар да разпознаваше признаците на обземащото я сприхащо настроение. Още от дете Аби реагираше по този начин, когато нещата не вървяха добре. Сякаш чувстваше необходимост да се скара с някого, за да се освободи от гнева и безсилието.

— Възможно е. Но това само доказва, че човешката вярност се купува — изобщо не я бе грижа колко цинично звучат думите й.

Някаква кола се зададе сред облак прах, който се виеше около нея като мъгла. На пръв поглед й заприлича на камионетката на Мани и Аби реши, че работникът е размислил и се връща. Но в следващия момент се разочарова, тъй като разпозна черния пикап на Маккрий Уайлдър.

Съвсем не беше забравила как се отнесе той с нея при последната им среща и дори не се опита да обуздае гнева си, когато тръгна към него. Той спря до задната врата на колата да я изчака, остави я тя да се приближи — което я вбеси още повече.

— Добър ден, госпожице Лосън — любезно поздрави Маккрий, но погледът му беше леденостуден.

— Не ми казвайте, че сте размислили и сте решили да се извините за грубостта си — саркастично отвърна тя.

— Онзи ден споменахте, че вероятно познавате някои хора, с които бих могъл да говоря за компютризираната тестова система, която съм разработил. Минах да взема имената им, ако ги имате.

Безочieto на този човек я смайваше.

— Един-двама отговориха на обаждането ми тази седмица — информира го тя, въпреки че умишлено не бе споменала за проекта му пред Лейн Канфийлд — но нямам намерение да давам имената им на тип като вас. Не желая да помагам на човек, който ме е малтретирал. Мислех, че сам ще се досетите.

Маккрий пое дълбоко въздух и бавно го изпусна, без да сваля очи от нея.

— Значи все още мислите, че ви дължа извинение? Добре. Извинявам се, загдето проявих загриженост за вашата безопасност. Както сама изтъкнахте, нищо не ви се случи. Разбира се, ако кладенецът беше изригнал, щяхте да сте ми благодарна, че съм спасил живота ви, независимо че съм ви „малтретирал“.

Той рязко се обърна и тръгна към пикапа. Аби стоеше и се мъчеше да измисли някоя хаплива забележка. През това време той се качи и хлопна вратата. Колкото и да ѝ бе неприятно да го признае, Маккрий беше прав. Ако нещата бяха свършили по друг начин, щеше да му е благодарна.

Той потегли, без дори да се обърне към нея. Аби гледа след него, докато пикапът се скри зад завоя. После бавно тръгна към къщата.

До мръкване оставаха само около два часа и сянката, която препускаше редом с мерцедеса на Аби, бе дълга. На седалката до нея лежеше лист хартия с имената и телефонните номера на двама души, проявили интерес към изобретението на Маккрий.

Отбивката за сондата се появи по-рано, отколкото очакваше. Тя рязко натисна спирачките, за да вземе завоя, и колата се поднесе по рохкавата пръст отстрани, но все пак успя.

Когато стигна до обекта, работата там, изглежда, вървеше нормално. Знаеше, още преди Маккрий да ѝ го бе казал, че започне ли сондирането, три отделни бригади работят денонощно на смени, докато бъде достигната договорената дълбочина. Паркира колата си до пикапа му пред караваната, взе листа от седалката и слезе.

Спря пред вратата и пое дълбоко дъх, за да се успокои. Откакто се помнеше, трудно преглъщаше гордостта си. Почука два пъти на металната врата и тъй като не беше сигурна, че той ще я чуе през шума от сондата, отвори.

Когато влезе, Маккрий седеше зад бюрото с бутилка бира пред себе си. Поколеба се, после затвори вратата. Той се наклони назад със стола, вперил в нея тъмните си, непроницаеми очи.

— Какво търсите тук?

Какво ли беше очаквала? Да постелят пред нея червен килим? Аби стисна листа малко по-силно и пристъпи по-близо.

— Донесох ви имената, които искахте — успя да отвърне нахакано тя и му подаде листа.

— Просто го оставете на бюрото — Маккрий отпи от бирата, завъртя стола си, стана и се обърна към шкафа, сякаш я отпращаше.

Аби се вбеси, но се овладя и се опита да потисне гнева си, като си напомни, че е дошла да се извини, а не да започва нова кавга с него. Погледна пръснатите по бюрото му книжа.

— Където ми падне ли? — попита предизвикателно.

— Да. Ще го намеря — той отвори метално чекмедже и започна да рови из папките.

Когато посегна да остави листа на бюрото, Аби забеляза чернова на лицензен договор за права над минералните находища на някакъв имот. В кабинета на баща си бе виждала твърде много подобни формуляри, за да не го разпознае. Остави листа с имената и взе документа.

— Какво е това? Планирате да пробиете собствен кладенец ли? — хвърли поглед на първата страница и установи, че договорът се отнася за участък в община Асеншън в Луизиана.

Караваната леко се разлюля, когато Маккрий се озова до нея.

— Моите планове са си моя работа — рязко отвърна той, като дръпна документа от ръцете ѝ и го сложи обратно на бюрото. — Е, ако сте свършили с душенето, вратата е зад вас.

— Не съм дошла само да ви донеса имената — Аби докосна ръба на бюрото му, възмутена от обзелото я смущение. — Можех спокойно да ги изпратя по пощата.

— Защо не ги изпратихте?

Тя се наежи от предизвикателния му тон. Колкото и да се мъчеше, гордостта не ѝ позволяваше да се прави на смирено разкаяна.

— Дойдох да се извиня — каза троснато. — Знам, че днес, а също и онзи ден, се държах...

— ... като конски задник — довърши Маккрий с мрачна усмивка. — Нали помните, че ви казах: познавам тази част на коня, когато го видя.

Аби забрави старателно репетираната си реч.

— По дяволите, Маккрий, опитвам се да се извиня. Не ми помагаш особено.

— Колкото и ти помогна на мен.

Съзнанието, че е прав, не правеше задачата ѝ по-лека.

Успя някак си да превъзмогне гнева си, макар че и костваше много.

— Добре, днес се държах като задник...

— Радвам се, че го признаваш.

Аби преглътна хапливия отговор, който се надигаше в гърлото ѝ, и прикова поглед в него.

— За твоє сведение, точно преди да пристигнеш, се наложи да уволня всичките ни коняри и по-голямата част от прислугата в къщата, защото нямаме пари да им плащаме, докато не се уреди въпросът с наследството на баща ми. Е, може би това не ме извинява, че се държах така с теб, но когато се появи, не бях в най-доброто си настроение. Знам, че не беше редно да си го изкарвам на теб, но... така се получи. И съжалявам — завърши тя малко по-меко, без да разбира защо всъщност му разказва за финансовите им проблеми. Дали само защото я бе провокирал?

— Не знаех.

Почувствала се неловко под замисления му поглед, Аби заби поглед в бюрото.

— Откъде да знаеш? Както и аз нямаше как да знам онзи ден, че съществува някаква реална опасност. Можеше да ми го обясниш малко по-внимателно. И ти не, си света вода ненапита, Маккрий.

— Не съм и твърдял подобно нещо — напомни ѝ той.

— Виж, дойдох да се извиня, а не да споря с теб. Надявах се... — на какво се беше надявала? Че той ще разбере странностите на нейния характер, при положение че никой не ги разбираше, дори тя самата? Че може би ще я съжали за финансовите ѝ затруднения? Че ще могат да започнат на чисто, без тази враждебност? — Надявах се, че ще приемеш извинението ми.

Той мълча в продължение на една непоносимо дълга секунда. После ѝ подаде ръка.

— Извинението ти се приема, Аби.

Тя се поколеба само за миг и подаде ръка. Допирът на задебелените му пръсти напомняше приятното стържене на котешки език. Вдигна поглед и откри, че очите му я гледат настойчиво. Нещо в дълбините им накара сърцето ѝ да се разтупти.

— Какво ще кажеш за една бира, та да изплакнеш лошия вкус от устата си? — устните му трепнаха в усмивка.

Аби също се усмихна. Колкото и трудно да бе изтръгнала извинението от себе си, то не беше оставило никакъв лош вкус на езика ѝ.

— Да, с удоволствие.

— Разположи се удобно, докато я донеса — той махна към кафявия диван от изкуствена кожа.

Когато се скри в кухничката, Аби се настани на дивана. Той се появи на вратата с празна чаша и две бутилки бира и докато приближаваше, тя несъзнателно се загледа в него. Забеляза колко широки са раменете и колко са тесни бедрата му. Тъмната му, почти черна коса беше гъста, вълниста и малко разрошена, но това сякаш му отиваше. И все пак лицето му ѝ се струваше най-привлекателно. Още намираше рязко издяланите му черти за агресивни, дръзки и студени и не разбираше какво в тях я привлича.

Маккрий остави чашата на, страничната масичка до нея и ѝ наля от бирата.

— Заповядай — покани я той и се настани в другия край на дивана.

Аби вдигна чашата към него, после отпи от студената бира. Забеляза изпънатата му на облегалката ръка, пръстите на която бяха само на сантиметри от рамото ѝ.

— Какво ще правите сега, без работници, които да се грижат за конете?

— Естествено Бен е още тук. Той на практика е член на семейството. Двамата с него ще се справим някак си.

Но не знаеше как. Бен може и да изглеждаше як като бик, ала беше стар бик. Още вършеше доста неща, но повечето от тежката работа щеше да остане на нея. Аби знаеше това.

— Предпочитам да не обсъждам тази тема.

— Защо?

— Защото... — въздъхна тежко. — Май не мога да се примиря, че никой от конярите не пожела да остане. Повечето работят за нас от доста години и винаги са си получавали редовно заплатите. Очакваше се да ни повярват, че ще им платим веднага щом получим парите от сметките на татко.

— Може би са се опасявали, че хазяите и инкасаторите няма да повярват на тях. Много от хората тук живеят от заплата до заплата. Ако никога не си живяла така и не си се мъчила да издържаш семейство, не можеш да разбереш какво е.

— Така е — призна Аби. Никога през живота ѝ не ѝ се беше налагало да се тревожи за пари. Масата им винаги беше отрупана с храна, гардеробите им — пълни с дрехи. Всичките ѝ материални потребности бяха задоволявани щедро, за разлика от емоционалните. Но и за това не ѝ се говореше.

— Когато почине някой, често възникват тежки финансови проблеми. В деня на фонтанирането, при което загина баща ми, компанията ни притежаваше пет сонди. Чекът за застраховката лежеше на бюрото му и чакаше той да го подпише. При същата злополука бяха ранени още двама работници. В последна сметка загубих всичко, с изключение на една сонда. Не беше лесно, но успях да изградя наново бизнеса — Маккрий си спомни как бе принуден да напусне колежа две години, преди да се дипломира като геолог, и каква борба бе водил в началото, когато малко компании се съгласяваха да наемат млад, недоказан сондър.

— Баща ти е загинал при изригване на кладенец? — Аби беше стъписана. — Нищо чудно, че реагира така. Ако знаех... Защо не ми каза?

— Ти не ми даде възможност — припомни ѝ Маккрий.

— Май си прав — замълча за момент. — Какво се е случило? Знаеш ли?

— Да, бях там. Онова лято той ме беше направил тулпушер, негов отговорник за обекта. Разбира се, застраховаше се, като слагаше най-добрите си хора в моите бригади. Това бе вторият ми кладенец. Той се беше отбил да види как се справям. Бях тръгнал да повикам представителя на компанията, а той беше на междинната платформа и се шегуваше със сондъора, докато момчетата откачаха тръбата. Чух, че някой изкрещя, и се обърнах точно когато кълбо пламъци обгърна кулата.

Маккрий поклати глава, представил си отново всичко това, живите факли, скачащи от платформата, за да избягат от огнения ад. Баща му беше между тях.

— Той загина.

Отпи от бирата и остави бутилката на страничната масичка. Аби го гледаше мълчаливо. Искаше ѝ се да му каже, че разбира болката му. Тя също беше загубила своя баща. После обърна внимание на отпуснатата му ръка. Малкият пръст стърчеше над останалите. Наследствена особеност, така бе казал.

— Пръстът ти наистина е крив, нали? — наведе се напред да го погледне по-отблизо. — Изобщо ли не можеш да го изправиш?

— Ако го натиснеш, ще се изправи. Хайде. Опитай.

Аби се колебаеше.

— Боли ли?

— Не.

Тя протегна ръка и предпазливо го натисна с показалеца си. В мига, в който вдигна пръста си, той отново щръкна.

— Никога не съм виждала подобно нещо.

— Предава се в семейството ни.

Кутрето изглеждаше съвсем нормално, като се изключи прегънатата става. Аби го заразглежда отново и пред очите ѝ падна къдрица. Понечи да я отмахне, но Маккрий я изпревари и приглади назад косата ѝ. Ръката му се задържа на лицето ѝ, леката милувка я парна по бузата и тя вдигна очи. Напрегнатият поглед изпод натезалите му клепачи издаваше мъжки интерес. Аби веднага го разпозна и се задъха от вълнение.

— Имаш най-сините очи на света — промърмори той.

— Знам.

Ръката му се плъзна към пулсиращата вена на шията ѝ и с лек, но настойчив натиск започна да я притегля. Ала не беше нужно, Аби сама се устреми към него и затвори очи. Миг преди да я целуне, меките косъмчета на мустаците му погъделичкаха устните ѝ.

Тя изследваше меките контури на устата му, задоволявайки любопитството, което се беше изострило от краткото докосване преди няколко дни. Целувката му бе нещо повече от очакваното: топла и силна, неустойимо възбуждаща с алчната си ненаситност. Желанието ѝ се надигаше, дишането ѝ ставаше учестено, тялото ѝ се напрягаше да се приближи още повече. Съзнаваше колко лесно нещата могат да излязат извън контрол, а не беше съвсем сигурна, че е готова за това.

С усилие на волята се откъсна от зашеметяващата целувка и се отдръпна. Установи, че е опряла ръце на гърдите му, и изведнъж го почувства по съвсем нов начин: естествената жар на тялото му я пареше през памучния плат на ризата, мощните мускули се надигаха при всяко вдишване и сърцето му биеше тежко под дланите ѝ. После усети ръцете му.

Невероятно. През цялото време си бе мислила, че контролира всичко, което се случва, а сега си даваше сметка, че е била напълно погълната от целувката. Взря се удивено в силните му черти.

— Е, това вече беше целувка — изрече тя, намеквайки за грубостта му при предишната среща.

— Чудех се дали ще забележиш разликата — дрезгавият му глас беше като милувка. Тъмните му очи се спряха на устните ѝ и тя потръпна от желание.

— Тази беше много по-добра, Маккрий — промърмори, докато ръцете му я притегляха отново.

Устните ѝ срещнаха неговите и се разтвориха приканващо, впиха се в него и оставиха езика му да се слее с нейния, да изследва вътрешността на устата ѝ, а в тялото ѝ се разливаше удоволствие, на което не можеше да се насити. Вкусът, миризмата, допирът му засипваха сетивата ѝ с буря от възприятия и тя охотно се потопи в тях.

Чувстваше се странно безтегловна, омекнала, когато той я подхвана и без усилие я вдигна на скута си. Плъзна ръце около врата му и зарови пръсти в гъстата му коса. Не можеше да си спомни кога за последен път се бе чувствала толкова жива. Откакто почина баща ѝ, бе

изпитвала само болка и горчивина. Сега от тях нямаше и следа, сякаш в обятията на Маккрий се беше родила отново и сетивата ѝ се бяха събудили за радостите на живота, на любовта и отдаването.

От колко време копнееше да обича и да бъде обичана? И ето че сега това ѝ се случваше. Всяка нейна милувка, всяко откликване, всяко желание бледнеха пред силата на неговите. И не я бе грижа защо. Колкото и да бе егоистично, искаше ѝ се да изпита още от тези усещания, показващи ѝ, че е желана и нужна.

Ръцете му я прегръщаха силно, а пръстите му я милваха, изучаваха заоблеността на ханша и твърдостта на бедрата ѝ, възбуждаха я и я караха да се притиска към него. И през цялото време целувката продължаваше, горещият им дъх се смесваше и всеки чувстваше как в гърлото му се разлива влудяващият вкус на другия.

Маккрий най-сетне откъсна устните си от нейните и ги плъзна към чувствителната вдлъбнатина зад ухото. Аби се разтопи от ниския стон, който се изтръгна от гърлото му, и леко извърна глава, за да му позволи да я целуне по шията. Пръстите му посегнаха към копчетата на блузата ѝ и тя пое рязко дъх, когато той обхвана гърдата ѝ. Желанието сякаш пулсираше във всяка клетка на тялото ѝ. Имаше чувството, че изгаря и Маккрий е единственото ѝ избавление.

— Знаеш къде ще ни отведе това, нали? — Маккрий вдигна глава да я погледне в лицето, въпреки че ръцете ѝ го теглеха обратно.

Аби не съжаляваше, че той прекъсва магията на страстта, за да попита за намеренията ѝ. В даден момент сама трябваше да си отговори на този въпрос. Твърде рано в сексуалния си опит с мъжете беше разбрала, че жената е тази, която контролира нещата и определя степента на интимност. Повечето мъже не отиваха по-далеч, отколкото жената им позволява, спираха, макар и с нежелание и гняв, когато тя тегли чертата. Никога не се беше любила с мъж, ако тя самата не го желае.

Аби отново се сгуши в него, леко потри устни в ухото му и прошепна:

— Надявам се да ни отведе в спалнята.

В следващата секунда пръстите му се впиха в рамото ѝ. Очите му бяха станали черни от желанието, но въпреки това искряха развеселено.

— Наистина го искаш, нали?

— Да. А ти? — промърмори Аби.

— Би било доста по-удобно.

— Съгласна съм — тя докосна високите му скули, проследи наклонената линия на челюстта му, а после пръстите ѝ се насочиха към устата, която така я омайваше.

Той ги хвана и ги целуна, вдигна я от скута си и внимателно я сложи пак на дивана. Стана, без да пуска ръката ѝ, сякаш не му се искаше да се откъсва от нея. Дали не си мислеше, че тя може да се откаже? Нямахше такава опасност. Решеше ли веднъж нещо, Аби никога не се разколебаваше. Но го остави да разбере това по нейните действия.

Той я издърпа да стане, обгърна кръста ѝ, притисна я към себе си и сведе глава, за да я целуне. Тя се притисна към него, извила гръб и долепила хълбоци до бедрата му.

Маккрий я целуна силно, после я обърна и настойчиво я насочи към спалнята.

Щом влязоха, Аби спря и започна да разкопчава ризата си. Този момент винаги беше изпълнен с неловкост, моментът, когато оставаха разделени и се събличаха. Той отнемаше спонтанността на страстта ѝ, превръщаше я в нещо пресметнато.

— Не, недей — Маккрий я хвана за ръката. Тя го погледна объркано, а той отмести другата ѝ ръка и разкопча последните две копчета. — Аз ще имам удоволствието, благодаря.

Аби се съмняваше в намеренията му сам да свали всичко от нея. Може би блузата и сутиена, но по-нататък щеше да загуби търпение. Събличаш се и скачаш в леглото, такъв бе нейният опит, както и този на приятелките ѝ. Така или иначе, и това бе повече, отколкото получаваше обикновено.

Той смъкна блузата от раменете ѝ, като подхвана презрамките на сутиена, наведе се и обсипа врата и рамото ѝ с целувки, от които през тялото ѝ пробягна приятна тръпка. Свали бавно ръкавите, милвайки я. После я обърна с гръб към себе си, но вълнуващите целувки не престанаха. Тя усети пръстите му върху закопчалката на сутиена и несъзнателно затаи дъх в очакване да го свали. След секунда гърдите ѝ останаха голи. Голямата му ръка се плъзна и обхвана едната ѝ гърд, скоро и втората попадна в плен на другата му ръка и тя не можа да сдържи стона, изтръгнал се от гърлото ѝ.

Аби се облегна на него и обърна лице към гърдите му, когато палците му заочертаваха кръгове около зърната ѝ и ги накараха да се втвърдят. От утробата ѝ се надигна горещо желание и я заля цялата.

Когато той я вдигна във въздуха и я обърна, Аби едва се сдържа да не изкрещи отчаяно, защото знаеше, че сега всичко ще свърши, че неговото желание напират да бъде задоволено, докато нейното едва започваше да се разпалва. Толкова сигурна бе в намеренията му, че не се изненада, когато я сложи да седне на ръба на леглото.

Но Маккрий хвана крака ѝ и започна да тегли ботуша. Тя го погледна смаяно, не знаеше какво да мисли. Вторият ботуш тупна на пода веднага след първия. Последваха ги дебели чорапи, а той милваше стъпалата ѝ. До този момент Аби никога не бе гледала на стъпалата си като на част от своето тяло, която желае да бъде милвана, никога не ги бе смятала за особено еротични.

След това вече беше готова за всякакви изненади. Той я издърпа да стане, обхвана кръста ѝ, вдигна я и я постави права на леглото. Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ и я накараха да вдиша рязко и дълбоко. Не бе успяла да изпусне докрай въздуха, когато той прокара устни по зърното, а езикът му се стрелна да го близне и го накара да се втвърди още повече. Аби изстена от сладкото мъчение, зарови пръсти в гъстата му коса и го притегли към себе си.

Когато устните му се разтвориха и поеха зърното, тялото ѝ се разтърси от удоволствие. Пронизана от дива страст, Аби си даде сметка, че никога през живота си не се е чувствала така изнемощяла от желание. Маккрий бавно смъкваше брича ѝ, като не преставаше да я гали, и тя съвсем премалая. Коленете ѝ започваха да се подкосяват под топлината на дланите му и когато я вдигна, инстинктивно обви ръце около врата му и прилепи тяло към него.

Аби се взираше захласнато в лицето му. Въпреки острите му черти Маккрий изведнъж ѝ се стори невероятно красив.

Погледът му обхождаше тялото ѝ. Когато обърна глава да я погледне в лицето, Аби съзря желанието, което тъмнееше в очите му. Тя също го искаше. Той бавно я сложи да стъпи на пода и ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ.

— Сега е твой ред — гласът му бе нисък и дрезгав. — Това е частта, предназначена да достави удоволствие на мен.

В първия миг Аби не схвана смисъла на думите му, после разбра, че се очаква тя да го разсъблече. В момента желанието ѝ беше толкова силно, че ѝ се искаше да възроптае против забавянето. Ала нямаше да е честно.

Обзета от нетърпение, тя направо късаше копчетата на ризата. Но когато я разтвори, бе завладяна от потребността да го докосне, да се притисне към тялото му. Откри, че е много вълнуващо и възбуждащо да, го изучава с ръце, да го изследва с устни и да поема леко соления вкус на кожата му.

Докато смъкваше ризата му, започна да оценява чувствената радост да го разголва малко по малко, да усеща под пръстите си мускулите му. От леките тръпки, които го разтърсваха, докато откопчаваше колана и сваляше ципа на дънките му, разбра, че и на него му е приятно.

Най-сетне настъпи моментът, когато той остана само по боксерки. Тя пъхна бавно пръсти под ластика, дръпна ги надолу и усети треперенето на ръцете си, както и неговата ерекция.

Наведе се и продължи да тегли боксерките надолу, докато той не пристъпи от крак на крак, за да се освободи от тях. Тогава се изправи и леко прокара пръсти по долната страна на пениса му. Усмихна се, когато той конвулсивно подскочи в ръката ѝ, а недоизречената ругатня на Маккрий бе заглушена от свистящия му дъх.

Той сграбчи ръката ѝ и изръмжа:

— Кой те е научил на това?

— Ти — прошепна тя. — Току-що.

Питаше се дали той изобщо си дава сметка на колко много неща я беше научил. До този момент Аби не беше и подозирала, че от изследването на мъжкото тяло може да се извлече толкова огромно удоволствие, че то носи не по-малка наслада от целувките и милувките.

Маккрий я положи на тясното легло и легна до нея. Тя се обърна нетърпеливо:

— Люби ме, Маккрий — той не се поддаде на настойчивите ѝ ръце и жадните устни, а започна да целува, да гали и да милва тялото ѝ и да увеличава разпъващото я напрежение, докато желанието ѝ не стана неудържимо.

Най-сетне, когато ѝ се струваше, че няма да издържи нито миг повече, той се премести и проникна в нея гладко като нож в ножница. Тя се понесе във вихъра на страстта, който разтърсваше тялото ѝ и слизаше все по-надолу и по-надолу, докато прекрасната експлозия не я запрати във висините и за няколко шеметни секунди я пренесе в чисто физическия свят на чувствеността.

После всичко свърши. Тя лежеше в прегръдките му. След наученото, за Маккрий през последния час не бе изненадана, че той продължава да я притиска към себе си, вместо да се претърколи встрани и да запали цигара или да стане от леглото и да се облече. Тази интимност след акта също бе неразделна част от любенето. Аби доволно потърка буза в гърдите му и въздъхна.

— Знаеш ли, че си почти свършена, Аби?

— Аз пък мислех, че съм свършена — пошегува се усмихнато тя.

— Може би, ако беше малко по-висока.

„Като Рейчъл“ — помисли си тя и моментално ѝ се доця изобщо да не си бе спомняла това име. Цялото ѝ удоволствие се изпари, като че ли изобщо не бе съществувало. Омиротворението я напусна и тя се размърда неспокойно.

— Какво има?

Тя се престори, че гледа към спуснатите пердета на прозореца.

— Станало е по-късно, отколкото предполагах. По-добре да тръгвам — откъсна се от топлината на прегръдката му, скочи от леглото и посегна към пръснатите си из стаята дрехи.

— Няма къде да бързаш, нали?

— Мама не знае къде съм. Не искам да се безпокои — облече си брича и приседна на ръба на леглото, за да обуе ботушите си.

Маккрий се надигна.

— Ако знаеше, сигурно щеше да се безпокои повече.

— Сигурно — Аби му се усмихна.

Той приглади косата ѝ.

— Пак ще кажа, че имаш най-сините очи на света.

„Както и Рейчъл! По дяволите!“ — изруга наум Аби, защо си бе спомнила тъкмо сега за нея? Като се мъчеше да изхвърли от главата си нежеланите мисли, тя се наведе и го целуна. Очакваше той да каже нещо, да спомене, че иска да се видят отново. Но Маккрий мълчеше.

След няколко минути тя си тръгна от караваната, без да знае дали ще го види отново.

14.

Още една бала сено щеше да стигне. Аби спря да събере сили и изтри потта от челото си. Крайниците ѝ трепереха от умора, но колкото и да я боляха мускулите, конете трябваше да бъдат нахранени.

Тя преви гръб, пъкна пръсти под канапа и се опита да хвърли тежката бала върху платформата на ремаркетото, но я блъсна в ръба и бързо я притисна с тялото си, за да не падне. После се напрегна и се помъчи да я избути горе, но почти веднага се подпря на платформата, твърде изтощена, за да стои на краката си или да заплаче. Вече не се чувстваше дори като човешко същество, а по-скоро като болезнена стиска сено, която не се разпада само защото е слепена от пот.

— Защо не ме почака да ти помогна за тези бали? — щом чу строгия глас на Бен, Аби набързо се стегна и се изправи. — Какво си мислиш? Че си супержена ли?

Тя не бе в настроение да слуша лекции от някакъв досаден старец и се обърна да му се сопне. Но само един поглед към умореното му бледо лице беше достатъчен, за да ѝ напомни, че убийствените последни шест дни не бяха пощадили и него. И двамата бяха изтощени от психическото и физическото напрежение да се грижат за конете буквално от зори до мрак. Дори при това положение се наложи да се откажат от някои дейности, като например тренирането на едногодишните и двегодишните и почистването на празните боксове в конюшните.

— Опитвах се да спестя време — излъга Аби, за да не нарани гордостта му, като му каже, че е твърде стар за такава тежка работа. — Как е жребчето на Амира?

Проблемите просто ги засипваха. Едно от жребчетата се бе разболяло от тежка диария, сравнително често явление, когато майката навлиза отново в размножителен период. Веднага бяха изолирали и кобилата, и малкото, за да избегнат риска от заразяване на останалите.

— Не е добре.

Не беше нужно да казва нищо повече. Аби знаеше колко тежко е състоянието му. Малките кончета нямаха достатъчно съпротивителни сили. Ако загубените течности не бъдеха възстановени, настъпваше обезводняване, което можеше да ги убие или да ги изтощи дотолкова, че да се разболеят от нещо друго.

Аби погледна към къщата.

— Може би трябва да се обадим на доктор Камбъл.

— Ще видим.

Тя се приготви да възрази, но си замълча, подчинявайки се на неговата преценка. След като Бен не намираше състоянието на жребчето за толкова критично, че да налага повикването на ветеринаря, нямаше смисъл да спори с него. Той имаше много по-голям опит от нея. И без това сигурно им се бяха събрали сума неплатени сметки от пролетните ожребвания и заплождания.

Ако се съдеше по телефонната канонада през последните няколко дни, май дължаха пари на всеки човек в окръга. Аби въздъхна унило. Нищо не можеше да се направи, докато наследството не бъдеше уредено, така че нямаше никакъв смисъл да си блъска главата, когато имаше да храни толкова много коне до мръкване.

За да съкратят времето за хранене, те бяха изкарвали повечето коне на пасищата и им слагаха сено и зоб в общи хранилки. Това означаваше, че някои от тях ще бъдат избутвани от по-силните и лишавани от храна, но нямаха друг избор.

— Най-добре да се захващаме за работа — тя се обърна и сложи ръце на дървената платформа, готвейки се да скочи на нея, но просто не бе в състояние да направи това усилие. — Ще ми помогнеш ли, Бен? Не мога да се кача — не се и опита, а стъпи на сключените му длани и го остави да я повдигне. Когато Бен тръгна към трактора, прикачен към платформата, Аби го спря. — Искан да те попитам дали утре ще докарат онзи овес. Не ни е останал много.

— Настояваха първо да говорят с майка ти за неплатените доставки.

— Вярно, ти ми каза — тя се смръщи, ядосана на себе си, задето беше забравила. — Щях да им се обаждам този следобед. Щом свършим тук, ще телефонирам на господин Хардман в дома му.

И си обеща този път да не забравя. Облегна се на балата, твърде доволна, че има къде да подпре гърба си. Тракторът потегли и я

раздруса, но тя не помръдна: пазеше енергията си за момента, когато ще трябва да скочи и да изтича да отвори портата към пасището.

Не си спомняше някога да е била така уморена. Цялото тяло я болеше. Единственото нещо, което я държеше на крака, бе убеждението, че това положение няма да трае дълго. Прехвърлянето на наследството щеше да приключи. В края на тунела проблясваше светлина. Но защо имаше чувството, че е от влак?

Аби долови бръмченето на пикап. Сърцето ѝ подскочи леко от радостното предчувствие, че може да е Маккрий. След онази вечер не го бе виждала, нито чувала. Може би... Тя се надигна и се помъчи да преглътне горчивото разочарование, когато разпозна ръждивата стара камионетка на Доуби Хикс. Той отби пред вратата за пасището и спря, препречвайки пътя им. Аби знаеше много добре защо е дошъл.

Когато тракторът спря, скочи от платформата и заобиколи да пресрещне Доуби, който тъкмо слизаше от колата.

— Ако си дошъл за парите, които ти дължим, още не можем да ти ги платим. Още нищо не е уредено. Ето го проклетото ти безценно сено — махна тя към балите зад гърба си. — Хайде, вземай си го!

На лицето на Доуби се появи изненада, той свали смачканата си сламена каубойска шапка и я долепи до гърдите си:

— Не съм дошъл за това, Аби, не искам сеното. То ти трябва за конете. Твое е. Просто наминах да ти помогна. Знам, че още нямаш никакви права и...

— Доуби, аз... Извинявай — ужасно засрамена, тя прокара ръка по лицето си. Не разбираше защо се бе нахвърлила така върху него. — Това, което казах, е непростимо.

— Уморена си. Тази работа не е за теб. Балите са тежки дори за мъж — той размаха шапката си към ремаркетото. — Какво остава за малко момиче като теб.

— По-силна съм, отколкото изглеждам — възрази тя.

— Знам, но въпреки това тази работа не е за теб.

— Оценяваме предложението ти, Доуби. Благодаря.

— Нали съседите са за това — той повдигна рамене. — Да ми беше казала, че няма кой да ти помогне, щях да дойда по-рано.

— Ще останеш за вечеря.

— Това не е необходимо.

— Настоявам — не искаше той или който и да било друг да си мисли, че нямат какво да ядат. Затрудненията им бяха временни. — Ще кажа на мама да сложи още една чиния на масата — и ще проведе разговора, който беше забравила.

Когато Аби тръгна към къщата, Доуби се качи в пикапа и освободи вратата. Тя се заслуша в звука на мотора му. Чудеше се как е могла да обърка кашлящия му рев с шума от колата на Маккрий. Вероятно просто ѝ се е искало да е той, макар че още когато излезе от караваната му онази вечер, ѝ беше ясно, че той вероятно няма да дойде повече. И защо да идва? В края на краищата тя не бе поставяла подобно условие, за да легне с него.

Маккрий беше самостоятелен сондьор, хазартен тип, човек, който едва ли бе склонен към трайни връзки. Един ден беше тук, а на следващия вече го нямаше. Не бе загубила нищо, което не бе очаквала да загуби, така че защо все още мислеше за него? Но отговорът на този въпрос бе лесен. С него се бе почувствала жива и пълноценна. Подобно нещо не се забравяше току-така.

Влезе в къщата през задната врата и отиде в кухнята. Майка ѝ се обърна към нея с леко изплашено изражение и закри с ръка телефонната слушалка, която държеше.

— Аби, толкова се радвам, че си тук — занарежда забързано. — На телефона е господин Фишър. Обажда се от Охайо или Айова, не помня точно. Става дума за някакви коне, които продал на баща ти миналата година, но, както твърди, изобщо не му били платени. Аби, не знам какво да му кажа. Говори с него — и ѝ подаде слушалката.

— Просто му дай номера на Лейн Канфийлд и му кажи да се обади на него. Лейн знае повече от нас — уморено отвърна тя.

— Не мога. Ти му го кажи, Аби.

Като потисна раздразнението си от неспособността на майка си да се справи с нещо толкова просто, Аби взе слушалката, но не чу почти нищо от историята, която разказваше човекът отсреща. Отговори му, както на всички, които ги търсеха напоследък: да се обърне към изпълнителя на завещанието, който урежда прехвърлянето на собствеността. След това затвори и остана да стои с лице към стената, изчерпана психически, физически ѝ емоционално.

— Толкова се разстройвам, когато се обаждат така, Аби — оплака се майка ѝ. — Изобщо не знам какво да им отговарям.

— Казах ти да оставиш телефона отворен — рече тя уморено. Защо трябваше да се занимава с всичко сама?

— Ами ако приятелите ни потърсят и не успеят да се свържат с нас?

Кои приятели? Аби се питаше дали майка ѝ бе забелязала колко малко хора ги бяха търсили, откакто се бе разчуло за финансовите им проблеми. Въпреки че трябваше да се очаква, това все пак я измъчваше. В края на краищата не бяха разорени, затрудненията им бяха само временни.

Тя взе телефона и набра домашния номер на собственика на местната компания за фуражи и зърно. Щом се представи като Лосън, без затруднения го убеди да изпрати още един товар овес въпреки неплатените сметки. Остави слушалката с въздишка на облекчение: името Лосън все още имаше някаква тежест.

— Докато не съм забравила, мамо... — Аби се обърна и видя майка си да стои пред умивалника и да бели картофи — гледка, с която все не можеше да свикне. Преди Бабс влизаше в кухнята само за да наглежда приготвянето на храната, да пипне тук и да промени нещо там, но никога за да готви. Сега нямаша готвачи. Останал бе само Джаксън, а готвенето и чистенето бяха двете неща, които той вършеше най-неохотно, тъй като ги смяташе под достойнството си, и майка ѝ бе принудена сама да се занимава с тях. — Ще имаме гост. Доуби Хикс дойде да ни помогне за конете и го поканих да вечеря с нас.

— В такъв случай по-добре да обеля още картофи и да приготвя броколи... със сос от сирене.

Аби я остави да мисли какво да направи, та храната да стигне за четирима, и се върна при конюшните. Тъй като Доуби помагаше на Бен в разпределянето на сеното, тя се зае да почисти някои от боксовете.

Всички врати и прозорци в конюшната бяха отворени, за да се проветрява. Тя спря да избърше потта от лицето си, после сложи вилата на количката и хвана ръчките да я избута в съседната преграда.

— Дай да свърша това вместо теб, Аби — приближи се зад гърба ѝ Доуби.

— И аз мога — щом я балансираше и подкараше, количката на практика вървеше сама. Въпросът беше веднъж да тръгне. Тя се напрегна и я тласна с всички сили. Колелото помръдна с няколко

сантиметра, а после Доуби Хикс сграбчи ръчките и избута Аби встрани.

— Твърде тежка е за теб — той с лекота я изтика в следващата преграда.

— Как мислиш, че е дошла дотук, Доуби? — промърмори тя, но всъщност нямаше нищо против да му я отстъпи. Количката наистина бе тежка, а тя бе уморена. Прогони разсеяно мухата, която бръмчеше под носа ѝ, и посегна да вземе вилата. Не смееше да спре и да си почине. Ако го стореше, после нямаше да има сили да помръдне тялото си, нито количката.

— Ще взема още една вила и ще ти помогна. Ще почистим за нула време тези боксове.

— Благодаря, но Бен се надяваше, когато свършиш със сеното, да му помогнеш в конюшната на жребците. Младият е изкъртил няколко дъски от преградата, а Бен каза, че има и други, които трябва да се укрепят — с удоволствие би се сменила с него и би го оставила да почисти тук. За съжаление не я биваше много в дърводелството. Знаеше, че е по-вероятно да размаже палеца си, отколкото да забие пирон.

— Ще ида да ги оправя и ще се върна да ти помогна.

— Благодаря — тя се усмихна разсеяно и загреба купчина тор от покрития със слама под, после вдигна вилата да го изсипе в количката.

Дори не чу кога Доуби излезе от бокса. В помещението звучеше весела кънтри мелодия. Радиото в конюшните непрекъснато беше настроено на музикална радиостанция, за да успокоява конете. Но Аби отдавна беше престанала да го чува, да мисли, да чувства и да усеща миризмата. Просто загребваше, вдигаше и изсипваше като робот.

Докато обръщаше вилата и ръсеше в количката слама, зърна някакъв мъж, който се беше облегал на вратата. Загреба поредната купчина и чак тогава осъзна, че това е Маккрий. Бавно се обърна, за да се увери, че не ѝ се привижда.

— Здравсти, Аби — дълбокият, му глас беше като милувка.

— Маккрий — каза объркано тя. Сърцето и препускаше като галопиращ кон. Чувстваше, че цялата трепери, а това никак не ѝ се нравеше. Не беше хубаво да желае някого толкова силно. Така ставаше прекалено уязвима. Хвана по-здраво вилата и отново се наведе да продължи работата, но позабави ритъма.

Маккрый я наблюдаваше вече от доста време, гъвкавото ѝ тяло го вълнуваше. Спомняше си как бе изглеждало то без дрехи, как го беше приело и изцедило. Цяла седмица бе усещал присъствието на Аби в караваната. Накъдето и да погледнеш, виждаше нея: на дивана, до вратата, пред умивалника и най-вече в леглото. При всяко звънване на телефона и шум от кола очакваше, че е тя.

— Стана седмица, откакто не съм те виждал — каза той.

Тя хвърли поглед към него.

— Знаеше къде да ме намериш.

На Маккрый му се искаше да отиде при нея и да изчисти сламките от тъмната ѝ коса, но знаеше, че няма да спре дотам.

— Най-сетне ми стана ясно, че няма да ме потърсиш.

— Ти беше на ход. Ако не ме потърсеше повече, нямаше да имам претенции към теб, Маккрый.

„Твърде много гордост“ — каза си той. Ала ѝ се възхищаваше. Аби беше различна от другите жени, които беше познавал. Вярно, че той беше на ход, но досега не му бе позволявано да поема инициативата. Жените винаги нагласяваха нещата така, че да се сблъскат „случайно“ с него, намираха претекст да му се обадят или да дойдат. Аби имаше готов претекст, можеше да го потърси, за да му съобщи още имена. Но не го стори. И ето го тук.

— Нямах никакво намерение да се срещам отново с теб — така си бе казал, когато тя си бе тръгнала онази вечер. Бе я позабавлявал, но всичко бе свършило. Колко пъти си го беше повтарял през тази седмица? Всеки път, когато си спомняше за нея, а това се случваше твърде често.

— Е, защо си дошъл? — тя спря, стиснала вилата с двете ръце, после се изсмя. — Вярно. Забравих. Искаше да ти дам имена.

— Да, исках — не му харесваше да говори на гърба ѝ, трябваше му цялото ѝ внимание. Маккрый се отдели от рамката на вратата и бързо прекоси разстоянието помежду им. Стресната, Аби не се възпротиви, когато той взе вилата от ръцете ѝ и я захвърли на пода. Той хвана здраво раменете ѝ и я обърна към себе си. Всичко у него сякаш замря, когато видя блестящата ѝ от пот кожа, разтворените ѝ устни и бездънната синева на очите ѝ. — Но не за това съм дошъл и ти го знаеш много добре, по дяволите.

— Така ли? — думите прозвучаха като въздишка, а изражението ѝ стана нежно и топло.

Той се ядосваше на себе си. Сега не беше моментът да се забърква с жена. Не можеше да си позволи да раздвоява вниманието си с любовни истории. Трябваше да ръководи сондърската си компания, да си осигури лиценза за онзи участък и да намери средства, за да пробие кладенец на него, както и да внедри най-сетне своята компютризирана тестова система, така че не разполагаше с време за подобни неща. По дяволите, работата му беше такава, че никога не се задържаше дълго на едно място. И нямаше никаква възможност да се установи някъде и да ръководи бизнеса си зад бюрото. Разбрал бе от собствен опит, че разстоянието винаги унищожавя всяка връзка. Но просто не можеше да не мисли за Аби. А тя искаше нещо повече от една вечер, независимо дали бе готов да го признае или не.

— Не се прави на ударена, Аби. Знаела си, че ще дойда.

— Знаех... че ако изобщо си изпитал нещо, ще дойдеш.

Той бе смаян от нейната откровеност. Беше очаквал да отрече, а не да признае своята тактика. Но нима Аби не го бе изненадвала винаги? Почувства ръцете ѝ и самоконтролът му се изпари. Повдигна я и покри устните ѝ със своите, започна да вкусва, да пие и да поглъща нежността им, тласкан от не zasiщаното цяла седмица желание.

Ала целувката не го удовлетворяваше. Откъсна се от нея. Потри буза в косата ѝ, нещо го бодна и той нетърпеливо измъкна сламка от разрошените ѝ коси.

Аби склучи ръце около него, притисна глава към гърдите му.

— В ужасен вид съм — каза.

— Странно, на пипане ми изглеждаш съвсем наред — той прокара ръце по тялото ѝ и си спомни какво бе усещането, когато то бе плътно долепено до неговото. Притисна я към себе си, опитвайки се да облекчи болката в слабините.

Тя изстена тихо.

— О, Маккрий, и аз те желая — размърда се в ръцете му и се изви да се притисне още по-силно в него.

Това му беше достатъчно. Без да се съобразява нито с времето, нито с мястото, той развърза предниците на блузата, за да докосне горещата ѝ плът. Аби откъсна устните си от неговите и промърмори

„Не тук“, но той не обърна внимание на слабия ѝ протест и впи устни в шията ѝ. Тя се възпротиви, отблъсна го.

— Не — каза.

Чу се сърдит мъжки глас:

— Свали ръцете си от нея!

Предупреждението не направи никакво впечатление на Маккрий, но някой сграбчи ръката му и го завъртя. За миг зърна нападателя си, който се готвеше да забие юмрук в лицето му. Инстинктът му го накара да се отдръпне и ударът се плъзна по челюстта му.

Мъжът с пясъчноруса коса и смачкана сламена каубойска шапка замахна отново и изкрещя:

— Бягай, Аби!

Маккрий парира удара, като вдигна ръка и бързо удари мъжа в корема, но главата му отскочи назад, тъй като третият юмрук попадна в целта. Това обаче не го спря, само накара сърцето му да затупти по-бързо и засили притока от адреналин в кръвта му. Замъгленото му зрение възприемаше единствено противника. Отново го удари в корема и продължи с ляво кроше в челюстта и дясно в главата, което запрати мъжа в стената и шапката му отхвъркна. Краката му се подгънаха и зашеметен от удара, той се свлече на земята.

Маккрий тръгна към него. Участвал бе в твърде много схватки, за да спре, когато противникът падне. Това бе моментът да го довърши, за да е сигурен, че той няма да стане отново. Внезапно на пътя му се изпречи Аби.

— Престани, Маккрий! — сърдито извика тя. — Не виждаш ли, че го преби? — той спря и си пое дъх, едва сега започваше да диша нормално и да идва на себе си. Аби се обърна към другия и клекна до него. — Доуби, добре ли си?

— Да — но ако се съдеше по гласа му, не беше много сигурен в това. Маккрий понечи да се усмихне доволно, ала изстена, за пръв път усетил, че устната му отвътре е цепната. Ръцете също го боляха, кокалчетата му бяха ожулени.

Дразнеше го начинът, по който Аби се суетеше около онзи тип.

— Кой, по дяволите, е този? — притисна пръсти към цепнатата си устна, опипа раната с език и почувства вкус на кръв.

Непознатият го погледна така, сякаш едва сега осъзнаваше, че той още е тук. Направи движение към него, но Аби го бутна назад.

— Всичко е наред, Доуби. Той е... приятел — Доуби се отпусна, но Маккрий забеляза, че изражението му остана враждебно. И стана още по-враждебно, когато се изправи.

— Запознай се с Маккрий Уайлдър. Маккрий, това е Доуби Хикс, нашият съсед. Той идва да ни помага за конете — каза Аби.

— Хикс — повтори Маккрий и кимна, а мъжът промърмори нещо в отговор, но също не подаде ръка.

Маккрий забеляза погледа, който Хикс хвърли на Аби. И слепец би видял, че е луд по нея. А може би това бе очевидно само за него, защото разпознаваше симптомите? Тъкмо мислеше, че Хикс ще си тръгне и двамата с Аби ще останат отново сами, когато на вратата се появи старецът. Проницателните му очи за миг прецениха ситуацията, въпреки че стоическото му изражение, изобщо не се промени.

— Майка ти каза, че трябва вече да се измием и да се приготвим за вечеря — съобщи той на Аби.

— Благодаря, Бен — тя се обърна към Маккрий: — Ще се присъединиш към нас, нали?

Сега беше моментът да се измъкне, да си тръгне, преди да се забъркал още повече с нея. Здравият разум му подсказваше да изчезва, ала се чу да приема поканата.

По целия път до къщата с Аби и двамата ѝ помощници Маккрий се проклинаше, че е такъв глупак.

Щом влязоха, Аби го остави в дневната и цели петнайсет минути беше принуден да слуша празните приказки на Бабс Лосън и да избягва борбата за надмощие, която Хикс упорито се опитваше да подхване.

Вече беше готов да се извини и да си тръгне, когато тя се зададе тържествено по стълбището. Кожата ѝ светеше, влажната ѝ коса беше прибрана назад и сплетена на плитка, а къдриците по слепоочията и тила ѝ омекотяваха строгостта на прическата. Преоблякла се беше в проста памучна рокля с весел зелен цвят и бели копчета на предницата с остро деколте. Тя мина покрай него и остави след себе си чистия аромат на сапун и някакъв парфюм. Маккрий не можеше да откъсне очи от нея, от гърдите ѝ, опънали плата на плътно прилягащата рокля.

Остана. Тя седна до него на масата в трапезарията, столовете им бяха близо един до друг, бедрата им се докосваха. Това несъмнено бе

най-дългата вечеря, която му се беше налагало да изтърпи, при това се стараяше да взема участие в разговора.

— Не, благодаря — Маккрий отказа втората чаша кафе, която Бабс Лосън се опитваше да му налее, и бутна стола си назад. — Вечерята беше хубава, твърде хубава. Честно казано, след толкова ядене ще трябва да се поразтъпча. Ще ми направиш ли компания, Аби?

— Благодаря за поканата — младата жена пъкна ръката си в неговата, стисна я леко. Маккрий се насочи към задната врата, но тя спря до стола на Бен.

— Ще видим как е жребчето.

Бен кимна, а после, когато вратата се затвори зад тях, забеляза съкрушеното изражение на Доуби. Харесваше съседа. Той бе честен, трудолюбив, богобоязлив човек. Ала нямаше нужната воля, за да се справи с енергична и упорита жена като Аби. Беше добър, но му липсваше твърдост. Тя би му се качила на главата.

А колкото до Маккрий Уайлдър, Бен още не беше наясно. Виждал го бе само няколко пъти, но бе доловил у него някакво вътрешно безпокойство. Явно го занимаваха други неща. Аби имаше нужда от силен, надежден мъж, за да стане отново нежна и доверлива. Маккрий Уайлдър бе силен, но Бен се питаше колко ли време ще се задържи по тези места.

— Мисля и аз да изляза малко на въздух — Доуби Хикс се изправи рязко и тръгна към вратата. Грабна шапката си от закачалката, после спря. — Вечерята беше прекрасна, госпожо Лосън. Благодаря.

— Винаги си добре дошъл, Доуби.

Бен се опасяваше, че той може би ще се опита да увеличи колекцията си от синини и на свой ред стана от масата.

— Ще дойда с теб, Доуби.

Последва го на верандата и застана до него в горния край на стълбището. Слънцето беше залязло и всичко наоколо бе посребрено от лунната светлина, включително двойката, която вървеше през поляната. Доуби гледаше след тях и нервно потупваше шапката в крака си.

— Може би не е моя работа да го казвам, но той не ми харесва, Бен — сложи шапката на главата си и я нахлупи до веждите.

Бен се чудеше дали Доуби бе забелязал, че двамата са се запътили към сградата с канцелариите, а не към конюшната на

кобилите, където беше болното жребче.

— Тя не е дете.

— Да, сигурно си прав — Доуби пое надолу по стъпалата. — По-добре да си тръгвам. Ще се видим утре сутринта.

— Лека нощ, Доуби — Бен остана на терасата.

Когато влязоха в тъмната сграда, Маккрий направи опит да притегли Аби в прегръдките си, но тя му се изплъзна и хвана ръката му да го дръпне по-навътре в сенките. Той неохотно я последва.

— Къде отиваме?

— Тук — щракна брава, отвори се врата и го лъхна миризма на кожа. — Това е кабинетът на баща ми — Аби го въведе вътре, после, пусна ръката му. Той едва различаваше неясните по-тъмни силуети на мебелите. — Чакай тук.

Чу стъпките ѝ, когато тя уверено продължи нататък. Последва щракване и меката светлина на малка настолна лампа със зелен абажур заля стаята. Маккрий набързо огледа бюрото и стола, покритата със снимки и трофеи ламперия на стените и кожения диван, чиито възглавници сякаш чакаха само тях. Хвърли поглед към Аби, която стоеше между него и светлината на лампата, а после насочи вниманието си към лентите и купите на стената.

— Това се казва колекция.

— Да — погледна ги бегло тя. — Повечето са спечелени от мен.

— Трябва да си страхотна ездачка.

— В ездата мога да се меря с най-добрите — усмивката придаде съвсем различен смисъл на думите ѝ.

— И аз го установих.

— Вратата се заключва — каза тя.

Маккрий затвори вратата зад себе си и превъртя секретната брава. Този път нямаше да бъдат грубо прекъснати от съседа или от някой друг. Когато се обърна, тя все още стоеше пред бюрото. Отиде при нея, постоя за момент неподвижно, а после прокара ръце, за да обхване лицето ѝ. Наведе се, целуна я и усети учестените удари на сърцето ѝ. Спря да си поеме въздух и потръпна. Аби се взираше в очите му и погледът ѝ сякаш проникваше направо в душата му.

— Имаш най-сините очи на света — затвори ги, като целуна ъгълчетата им, и плъзна ръце по раменете, милвайки вдлъбнатините над ключиците. Почувства повдигането и спускането на гърдите ѝ,

сведе поглед и го прикова в загатнатата цепка зад първото бяло копче. А после пръстите му изведнъж се озоваха върху него.

— Не — тя го спря, преди да е успял да го разкопчее, и отстъпи назад. — Аз ще го направя.

Маккрий понечи да протестира, но докато я наблюдаваше, установи, че тя е без сутиен. Господи, та тя не носеше нищо отдолу! Роклята се свлече на пода и Аби остана гола, окъпана в меката светлина на лампата.

Той изруга, а тя се засмя. Сграбчи я в прегръдките си. След това всичко потъна в забравата на дивата страст: неговото събличане, оплитането на телата им на кожения диван, целувките и докосванията, ритмичното люлеене и кулминацията.

Останаха да лежат настрани, сгушени един в друг като лъжици: тесният диван не им позволяваше да се изпънат. Той почувства, че ръката, която бе подложил под главата ѝ, изтръпва, ала не се помръдна. По дяволите, нямаше никакво желание да се отдели от нея.

Намръщи се и разсеяно се загледа в разрошените ѝ коси, в измъкналите се от плитката тъмни кичури. Опитваше се да анализира чувствата си и да разбере защо с нея всичко изглежда различно. Вярно, че Аби се стараеше да му угоди, но и други се бяха опитвали, и то доста успешно. Какво толкова намираше у нея тогава, какво бе онова нещо, което другите жени не му даваха или не притежаваха? Може би начинът, по който го любеше, не само с тялото си? Тя влагаше цялата си страст. Даваше му всичко, всяка частица от себе си. Но точно сега в живота му нямаше място за съпруга и семейство.

Женитба. Господи, наистина ли мислеше за брак с нея? Усети, че Аби търка буза в рамото му като мъркаща котка.

— След погребението на татко дойдох тук да размисля. Дотогава не подозирах, че той има и друга дъщеря. През цялото време вярвах, че съм единствената. Трудно ми беше да го приема. И още ми е трудно — каза замислено тя. — Тя е била неговата любимка.

— Откъде знаеш?

— Знам — отвърна тя. — Ти я видя, Маккрий... видя Рейчъл. Знаеш колко много приличам на нея — той обърна внимание на начина, по който го каза: „аз приличам на нея“, а не „тя прилича на мен“. — Всеки път, когато ме е поглеждал, татко е виждал нея. А ти?

— Не — той беше забравил напълно за нейната полусестра, какво остава за приликата помежду им.

Аби се обърна да го погледне в лицето и хиляди иглички пронизаха ръката му. Той изстена, легна по гръб и я премести на гърдите си. Тя се повдигна на лакти и се взря в него, от изражението ѝ лъхаше топлота и любов. Маккрий се опита да остане равнодушен към него, както и към заоблената гръд, изпречена точно пред очите му.

— Радвам се, че се любихме тук, Маккрий — Аби се наведе и го целуна, устните ѝ бяха нежни, гърдите ѝ хладни. Той почувства, че отново се възбужда. — Сега, когато идвам тук, ще си спомням това. Ще си спомням колко хубаво беше — сложи глава на рамото му.

— Аби — искаше му се да продължават да се виждат. Но знаеше много добре, че ако трябва да избира между бизнеса си и нея, тя ще загуби. Не би пожертвал амбициите, мечтите, живота си заради нея. Тя щеше да дава, а той да взема. Може и да не беше честно, но така щеше да се получи. Ала все още не се налагаше да прави този избор. И може би никога нямаше да се наложи.

Тя се притисна по-силно в него.

— Знам, че е късно и утре трябва да ставам рано, но ми се иска да можехме да останем тук цяла нощ.

— Какво ще правиш през следващата седмица?

— Очаквам Лейн да се появи. Дано да е оправил бъркотията с татковото наследство — настроението ѝ се промени. Маккрий почувства безпокойството ѝ.

— Това ще е през деня. А вечер? Тогава свободна ли си?

— Не, аз съм трудно достъпна — тя седна и му се усмихна закачливо.

— Нима? И сега ли? — навикът ѝ да сменя светкавично темата го държеше нащрек. Аби го стимулираше не само физически, но и умствено.

— Да. И не го забравяй — тя вдигна панталона му от пода и му го хвърли.

15.

Лейн Канфийлд се появи в „Ривър Бенд“ едва в края на седмицата. И сега, когато седеше в дневната, Аби се чувстваше неспокойна. Не знаеше какво ще излезе от срещата с него. Чакането и несигурността ставаха непоносими за всички им.

Като слушаше как майка ѝ бърбори и се прави на домакиня, изпитваше желание да ѝ кресне да спре, ала не можеше. Цялата сутрин Бабс беше в такова прекрасно настроение, че Аби се ужасяваше от момента, когато то ще я напусне. Което неминуемо щеше да стане. Забелязала бе, че Лейн не докосва нито кафето, нито ореховата торта, които му бяха поднесени.

— Е, Лейн, за какво искаше да говориш с нас? — Бабс се усмихна и отпи от кафето си.

— За съжаление онова, което имам да ви кажа, не е приятно — поде той, като остави чашата и чинийката на масичката до дивана.

— За какво намекваш? — попита направо Аби. — Че имуществото на татко ще бъде блокирано от съдебен иск?

През цялото време бе очаквала Рейчъл да оспори завещанието и да поиска част от собствеността. И ето че опасенията ѝ се оправдаваха.

— Не. Не е това — той сякаш напълно изключваше подобна възможност.

— Какво тогава? — намръщи се Аби.

— Отне ми доста време, докато добия ясна представа за финансовото състояние на унаследяваните имоти. И се опасявам, че то е по-лошо, отколкото мислех първоначално.

— Какво имаш предвид? — Аби се подготви психически, наблюдаваше го внимателно.

— Сигурно знаете, че когато Дийн продаде компанията на баща си, получи значителна сума пари...

— Дванайсет милиона долара — припомни си Аби.

— От тях трябваше да бъдат платени данъците, таксите и разните други разноски, така че чистата сума беше по-малка. През

годините той многократно се е възползвал от този капитал. Макар да е ползвал заем за реконструкцията на „Ривър Бенд“, за новите конюшни и така нататък, самото отглеждане на конете и участията в изложби непрекъснато са гълтали пари. Адвокатската му кантора също е била на червено. Прибавете към всичко това няколкото недалновидни инвестиции и крайно високия жизнен стандарт и... — Лейн замълча, сякаш му бе трудно да изрече останалото.

— Искаш да кажеш, че не са останали никакви пари? — попита Аби, надявайки се да не е вярно.

— Искам да кажа, че са останали големи дългове. Вноските по ипотеката в банката отдавна са просрочени. Дължат се данъци за имотите. На практика липсват всякакви източници на приходи.

— Значи сме разорени? — сигурно не го бе разбрала правилно.

— Съжалявам. Но имотите ще трябва да бъдат продадени, за да бъдат удовлетворени претенциите към наследството.

— Какво трябва да се продаде? — Аби се ужасяваше от онова, което щеше да чуе, но трябваше да разбере какво е действителното състояние на нещата. — Конете? Част от земята? Нали нямаш предвид, че трябва да продадем и „Ривър Бенд“?

— Опасявам се, че е неизбежно.

— Не! — Аби не можеше да повярва. Хвърли отчаян поглед към майка си. Бабс беше станала бяла като платно. — Мамо... — не знаеше какво да й каже.

— Толкова ли е лошо положението, Лейн? — Бабс го гледаше тревожно.

— Да, Бабс, лошо е — изражението му беше мрачно и не смееше да я погледне. — Знаеш, че ще ви помагам с всичко, което е по силите ми.

— Знам — отвърна тя.

Но Аби още не можеше да повярва, че е истина. Не беше възможно нещата да са толкова трагични. Вторачи се в книжата, които Лейн извади от чантата си, свидетелства за дължими пари с имена, дати и цифри, но не виждаше нищо. Главата ѝ се въртеше, докато той говореше за ипотеки, просрочени заеми, неизплатени сметки, имуществени данъци, дължими плащания.

Всичките тези приказки за пасиви и дългове бяха последвани от изрази като „оценка на авоарите“, „опис на имуществото“ и

„разпродажба на собствеността“. Но след като се ориентира в търговския и финансов език, Аби проумя, че Лейн говори за продажбата на единствения дом, който е имала, на красивите им арабски коне, на малкото кътче от света, в което живееше. Всичко, което ѝ беше близко и познато, всичко, което беше обичала, трябваше да мине под чукчето на аукционера. „Ривър Бенд“, приютявал семейството ѝ поколения наред, трябваше да бъде продаден. Хладните му безстрастни думи се отнасяха за нейния живот. Нима Лейн не разбираше? Слушаше го, потресена и вцепенена, неспособна да мисли, а в главата ѝ напиреха безброй въпроси.

Какво ще стане с тях? Ами с Бен? Къде ще живеят? Какво ще правят? Къде ще намери работа? Каква работа? Откъде ще вземат пари за храна? Как ще пренесат всичките тези мебели, когато не знаят къде ще отидат? Как се бе стигнало до тази катастрофа? Как е могъл баща ѝ да им причини това? Как е могъл да причини това на майка ѝ?

Но Лейн не даваше отговори на тези въпроси. Продължаваше да говори и в речта му сега звучаха изрази като „евентуални наличности, останали след задоволяване претенциите на кредиторите“. Гласът му бе така спокоен и делови, че всичко това ѝ се струваше нереално. Сякаш не се случваше на тях.

— Не се тревожи за нищо, Бабс — казваше Лейн. — Аз ще се погрижа за всичко. След няколко дни ще дойде човек, който ще направи пълна инвентаризация и ще определи прилични цени. Обещавам ти, че ще получите най-добрите цени, които можем да предложим.

— Обещаваш. Как можеш да обещаваш каквото и да било? — сърдито го прекъсна Аби. Възмутена бе от опитите му да ги убеди, че всичко ще бъде наред. — Как можеш да седиш тук и да ни казваш, че няма защо да се тревожим? Нали твоята къща не се продава и твоят свят не се преобръща с главата надолу!

— Аби! — майка ѝ бе стъписана от избухването ѝ.

— Не ме интересува, мамо. На път сме да загубим всичко, а той ни разправя да не се разстройваме от това! Е, аз съм разстроена — не можеше да понася повече тези успокоителни дрънканици и хукна навън.

Горещи сълзи пареха очите ѝ, докато тичаше към конюшните. Знаеше само, че трябва да се махне и да размисли — сама, далеч от

всички и от всичко. Грабна юзда и се втурна към пасищата, преследвана от натрапчивите въпроси, изплашена до смърт от неизвестното и несигурно бъдеще. Положително имаше някакъв отговор, някакво решение, някакъв начин да се излезе от това положение и тя трябваше да го открие. Просто не беше възможно да загубят всичко. Това беше някаква грешка, ужасна грешка.

Дори в това състояние на душевен смут, тя надяна сръчно и пъргаво юздата на младата си сребристосива кобила и я изведе от корала. Преметна поводитите на извития ѝ врат, вкопчи се в гривата и се метна на гърба ѝ. Смушка я с пети и с дръпване на юздите я насочи към портата на голямото пасище отзад. Смътно ѝ се мярна Бен, който тичаше към нея и викаше:

— Аби, какво правиш? Къде си тръгнала с тази кобила? Върни се! Тя е твърде млада! — но нищо не стигаше до съзнанието ѝ. Това бяха само думи и нито една от тях не можеше да укроти неистовата потребност да избяга колкото може по-бързо и по-надалеч.

Успя някак да отвори портата, без дори да съзнава, че го прави. В един момент дървената врата преграждаше пътя ѝ, а в следващия вече нищо не я делеше от голямото пасище. Подкара кобилата в галоп, без да си дава сметка, че шиба сякаш изваяните от мрамор хълбоци с поводитите. Изненаданото животно подскочи и полетя като вятър.

Всичко се сливаше пред очите ѝ: подплашените коне, които бягаха от пътя им, неподвижните дървета, водата в рекичката, която се вливаш в Бразос. Не виждаше друго пред себе си, освен наострените уши на Бриз, не чувстваше друго, освен вятъра, който развяваше дългите ѝ коси, не чуваше друго, освен тропота на копитата. Препускаше все по-бързо и по-бързо.

Кобилата се препъна и изхвърли Аби напред. Тя се вкопчи в гладкия ѝ врат и докато се мъчеше да се задържи, усети влагата и осъзна какво върши. Дръпна юздите, успя да спре пълхтящото и възбудено животно и без да ги изпуска от ръцете си, бързо се смъкна на земята.

— Спокойно, момиче. Спокойно, Бриз. Няма нищо — занарежда тя ласкаво, но кобилата се дърпаше нервно от нея; тъмните ѝ ноздри бяха широко разтворени, хълбоците ѝ се повдигаха, тялото ѝ блестеше от влага.

Зад нея затрополиха копита. Аби се обърна и видя Бен, яхнал стария кон, който държаха в конюшните. Той слезе и тръгна към нея.

— Какво си мислиш, че правиш, Абигейл Лосън? — но погледът му беше насочен към младия арабски кон.

— Искаш да съсипеш кобилата ли? Тя е твърде млада за такава езда.

— Съжалявам, Бен — Аби го наблюдаваше със страх как опипва стройните крака на кобилата, като през цялото време ѝ говори тихо на полски, и щом се изправи, впери очи в строгото му лице.

— Бриз добре ли е?

— Сега се тревожиш — изръмжа възмутено той. — Защо не се разтревожи преди това?

— Съжалявам. Не мислех.

— Напротив, мислиш. Мислиш само за себе си. Винаги, когато си ядосана и огорчена, караш някой друг да страда. За теб това няма значение. Важното е ти да се почувстваш по-добре. Не заслужаваш кобила като тази.

— Може и да не заслужавам — гърлото ѝ се сви. — Но тя е моя. Моя е — Аби обви ръце около потръпващата шия на коня, неспособна да сдържа повече сълзите си. — Бриз е добре, нали, Бен? — обърна се да го погледне тя.

— Да. Не напипах нищо. Имаш късмет, че си толкова лека. Костите на двегодишните коне още растат. Знаеш това. Яздат се само по малко. С тях не може да се препуска из пасището.

— Знам.

— Ще я водиш до конюшните. Няма да я яздиш. И ще я изтриеш добре.

Поучаваше я, сякаш беше още четиринайсетгодишна и нямаше представа от тези неща, сякаш не знаеше как да се грижи за кон. Но гневът ѝ бързо угасна, тъй като трябваше да признае, че напълно си го беше заслужила.

Аби унило вдигна юздите и се обърна да поведе кобилата към конюшните. Но когато погледна конете, които познаваше от жребчета, рекичката, край която беше играла като дете, и дърветата, по които се беше катерила, я обзе мъчително чувство за загуба. Скоро щеше да се прости с всичко това, с всичко, което винаги бе обичала и смятала за

даденост. За да отиде — къде? Да прави — какво? Още не можеше да повярва, че е истина.

— Защо са тези сълзи, кажи ми — попита Бен.

— Трябва да продадем всичко. Татко е имал много дългове. Нямаме пари. Всичко трябва да се разпродаде, за да се плати на кредиторите.

— Наистина ли? — Бен се навъси.

Аби кимна.

— Лейн ни го каза, когато дойде. Разорени сме. Знаех, че има проблеми, но не съм допускала, не ми е минавало и през ум, че положението е толкова лошо — тя погледна Бен, възрастния човек, който беше преминал заедно с нея през всички предишни бури и ѝ бе вдъхвал сили. — Какво ще стане с нас? Какво ще стане с теб? Ти беше за мен като чичо. Какво ще правя без теб?

— Детето ми — той я прегърна. На Аби ѝ се искаше да си поплаче още, но някак си не вървеше. Този път Бен не можеше да я утеши. Нещата нямаше да се оправят. — Горката ти майка — каза той. — Колко ли е изплашена.

— Мама — дори не се бе сетила да помисли как ще подейства новината на майка ѝ. Самата тя беше твърде потресена. Смътно си даваше сметка, че сега тя е единствената опора на Бабс. Трябваше да се грижи не само за себе си, но и за нея. Не беше справедливо, но нима някой очакваше животът да е справедлив? — „Ривър Бенд“, конете, всичко трябва да бъде продадено. Всичко, освен Ривър Бриз. Тя е моя — Аби се обърна отново към коня.

— От нея ще излезе добра кобила за разплод и ще можеш да си развъдиш ново стадо.

— Недей, Бен. Сега не е време за глупави мечти. В момента трябва да мисля къде ще се подслоним и какво ще ядем. И за мама. Трябва да мисля за мама.

Бабс притисна пръсти към слепоочието си, после отпусна ръка и стана от стола. Искаше ѝ се да забрави всичко, което Лейн беше казал, да се престори, че положението не е така безнадеждно, както той го беше представил. Ала не можеше. Не и този път. Вече никой нямаше да ѝ се притече на помощ, нито Дийн, нито Ер Ди. Не ѝ бе останал друг, освен Аби.

Входната врата се отвори и Бабс се обърна към фоайето, разпознала стъпките ѝ. Но тя отмина дневната и се насочи към стълбището.

— Аби — извика след нея майка ѝ.

Младата жена се появи на вратата, уморена и разрошена от вятъра.

— Безпокоях се за теб. Беше така разстроена, когато излезе — и друг път бе виждала дъщеря си ядосана, но никога така обезумяла. — Искях да се уверя, че си добре.

— Добре съм, струва ми се. Просто трябваше да се поразходя сама и да подредя мислите си — Аби влезе в дневната, огледа се, сякаш за да запомни всяка подробност, и Бабс забеляза следите от сълзи и отчаянието в очите ѝ. Приличаше на изплашено момиченце, нейното момиченце. — Не мога да повярвам, че трябва да продадем „Ривър Бенд“. Това е нашият дом. Няма ли да е достатъчно, ако продадем конете и цялата земя, с изключение на малкото парче, на което е къщата?

— Лейн обясни, че къщата е ипотекирана за голяма сума — сърцето на Бабс преливаше от обич към дъщеря ѝ.

— Трябва да има начин да си я върнем. Това е нашият дом — зад гнева ѝ прозираше безпомощност. Тя горчиво въздъхна. — Как е могъл татко да ни причини това? Не разбирам. Наистина ли ни е мразил толкова много?

Бабс рязко пое въздух. Никога през всичките тези години не бе допускала, че и Аби се чувства пренебрегната. Как беше възможно да има дъщеря и да знае толкова малко за нейните чувства? Сега ѝ се искаше да ѝ протегне ръка и да я увери, че не е било точно така, ала не знаеше как.

— Аз повярвах на Лейн, когато каза, че ако баща ти беше жив, щеше да намери пари, за да плати всичките тези дългове. По свой начин той държеше на нас — не можеше да каже „обичаше“. Любовта, която Дийн бе изпитвал към нея, бе угаснала много отдавна. Той бе останал от чувство на дълг, на вина и вероятно от съжаление. Бабс никога не си бе задавала въпроса дали Дийн обича Аби. Просто бе приемала това за даденост. А може би той действително не я бе обичал, и то по нейна вина. След като не бе имал никакви чувства към нея, не беше изключено да е бил равнодушен и към детето, което му бе

родила. Но нямаше никакъв смисъл да рови в миналото. Сега трябваше да мисли за дъщеря си.

— Колкото до къщата, ти и без друго щеше отново да я напуснеш някой ден, Аби. Когато обикнеш друг мъж и пожелаеш да прекараш живота си с него. Ще се омъжиш и ще отидеш да живееш другаде... в свой собствен дом, както с Кристофър. Нямаше да останеш цял живот тук дори ако това не се бе случило.

— Но ти ще останеш. Ти обичаш тази къща. Пердетата, тапетите, мебелите — ти си избирала всичко. Това е твоят дом. Как можеш да го напуснеш?

— Нямам нищо против, наистина — каза го, за да успокои Аби, но в мига, в който думите излязоха от устата ѝ, разбра, че е истина. — След смъртта на Ер Ди тук се чувствах много самотна. Не мисля, че искам да живея непрекъснато със спомените си.

— Мамо, не говориш сериозно, нали?

— Напротив — Бабс бе не по-малко изненадана да открие това. — Къщата е стара, тук духа и не може да се затопли през зимата, нито да се охлади през лятото. Винаги е влажно и неуютно. Водопроводът е в окаяно състояние, а прозорците не могат да се отворят — толкова много неща не бяха наред в тази къща, че беше чудно как не го бе забелязвала досега.

— Но... къде ще отидем? Какво ще правим?

— Не знам — насили се да се усмихне и отново прибегна до фразата, която винаги ѝ бе служила за заклинание: — Всяко зло за добро. Всичко ще се оправи, ще видиш.

— Надявам се — но Аби не беше така уверена. Тя не бе наследила оптимизма на майка си. Не беше достатъчно само да щракнеш с пръсти, за да намериш работа и жилище. Трябваше сама да тръгне да търси... и в същото време да поддържа фермата, да приведе конете в търговски вид и да се готви за аукциона. Всичко трябваше да е безупречно, ако искаха да получат добри цени.

16.

Тишина посрещна Рейчъл, когато влезе в ресторанта за бифтеци. Тя спря и погледна морето от бели покривки и празни столове. От бара в съседство долитаха гласове и тя колебливо погледна натам.

Знаеше, че е подранила за вечерята с Лейн, ала не можеше да прецени колко време ще ѝ отнеме, докато намери ресторанта. Опитът ѝ показваше, че при липсата на строго определени зони в Хюстън ресторантите и търговските обекти често са разположени из малките жилищни райони.

Макар да не бе забелязала колата му отвън, Рейчъл реши да надникне в бара и да види дали Лейн не е там. И за малко да се блъсне в мъжа, който тъкмо излизаше. Той я хвана за раменете, за да я спре.

— Извинете, госпожице. Боя се, че не гледах къде вървя.

— Не, вината е моя — възрази тя с разтуптяно сърце. Отстъпи, за да се освободи от ръцете му, и хвърли бърз поглед към него. Той носеше черни дънки и широка бяла риза, разтворена на врата и набрана по шевовете на раменете. Каубойската шапка беше килната назад и откриваше къдравата му коса с цвят на канела. Млад и хубав, той ѝ направи път с елегантен жест и погледът му се плъзна по нефритенозелената ѝ жарсена рокля. Рейчъл мина притеснено покрай него и влезе в почти тъмното помещение, като избягваше светналите му от възхищение лешникови очи.

Край бара стояха двама мъже, а трети бе седнал на маса в дъното. При появата ѝ и тримата вдигнаха глави. Лейн не беше между тях. Почувствала изучаващите им погледи, Рейчъл се отказа от идеята да го почака там. Не ѝ се удаваше особено да парира нежеланите опити за сближаване, така че набързо се върна във фоайето.

Мъжът с каубойската шапка се показа от летящата врата, която водеше към кухнята на ресторанта, и щом я видя да стои пред входа на салона, отново се насочи към нея. Рейчъл предположи, че той работи тук, и когато я приближи, събра кураж и го попита:

— Извинете, но... може ли да седна на някоя маса?

Той веднага прецени ситуацията и каза:

— Ресторантът ще бъде отворен едва след десет минути. Но мисля, че шефът няма да възрази, ако седнете.

— Благодаря ви — тя се усмихна любезно, ала отново наведе очи, когато мина покрай него.

— Да ви донеса ли нещо за пиене? Студена бира? Чаша вино?

Рейчъл се поколеба, но реши, че след като сам ѝ предлага, няма да е нахално от нейна страна.

— Чаша бяло вино, ако обичате.

— Веднага идва — и без да бърза тръгна към бара.

Тя го проследи с поглед. Начинът, по който беше облечен, я навеждаше на мисълта, че може би той е барманът. Не бе видяла никого зад тезгяха — не че я интересуваше особено с какво си изкарва хляба. Абсолютно безразлично ѝ беше. Влезе в салона и избра маса до стената.

Едва бе седнала, когато мъжът с каубойската шапка се появи отново. Тя погледна чашата в ръката му и отвори чантата си да извади портмонето, удобен претекст, за да избегне погледа му.

— Колко ви дължа?

— От заведението е.

— Не мога да ви го позволя.

— По този начин шефът се извинява, задето не ви настани веднага. Той държи клиентите му да се чувстват добре — подаде ѝ чашата, като я държеше за столчето. Рейчъл нямаше как да я вземе, без да докосне ръката му. Посегна към нея и беглото съприкосновение с пръстите му я накара да се почувства неловко.

— Благодарете му от мое име, моля ви. Но наистина не беше нужно. Аз дойдох рано, преди отварянето на ресторанта — стисна чашата с двете ръце и прикова поглед в бледата, почти безцветна течност.

— Той искаше да е сигурен, че ще останете — мъжът продължаваше да стои до масата и да я гледа, а тя отпиваше нервно от виното и го чакаше да се махне. — Впрочем, името ми е Рос Тибс.

— Приятно ми е, господин Тибс.

— Не, не това имах предвид. Нали разбирате, аз ви казвам името си, после вие ми казвате своето. Хайде да опитаме още веднъж — той

се усмихна и на гладките му бузи се появиха две много симпатични трапчинки.

— Казвам се Рос Тибс.

— Рейчъл. Рейчъл Фар — отвърна тя, тъй като не знаеше какво друго да стори.

— Казах си, какви големи сини очи има това момиче.

— Ласкаете ме, господин Тибс — но комплиментът му я накара да се почувства още по-неудобно.

— Рос — рече той. — Обзалагам се, че ви казват Синееката.

— Не. Само обикновеното Рейчъл.

— Вие далеч не сте обикновена. Бих могъл да напиша песен за вас. Аз съм автор на текстове за песни и певец. Пея тук в края на седмицата, придавам на заведението малко атмосфера и класа. Разбира се, това ще продължи само до края на юли. След това агентът ми ме е вредил в „Джили“. Разбирате ли, много е вероятно Майки Джили да запише една от песните ми в новия си албум — каза го някак гордо и скромно, така че не прозвуча като перчене.

Сега Рейчъл си обясняваше защо умее да говори така непринудено и да казва точно, каквото мисли. Завиждаше му за тази освободеност в общуването с непознати и в същото време ѝ се искаше Лейн да дойде по-скоро. С него се чувстваше значително по-сигурна.

— Това е чудесно.

— Не започвам да пея преди осем часа, но винаги идвам рано, за да хапна нещо. Защо не ми направите компания? Ще ми бъде приятно, а и вие няма да се храните сама.

— Благодаря, но чакам един човек. Трябва да дойде всеки момент.

— Все така ми върви — Рос Тибс се усмихна обезсърчено. — Хубавите жени винаги имат среща с някой друг.

— Много сте любезен — искаше ѝ се той да престане да говори такива неща.

— Не съм любезен. По-скоро завиждам — възхитеният му поглед я смути още повече. — И слушайте, ако този тип е достатъчно глупав да не се появи, поканата остава. Нали?

— Ще дойде — заяви Рейчъл с повече убеденост, отколкото чувстваше.

Винаги съществуваше вероятност Лейн да бъде възпрепятстван от нещо. Той беше зает човек и можеха да възникнат стотици непредвидени обстоятелства, по-важни от вечерята с нея. Например да са го задържали във фермата и да не е успял да се измъкне. Това ѝ се бе случвало и преди с Дийн, безброй пъти. Той непрекъснато правеше планове да я посети, които се проваляха в последния момент. Искаше ѝ се да не си бяха определяли срещата тук, в ресторанта. Щеше да се почувства неловко, ако Лейн се обади и я отмени.

Тъкмо започваше да се притеснява, че той няма да дойде, когато го зърна да влиза.

— Ето го — каза тя на Рос Тибс, докато Лейн вървеше към масата. — Здравей — видя в очите му онова специално изражение, което я караше да се чувства така, сякаш е най-важният човек на света за него, изражение, запазено само за нея. То ѝ вдъхваше увереност, че каквото и да стори или да каже, той пак ще изпитва същото. — Боях се, че няма да успееш да дойдеш.

— Нищо не може да ме задържи далеч от теб — той я целуна леко по бузата и я облъкна със силния аромат на скъпия си одеколон. — Ако трябва, бих преместил планини, за да дойда.

— А аз бих се обзаложила, че никакви планини не могат да те спрат — тя се засмя, горда, че желанието му да е с нея е толкова силно. В края на краищата това бе Лейн Канфийлд.

— Надявам се, че не съм те накарал да чакаш дълго.

— Той вдигна поглед към Рос Тибс и очите му се присвиха.

— Не. Аз бях подранила — отвърна тя и тъй като не желаше Лейн да си помисли, че има нещо за криене, добави: — Лейн, запознай се с Рос Тибс. Той е певецът тук. Беше така любезен да ми прави компания, докато те чаках. Господин Тибс, това е Лейн Канфийлд.

— Господин Тибс, задължен съм ви — Лейн подаде ръка.

Рос я пое и го погледна изумено.

— Лейн Канфийлд. Самият Лейн Канфийлд?

— Същият — отвърна без смущение и без гордост той.

Рос тихо подсвири и стисна ръката му, видимо впечатлен.

— За мен е чест да се запозная с вас, сър. Всеки в Тексас знае кой сте.

— Съмнявам се — Лейн се усмихна учтиво, после се обърна към Рейчъл. — Виждам, че вече си си поръчала. Едно питие определено ще

дойде добре и на мен.

Тя забеляза любопитното изражение на Рос Тибс, той явно се мъчеше да отгатне какви са отношенията ѝ с Лейн. За пръв път се смути от разликата в годините им — млада жена с мъж на възраст. Неприятно ѝ бе, че хората могат да видят в това нещо користоно, когато съвсем не беше така. Лейн Канфийлд беше прекрасен човек и означаваше много за нея. Възрастта му нямаше никакво значение. Защо си позволяваха да съдят другите и да превръщат прекрасното в мръсно, питаше се тя, докато Рос Тибс се отдалечаваше от масата в посока на бара. През целия и живот се бяха отнасяли така с нея. Не беше справедливо.

— Хубав младеж — отбеляза Лейн. — Би трябвало да вечеряш с него, а не с мен.

— Не говори така, моля те — това ѝ причиняваше болка и тя примигна от сълзите, опарили внезапно очите ѝ.

— Рейчъл — в гласа му имаше изненада и объркване, той се пресегна и хвана ръката ѝ. — Само се пошегувах.

— Не, не се шегуваше — всичко ѝ беше ясно. — Неудобно ти е да те виждат с мен на публично място. Сигурна съм, че се тревожиш да не те помислят за глупак.

— Пет пари не давам какво мислят хората. Това никога не ме е интересувало, Рейчъл, иначе нямаше да съм изградил компаниите, които притежавам — каза той настойчиво и с най-сериозен тон. — За мен е важно мнението само на един човек, твоето мнение, Рейчъл. Знам, че заслужаваш по-млад мъж. С тази несполучлива шега исках само да изтъкна какъв късметлия съм, че си с мен, и... да ти кажа, че ще те разбера, ако някога решиш да предпочетеш него или някого като него пред мен.

— Няма да предпочета. Сигурна съм в това — и когато той се усмихна скептично, почти снизходително, добави: — Предполагам, че ти се струва забавно.

— Не. Просто си спомних, че когато бях на твоята възраст и аз бях така сигурен в нещата. Сега съм по-стар и животът ме е научил на това-онова. Човек не може да бъде сигурен в нищо, особено в онова, което му готви бъдещето.

Тя копнееше да възрази, да се закълне, че той винаги ще заема специално място в сърцето ѝ, но се боеше, че подобна декларация би

прозвучала детински и глупаво.

— Знам, че е така, но ми се иска да не го бе казвал.

— Настоящото е достатъчно, Рейчъл — каза той нежно. — Като се замисли човек, всичко, което имаме, е настоящето. Миналото и бъдещето всъщност нямат значение. Нека се наслаждаваме на тази вечер и да се тревожим, за утрешния ден, когато настъпи.

— Ако настъпи.

— Ако настъпи — съгласи се той и пусна ръката ѝ, тъй като до масата приближи сервитьорка. Нежният натиск на пръстите му веднага започна да липсва на Рейчъл. Докато Лейн си поръчваше питие, тя се питаше дали някога ще успее да му обясни каква празнина в живота ѝ е запълнил. — Е, кажи, днес случи ли ти се нещо ново и вълнуващо?

— Да. Или поне за мен е вълнуващо. Тази сутрин Саймун и Ахмар са потеглили от Калифорния и уредих да бъдат настанени временно в частна конюшня, докато си купя своя. Толкова ще е хубаво да са тук при мен. Липсваха ми.

— Кога ще пристигнат?

— След три-четири дни. Шофьорът ще измине разстоянието на сравнително малки етапи, така че дългото пътуване да не бъде прекалено уморително за тях.

— Говориш толкова много за конете си, че с нетърпение очаквам да ги видя най-сетне.

— Искам да ти ги покажа. Но... знам колко си зает, а това не е чак толкова важно в сравнение с работата ти — неприятна ѝ бе мисълта, че може да ѝ го предлага само за да я зарадва.

— След като е важно за теб, важно е и за мен — той протегна ръка към нея. Тя сложи своята в дланта му и пръстите му я стиснаха топло и успокояващо. Сервитьорката се върна с питието, но този път Лейн не пусна ръката ѝ, а благодари на жената и я отпрати с безразлично кимване. — Както казах преди да ни прекъснат, Рейчъл, интересува ме всичко, свързано с теб.

— Знам, че го каза.

— Истина е — разбираше резервираността ѝ. И на него самия не му беше лесно да го приеме. В началото се беше опитал да си обясни този интерес с чувство на отговорност и състрадание. Но нещата бяха много по-сложни. И други жени го бяха желали, ала Рейчъл действително се нуждаеше от него, от опита му, от съветите му, от

обичта му. Лека-полека пеперудата излизаше от пашкула си и той знаеше, че преобразяването се дължи на него. Като наблюдаваше този процес, самият той се чувстваше отново силен и жизнен; преситеното отношение към света го напускаше. Между всички жени, които беше познавал, тя бе първата, която събуждаше мъжа у него, емоционално и сексуално. — Колко пъти трябва да ти го повторя, за да ми повярваш?

Топлината на ръката му сякаш се вливаше в нея и я изпълваше, докато накрая започна да ѝ се струва, че ще се пръсне от щастие. Не беше никакво бурно и шеметно чувство, а по-скоро задоволство, като че ли седи до огъня в студена нощ, достатъчно близо, за да ѝ е топло и уютно отвътре, но не толкова близо, че да се изгори.

— Може би хиляда — отговори му тя закачливо.

Тъглчетата на устата му се извиха развеселено.

— Струва ми се, че флиртуваш с мен.

Тя се засмя срамежливо.

— Така изглежда.

— Не спирай. Харесва ми.

— Сега ти флиртуваш с мен.

— Знам. Това също ми харесва — той вдигна чашата си. — Да прием за взаимния ни флирт — чукнаха се, Рейчъл отпи от сухото шабли и погледът ѝ срещна неговия. Мигът бе изпълнен с толкова топлота и интимност, че плахостта я напусна.

— Искане ми се да бяхме сами — искаше ѝ се да бъде прегръщана и целувана, любена.

Лейн пое дълбоко въздух, очите му потъмняха.

— Мисля, че е по-добре да сменим темата — промърмори той, неохотно пусна ръката ѝ и се облегна назад. — Какво друго прави днес?

Рейчъл бе изкушена да провери докрай способността си да го смуцава, но се боеше да не открие, че тя не е чак толкова безгранична.

— Прекарах по-голямата част от деня в обикаляне и разглеждане на различни имоти с посредничката, която ти ми препоръча. Трябва да ми е показала поне десет места около Хюстън. За жалост никое не беше такова, каквото търся.

— Какъв имот търсиш?

Втори „Ривър Бенд“, но Рейчел не се решаваше да го признае. Откакто отиде там онзи следобед, къщата и фермата не излизаха от ума

й. Нищо от видяното след това не можеше дори да се сравнява с тях.

— Бих искала да намеря около сто акра с някакви пострройки на тях, на не повече от час път от Хюстън. Всеки имот, който разгледах, имаше някакъв недостатък: или цената бе по-висока от тази, която съм готова да платя, или беше твърде далеч, или пък прекалено горист, така че разноските за разчистването и превръщането му в пасище ще са много големи. Не знам — тя въздъхна, несигурността и чувството за малоценност започваха да я обземат отново. — Може би идеята е неосъществима. В края на краищата коя съм аз? Двайсет и седем годишна жена с два милиона долара и никакъв опит в развъждането на арабски коне. Трябва не само да купя земя и коне, но и да наема опитен управител, треньори и коняри. Просто мечтая, като си представям, че мога да го осъществя.

— Мечтите никога не са практични и не би трябвало да са. Но понякога се сбъдват. Не се отказвай от тях, Рейчъл. Можеш да ги превърнеш в реалност, но само ако опиташ.

— Наистина ли вярваш, че мога да го направя? — никой, дори Дийн, не я бе поощрявал така. Когато погледът ѝ се плъзна по гъстата му посребрена коса и силното му лице, Рейчъл най-сетне откри какво у него я привлича толкова силно. Осанката. Качеството, което се цени така високо у жребците: рядко срещаното съчетание от благородство, гордост и сила. Лейн го притежаваше.

— Да.

— Дълбоко в себе си и аз вярвам, че мога. Знам, че няма да стане изведнъж. Нужно е време, докато се разработи селекционна програма и се докаже, че тя е ефикасна. До голяма степен това е процес на експериментиране и вземане на поука от грешките. Знам го от Дийн. Онова, на което той ме научи, ще ми бъде много полезно. Погледни какво е постигнал на сто акра, какви успехи е имал. Няма причина и аз да не мога да постигна същото — Рейчъл забеляза мрачното изражение, което се изписа на лицето на Лейн. — Какво има? Не си ли съгласен с мен?

— Съгласен съм — той се усмихна, но изглеждаше малко резервиран.

Рейчъл не можеше да се успокои. Знаеше, че трябва да е казала нещо нередно. Защо ще се мръщи иначе Лейн? Но какво беше то? Опита се да си спомни за какво точно говореше, когато Лейн реагира

така. Беше нещо за Дийн и за „Ривър Бенд“. „Ривър Бенд“... Той беше ходил там днес. Това ли беше? Дали неволно не му бе напомнила за нещо, което се е случило там? Дали не му бе напомнила за Аби?

Обидата се надигна в душата ѝ, но тя я потисна. Цял живот ѝ се беше налагало да търпи това. Защо да очаква, че сега ще е по-различно?

Справи се някак с вечерята, без да даде да се разбере колко е огорчена, успя да го скрие, както толкова пъти преди с Дийн. Докато излизаха от ресторанта, зърна в бара Рос Тибс, който пееше и си акомпанираше на китара. Спомни си колко бе очаквала да прекара вечерта с Лейн и си даде сметка с какво нетърпение чака сега тя да свърши.

Лейн я изпрати до хотела в „Галерията“. Когато предложи да пият кафе в апартамента ѝ, Рейчъл понечи да се извини, че е уморена, но той се беше държал така мило с нея, че съвестта не ѝ позволяваше да откаже.

Когато им донесоха кафето, Лейн стоеше до прозореца в луксозната дневна. Рейчъл наля и на двамата и занесе чашите до прозореца. Както обикновено разговорът им се въртеше около нейните планове за развъждане на арабски коне и неволно ѝ мина през ума, че той може би просто не се сеца за друга тема, която може да обсъжда с нея.

— Мислила ли си някога да си вземеш партньор?

— Какво имаш предвид? — навъси се тя.

— Ами, защо ние двамата да не станем партньори в тази твоя ферма?

— Моля? — Рейчъл не можеше да повярва, че е чула добре. — Защо ще искаш да се захващаш с това? — ако беше само за да ѝ помогне, нямаше да му го позволи.

— Всеизвестно е, че конезаводите са идеален начин за облекчаване на данъчното бреме, когато се управляват както трябва. В моето положение подобни отчисления ще ми дойдат много добре. Затова, както сама разбираш, ще имам полза, ако се включа. Ще бъдем съсобственици, ти ще ръководиш дейността на фермата, а аз ще участвам с част от капитала.

— Май говориш сериозно.

— Съвсем сериозно.

— Сигурен ли си, че го искаш? — Рейчъл стискаше ръката му и не смееше да повярва.

— Само ако ме искаш за партньор.

— Няма друг, когото бих предпочела пред теб, Лейн.

Толкова беше щастлива. Не можеше да си представи нищо по-прекрасно от това да може да се обръща към Лейн винаги когато има въпроси или проблеми. Цял живот бе копняла да сподели с някого голямата си мечта. Да вършиш нещо сам не беше забавно. Едва ли някой го знаеше по-добре от нея. Искаше й се да има човек, с когото да прави планове, с когото да работи и да споделя успехите. — Не можеш да си представиш колко щастлива ме правиш, Лейн.

— Радвам се. Искам да бъдеш щастлива.

— Докато вечеряхме, по едно време имах чувството, че мислите ти са някъде другаде — решила бе, че причината е Аби, но сега... — Това е било, нали?

— Ами... напоследък доста мисля над тази идея.

Ала Рейчъл долови лекото колебание. Откакто се помнеше, беше чувствителна към подобни неща, забелязваше моментално и най-малката промяна в израза на лицето, внимателното подбиране на думите, така че казаното да не е нито истина, нито лъжа.

— Помислих, че съм сбъркала нещо или че може... да си имал проблеми в „Ривър Бенд“ — докато излагаше съмненията си, тя го наблюдаваше внимателно и едва забележимата промяна в изражението му не й убягна.

— Защо мислиш така?

Рейчъл не се подведе от усмивката му.

— Заради „Ривър Бенд“ е било. Там се е случило нещо, което не искаш да знам — той й спестяваше огорченията, щадеше я, както преди Дийн, и това й бе неприятно. — Какво е то?

— Да, там има известни проблеми, но не ми се ще да говоря за тях тъкмо сега. В края на краищата имаме да правим планове, да вземаме съдбоносни решения... като например как ще наречем нашата ферма?

— „Южен вятър“ — беше избрала името още преди години. — Според легендата пророк Мохамед разказвал, че Аллах повикал при себе си южния вятър, накарал архангел Гавраил да грабне една шепа от него и създал арабския кон.

— Харесва ми.

— Няма смисъл, Лейн. Ако не ми кажеш какво се е случило, това просто ще ме измъчва. Да не би да са казали нещо за мен?

— Не, Рейчъл, изобщо няма такава неща. Не ми се искаше да го обсъждам, защото сега е твоят звезден миг. Искан да му се насладиш.

— Аз също — ала в живота ѝ не бе имало нито едно-единствено радостно събитие, върху което да не е паднала сянката на другото — семейство на Дийн. Очевидно нищо не беше се променило. — Но трябва да знам.

— Добре — мрачно отвърна той. — Оказа се, че баща ти е имал много дългове. Изоставал е с плащанията. Всичко е ипотекирано и ще трябва да бъде продадено, за да се плати на кредиторите му.

— Но, — зяпна от изненада Рейчъл — как така? Не може да бъде. Не може да е бил разорен... след като ми е оставил толкова много пари.

— Те са били блокирани в неприкосновен фонд за теб. Не е имал достъп до тях.

— Ами Аби, майка ѝ... какво ще стане с тях?

— Вярвам, че след като собствеността бъде продадена и сметките бъдат уредени, ще им останат достатъчно пари, за да си намерят нов дом и да се издържат известно време.

— „Ривър Бенд“ трябва да бъде продаден — не можеше да си представи, че ще се случи подобно нещо. — Дийн обичаше това място — повече, отколкото бе обичал майка ѝ, след като бе отказал да го напусне заради нея. — Той принадлежи на семейството от поколения. Струва ми се несправедливо да го получи някой, който не е Лосън — и още щом го изрече, в главата ѝ проблесна една мисъл. — Аз съм Лосън, в жилите ми тече кръвта на този род — обърна се към него, пламнала от нетърпение. — Лейн, нека да го купим.

— Какво?!

— Не разбираш ли? Това е идеалното решение. Не само ще попречим имотът да попадне в ръцете на чужди хора, на някого, който няма да го обича и да се грижи за него, както Дийн, но и ще се сдобием направо с всички постройки и съоръжения, които са ни необходими. Ще си спестим разносните по изграждането им. И освен това „Ривър Бенд“ вече е име в бизнеса с арабски коне. Няма да губим време за

създаване на собствена репутация. Толкова е очевидно, изненадана съм, че сам не си се сетил.

— Може би, но дали е разумно? Трябва да размислим върху това.

— Какво има да му се мисли? — възрази Рейчъл. Не проумяваше защо той не се съгласява с нея. — Логично, практично и благоразумно е. Дори аз го разбирам — после предположи каква може да е причината и се наежи. — Безпокоиш се как ще реагират те, ако аз купя „Ривър Бенд“, нали?

Лейн остави чашата и я хвана нежно за раменете.

— Казвам само, че трябва да го обмислим внимателно. „Ривър Бенд“ е домът на Дийн. Естествено е да изпитваш особена привързаност към него. И те обичам за това, че държиш да остане в семейството. Ала не искам да вземеш импулсивно решение, за което по-късно може да съжеляваш. В момента реакцията ти е предимно емоционална. Не е необходимо да решаващ тази вечер. Ще минат доста седмици, докато „Ривър Бенд“ бъде обявен за продажба. Имаш време и искам да се възползваш от него. Ще го направиш ли заради мен?

— Да — съгласи се неохотно тя, извърна се и впери поглед през прозореца. — Но знам, че няма да се откажа. Не ме интересува какво мислят те. Може би звучи безсърдечно, но... „Ривър Бенд“ ще бъде продаден така или иначе. Те ще го загубят, какво ги засяга кой ще го купи? Ако съм аз, поне ще остане в семейството. Би трябвало да са ми благодарни.

— Възможно е. Но нека оставим идеята да отлежи няколко дни и тогава да я обсъдим.

— Добре — тя пое дълбоко въздух и кимна.

— Казах онова преди малко съвсем сериозно.

— Знам. И ще си помисля.

— Нямах предвид „Ривър Бенд“ — Лейн се усмихна едва-едва и нежно я погледна.

— Какво тогава? — имаше да мисли за толкова много неща, че не се и опита да гадае.

— Говорех сериозно, когато казах, че те обичам.

Промълви го толкова тихо, толкова нежно. Когато най-сетне осъзна думите му, Рейчъл бе смаяна.

— Лейн — прошепна тя и се обърна да докосне лицето му, изумена, че мъж като него може да я обича.

Той я целуна, дълго и страстно, и тя обви ръце около врата му, зарови пръсти в гъстата му коса. Признанието му бе така неочаквано, че се боеше да го повярва.

— Лейн, сигурен ли си? — сърцето ѝ тръпнеше от вероятността да е истина.

— Ти си жената, която обичам — повтори той и приглади косата ѝ, после съвсем леко докосна с устни челото, носа и бузите ѝ.

— Но аз съм незако... — целувката му заглуши останалото.

— Ти си дете на любовта — промърмори той.

Дъхът ѝ секна и тя се отдръпна да го погледне.

— Майка ми винаги казваше така.

— Била е права. Родена си от любов и си създадена за любов. И аз ще ти го докажа.

Доказателството бе дадено от устните и ръцете му, които я милваха и събуждаха у нея желание, каквото не бе подозирала, че е в състояние да изпитва. И когато пръстите му се плъзнаха по гърдите ѝ, сякаш възхитени от тяхната форма, тя се отдаде на невероятното усещане.

— И аз те обичам, Лейн — по кожата ѝ пробягнаха приятни тръпки, когато той я зацелува по шията.

— Наистина ли? — той се отдръпна, за да вижда лицето ѝ. — Искам да го повярвам, но съм по-възрастен от теб, много по-възрастен. Сигурна ли си, че не гледаш на мен като на заместител на баща си?

— Защо трябва да говориш такива неща? — възрази тя, обидена и ядосана от неговите съмнения. — За мен ти си авторитет, да. Но няма е престъпление жената да признава превъзходството на мъжа, когото обича?

— Не, не е престъпление, ако наистина е това.

— Защо се опитваш да всяваш несигурност в душата ми? — неприятно ѝ бе, че я кара да подлага на проверка собствените си чувства. За нея бе напълно достатъчно, че ги изпитва. Емоциите не бяха създадени, за да бъдат анализирани.

— Влюбвала ли си се някога досега?

— Не — любовта винаги ѝ се беше изплъзвала.

— Тогава откъде знаеш какво е? — рече замислено Лейн. — За няколко дни ще отсъствам от града. Когато се върна, ще видим какво ще изпитваш. Ако е любов, проверката няма да ѝ навреди... или да я промени — той я пусна, прегърна я през раменете и я отведе от прозореца. — Изпрати ме до вратата, преди да съм решил да се възползвам от моментната ти слабост.

На Рейчъл ѝ се искаше той да го стори. Когато я целуна, не можа да почувства предишното удоволствие от докосването му. Беше я накарал да се замисли над твърде много неща: над своите чувства към него и за „Ривър Бенд“.

В девет и половина Маккрий видя светлините на фаровете през прозорците на караваната. Аби бе казала по телефона, че ще дойде към девет. Тръгна към вратата, после рязко се обърна и влезе в кухнята, ядосан, че толкова много му се иска да я види и да я прегърне. След като го беше накарала да я чака така дълго, за нищо на света нямаше да хукне навън като някой влюбен хлапак. Извади бутилка бира от хладилника и зачака вратата на караваната да се отвори.

Но щом Аби влезе, забрави за яда си. Тя беше дребничка и изящна, но добре закръглена, където трябва, и дълбокото деколте на селската ѝ блуза не оставяше никакво съмнение по този въпрос. Тъмната гъста коса се спускаше по раменете ѝ.

— Здравсти — каза тя само.

— Вече започвах да се чудя къде си — когато тръгна към нея, Маккрий забеляза умората и леката тревога в очите ѝ, въпреки че тя се усмихваше.

— Задържах се по-дълго, отколкото очаквах. Имаме още едно болно жребче. Бен мисли, че може да е пневмония.

Аби обви ръце около кръста му и вдигна глава за целувка. Маккрий с радост се отзова и тя му отвърна, но не с онази жадна страст, която бе започнал да очаква. Изглеждаше неестествено потисната. Тревожеше се за нещо, но определено не за него. Леко раздражен, той я пусна и отиде до кухненския плот.

— Какво ще кажеш за една студена бира?

— Не. Само алкохолът ми липсва сега — в думите ѝ прозвуча безсилие или гняв, Маккрий не беше сигурен кое от двете. Или може

би и двете? Тя се обърна към масата. — Какво е това? Цветя? — докосна букета полски цветя в чашата от кафяво стъкло, сякаш за да се увери, че са истински.

— Реших, че караваната има нужда от мъжка ръка — той отиде до нея и пое аромата на шампоан от косата ѝ.

— Красиви са.

— Внимавай, може да се захласнеш от толкова много възторг.

— Извинявай — тя въздъхна и погледът ѝ се плъзна встрани. — Май тази вечер съм уморена.

Ала по-скоро беше напрегната, стегната бе като навита пружина. Когато пристигна, Маккрий не беше настроен за разговори, но нещо му подсказваше, че ако не успее да я поразведри, тя ще бъде като робот в леглото. Това не бе по вкуса му и тъй като явно се налагаше да поговорят, реши, че нищо не пречи поне да избере тема, която го интересува.

— Каза, че днес е идвал Канфийлд. Как мина срещата?

— Да, появи се — гласът ѝ трепереше от усилието да сдържа чувствата си. После тя рязко се обърна и тръгна към хладилника. — Мисля да изпия онази бира, която ми предложи.

Маккрий я наблюдаваше с любопитство. Докато Аби вадеше бутилката от хладилника, той отвори шкафа над главата си и извади чаша. Мълчаливо я изчака да отвори бутилката. Когато капачката отхвъркна с остро изпукване, сякаш се отпуши и напрежението, насъбрано у нея.

— Какво се е случило? — той бутна чашата по плота към нея.

Аби се поколеба, после наля бирата в чашата.

— Едва ли е тайна. Предполагам, че след няколко дни ще го научи целият проклет Тексас. Разбираш ли, Маккрий — тя замълча, горчивината в гласа ѝ преливаше като пяната в чашата, — ние сме разорени. Това дойде да ни съобщи днес Лейн.

— Какво разбираш под „разорени“? — той се намръщи при мисълта, че различните хора използват различни определения за нещата в живота.

— Разбирам, че сме затънали до гуша в дългове. Разбирам, че всичко трябва да бъде продадено, за да се изплатят. Разбирам, че вече нямаме нито пари, нито дом — тя стисна здраво бутилката, ръката ѝ трепереше от гняв.

— Мисля, че картината ми е ясна — рече тихо Маккрий, малко стъписан от новината.

— Съмнявам се — срязва го тя. — Всичко трябва да бъде продадено: къщата, фермата, земята, конете, всичко. Чувствах, че ще имаме проблеми с наследството на татко, но очаквах те да дойдат от Рейчъл, очаквах тя да оспори завещанието или да създаде някакви неприятности. Но това изобщо не го бях го допускала. Не ми е минавало и през ум.

— Тежко е — Маккрий разбираше много добре, че в момента думите са излишни. Аби не чуваше нищо.

— Обзалагам се, че през цялото време е знаела. Лейн трябва да ѝ е казал. Нищо чудно, че не направи опит да вземе част от наследството. Вече е била наясно, че няма какво да се вземе — тя взе чашата и отпи. — Досещаш се защо няма никакви пари, нали? Защото е харчил толкова много за нея и за любовницата си. Сигурно я е обсипвал със скъпи подаръци, като кобилата, която ѝ е подарил.

— Тя е негова дъщеря.

— Аз също! — избухна Аби. — Но тя винаги е получавала всичко! Знаеше ли, че е загинал, когато се е връщал от посещение при нея?

— Не.

— Не заради мен. Никога не се е интересувал от мен — изглеждаше на ръба на нервната криза. — Не получавах нищо от него, докато беше жив. Може би е логично да не ми остане нищо и сега, когато е мъртъв — тя повдигна безпомощно рамене. — Просто не знам какво да правя.

Това бе несвойствено за нея, но Маккрий разбираше драмата ѝ. Досега не бе получавала плесници от съдбата. Проблемите на другите хора рядко го вълнуваха, но този път беше различно. Не можеше да остане безучастен към положението, в което беше изпаднала Аби. Взе чашата от ръката ѝ и я притегли в обятията си. Тя сложи глава на гърдите му и разсеяно потри буза.

— Трябва да се свършат толкова много неща, че не знам откъде да започна — каза измъчено тя. — Трябва да си намеря работа и квартира, но как и къде?

— Последното е лесно. Можеш да се преместиш при мен — идеята да я има непрекъснато до себе си му допаднаше.

— Ами мама и Бен? Тази каравана едва ли ще побере четирима. И Джаксън. Той се готвеше да се оттегли веднага щом получи парите, които татко му е оставил.

— Не помислих за тях.

— Но аз трябва да мисля. На тази възраст Бен няма да намери друга работа. И мама не е работила нито ден през живота си — ръцете ѝ се стегнаха около него. — Прегърни ме, Маккрий. Просто ме прегърни.

Само тава поиска от него. Маккрий я притисна до себе си и я залюля съвсем леко. Не каза нищо. Нямахте какво да каже.

17.

Докато преглеждаше списъка на конете, съставен по документите с помощта на Лейн Канфийлд, между другите арабски имена, измислени от баща ѝ, внезапно се открие това на нейната кобила Ривър Бриз. Аби се вторачи в него, в началото с изненада, после с недоумение. Очевидно бе някаква грешка, грешка, която трябваше незабавно да бъде поправена.

Със списъка в ръка тя излезе от кабинета на Бен в сградата до конюшните, за да потърси Лейн или секретаря му Чет Форбс. И двамата бяха някъде тук и заедно с още трима служители правеха пълна инвентаризация на имуществото. В текущия план бяха предвидени два отделни аукциона: първият за разпродажба на всички коне, на седлата и другите принадлежности, а вторият за самия „Ривър Бенд“ и отделните сгради.

От помещението със седлата се чуваха гласове и Аби тръгна нататък, спря до вратата и надникна вътре. Пълен мъж по риза свали четири парадни оглавника от закачалката на стената. Бен каза как се наричат и друг човек ги отбеляза в бележника си — досадна, бавна работа.

— Четири парадни оглавника — повтори човекът, докато записваше.

— Единият от които сребърен — допълни Бен. — Много е скъп.

Когато пълният мъж започна да оглежда наново оглавниците, Аби обясни:

— Потъмнял е. Ще трябва да го излъскаме преди разпродажбата — още едно нещо, което трябваше да бъде свършено. Списъкът ставаше дълъг. — Виждали ли сте Лейн или Чет Форбс?

— Да, те са в другия кабинет — пълната ръка посочи към кабинета на баща ѝ.

— Благодаря — каза Аби и тръгна към кабинета на баща си. Почука рязко два пъти на вратата и вече посягаше към дръжката, когато приглушен глас отвътре я покани да влезе. Лейн стоеше зад

бюрото и четеше някакви документи, а Чет Форбс, мъж с очила в метални рамки, бе седнал на стола. И двамата вдигнаха погледи, когато тя влезе.

— Извинете, но тъкмо преглеждах списъка на конете, който ми дадохте. Включили сте и Ривър Бриз. Тази кобила е моя собственост. Татко ми я подари миналата година.

— Чудя се как е станало — бледият млад мъж взе листа от нея и му хвърли бърз поглед, после започна да рови из папките на бюрото. — Използвал съм регистрационните документи и дневниците с ожребванията, за да съставя списъка.

— Вероятно моите документи за Бриз са ви попаднали заедно с останалите, видели сте името Лосън и сте я включили, без да погледнете първото име.

— Възможно е — Чет Форбс отвори една от папките и запрелиства документите. — Ето го. Ривър Бриз — той прегледа внимателно удостоверението и вдигна глава. — Прав съм бил. Конят е регистриран на името на Дийн Лосън и частта за прехвърляне на друг собственик изобщо не е попълвана.

— Не може да бъде — Аби взе папката от него и се вгледа в удостоверението, ала името ѝ не бе отбелязано на реда, предвиден за купувача. — Той ми подари Ривър Бриз.

— Каза ли ти, че прехвърля собствеността на твое име? — Лейн заобиколи бюрото, за да погледне.

— Беше миналата година. Не си спомням какво точно каза. Но не може да подариш нещо и да оставиш правата над него на свое име — настояваше Аби.

— Питала ли си го изобщо за регистрацията на собствеността?

— Не. Предполагах, че е направил необходимото. Никога не съм се замисляла над това. Приемах, че удостоверението е изпратено тук и татко ми го е прибрал. Ако изобщо съм си задавала някакви въпроси, те са били свързани с онова, което съм предполагала, че е сторено — Аби погледна Лейн, изведнъж обезпокоена от въпросите му. — Тя е моя.

— Не знам какво да кажа, Аби — отвърна той. — Нямах нищо черно на бяло, което да обосновава претенциите ти, нищо с подписа на Дийн. Регистрационните документи са още на негово име. От юридическа гледна точка конят спада към неговото имущество.

— Не! — задави се от възмущение тя.

— Сигурен съм, че Дийн просто е забравил. Ще видя какво мога да направя, ако изобщо е възможно — обеща Лейн. — Но трябва да разбереш, че този кон е ценно животно, ценна собственост, ако, предпочиташ, не по-различна от всяка друга. Едва ли би очаквала да бъдат уважени претенциите ти за някоя сграда, ако не са подкрепени с документ за собственост. Боя се, че съдът ще погледне на това по същия начин.

— А Рейчъл? Не се съмнявам, че татко е уредил документите за кобилата, която е подарил на нея — не успя да скрие горчивината в гласа си.

— Не мога да кажа — Лейн взе папката от ръцете ѝ и я подаде на Чет.

— Сравнихме всички коне във фермата с регистрационните документи от папката. Има две малки кончета... — започна Чет.

— Жребчета — поправи го Аби.

— Да... жребчета, за които трябва да се попълнят формуляри за регистрация, но иначе не открихме никакви несъответствия между документацията и наличните коне — завърши той.

— Вярвам ви — отвърна тя с треперещ от ярост и възмущение глас. — Но въпреки това тя е моя.

Лейн срещна предизвикателния ѝ поглед.

— Ще направя всичко по силите си, за да запазиш своя кон, Аби.

— Моля те, погрижи се — тя се запъти към вратата и Лейн тръгна да я изпрати.

— С Чет тъкмо си говорехме, че трябва да наемем още няколко работници, за да подготвим конете за разпродажбата.

— Ще се наложи — заяви тя, когато излязоха от кабинета и се насочиха към вратата за покритата пътека. — Двамата с Бен не можем да се оправим сами с всичките. Както вървят нещата, няма да успеем да ги приведем в идеална форма за малко повече от месец.

— Ще се погрижа да получиш помощта, която ти е необходима — обеща той, когато излязоха от сградата.

— Благодаря — но го слушаше с половин ухо, тъй като бе зърнала познатия черен пикап, паркиран до колата на Лейн. Очакваше да види Маккрий едва вечерта, късните им срещи вече се превръщаха в

ежедневие. Когато той се зададе откъм къщата, Аби ускори крачка и се усмихна приветливо.

— Маккрий, какво правиш тук? Не каза, че днес ще минаваш насам.

— Мислех да те изненадам — той спря пред нея и я изгледа по онзи свой начин, от който я обливаха горещи вълни.

— И успя.

— Хубаво — Маккрий покровителствено обгърна с ръка раменете ѝ и я притегли към себе си, без да се съобразява с присъствието на Лейн. Наведе глава и ѝ пошушна: — Липсваше ми — после я погледна закачливо, защото тя не можеше да му отвърне, без да бъде чута.

Аби направи гримаса и той се ухили.

Лейн се присъедини към тях и тя каза:

— Лейн, запознай се с Маккрий Уайлдър. Маккрий, Лейн Канфийлд.

Маккрий свали ръката си от раменете ѝ, за да се ръкува с Лейн.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, господин Канфийлд.

— Господин Уайлдър.

— Не знам дали съм ти говорила за Маккрий, Лейн, но имах това намерение — за съжаление винаги, когато виждаше Лейн, възникваха безброй други неща. — Той е сондажен предприемач, както и самостоятелен сондър. И е изобретил някаква нова система за изследване на пробите. Сам може да ти го обясни по-добре.

— Съмнявам се, че господин Канфийлд се интересува от това, Аби — намеси се Маккрий и спокойно измери с поглед по-възрастния мъж. — Това не е точно по неговата част.

— Татко щеше да го свързва с някои хора, за да му помогнат за производството и продажбата. Ти познаваш сума народ в петролния бизнес, Лейн. Дали няма да можеш да му уредиш някоя среща?

— Предполагам — съгласи се той. — Във всеки случай никога не е излишно да се запознаеш с нещо ново. Може някой път да се съберем и да ми обясните за какво става дума.

— Защо да не ви се обадя в офиса в началото на другата седмица и да си определим среща?

Аби не чу отговора на Лейн, тъй като в двора пристигна с гръм и трясък раздрънканият пикап на Доуби Хикс. Тя се намръщи, недоумявайки какво търси той тук по това време на деня. Твърде рано бе, за да се хранят конете. Озадачи се още повече, когато видя майка си да седи до него в кабината.

— Извинете ме — Аби тръгна към пикапа.

— Аби, току-що се случи най-прекрасното нещо — майка ѝ се измъкна от кабината, тръпнеща от вълнение. — Намерих къща, където да живеем.

— Така ли? — Аби погледна остро към Доуби Хикс, който заобикаляше предницата на ръждивата камионетка. Той бързо свали шапката си. Слънцето блесна в косата му, а тя се запита какво ли общо има Доуби с всичко това.

— Да, и тя е прекрасна — заяви Бабс Лосън. — Доуби току-що ми я показа. Малка е. Ще трябва да се отървем от някои мебели, но наистина не ни е нужна по-голяма. Има дори стая за Бен.

— Къде е тази къща? — Аби не беше сигурна, че майка ѝ разбира колко много неща трябва да се имат предвид, когато се избира жилище.

— Оттатък при мен — отговори Доуби. — Някои от моите работници живеят във фермата със семействата си. Предлагам им обзаведени жилища като част от заплата. Но точно тази къща в момента е свободна и си рекох, че ако искате, можете да живеете там. Не е кой знае какво, не е като това, на което сте свикнали, но...

— Доуби, не знам какво да кажа — Аби повдигна безпомощно рамене.

— Ще трябва да ви вземам наем за нея. Но няма да е висок. Само колкото да покрие разносните по поддържането.

— Ако не беше съгласен да си плащаме, не бихме си и помислили да се настаним там — нямаше намерение да приема милостиня от никого, дори от близък съсед.

— Знам, Аби. Но мисля, че къщата ще ти хареса. И вече не държа много добитък, оборът е на практика празен. Можеш да държиш коня си там без наем. Така и така не го използвам за нищо.

— Нали ти казах, Аби, идеално е за нас — щастливо заяви майка ѝ.

— Така изглежда — бе принудена да се съгласи тя. Но не разбираше защо не изпитва по-голямо облекчение, след като може би беше намерено решение на проблема им с жилището. В края на краищата това означаваше, че нещата, които трябва да свърши, стават с едно по-малко. Би следвало да се радва, че майка ѝ е поела тази задача. Вместо това се хващаше, че се мъчи да открие някакъв недостатък.

— Ако искаш, мога да те закарам да я видиш — предложи Доуби.

— Може би по-късно. Сега съм заета.

— Разбира се — Доуби хвърли поглед към Лейн и Маккрий и кимна неохотно. — Когато пожелаеш да я видиш, просто прескочи.

— Благодаря, Доуби. Ще дойда.

— Е — той се усмихна и започна да върти в ръце шапката си. — Май е по-добре да вървя.

— Доуби, благодаря, че ме заведе да видя къщата — Бабс му подаде ръка. — Не се тревожи, знам, че и Аби ще я хареса.

— Надявам се — той нахлупи шапката и докато заобикаляше пикапа, за да стигне до шофьорското място, подхвърли: — Доскоро на всички.

Моторът на камионетката се задави, после заработи с пухтене. Аби го гледаше как потегля на заден ход от оградата, обръща и поема по алеята.

— Почакай само да я видиш, Аби — Бабс още бе развълнувана и видимо горда, че сама е намерила жилище.

— Знам, че е по-малка, отколкото сме свикнали, ала тази огромна къща, в която живеем сега, не ни е нужна.

— Знам. Може би утре сутринта ще имаме време да идем и да я разгледаме заедно — понечи да се обърне и да се присъедини към Маккрий и Лейн.

— Днес определено ни е ден за гости, нали? Това пък кой е, как мислиш? — каза озадачено Бабс.

Аби погледна към пътя, пикапът на Доуби тъкмо отбиваше встрани, за да пропусне друга кола. Закова се на място, цялата се напрегна.

— Може би някой, който идва да види конете — „както предишния път“ — помисли си тя. — Защо не отидеш до къщата да ни

пригответи чай с лед, мамо? И да сложиш в хладилника онзи кекс, който направи сутринта. На Лейн това би му харесало.

— Добра идея.

Щом отпрати майка си, Аби тръгна бързо към колата. Почувства се направо скована от напрежение, когато Рейчъл Фар слезе от нея, свежа и недокосната от жаркото следобедно слънце. Кипна от възмущение, щом видя лицето, което толкова много приличаше на нейното.

— Какво търсите тук, госпожице Фар? Очаквах да сте разбрали, че не сте добре дошли — препречи пътя ѝ и едва когато Рейчъл хвърли бърз поглед към Маккрий и Лейн, си даде сметка, че те са само на няколко крачки от тях.

— Знам, но трябваше да говоря с теб.

— Боже мой, ти си... — Аби рязко се обърна.

Майка ѝ явно беше потресена от приликата между двете.

— Мамо, казах ти да идеш в къщата — неприятно ѝ бе собствената ѝ майка да я гледа така. Опитала се бе да ѝ спести това. Защо не я беше послушала?

— Аз съм Рейчъл Фар, госпожо Лосън.

Аби се нахвърли върху нея:

— Защо просто не си тръгнеш? Не те искаме тук.

— Ако ми позволите да обясня... — поде отново Рейчъл.

— Не ни интересува нищо от онова, което имаш да кажеш.

В този момент Лейн се приближи до натрапницата.

— Рейчъл.

— Не, Лейн. Казах ти: обмислила съм го много внимателно, както настояваше ти — говореше тихо, но решително.

Аби зяпна от изумление, когато Лейн хвана ръката на Рейчъл и топло я стисна.

— Добре — рече той.

В размяната на тези няколко реплики имаше интимност, усещане за близост, което остави Аби разтреперана и обърквана. Досещала се бе, че Лейн е разговарял с Рейчъл, но бе приемала, че срещите му с нея са били свързани със завещанието на баща ѝ. Но този поглед, начинът, по който държеше ръката ѝ и стоеше до нея... Явно отношението му не беше само на семеен приятел. Какво правеше Рейчъл толкова специална? Защо и Лейн харесваше повече нея?

— Лейн ми обясни финансовата ситуация, в която се намирате... с всичките тези дългове — започна колебливо Рейчъл. — Знам, че перспективата „Ривър Бенд“ да бъде продаден на публичен търг не е приятна. И за да не мине всичко под чукчето, бих искала да го купя.

— С какво? С парите на баща ми? — Аби си припомни с горчивина думите на Лейн, че Дийн се е погрижил отделно за Рейчъл.

— Повечето от парите ще дойдат от неприкосновен фонд, открит от него на мое име, да — призна тя.

„Повечето от парите“, което означаваше, че е получила значително състояние. „Ривър Бенд“ бе оценен на над два милиона долара. И тя искаше да го купи. Баща ѝ се бе погрижил Рейчъл да има пари дори след смъртта му, а тях бе оставил с празни ръце. Нима бяха нужни повече доказателства, че не я е обичал?

Аби усети как нещо в нея се скъса и освободи ураган от омраза и гняв.

— По-скоро ще изгоря „Ривър Бенд“ до основи, но няма да позволя да е твой! А сега се махай оттук! Върви си, преди да съм наредила да те изхвърлят! Чуваш ли? — не бе в състояние нито да разсъждава, нито да възприема нещо, не долавяше дори истеричните нотки в гласа си, докато крещеше и гледаше как Рейчъл се отдръпва и търси защита при Лейн.

Внезапно помежду им застана Маккрий и здраво я хвана за раменете.

— Достатъчно, Аби.

Тя трепереше от яростта, която бушуваше в нея и задавяше гласа ѝ.

— Само я махни от тук.

Ала този, който отведе Рейчъл до колата и ѝ помогна да се качи, бе Лейн. Блестящи като диаманти сълзи се стичаха по бузите ѝ, а Аби усещаше, че нейната болка е така дълбока, че не може да се излее в сълзи. Погледна майка си; беше съкрушена.

Когато колата потегли и Лейн тръгна към тях, Бабс се извърна и каза:

— Мисля да се прибера.

— Да, мамо — отвърна Аби и когато Маккрий я пусна, леко се сви. Погледна Лейн подозрително, вече разбрала към кого е лоялен.

— Съжалявам, че приемаш нещата така, Аби — каза той. —
Знам, че Рейчъл искаше много „Ривър Бенд“ да остане в семейството.

— Искала е, нали? Колко благородно от нейна страна да се
загрижи за фамилията. А какво ще кажеш за мама? Как, мислиш, че
се чувства тя, като знае, че татко е оставил на Рейчъл достатъчно пари,
за да купи „Ривър Бенд“, а тя не получава нито грош? Не е ли страдала
достатъчно през тези години? Нужно ли беше да ѝ се напомня, че той
се е погрижил за детето на любовницата си, но не и за жена си и
дъщеря си?

— Знам какво изпитваш...

— Нима? Съмнявам се. Защото сега изпитвам същото, каквото и
мама. Не мога да понасям това място. Нямам търпение да бъде
продадено заедно с всичко на него.

Тя им обърна гръб и си тръгна, давайки си сметка, че Маккрий
не бе изрекъл нито дума. Но изобщо не я бе грижа какво мисли той, не
и в този момент. Не бе допускала, че е възможно да мрази толкова
силно.

18.

— И подпиши тук — Лейн обърна на последната страница от договора за партньорство и посочи отбелязания с кръстче ред, предназначен за подписа на Рейчъл. Тя написа името си на бланката и се изправи до тежкото орехово бюро в кабинета му. — Това е последното — той събра закуп копията от договора, а тя остави на бюрото златната автоматична писалка. — Ето ти твоя екземпляр — каза, като ѝ подаде най-горния. — Щастлива ли си?

— Да те имам за партньор ли? Разбира се — тя се усмихна, обърна се и се загледа в града навън, изпълнена от съзнанието, че само едно нещо може да я направи по-щастлива: да притежава „Ривър Бенд“.

— Днес трябва да вечеряме заедно и да го отпразнуваме.

Гласът му прозвуча съвсем наблизо и Рейчъл разбра, че е станал от мястото си и е дошъл при нея. Усмихна се при мисълта, че елегантният му тапициран стол е твърде скъп, за да скърца. Огледа се наоколо, възхитена от изящната съвременна обстановка. Както цялата сграда, и просторният директорски кабинет бе предимно от хром и стъкло, а ъгловото му положение предлагаше широк изглед към централната част на Хюстън. Харесваха ѝ симетрията и стилът в тази стая, където всичко бе съразмерно, включително огромното бюро.

— С удоволствие — тя се обърна към него: — Не каза дали си говорил с Аби след... — не беше нужно да му напомня за катастрофалния си сблъсък с нея предишната седмица.

— Обадох се вчера да ѝ съобщя, че ѝ изпращаме коректурите на каталога за разпродажбата, за да ги прегледа за грешки. Хората ще се затруднят с имената на тези коне и ще хукнат да търсят речник... арабско-английски естествено — Рейчъл дори не се усмихна на опита му да се пошегува и той въздъхна. — Не си се отказала, нали? Макар да знаеш как ще го приемат те?

— Не. Въпреки всичко искам да го купим — достатъчно бе да затвори очи, за да си представи лицето на Аби, презрението и яростта,

които се четяха на него. Но ако това изобщо ѝ влияеше по някакъв начин, то само засилваше решимостта ѝ да притежава „Ривър Бенд“. — Сигурно намиращ, че не е хубаво от моя страна.

— Не. Не е така — Лейн замълча за момент, после продължи: — Всъщност, когато ти си тръгна, Аби ми заяви, че тя и майка ѝ мразят фермата. Каза, че няма търпение тя да бъде продадена.

— Наистина ли каза така? Как е могла! — Рейчъл бе едновременно поразена и разгневена от тази нелоялност. — „Ривър Бенд“ е завещанието на Дийн. Семейството му го притежава от сто и петдесет години. Как е могла да каже, че иска да го види продаден на чужд човек?

— Не знам. Но така каза.

— Е, аз няма да позволя това да се случи. Не мога — погледна току-що подписания документ в ръката си. — Знам, че според теб се държа глупаво и сантиментално. Може би трябва просто да скъсаме този договор за партньорство, защото ми е ясно, че не одобряваш купуването на „Ривър Бенд“...

— Грещиш — той хвана пръстите ѝ и ги притисна по-силно към документа. — Не виждам причина да не го купим, особено след като ти го искаш толкова много.

— Сериозно ли говориш?

— Нима бих могъл да надникна в тези сини очи и да кажа „не“? — пошегува се той.

— Лейн — Рейчъл произнесе името му през смях, после притисна пламенно устни към неговите. В този момент го обичаше повече от всякога. През тънката копринена материя на роклята си почувства как ръцете му се плъзгат по гърба ѝ и я притискат плътно към тялото му. Искаше ѝ се жарката близост и всепоглъщащото щастие на този миг никога да не свършват. Сега светът бе неин. И ако имаше нещо смуцаващо, то бе мисълта, че Аби бе постигнала онова, което не се бе удадо на нея: убедила бе Лейн да купи „Ривър Бенд“.

Той нежно свали ръцете ѝ от врата си и с нежелание се откъсна от устните ѝ.

— Още не съм съблазнявал красива жена на дивана в кабинета си — дрезгаво изрече, — но ако продължаваме така, ти ще си първата.

Желанието му накара сърцето на Рейчъл да се разтупти. Чувстваше се като изкусителка. Можеше да го накара да направи

всичко, което поиска. Наслаждаваше се на това чувство дори когато той решително я откъсна от себе си.

— Убедена съм, че в момента съм най-щастливата жена в целия свят, Лейн. Не само че имам теб, но скоро и „Ривър Бенд“ ще бъде наш. Понякога се чудя дали всичко това не е сън... дали наистина се е случило... дали си ме целувал само преди минута.

— Аз го намерих за много реално. Каквото е и всичко останало, уверявам те — той дълго я гледа, после отиде при бюрото си, сякаш беше необходимо да увеличи разстоянието помежду им. — Ще се свържа с агент, който да наддава на търга вместо нас.

— Като стана дума за търга, докато преглеждах списъка на кобилите за разплод, видях доста, които ще е добре да купим. Но мнението ми се основава единствено на тяхното родословие. Всъщност изобщо не съм ги виждала и естествено ще искам да ги погледна преди това.

— С други думи, искаш да присъстваш на наддаването за конете.

— Да. Но като се има предвид как се държа Аби последния път, тя положително няма да ме иска там.

— Не може да ти забрани да присъстваш. Това е публична разпродажба, открита за всички, включително и за теб.

— Може би трябва да ѝ го напомниш, когато говориш с нея следващия път.

— Да. Виж, не че искам да те гоня, но имам друга среща след — той погледна златния часовник на китката си — пет минути. Ще те взема за вечерята в седем.

— Ще те чакам — отиде при него, целуна го и усети, че му се иска целувката да не е така целомъдрена, а по-дълга и по-страстна.

На излизане от кабинета му Рейчъл взе чантата си от крокодилска кожа, която бе оставила на един от столовете. Непрекъснато си напомняше, че скоро ще е новата господарка на „Ривър Бенд“, а Аби ще бъде изхвърлена. Ще притежава дома на Дийн. Ще продължи семейните традиции. И ще ръководи фермата за арабски коне. Обзета бе от усещането за сила. За пръв път през живота си чувстваше, че може да направи каквото поиска, да бъде каквато поиска. Нищо не можеше да я спре, нито срамът от миналото, нито Аби, нищо.

Премина през външния кабинет, като едва погледна секретарката на Лейн и мъжа, застанал до бюрото ѝ. Във фоайето натисна бутона на асансьора и зачака. Още чакаше, когато към нея се присъедини още някой. Погледна го разсеяно и веднага разпозна мъжа, който се бе намесил да укроти Аби. Лейн ѝ бе казал, че Аби редовно се среща с него.

— Вие сте Маккрий Уайлдър, нали? — попита тя.

— Точно така — той кимна, в погледа му имаше нещо прикрито. Или може би впечатлението се получаваше от периферията на шапката, която засенчваше тъмните му очи.

Рейчъл не можеше да не сравни физиката му с тази на Лейн. Уайлдър бе по-висок, по-широк в плещите и по-тесен в ханша. Гъстата му коса беше тъмна и вълниста, а тази на Лейн — прошарена и права. Лейн беше гладко избръснат, а Уайлдър носеше мустаци. Но му липсваше онази изисканост, която Рейчъл намираше така привлекателна у Лейн. Очевидно Аби предпочиташе нешлифованите, силни мъже.

— Лейн спомена, че се срещате с Аби.

— Да — потвърди той, като я гледаше право в очите. Тя очакваше, че ще огледа лицето ѝ и ще каже нещо за приликата ѝ с Аби. Но той не го стори. Сякаш не забелязваше нищо общо във външността им. По някаква причина това я извади от равновесие и тя се помъчи да се пребори с чувството си за малоценност.

— Асансьорът ни е тук.

Рейчъл трепна, когато забеляза, че той държи вратата и я чака да влезе. Побърза да се качи в кабината. Маккрий я последва и натисна бутона за приземния етаж. Едва тогава тя обърна внимание на комбинацията от кафяво сако и сини дънки, същите, каквито бе носил мъжът в стаята на секретарката.

— Вие ли разговаряхте със секретарката на Лейн, когато излязох от кабинета му? — попита тя, след като вратата се затвори.

— Да.

— Той каза, че има среща. С вас ли? Ако е била с вас, определено е свършила много бързо.

— Не. Запазвах си час за разговор.

— За Аби ли? — попита тя.

— Не, по делови въпрос.

— Да, спомням си. Лейн каза, че искате да говорите с него за някакво свое изобретение. Нещо във връзка с пробиването на петролни кладенци, ако паметта не ме лъже.

— Точно така.

— Лейн изглеждаше много заинтересуван — отбеляза замислено Рейчъл. Намекнал бе, че може би ще се заеме лично с финансирането на производството и с маркетинга. — Ще възразите ли, ако присъствам на срещата, господин Уайлдър? Може да пожелая и аз да участвам, само като инвеститор, разбира се.

— Нямам нищо против, стига Лейн да е съгласен.

— Той няма да възрази — заяви уверено Рейчъл, с ясното съзнание, че това едва ли важи и за Аби. Установи, че идеята ѝ харесва, и се усмихна.

19.

Хладината на климатика лъхна Аби още щом влезе в кухнята през задната врата. Тя се промъкна покрай струпаните до вратата кашони, всичките обозначени с калиграфския почерк на майка ѝ като съдържащи вещи за продан. Провери на плота до стенния телефон, но пощата за деня не беше на обичайното място.

Нетърпеливо бутна вратата към трапезарията и погледна на масата и на бюрото, после продължи към дневната.

— Аби, ти ли си? — извика майка ѝ от площадката на горния етаж.

— Да, мамо — тя отиде до стълбището. — Къде си сложила днешната поща? Бен каза, че има пакет от Лейн.

— На масата във фойето е — Бабс се зададе по стълбите.

Аби отиде до масата и започна да прехвърля писмата.

— Толкова се радвам, че си тук, Аби. Коя стая искаш за себе си в другата къща? Нищо не каза по този въпрос, когато ходихме до фермата на Хикс да я разгледаме — дъщеря ѝ скъса кафявия плик и извади от него отпечатания каталог за разпродажбата, който ѝ бе изпратен от Лейн Канфийлд. — Опитвам се да реша кои тоалетни масички да задържим и кои да продадем. Твоята става за едната стая, но не и за другата. Моята също, а тази от стаята за гости е подходяща и за двете места.

На третата страница от каталога Аби откри името на Ривър Бриз, отпечатано с едър шрифт. Макар да бе подозирала, че кобилата ще бъде включена въпреки нейните претенции, нещо в нея умря, когато го видя черно на бяло. Преди два дни Лейн ѝ се беше обадил, за да я информира, че съдът, изглежда, клони към становището, че кобилата е твърде ценна, за да бъде разглеждана като домашен любимец. Но тя се беше надявала.

— Аби, чуваш ли ме? Коя спалня искаш?

— Все ми е едно — затвори каталога, после го хвърли на масата заедно с останалата поща. — Избери си, която искаш, аз ще взема

другата.

— Нещо нередно ли има? — Бабс премести поглед от нея към каталога и скъсания плик на масата.

— Нередно ли? — Аби поклати глава. — Вече не знам кое е редно и кое е нередно, мамо — и посегна към дръжката на външната врата. — Ще се видим по-късно.

Излезе на широката тераса с чувството, че е победена. Всичко вървеше от зле към по-зле и вече започваше да ѝ се струва, че неприятностите няма да свършат никога. Кога най-сетне щеше да ѝ се случи и нещо хубаво?

Дървената порта изскърца и Аби погледна натам. Към нея крачеше Маккрий, висок и енергичен, с усмивка на силното си лице. Ето че имаше и нещо хубаво. Изведнъж забеляза и яркото слънце, и синята сойка на моравата.

Затича се по стълбите, но когато стигна последното стъпало, той вече бе там. Тя обви ръце около врата му и го целуна дълго и страстно. Той отвърна по същия начин, като впи устни в нейните, прегърна я и я притисна силно до себе си.

Когато най-сетне се откъсна от него, Аби трепереше.

— Липсваше ми, Мак — промърмори. — Не съм те виждала от два дни. Къде беше?

— Ако ще ме посрещаш така, ще изчезвам по-често — каза той.

— По-добре недей — нуждаеше се от него. Досега не си бе давала сметка за това.

— Имам някои добри новини. Тази сутрин голяма компания за сондажни разтвори се съгласи да изпита на терен моята компютризирана система, за да провери ефикасността на разтворите. Ще се заеме с продажбите, ако изпитанията се окажат успешни. Финансирането и всичко останало е уредено.

— Сериозно ли говориш? — Аби не смееше да повярва.

— Това е чудесно, Мак, фантастично е!

— Дяволски си права. И двамата с теб потегляме за града да празнуваме, още сега — заяви той.

— На минутата ли? — но той явно говореше сериозно.

— Маккрий, не мога. Имам да върша хиляди неща този следобед. По-късно, след като нахраним конете довечера...

— Тръгваме веднага.

— Ти си луд. Не мога да оставя всичката тази работа на Бен — Аби се опита да се измъкне от прегръдката му, но ръцете му бяха заключени зад гърба ѝ.

— Той ще се справи. И ако някой кон остане гладен тази вечер, това няма да му навреди. Идваш с мен и край.

— Не идвам и край! — властното му поведение не ѝ се нравеше. Намирисваше ѝ на диктат, а тя не би позволила на никого да ѝ казва какво да прави, дори на Маккрий.

Усмивката му помръкна.

— Щом го приемаш така — той замълча и Аби почувства, че ръцете му се спускат към кръста ѝ, — мисля, че просто ще трябва да взема нещата в свои ръце.

Изведнъж той направи крачка назад и тя се озова във въздуха. Опита се да се бори, но всичко стана светкавично. В един миг стоеше на стъпалото, а в следващия вече беше праметната на рамото му.

— Маккрий Уайлдър, веднага ме свали долу! — нареди тя през стиснати зъби и се помъчи да се измъкне, но той я бе стиснал като в менгеме. Нямахше намерение да рита и да размахва юмруци като някоя истеричка и се скова в ръцете му.

— Съжалявам.

— Изобщо не съжаляваш — изсъска тя. — И накъде по-точно си ме понесъл?

— Да те почистя. Миришеш като кон.

— А ти миришеш като... като... — не ѝ идваше наум нищо достатъчно противно, а той спря, бутна входната врата и когато тя се отвори широко, я внесе вътре. — По дяволите, Маккрий, не би ли ме пуснал най-сетне? — искаше ѝ се да го удари, но знаеше колко безрезултатна би била всякаква съпротива.

— Ако те пусна, ще се качиш ли горе да се приготвиш?

— Не.

— Така си и мислех — той се запъти към стълбището. — Здравсти, Бабс — поздрави най-спокойно.

Аби се изви да погледне пред него. Майка ѝ, която тъкмо слизаше към фойето, ги гледаше объркано.

— Мамо, накарай го да ме свали долу — каза тя.

— Ще похитя Аби, ще я заведа да прекараме вечерта в града, но първо трябва да я измием. Ще съм ти благодарен, ако бъдеш така

любезна да ми кажеш само коя е нейната спалня.

— Втората врата вдясно на горния етаж.

— Мамо! — Аби беше потресена от нейното предателство.

— Ще ти дойде добре да поизлезеш. Напоследък работиш твърде много — Бабс ѝ се усмихна, мина покрай тях и продължи по пътя си.

— Видя ли? Дори майка ти е съгласна с мен.

— Майка ми...

— Внимавай — прекъсна я Маккрий, — все пак тя ти е майка. Не е хубаво да я ругаеш — на площадката се обърна надясно и продължи към откренатата врата на спалнята ѝ.

— Точно ти ли ще ми говориш за маниери? — сопна му се Аби, когато той доотвори вратата с ритник. — Все едно градски каубой да поучава истинския как да докосва шапката си за поздрав — Маккрий влезе, но не я свали на пода, нито спря. — Това става вече нелепо — процеди през стиснати зъби тя. — Би ли ме пуснал, ако обичаш?

— След минутка.

Изведнъж Аби зърна отпред друга врата, тази на банята.

— Маккрий, какво правиш? — ужасено извика тя.

Той я смъкна от рамото си и я сложи в кабината на душа.

— Казах ти, че ще те почистя — напомни самодоволно.

Убедена, че блъфира, тя попита:

— Ти и чия армия? — но още не го бе изрекла, когато той я обърна с лице към душа и посегна към крановете. — Маккрий, не! Недей! — вкопчи се в ръката му и се опита да му попречи. — Дрехите ми! — изпищя, когато студената вода потече върху главата ѝ. Като плюеше гневно, Аби затърси пипнешком крана и най-сетне успя да го спре, но вече бе мокра до кости. Косата ѝ бе паднала пред очите като завеса. Тя я раздели, за да изгледа свирепо Маккрий, който стоеше вън от кабината, скръстил ръце пред гърдите с отвратително самодоволна физиономия.

— Сега ще трябва да се изкъпеш и да се преоблечеш.

— Искаш ли да се обзаложим? — Хвърли му унищожителен поглед.

Той се пресегна и хвана отново крана, внушителната му фигура препречваше пътя ѝ за бягство.

— Скъпа, дори съм склонен да проявя великодушие — отвърна провлачено. — Повярвай, с удоволствие бих те изтъркал от главата до

петите. Тази идея не е никак лоша.

Аби си представи за миг, че Маккрий е с нея под душа и ръцете му шарят по кожата, сапунисват гърдите ѝ...

— Това заплаха ли беше или обещание? — отвърна предизвикателно тя, но в този момент на вратата на банята се появи Джаксън.

Обикновено невъзмутимият прислужник ги гледеше ококорено, зяпнал от изумление.

— Джаксън — прошепна Аби, изведнъж осъзнала, че мократа ѝ блуза е прозрачна, а тя е без сутиен.

Маккрий го погледна над рамото ѝ.

— Искаш ли нещо, Джаксън? — Аби заотстъпва встрани да се скрие зад Маккрий, почувствала се неудобно и заради себе си, и заради Джаксън.

— Аз... стори ми се, че... чух писък.

— А, това беше Аби — обясни Маккрий. — Няма за какво да се тревожиш. Аз ще се оправя.

— Разбира се, господине — отговори прислужникът и се оттегли.

— Горкият Джаксън — съчувствено изрече Аби. — Напълно го скандализирах — Маккрий се засмя и тя го изгледа сърдито. — Ти си виновен. Ти си голям негодник, знаеш ли?

— А ти си злонравна кучка. Май сме създадени един за друг — изправи се и махна ръката си от крана. — А сега сваляй от себе си тези мокри дрехи и започвай да се къпеш — излезе от банята и затвори вратата след себе си.

Останала сама, Аби продължаваше да стои неподвижно в кабината. Въпреки че бе вир-вода, не можеше да мисли за нищо друго, освен за неговата забележка. Чудеше се дали наистина го мисли... дали вярва, че са създадени един за друг, или само се шегува. Не ѝ се искаше да е просто шега. И щом осъзна това, бе принудена да признае, че е влюбена в него. Изведнъж бе обзета от страх и нежелание да приеме факта. Не искаше да обича така безрезервно. Това я правеше уязвима.

Набързо съблече мокрите дрехи и отново влезе под душа. Докато прокарваше насапунисаната гъба по тялото си, не можеше да се

освободи от мисълта, че ако не се бе появил Джаксън, това приятно грапаво докосване можеше да идва от милващите ръце на Маккрий.

Излезе от душа, избърса се и уви главата си в сух пешкир, а друг омота около тялото си. Когато излезе от банята, видя дантеленото бельо, разстлано на леглото: сутиен, пликчета, комбинезон и дори чифт тънки копринени чорапи. После чу стържещия звук от местене на закачалки, който идваше от дрешника. Намръщи се, отиде до вратата и видя, че Маккрий рови из дрехите ѝ.

— Какво правиш?

— Опитвам се да намеря нещо, което да облечеш тази вечер — извади червена рокля от копринен шифон.

— Това не е лошо.

— Аз ще си избира дрехите, благодаря — Аби взе роклята от ръцете му и я върна на закачалката. Помисли си, че може би е вършил същото и с други жени, които е познавал преди. Изненадана бе от ревността и собственическото чувство, които изпитваше. Непоносимо ѝ бе дори да си представи Маккрий с друга.

— Не и онова нещо с перата обаче — каза той, като обви ръце около кръста ѝ. — Сега вече миришеш като жена — промърмори той. — Липсва ти само малко парфюм ето тук — свря лице в голото ѝ рамо и Аби инстинктивно се изви да отвърне на милувката му. — И тук — зацелува пулсиращата вена на шията ѝ и по кожата ѝ пробягнаха тръпки. — И може би една идея... тук — пръстите му се плъзнаха между гърдите ѝ и започнаха да смъкват пешкира.

Щом вдигна глава от шията ѝ, Аби се обърна в прегръдките му да го погледне.

— Не спирай. Тъкмо започвах да загревам.

— Ти изобщо чувстваш ли се някога задоволена? — отвърна той със спокойна самоувереност.

— Да съм казвала, че съм незадоволена? Знаеш, че съм задоволена... поне в повечето, случаи — подразни го тя.

— Само в повечето случаи? — Маккрий развеселено повдигна вежда. — Не си го спомням точно така.

— Може би ще трябва да освежиш паметта ми — започна да разкопчава ризата му.

— Ако не изляза от тази спалня след пет минути, особено сега, когато душът е спрял, какво ще си помисли майка ти? Ами Джаксън?

— очите му потъмняха, докато местеше поглед по лицето и по голите ѝ рамене.

— Мама е жена. Ще разбере. А колкото до Джаксън, аз вече го скандализирах достатъчно. Освен това — тя замълча, плъзна ръце под ризата и разголи мускулестите му гърди — обикновено не отнема повече от пет минути, нали?

— Ах, ти, малка вещице! — засмя се Маккрий. — Ще трябва да ти запуша устата.

— Направи ми това удоволствие — отвърна Аби вдигнала към него премрежен от желание поглед. Посегна към катарамата на колана му и той изруга тихо.

След два часа вече седяха в препълнения ресторант за бифтеци и чакаха да пристигнат напитките им. Аби разгърна менюто да види какво се предлага.

— Не ми казвай, че още си гладна — шеговито подхвърли Маккрий.

— Храната си е храна — отвърна тя. — Десертът ще дойде по-късно.

— Е, ако и това не е откровено предложение... — той се засмя, после погледна встрани и рече: — Изглежда, че тази вечер ще имам конкуренция. Кой е този? Твоя стара любов?

Аби се обърна, очаквайки да види някоя позната физиономия, но тази на мъжа с тъмна каубойска шапка не ѝ говореше нищо. Обаче той ѝ се усмихваше като стар приятел.

— Здравейте. Помните ли ме?

— Не, не мисля — тя го гледаше и се мъчеше да открие у него нещо познато.

— Рос Тибс. Пея тук в бара. Запознахме се... — той млъкна, на лицето му се появи объркано изражение. — Не сте вие, нали? От другия край на салона бях сигурен... Господи, толкова приличате на нея, направо сте като близначки.

— Е, не сме — отвърна наежено Аби, разбрала, че трябва да я е сбъркал с Рейчъл.

— Извинете ме. Вероятно си мислите, че ви пробутвам изтъркани номера, но наистина много приличате на една дама на име

Рейчъл, с която се запознах тук.

— Не се притеснявайте, господин Тибс. Не ми е за пръв път — каза тя, като мислеше за баща си. Колко пъти я бе гледал с това странно изражение... сякаш виждаше друга.

— Обяснимо е — отвърна певецът с обезсърчена усмивка. — Още веднъж моля за извинение, задето ви обезпокоих, Рей... — усети се и се засмя сконфузено. — Май не мога да ви наричам така, нали?

— Името ми е Лосън. Аби Лосън.

— Да не би случайно да сте родственица на онези Лосънови, които имат ферма за арабски коне край Хюстън?

— Да. „Ривър Бенд“ е собственост на моето семейство — но още за съвсем кратко време, спомни си тя и отново я прониза мисълта, че скоро ще го загуби.

— Ходил съм там един-два пъти. Имате красиви коне. Дали не се лъжа, или наистина видях някъде съобщение, че организирате търг за разпродажбата им?

— Да. Следващата седмица — представи си името на Ривър Бриз в списъка.

— Може да се видим там — заяви Рос Тибс. — Винаги съм искал да имам арабски кон. Не че мога да си го позволя, но поне мога да си помечтая — той отстъпи да направи път на сервитьорката, която пристигна с напитките, и добави: — Вижте... няма да ви досаждам повече. Ако имате възможност, отбийте се след вечерята в бара да чуете изпълнението ми.

— Ще видим — намеси се Маккрий.

Тибс им пожела приятна вечер и си тръгна.

Забелязала, че Маккрий я наблюдава, Аби се опита да се отърси от мрачните мисли. Усмихна се принудено и вдигна чашата си.

— След като сме дошли да празнуваме, не мислиш ли, че трябва да пием за твоя успех?

— Мисля.

Чукнаха се, Аби отпи от бърбъна с вода и хвана изпотената чаша между дланите си.

— Знаеш ли, още не си ми казал никакви подробности: нито как стана, нито с кого си се договорил. Знам, че миналата седмица имаше среща с Лейн. Той ли уреди цялата работа?

За част от секундата Маккрий сякаш застана нащрек, погледът му стана остър.

— Да, той се включи от самото начало.

— Може да не съм била справедлива по отношение на него — отбеляза разсеяно тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Лейн обеща да потърси вратичка, за да си задържа кобилата, но тя ще бъде продадена заедно с останалите коне. Усъмних се дали наистина се е опитал да ми помогне, но като се има предвид какво е направил за теб, може би не е имало начин да го уреди.

— И какво ще стане сега?

— Не знам. Съмнявам се, че мога да си позволя да я купя. Една кобила винаги носи повече доходи от жребеца, освен ако той не е изключителен и няма добри перспективи да се класира в изложбите. А със своята красота и своето родословие Ривър Бриз вероятно ще донесе от десет до двайсет хиляди долара, дори може би повече — Аби направи усилие да се усмихне. — По-добре да говорим за нещо друго. Тази тема е твърде потискаща.

— Казах ли ти, че моят тулпушер се върна на работа в понеделник? На патерици е, но се придвижва доста успешно. Което означава, че няма да съм принуден да стоя на обекта по двайсет и четири часа в денонощието.

— Това е много добра новина.

20.

— Какво искаш да кажеш? От къде на къде ще иска да идва на разпродажбата? — сопна се Аби, разтреперана от яд. — Тя...

Лейн вдигна ръка да прекъсне тирадата.

— Търгът е публичен. Тя има пълното право да дойде, ако реши, и не можеш да ѝ попречиш. Аз само те запознавам с нейните планове, защото се надявам да избегнем всякакви грозни сцени, като онази, която се разигра при последното ѝ идване тук.

Осъзнала, че той има право, Аби се помъчи да овладее гнева си.

— Защо? Каква причина може да има, за да дойде?

— Иска да купи няколко коня — отвърна Лейн. Всичко в нея замря. Боеше се дори да си поеме дъх.

— Кои?

— Не ми каза.

Ами ако между тях беше Ривър Бриз? Гневът ѝ стана студен като лед. За пръв път, откакто Лейн спомена за намеренията на Рейчъл да присъства на търга, мислеше ясно и търсеше трескаво някакъв начин да не позволи кобилата да попадне в ръцете на омразната ѝ полусестра.

— Бих искал да знам какво ще сториш ти, Аби — обади се Лейн.

В първия момент помисли, че той говори за кобилата, после разбра, че има предвид Рейчъл.

— Както сам каза, Лейн, търгът е публичен. Само ѝ кажи да стои далеч от майка ми и от мен. Има ли още нещо, което трябва да обсъдим? — попита тя с ледено спокойствие.

— Не. Мисля, че говорихме за всичко.

— Хубаво. Имам да върша работа — тя се обърна и тръгна с отсечена крачка към конюшните. Хрумнала ѝ бе една идея, но щеше да ѝ е нужна помощ, за да я осъществи.

Откри Бен в един от коралите да се занимава с леко порязания преден крак на младо жребче.

— Ах, ти, невнимателно момче — ласкаво го гълчеше той. — Научи се да не се блъскаш във всичко по пътя си, че някой ден ще се нараниш много лошо.

— Трябва да поговоря с теб — каза Аби, когато Бен пусна кончето. То препусна през широкото заградено пасище, скри се зад майка си, а после, когато мъжът тръгна към вратата, предпазливо надзърна иззад гърба ѝ.

— Това е от онези, които баща ти наричаше „жива беля“ — той излезе от преградата, без да бърза, и затвори вратата. — Непрекъснато е порязано или одраскано.

Но Аби нямаше желание да говори за жребчето.

— Остават ни само четири дни до търга. Лейн току-що ми каза, че конярите, които наехме, ще пристигнат вдругиден. Преди да дойдат, искам да махна оттук Ривър Бриз.

— Да я махнеш оттук? — Бен присви очи. — Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че когато дойдат, тя не бива да е във фермата.

— Какво се върти в тази твоя глава? — попита подозрително той.

— Обмислила съм всичко — отвърна Аби. — Когато германците са нахлули в Полша в началото на Втората световна война, ти как си постъпил? Евакуирал си всички коне и си се опитал да намериш сигурно място, където да ги скриеш. Искам да сторя същото с Ривър Бриз. Ако не е тук, не може да бъде продадена на търга.

— Не е същото, Аби. Сега няма война. Ако отведеш кобилата, това ще е кражба. Не е хубаво.

— Не е хубаво. Какво лошо има, ако открадна собствения си кон? А Ривър Бриз е моя. Ти знаеш, че татко ми я подари, независимо какво пише в документите — възрази Аби, все така спокойно. Гневните изблици никога не даваха резултат при Бен.

— Вярно е — неохотно се съгласи той, все още разтревожен от нейното предложение.

— Нима могат да ме обвинят в кражба на собствения ми кон? — видя, че той започва да се разколебава, и продължи: — Нужна ми е твоята помощ, но ще го направя и сама, ако трябва.

— Къде ще я отведеш — попита сърдито той.

— У Доуби. Той сам предложи да я държа в неговата плевня, когато се пренесем. Можем просто да му кажем, че искаме да заведем

Ривър Бриз още сега, за да не се занимаваме с преместването ѝ после. Не е нужно да знае нищо повече.

— Ти би го излъгала?

— Не, просто не бих му казала цялата истина.

— И какво мислиш, че ще постигнеш с това? — Бен наклони глава настрани и се взря внимателно в нея.

До този момент Бен бе приемал с разбиране нейните аргументи, но Аби знаеше, че следващият е решаващ, от него зависеше каква позиция ще заеме той. А планът ѝ едва ли щеше да се осъществи, ако не успееше да получи поне одобрението му.

— Ще спечеля време — каза тя. — Знаеш, че нямам голяма надежда да победя в наддаването. Ако ми се удаде да я държа скрита до края на търга, може би ще успея да я купя по договорена цена. Също така е възможно печалбите от разпродажбата да са достатъчни, за да се плати на кредиторите и да не се наложи да я продаваме. Не разбираш ли, Бен, трябва да рискувам и да използвам тази единствена възможност.

Мина доста време, преди той да ѝ отговори:

— Трябва да я преместим довечера... по тъмно.

Аби се хвърли на врата му и го прегърна силно.

— Обичам те, Бен. Просто знаех, че мога да разчитам на теб.

Полумесецът се беше издигнал над хоризонта на изток, извито острие от сребро на осеяното със звезди нощно небе. Зад петното светлина под високата лампа в двора до конюшната на кобилите за разплод бе спрял тъмен пикап с ремарке за два коня.

Бен стоеше до колата и държеше поводите на кобилата, докато Аби оправяше морскосиньото одеяло на гърба ѝ. Стегна каиша на корема ѝ и закопча хлабаво този на гърдите, после издърпа одеялото върху шията. Кобилата подуши рамото на Бен, сякаш за да почерпи увереност от човека в тази необичайна среднощна дейност.

— Онази нощ, когато напуснахме Янов под прикритието на мрака, конете сякаш разбираха, че не трябва да вдигат шум, също както тази кобила — поде с приглушен глас Бен. — Потеглихме по тъмно, та немското Луфтвафе да не ни забележи. Господин Роски, управителят на Янов, водеше колоната с файтона си. След него вървеше моята група с жребците, всеки яздеше един и водеше друг. После идваха кобилите, жребчетата и другите млади коне, повечето вързани за

каруците с фуража, теглени от полуарабските коне във фермата. Беше впечатляваща гледка, Аби: двеста и петдесет от най-добрите арабски коне в Полша се изливат от Янов и потъват в нощта! По пътя срещаме хиляди наши съотечественици от Западна Полша, които бягаха от германците. От тях разбрахме, че Луфтвафе бомбардира шосетата, а после самолетите се спускат ниско и обстрелват бягащите с картечници. Затова се движехме по селските пътища. Преди зазоряване скрихме конете в гората и останахме там целия ден. Бях уморен след дългата езда, ала не можех да заспя. Непрекъснато се ослушвах за германските самолети и се питах дали няма да ни открият между дърветата. Когато се мръкна, продължихме нататък, но сега жребците не бяха така нетърпеливи да тръгнат, не танцуваха и не дърпаха юздите, както когато напуснахме Янов. Сякаш знаеха, че пътят до Ковел е дълъг и опасен и че ще им е нужна цялата издръжливост и смелост, докато намерят убежище на другия бряг на Буг.

— Готово, можем да я качваме в ремаркетото — Аби потупа кобилата по гърба. Покрита с тъмното одеяло, Ривър Бриз се сливаше със сенките и в мрака се мяркаха само главата и опашката ѝ. Но в тъмното ремарке и те нямаше да се различават.

— Отвори го, а аз ще я въведа — Бен хвана изкъсо поводите.

Аби излезе иззад ремаркетото и тъкмо посягаше да отвори вратата, когато на алеята светнаха фарове.

— Чакай — прошепна тя с опънати до скъсване нерви, когато Бен понечи да я последва с кобилата. — Някой идва. Стой там, докато разбере кой е.

— Може Доуби да идва да провери защо още се бавим — чула шума на мотора, кобилата наостри уши и той сложи ръка на муцуната ѝ да я успокои.

— Може, но мисля, че не е камионетката на Доуби — устата ѝ пресъхна, дланите ѝ се изпотиха. Тя се отдалечи от ремаркетото, изтри длани в дънките си и зачака колата да влезе в осветения участък до къщата. — Маккрий е — осъзна колко се е изплашила едва когато, познала пикапа му, коленете ѝ се подкосиха от облекчение.

— Помниш ли, че трябваше да се срещнем преди близо два часа? — извика Маккрий. — Не знаех какво да мисля: катастрофирала ли си, колата ти ли се е повредила, какво ли. После звъня у вас, а майка ти казва, че още си тук.

— Възникна нещо важно и... забравих. Знам, че трябваше да ти се обадя.

— Забравила си? Е, много ти благодаря — той застана пред нея, сложил ръце на кръста, ядосан и възмутен. После поклати глава, сякаш не можеше да повярва. — За пръв път ми се случва подобно нещо. Досега не ми бяха връзвали тенекия. Разбира се, коя друга би си го позволила, ако не ти?

— Не съм го направила нарочно. Честна дума, забравих.

— И какво беше толкова важно?

— Един от конете се разболя. Изплашихме се да не са колики.

В този момент кобилата изпръхтя. Маккрий погледна към ремаркетото и Аби изтръпна.

— Чу ли това?

— Кое? Вероятно някой кон от конюшните.

— Обикновено не паркираш ремаркетото на това място — Маккрий я гледаше подозрително. — Какво търси то тук, прикачено за камионетката?

— Днес го използвахме — чу се нервно потропване на копита, явно на кобилата ѝ беше омръзнало да стои на едно място и Маккрий несъмнено я бе чул. Почти ѝ олекна, когато Бен се показва иззад ремаркетото, следван от покрития с одеяло кон. Вече започваше да се оплита в собствените си лъжи и ѝ се искаше всичко това да свърши по-скоро. — Решихме да закараме Ривър Бриз у Доуби, преди да го приберем.

Тя отиде и отвори вратата на ремаркетото, за да може Бен да вкара вътре кобилата.

— Чакай малко. Мислех, че тя ще бъде включена в търга — навъси се Маккрий. — Да не би Лейн да е уредил въпроса в последна сметка?

— Нещо такова — не ѝ се искаше да му разкрива плановете си. Колкото по-малко хора знаеха, толкова по-голям бе шансът да успее.

— Стига, Аби — той я хвана за китката и я принуди да се обърне и да го погледне. — Какво става тук всъщност?

— Казах ти. Караме Ривър Бриз оттатък във фермата на Хикс — отвърна тя.

— Наближава полунощ.

— Единайсет и нещо не е полунощ.

— Онова изобретателно дяволче в главата ти пак крои нещо, нали?

— Не знам за какво говориш.

— Много добре знаеш за какво говоря — Маккрий се обърна към Бен, който излезе от ремаркетото, след като бе вързал кобилата вътре. — Може би ти ще ми обясниш какво става?

— Аби ще каже — отвърна той, но погледът му я подканваше да си признае.

— Обяснението е просто — отсече тя. — Ако кобилата не е тук, не може да бъде продадена.

— Трябваше да се досетя — рече мрачно Маккрий. — Но неизбежно ще те питат за нея. Конете не изчезват току-така. Как ще се измъкнеш?

— Конете се губят непрекъснато. Паднала е ограда или някоя врата е оставена отворена и тя е излязла. Има колкото искаш възможности да избяга — напрежението я правеше сприхава.

— А през това време ти ще я криеш.

— Точно така, докато свърши търгът. След това може би ще се уреди да я купя.

— Ами ако някой разбере какво вършиш?

— Няма да разберат, ако ти не им кажеш — въпросите и напрежението вече й идваха много. — Виж, Рейчъл ще дойде на разпродажбата да купува коне. Няма да й дам Ривър Бриз — освободи китката си, затвори вратата и бутна резето, разтреперана от вълнение. Накрая се обърна и застана лице в лице с него. — Е, Маккрий?

— Както разбирам, и ти участваш в това заедно с нея, Бен — каза той.

— Кобилата си е нейна. Понякога трябва да се поемат рискове, за да се постъпи, както е редно.

— Ще кажеш ли на Лейн? — попита Аби. Трябваше да знае на чия страна е Маккрий.

— Защо да му казвам?

— Ти смяташ, че вършим нещо нередно.

— Не. Смятам, че номерът е ужасно тъп и вие двамата го изпълнявате като пълни аматьори. Изненадан съм, че не сте се облекли в черно и не сте намазали лицата си с грес. Щеше да е далеч по-малко подозрително, ако просто бе яздил коня дотам и бе накарала

червенокосия си приятел да те докара обратно. Той знае ли нещо за това?

— Не — Аби разбра, че Маккрий я подкрепя, и се почувства отново уверена. — Оставих го да си мисли, че Ривър Бриз е моя и всичко с нея е уредено.

— А какво ще стане, ако след като съобщиш, че е изчезнала, някой го попита дали я е виждал?

— Няма такава опасност, защото ще съобщя за изчезването ѝ чак сутринта преди търга. Всички ще сме под пара и няма да има време да се организира търсенето ѝ. Двамата с Бен може да се престорим, че я търсим — дотук Маккрий не ѝ бе задал въпрос, на който да не може да отговори. Убедена, че е помислила за всичко, Аби започваше да губи търпение от бавенето. — Всичко е уточнено. Вече е твърде късно да променяме плана. Доуби ни чака и ако продължаваме да губим време тук, ще започне да разпитва. Хайде, Бен. Да вървим — Бен заобиколи откъм шофьорското място, Аби се насочи към другата страна на пикапа и Маккрий я последва. С отварянето на вратата лампата в кабината светна, тя се настани на седалката и се обърна към него. — Ще се видим, когато се върна. Ще ме почакаш, нали?

— Не. Идвам с вас, така че ми направи място.

Бен потегли бавно, без да включва фаровете, и когато излязоха от осветения двор, намали скоростта още повече. Тясната алея бе осветена само от бледата светлина на звездите и той почти легна на волана, вперил напрегнат поглед напред, за да не излезе от нея.

— По това време обикновено няма голямо движение, по шосето, но по-добре да не рискуваме някой да мине и да види, че потегляме оттук с конското ремарке — обясни Аби.

— Когато караш с изгасени фарове, рискуваш повече да те забележат — Маккрий се хвана за таблото пред себе си и извика: — Внимавай за канавката вдясно!

Бен завъртя волана и подкара още по-бавно.

— И в Полша беше така. Нощта бе толкова тъмна, че крайпътните канавки не се виждаха. И беше пълно с бягащи хора, помъкнали каквото са успели да спасят от имуществото си. Колелата на каруците непрекъснато засядаха в крайпътните канавки.

— Бен е участвал в евакуирането на арабските коне от полския конезавод през Втората световна война, когато германците нахлули в

Полша — каза Аби.

— Отне ни три дни, докато стигнем до място, където е възможно да се прекоси река Буг. Придвижвахме се само след мръкване, а през деня криехме конете, където намерим. Германските самолети бяха многобройни от птичите ята наесен, но не летяха оттатък Буг. След като прекосихме реката, можехме да вървим и през деня. Вече бяхме само на около два дни път от Ковел, нашата цел, когато чухме артилерийска канонада и научихме, че руснаците са окупирали Източна Полша. Почти бяхме стигнали, а трябваше да потеглим обратно и да изминем отново целия път до Янов. Всички бяхме единодушни, че е за предпочитане нацистите да вземат конете, след като така и така ще бъдат конфискувани.

— През Първата световна война руснаците опустошили стопанствата и изклали почти всички коне — поясни Аби.

— Когато се върнахме в Янов Подлазки, германците вече бяха там — Бен излезе на шосето, но продължи да кара без светлини. — Комендантът нареди да закараме всички коне до Висла, значи на още сто и петдесет километра западно. Животните имаха нужда от почивка, бяха изморени от дългия път и управителят отказа. По-добре да ги бяхме закарали, обаче не знаехме, че германците и Съветите са сключили споразумение. Всичко източно от река Висла подлежеше на окупация от руснаците. Опитахме се да спасим конете от тях, но германците им предадоха конезаводите. Само след няколко седмици границата беше преместена по река Буг и съветските войски се изтеглиха, ала взеха със себе си конете от Янов като военна плячка. Великолепният Офир така попадна в Терск.

— За щастие близо седемдесет арабски коне, твърде изтощени, окуцели или много млади, за да издържат първия опит за евакуация, били оставени на различни селяни по пътя, включително Балалайка, майката на един от най-прочутите жребци след Сковронек, Баск — допълни Аби, докато камионетката трополеше по стария мост през потока.

— Да, на стопаните ѝ бяха дадени в замяна захар и алкохол. По този начин успяхме да си върнем доста коне и започнахме отначало.

— Наближаваме кръстопът — сухо отбеляза Маккрий.

— Това е Тексас, Бен, не е Полша. Мисля, че ще е по-безопасно вече да включиш фаровете.

— Да, май се отдалечихме достатъчно от „Ривър Бенд“ — той включи светлините, фаровете осветиха пътя отпред и вече можеха да се движат по-бързо.

— Това прилича повече на втората евакуация от Янов, нали Бен?
— Аби се усмихна на възрастния поляк, грубите черти на който сега се открояваха в бледите отблясъци от арматурното табло.

— Тогава пътувахме с влака. Необходими бяха трийсет и един вагона, за да съберем всички коне. Беше през четирийсет и четвърта. Съветите бяха изтласкали немците от Русия и навлизаха в Полша. Добре, че успяхме да избягаме. Около Янов Подлазки се водиха тежки сражения. Конюшните бяха разрушени, както и някои от къщите в Янов.

— Ами Дрезден и бомбардировките там? Отишли сте в Дрезден и там е било дори по-страшно, отколкото в Янов — обади се Аби.

— Имам чувството, че знаеш историята по-добре и от Бен — подкачи я Маккрий.

— И би трябвало — отвърна с усмивка тя. — Това ми бяха приказките за лека нощ като малка. Израсла съм с неговите приключения през войната.

— Пристигнахме — обяви Бен и отби по дългия около половин километър черен път до центъра на фермата.

— Доуби е буден, чака ни. В къщата свети — отбеляза Аби. — Карай направо към плевнята, Бен.

Когато минаха покрай къщата, лампата на верандата светна. До внушителния навес за машините старата плевня от камък и дърво изглеждаше съвсем малка. Бен направи полукръг и спря пред страничната врата. Аби скочи от кабината след Маккрий и спря да почака Доуби, който притича през стопанския двор да ги посрещне.

— Очаквах да дойдете преди час. Проблеми ли имахте? — той хвърли сърдит поглед към Маккрий, убеден, че той е виновен за закъснението.

— Захванахме се да свършим някои неща и те ни отнеха повече време, отколкото очаквахме. Извинявай, че те накарахме да чакаш толкова дълго, Доуби.

— Подготвил съм кътче за твоята кобила. Отделеното място край едната стена беше просторно, почти два пъти по-широко от боксовете в „Ривър Бенд“. Разделено бе на две с къса преграда, вътре имаше ясли

и хранилки. Аби въведе покритата с одеяло Ривър Бриз, която запристъпя грациозно по застлания със слама под, като пръхтеше и душеше.

— Мисля, че ѝ харесва — каза Доуби, когато кобилата захрупа овес и сякаш се поуспокои.

— Ще трябва — това също безпокоеше Аби. — Благодаря ти, че ми позволи да я държа тук.

— Няма особено значение дали ще е сега или по-късно — повдигна рамене Доуби. — Искаш ли утре сутринта да я изведе навън?

— Не, недей — отвърна тя и почувства върху себе си насмешливия поглед на Маккрий. — По-добре да стои вътре... поне докато свикне с новия си дом.

— Щом предпочиташ...

— Да, предпочитам — прегърна кобилата и прекрачи яслата да отиде при останалите.

— Късно е, утре всички ни чака работа. Благодаря ти още веднъж, Доуби.

— Ако мога да направя още нещо за теб, само кажи.

Когато излязоха от плевнята, Маккрий промърмори на ухото ѝ:

— Този нещастен глупак ще скочи в пропаст, ако му кажеш.

— А ти няма ли да скочиш? — попита Аби.

— Не.

— Така си и мислех — но не беше особено огорчена.

21.

На пръв поглед в „Ривър Бенд“ сякаш цареше пълна бъркотия. На пътеката в една от конюшните вързан кон чакаше реда си, докато двама от наетите работници разресваха гривите и опашките на два други коня. Отвън местният ковач бе стиснал между краката си предния крак на една кобила, а младият му помощник държеше главата на животното.

Аби провери оглавника, към него не бе прикрепен жълт етикет, означаващ, че кобилата трябва да остане неподкована. Според комбинираната система, която бяха въвели, след като свършеше ковачът, конят щеше да бъде отведен в друга конюшня, изкъпан и затворен в отделна преграда.

Вятърът развя защитаните за подложка листове в ръцете ѝ, Аби ги приглади нетърпеливо и погледна в списъка кой е следващият кон. Когато по алеята забумтя старият пикап на Доуби, тя се намръщи.

На влизане в двора спирачките му изскърцаха и чакълът се разхвърча под почти изтритите гуми. Обзета от мрачни предчувствия, Аби вече бе тръгнала към него, а когато той подаде глава от прозореца, не издържа и се затича.

— Стана беля — извика Доуби. — Конят ти пострада. По-добре ела веднага.

— Боже мой — прошепна тя. Почувства как леденият пръст на страха се спуска по гръбнака ѝ, спря и се обърна към конюшната. — Бен! — викна на възрастния човек, който тъкмо излизаше да види каква е причината за тази суматоха. — Ривър Бриз! Пострадала е! — и се обърна отново към Доуби: — Обади ли се на ветеринаря?

Той объркано поклати глава, явно не беше се сетил.

— Дойдох право тук.

Аби се опита да потисне паниката, която се надигаше в нея. Докато тичаше към другата врата на пикапа, извика през рамо на ковача, който бе спрял да работи:

— Обади се на ветеринаря и му кажи да дойде веднага оттатък във фермата на Хикс! Спешно е!

Качи се бързо в кабината, запъхтият Бен се метна на високата седалка веднага след нея и още преди да е затворил вратата, Доуби настъпи педала на газта.

— Какво стана? — Бен зададе въпроса, който Аби не смееше да изрече.

— Не знам. Не съм сигурен — отвърна Доуби. — Бях прикачил косачката към трактора и я изкарвах от навеса. Може да се изплашила от шума, от бученето и тракането. Вече бях отминал плевнята, когато чух онова скимтене. Обърнах се да видя какво става и... — той хвърли притеснен поглед към Аби. Тя го гледаше напрегнато в очакване да чуе останалото. — Съжалявам, Аби — Доуби стисна по-здраво кормилото. — Кобилата лежеше на земята, риташе и се мятеше. Долната половина на вратата беше избита. Бях оставил горната половина отворена, та да ѝ влиза чист въздух и да си гледа навън. Предполагам, че се е изплашила от шума и се е опитала да излезе.

— Не — Аби не искаше да повярва, че злополуката е толкова тежка, колкото я описваше Доуби. Сигурна бе, че кобилата не би се опитвала да прескочи половината врата; отворът бе твърде малък. Тежко навяхване, няколко порязвания и охлузвания — Ривър Бриз положително не беше пострадала повече от това.

— Мисля, че си е счупила крака — колебливо добави Доуби.

— Откъде знаеш? — сопна му се Аби. — Не си проверил.

— Не. Оставих я с един от моите работници и дойдох да те взема.

— Не може ли да караш по-бързо? — зад прозорците на пикапа коловете на оградите се сливаха, но тя не можеше да се избави от кошмарното чувство, че колкото и бързо да се движат, фермата е още далеч и продължава да се отдалечава.

По целия път си мислеше колко близо до плевнята е навесът за машините. Кобилата никога не се бе доближавала до други машини, освен до трактора. Естествено беше да се изплаши от оглушителния им трясък. Искеше ѝ се да се беше сетила за това, ала повече се беше тревожила как да я скрие.

Когато влязоха в двора, Аби вече не беше на себе си от притеснение. Напрегна се да зърне кобилата с надеждата въпреки

всичко да я завари на крака. Но Ривър Бриз лежеше на земята. От гърдите ѝ се изтръгна отчаян вопъл, а тя дори не го чу. От бързане да отиде при нея, почти изхвърли Бен от кабината. Краката ѝ трепереха толкова силно, че едва я държаха, но се затича натам, без да обръща, внимание на струпаните наоколо мъже.

Когато стигна, Ривър Бриз вдигна глава и изцвили. Щом видя изцъклените ѝ от болка очи, потъмнялата от пот шия и тръпките, които разтърсваха тялото ѝ, Аби разбра, че животното е изпаднало в шок.

— Бързо! Донеси одеяло — каза тя на работника, после видя пушката в ръцете му и впери в него обезумял от гняв и ужас поглед. — Какво правиш с това?

— Конят трябва да бъде избавен от мъките. Нищо не можете да направите за него. Предният му крак е счупен — той махна с пушката към окървавените гърди и крака.

Стомахът на Аби се сви конвулсивно и тя едва не повърна при вида на извития крак, отпуснат безжизнено като на парцалена кукла.

— Няма да я застреляш. Конете вече не се убиват само защото са счупили крак, така че си прибери пушката. И донеси одеяло, както ти казах — тя коленичи на земята до кобилата и сложи главата ѝ в скута си. — Ветеринарят ще дойде всеки момент, моето момиче — занарежда, успокоявайки колкото коня, толкова и себе си, докато Бен преглеждаше нараняванията. Работникът тръгна, но с одеялото се върна Доуби. Бен го хвърли върху Ривър Бриз и се изправи. Аби го погледна въпросително.

— Раните са малки — каза той. — Кървенето вече е спряло. Само една-две са достатъчно дълбоки, за да оставят белег.

Но това, че не каза нищо за счупения крак, само по себе си говореше достатъчно.

— Бриз е млада и силна. Ще оздравее — заяви спокойно и решително Аби, макар че бе ужасена от опасността да загуби любимката си. — Ще оздравее. Ще видиш. Тя е потомка на прочутата бойна кобила Вадуда. Веднъж след сражение в пустинята ездачът ѝ изминал с нея над сто и петдесет километра, без да спре нито веднъж. Десният ѝ крак бил ранен и все пак взела това разстояние за единайсет часа. Ривър Бриз притежава същия кураж. Знам това — вкопчила се бе здраво в тази мисъл, тя я крепеше. Нямахше да се предаде, преди кобилата да го стори.

— Ще видим какво ще каже лекарят — отвърна Бен.

Аби държеше главата на кобилата в скута си и пъдеше бръмчащите мухи. Сърцето ѝ се свиваше всеки път, когато животното изсумтяваше от болка. Остана да бди и да страда с него цяла вечност, каквото ѝ се стори времето до идването на ветеринаря.

След повърхностния преглед и той не бе по-оптимистично настроен от Бен. Изправи се, погледна я и само поклати глава.

— Счупените крака на конете се наместват, това се прави непрекъснато — възмутено възрази тя.

— Счупването е твърде високо. Да предположим, че ще успее да намества костта, ала все пак не виждам как ще я обездвижи. Извинявай, Аби, но не изглежда добре — неохотно изрече той.

— Но има някаква надежда, нали?

— Ако ставаше дума за кон, не бих се поколебал ни най-малко да препоръчам приспиване. Дори ако по някакъв невероятен шанс счупването зарасне, ще остане сакат. Но ми е неприятна мисълта да се убие такава млада, ценна кобила, на която тепърва предстоят дълги репродуктивни години. Казах го на баща ти, ще го кажа и на теб: не съм съгласен да се продължава агонията на животното, когато знам, че нищо не може да се направи за него.

— Но не си убеден, че не може — възпротиви се тя. — Откъде ще знаеш, след като дори не си опитал? Ще ѝ наместиш крака, а после ще я повдигнем с примка, за да не стъпва на него, докато заздравее.

— Не се опитвай да ме учиш на собствения ми занаят, млада госпожице.

— Все някой трябва да го направи — разбесня се от отчаяние Аби. — Не можеш да се правиш на Господ и да решаваши дали кобилата ми да живее, или да умре само защото е животно.

— Наместването на счупения крак и повдигането на примка не решават нищо. Проблемите започват от там нататък. Конете не са хора. Не можеш да ги вържеш за леглото, да опънеш крака им на апарат за екстензия и да очакваш, че ще стоят мирно. Те са животни, безсловесни твари. А когато изпитва болка, животното обикновено се съпротивлява яростно. Изпада в паника, започва да рита и да се мята и в последна сметка си причинява още по-тежки травми. Знам, че си чувала истории за коне със счупени крака, които са оздравели и им е намерено някакво полезно приложение. Но не си чувала за другите,

които се разбесняват и се налага да бъдат застреляни, както онази кобила Ръфиън преди две години.

— Но не можем да сме сигурни, че и с Ривър Бриз ще стане така.

— Ще видим какво може да се направи, Аби, но не храни големи надежди.

Този ден беше кошмарен за Аби, която не можеше да стори нищо, освен да гледа и да чака. Тъй като счупеният крак беше преден, не можеше да става и дума за транспортиране на кобилата до клиниката на доктор Камбъл в града. Имаше твърде голям риск по време на пътуването да ѝ бъдат причинени и други тежки травми. След пет-шест телефонни разговора лекарят успя да открие портативен рентгенов апарат. Когато най-сетне го докараха във фермата, снимките показаха, че са пострадали и двата предни крака. Левият беше само пукнат, но десният беше счупен на две места.

Аби остана при кобилата, когато доктор Камбъл отиде отново на телефона, за да се консултира с неколцина свои колеги, на чието мнение се доверяваше. Той се върна с наистина радикален план за действие, и изпрати Бен обратно в „Ривър Бенд“ да доведе ковача, а Доуби — на оксигена в навеса с набързо нахвърлян чертеж на шина, която да му направи. „Томасова шина“, така я нарече, докато обясняваше на Аби, че подобни приспособления се използвали често при кучета и котки със счупени предни крака. По това време тя беше вече твърде изчерпана и претръпнала, за да му обърне внимание, че Ривър Бриз е кон, а не куче или котка. Искаше само доктор Камбъл да направи нещо, каквото и да е то.

Аби седеше облегната в ъгъла на преградата, загърната във вълнено одеяло, същото, с което преди беше завита кобилата. Изтощена от продължителните вълнения, тя отпусна глава на грубите дъски и затвори очи. След миг чу някакъв тих звук, прошумоляване в сламата, и веднага скочи на крака.

Но кобилата не помръдваше, действието на упойката още не беше преминало и главата ѝ висеше отпусната. Двата ѝ предни крака бяха гипсирани, дълги метални шини се извиваха надолу до подковата. По-голямата част от теглото ѝ се поемаше от примката през корема, закрепена за греда на тавана.

Ривър Бриз беше кротка и послушна кобила, ала трябваше да е не кон, а великомъченик, за да изтърпи всичките тези приспособления.

Може би не биваше да я подлага на подобни изтезания. Може би трябваше да остави доктор Камбъл да я приспи. Аби упорито отхвърляше тази мисъл, решила, че кобилата ще живее, каквото и да й струва това.

Чу стъпки и тихо извика:

— Доуби, ти ли си?

— Аз съм — отговори Маккрий, който се появи иззад ъгъла на преградата и внушителната му фигура се откри в светлината на висящата от тавана гола крушка.

— Как... — изведнъж в гърлото ѝ заседна буца и тя не успя да изрече нищо повече.

— Сутринта се обадох у вас да кажа, че не ми достига един човек за следобедната смяна и тази вечер ще бъда зает — той се приближи тихо и клекна до нея. — Майка ти ми обясни какво се е случило. Съжалявам, че не можах да дойда по-рано.

— И без това нямаше с какво да помогнеш, освен може би на Доуби при заваряването на шините — стигаше ѝ, че сега е при нея.

— Как е тя? — кимна той към кобилата.

— Ще оздравее — отвърна категорично Аби, отново изпълнена с решителност.

— Какво ще правиш сега?

— Ще стоя при нея — тя вдигна очи към любимката си: стегната в примката, гипса и шините, тя представляваше жалка гледка. — Налага се. Много коне обезумяват от болката и се самоунищожават. Трябва да внимавам да не я сполети същата участ.

— Друго имах предвид. Сега всички знаят, че конят е тук.

Не беше помислила за това.

— Тогава ми помогни, Маккрий Уайлдър, само да кажеш, „нали те предупредих“... — сърдито му се закани тя. Цял ден се беше питала, дали нещастieto би се случило, ако не беше довела Ривър Бриз тук. Цял ден бе живяла със съзнанието за ужасната ирония на съдбата: сторила го бе, за да си задържи кобилата, а в резултат можеше да я загуби.

— Няма. Чудя се само как ще се справиш със ситуацията сега.

— Не знам. Кой би купил сакат кон? Не е изключено краката ѝ никога да не станат достатъчно силни, за да издържат една бременност.

— Кажи им какво е мнението на ветеринаря и я включи в търга — каза Маккрий.

— Какво? — тя го погледна унищожително, решила, че предложението му е равносилно на предателство.

— Сама го каза: кой би я купил сега? Сигурно ще ти я дадат почти без пари.

— Да — Аби се замисли, после въздъхна. — До разпродажбата остава само един ден. Има още толкова много работа. Знам, че Бен ще се справи, но трябваше сега да съм там и да помагам — беше изтощена и объркана, изнемогваше под тежестта на голямата отговорност. Твърде много неща се бяха случили този ден.

— Изглеждаш уморена. Защо не поспиш малко?

— Не мога. Трябва да стоя тук и да държа под око Ривър Бриз.

— Не ти предлагам да си тръгнеш. Отмести се — Маккрий седна в ъгъла и прегърна Аби. — Така удобно ли ти е?

— М-mmm — тя се притисна до него и издърпа одеялото върху двамата им. Несъзнателно потри буза в памучната му риза, успокоена от топлината на тялото и равномерните удари на сърцето му. — Сигурно ме мислиш за луда, че будувам заради един кон.

— Щеше ли да будуваш и заради мен, ако бях пострадал?

— Едва ли — тя се усмихна.

— Така си и мислех — отвърна той. После Аби усети на косата си ръката му, която притисна леко главата ѝ към гърдите му. — Опитай се да си починеш, Аби.

Тя послушно затвори очи и почувства как напрежението я напуска. Маккрий беше тук и вече можеше да се отпусне.

Тялото ѝ постепенно натеза в ръцете му и дишането ѝ стана равномерно.

По циментовия под на обора изстърга метал, после се чу шум от движещи се в сламата копита. Маккрий погледна сребристия кон. Главата му беше вдигната, ушите дръпнати назад, бялото на окоето блестеше тревожно. Животното изви врат и направи безсилен опит да захапне железния обръч на шината, който се триеше в рамото му.

— Ей, спокойно, момичето ми — изрече галовно той. Като чу гласа му, Ривър Бриз наостри уши, обърна глава да го погледне и изпръхтя тихо. — Тя спи. Недей да я будиш.

След няколко секунди кобилата отново отпусна глава и потъна в унес. Маккрий я наблюдава внимателно известно време, но тя повече не се опита да се избави от обездвижващите съоръжения. Когато Аби се размърда до него, той нежно я погали по главата и я притегли още по-близо до себе си.

22.

Въпреки че търгът трябваше да започне едва след час, дворът на фермата вече бе пълен с различни коли и камионетки с конски ремаркета, няколко дори бяха спрели на банкета на тясната алея. Рейчъл откри малко свободно пространство между два автомобила край къщата и паркира там.

Когато слезе от колата, някой докосна рамото ѝ. Сепната, тя се обърна рязко, като очакваше едва ли не да се озове пред Аби. Вместо това срещна усмихнатите очи на Лейн с ветрилата от весели бръчици в ъгълчетата.

— Лейн! — възкликна тя с радост и облекчение.

— Изненадана ли си? — той я целуна леко.

— И доволна — отвърна Рейчъл, а той отстъпи крачка назад и я огледа възхитено.

Тя не изпита никакво притеснение от това, уверена, че тоалетът, който беше избрала, бе строг и едновременно елегантен, а също практичен и женствен. Блузата ѝ от мека коприна с цвят слонова кост бе с подпльнки на раменете, висока права яка и подвити маншети на ръкавите. Широк кафяв кожен колан опасваше талията ѝ, жълтеникавокафявата ѝ пола се разширяваше надолу и падаше на разкошни гънки до средата на прасците. Беше обула елегантни ботуши за езда с нисък ток. Косата ѝ бе прибрана на тила с копринен шал в същия цвят като блузата. Единственото ѝ бижу бяха тежките златни обици.

След идването си в Хюстън тя бе изхвърлила или раздала дрехите си и си бе подменила гардероба. Край на евтините непретенциозни калифорнийски рокли. Сега, когато имаше пари, тя се превръщаше в образец за тексаски шик, благодарение на полезните съвети, получени от продавачките в няколкото по-елитни универсални магазина в Хюстън. Тези дами нямаха нищо общо с незаинтересованите, дъвчеци дъвка момичета в магазините, където бе пазарувала досега. Вече знаеше какво да носи, как да го носи и кога да

го носи и беше уверена, че винаги изглежда добре, а това се отразяваше чудотворно на самочувствието ѝ.

— Изглеждаш зашеметяващо, както винаги — Лейн я хвана под лакътя ѝ и я поведе към конюшните.

— Не знаех, че днес ще бъдеш тук. Не ми спомена нищо, когато говорихме снощи по телефона — Рейчъл го погледна любопитно.

— Реших, че при създалите се обстоятелства ще е добре да дойда и лично да се погрижа да няма проблеми — не каза „с Аби“, но тя знаеше какво има предвид. — Пък и като изпълнител на завещанието на Дийн се чувствам задължен да присъствам и да следя как върви разпродажбата.

— Разбира се — около манежа се бяха струпали хора и наблюдаваха кон и ездач, упражняващ английска езда. Те също спряха да погледат. Вниманието на Рейчъл бе привлечено от охранената червена кобила, а след това се насочи към ездача. Това беше Аби, в брич, шапка за езда и бяла риза, но без обичайния жакет; косата ѝ беше прибрана в кок на тила. Когато мина покрай тях, Рейчъл забеляза, че лицето ѝ изглежда изпито и под очите ѝ има дълбоки сенки. — Видя ли я, Лейн? Изглежда ужасно — думите ѝ се изплъзнаха, преди да осъзнае колко нетактична е забележката ѝ. — Да не е болна?

— Не. Мисля, че просто е уморена. Както разбрах, не е спала много напоследък — той се поколеба, после добави: — Кобилата ѝ е пострадала при неприятен инцидент преди два дни. И двата ѝ предни крака са счупени. Оттогава Аби седи по цели ноци край нея.

— Какво се е случило?

— Както ми бе обяснено, през нощта конят избягал от пасището и се залутал в съседната ферма. На другата сутрин съседът го хванал, затворил го в своята плевня и после се обадил тук да съобщи, че е в безопасност. Но преди да отидат да си го приберат, той се изплашил от шума на някаква селскостопанска машина и се опитал да излезе от плевнята.

— Колко ужасно — Рейчъл потръпна, като си представи как би се чувствала, ако подобно нещо се беше случило с нейната кобила.

— Да... Струва ми се, че Чет иска да говори с мен — секретарят му махаше да отиде при него. — Искаш ли да дойдеш?

— Не. Мисля да обиколя конюшните и да поогледам конете — тя извади каталога от чантата си и го прегъна на страницата с имената и

номерата на трите кобили, които я интересуваха.

— После ще те намеря. Нали ще можеш сама?

— Разбира се — Рейчъл се усмихна. Харесваше ѝ, когато той се държеше така покровителствено. Това ѝ вдъхваше чувството, че е защитена и обичана.

Когато влезе, завари петнайсетина кандидат-купувачи, които разглеждаха конете. Тя погледна отново набелязаните имена в списъка и тръгна покрай боксовете, като спираше, колкото да прочете номерата върху хълбоците на кобилите вътре. Долавяше откъслечни фрази от разговорите: „Тази би трябвало да създаде добро поколение с нашия жребец. Родословието ѝ...“; „... хубава глава, но краката ѝ са...“; „... винаги казваше: ако не ти харесва как конят изглежда в бокса, не го купувай“.

Стигна до една от последните прегради в редицата. Кестенявата кобила с грива като лен стоеше под такъв ъгъл, че ѝ бе трудно да разбере дали последната цифра от номера ѝ е пет или девет. Когато се премести, за да я види по-добре, до нея спря още някой. Тя не му обърна внимание, докато той не я заговори.

— Здравей, красавице.

Отначало помисли, че промърморените думи са адресирани към кобилата, макар че гласът ѝ се стори някак познат. Погледна с любопитство човека, без да се обръща, и срещна очите му. Но едва когато той бутна назад тъмната си каубойска шапка, позна в него къдрокосия певец Рос Тибс.

— Господин Тибс — беше изненадана, че си го спомня толкова ясно.

— Разбрахме се, че за теб съм Рос — той се усмихна. Гледаше я така, сякаш за него не съществуваше нищо и никой друг, а това я изнервяше. — Толкова време мина, откакто те срещнах, че вече започвах да се чудя дали не съм те сънувал.

Рейчъл беше смутена от комплиментите.

— Не очаквах да те срещна на търг за коне. Защо си тук?

— По същата причина като теб, предполагам. Дойдох да видя конете. Винаги съм искал да притежавам арабски кон. И се надявах, че може да ми излезе късметът и да си купя някой на безценица — той ѝ намигна, после се усмихна печално. — Това беше шега. Не особено сполучлива, признавам.

— Разбира се — тя се засмя.

— Ако се съди по вида на всичките тези хора, които са надошли, май шансовете ми не са особено големи. Но нищо не пречи човек поне да си изплакне очите — той сложи ръка на преградата и опря глава на дъската близо до нейната. Досега Рейчъл не бе забелязвала колко тъмни и гъсти са ресниците му, дълги като на жена. — Искам да те заведа на вечеря, след като свърши търгът.

— Не мога — поканата я изненада и тя за миг се почувства неловко.

— Защо?

— Не съм... сама.

— С кого си? Отново с Лейн Канфийлд?

— Да.

— Той какъв ти е всъщност? Твоето сладко татенце или какво?
— думите му прозвучаха почти сърдито.

— Не — не ѝ се нравеше двусмисленото значение на този израз. В него се съдържаха инсинуация, че е негова любовница, негова играчка. Но какво беше тя всъщност за Лейн? — Ние сме... приятели. Нищо повече.

— Приятели, а? Под това се разбират доста неща, знаеш — Рос се извъртя и я притисна като в капан до стената на бокса. — Той е твърде стар за теб, Рейчъл.

— Не е стар — възрази тя, но почувства, че не е особено убедителна. — Освен това може да обичам по-възрастни мъже.

— Аз приближавам трийсетте. Влизам в тази категория — Рос се наклони към нея и Рейчъл почувства, че се задушаваше от близостта му, че не може да диша. Той вдигна ръка и леко прокара пръст по скулата ѝ. — Напомняш ми за Спящата красавица, която още чака да бъде събудена с целувка от своя принц. Само че никога не съм чел приказка, в която да има принц с побелели коси.

На Рейчъл ѝ стана горещо, сърцето ѝ се разтуптя. Рос се взираше в устните ѝ и тя почти усети устата му върху тях. Изплаши се от онова, което изпитваше. Дали и майка ѝ бе изпитвала същото с Дийн, дали емоциите я бяха заслепили дотолкова, че бе забравила всичко друго, включително гордостта и самоуважението си? На нея нямаше да се случи подобно нещо. Тя нямаше да го позволи.

— Не говори така — промъкна се бързо покрай него и спря едва когато се отдалечи на няколко крачки. Обърна се против волята си и го погледна.

Той вдигна ръка в безпомощен, разкаян жест.

— Извинявай. Нямах нищо лошо наум.

— Моля те, просто ме остави на мира — тя излезе от конюшната и едва не се сблъска с Лейн.

— Тъкмо идвах да те потърся — усмивката му леко помръкна, когато погледът му се спря на лицето ѝ. — Нещо не е ли наред?

— Напротив. Какво може да не е наред? — Рейчъл се усмихна, изненадана, че го прави така убедително, хвана Лейн под ръка да го отведе настрана от отворените врати на конюшната, преди да е съгледал Рос Тибс.

Не искаше да разбере, че е разговаряла с Рос, за да не се досети защо е разстроена. Помисли си, че ако беше дошъл само минута по-рано, щеше да ги завари заедно, и ѝ се стори още по-наложително да предотврати срещата им. В същото време не разбираше защо изпитва вина само заради краткия миг, в който се бе почувствала привлечена — и изкушена от Рос. В края на краищата не беше станало нищо.

— Помислих, че Аби може да...

— Не съм я виждала — олекна ѝ, когато Лейн се усмихна отново.

— Търгът започва след десет минути. По-добре да вървим, ако искаш да заемеш удобна позиция.

— Да, май трябва.

Множеството също се насочваше вече към мястото на търга. Докато вървяха, Рейчъл забелязваше отправените към Лейн погледи и чуваше почтителното мърморене. При първите им няколко излизания погледите и шушуканията я смуцаваха, но постепенно привикна с неговата популярност, с уважението, възхищението и завистта, които предизвикваше. Всъщност това започваше дори да ѝ харесва.

— Проба: едно, две, три. Проба. Проба — проехтя по високоговорителя гласът на аукционера. — Е, народе, изглежда, че сме готови да започваме. Днес имаме за вас хубави коне. И ще започнем от най-добрия. Представям ви невероятния Нахр Ибн Кедар, петгодишния син на жребца, внесен от Египет лично от покойния Дийн Лосън.

Този великолепен жребец ще ви бъде демонстриран в езда от дъщерята на Дийн, Аби Лосън.

Разбрал, че си има работа с опитни купувачи, аукционерът не губеше време да хвали родословията и да изброява наградите на арабските коне, въвеждани един след друг на манежа. И рядко прекъсваше ритмичното си напяване, за да призовава участниците да предлагат по-високи цени. Бързината, с която чукчето известяваше продажбата на поредния кон, налагаше трескаво темпо на наддаванията и почти не допускаше затишия между анонсите.

Когато Аби напусна манежа с последния кон, който трябваше да бъде показан в езда, Бен я чакаше да поеме юздите. Тя му ги метна и слезе от седлото. Чувстваше се изтощена. Тежката влага от надвисналите облаци и напрежението от непрекъснатите усилия да изтръгне най-доброто от всеки кон, който язди, бяха изчерпили силите ѝ.

— Добре върви — Бен потупа кобилата по врата и я поведе към конюшната. Аби тръгна редом с него. — Аукционерът не им оставя време да се усетят с какви суми наддават. Ще получим добри цени.

— Забелязах — би трябвало да се радва, ала това някак не я вълнуваше. Отдаваше безразличието, което я бе обзело, на умората. — Следващата група готова ли е за манежа?

— Да.

Аби зърна балата сено, подпряна до вратата на конюшната. Тя предлагаше добро убежище от цялата гюрултия и бъркотия вътре.

— Ако не ви трябва, мисля да поседна и да отдъхна една минута.

— Ще се оправим — увери я Бен.

Тя се усмихна едва-едва и тръгна към балата.

Отпусна се на сеното, свали жокейската шапка и се облегна на вратата. Остана известно време така, загледана разсеяно в тълпата и заслушана в напевния глас на аукционера, който в момента водеше наддаване за кобила с малко жребче.

После погледът ѝ се плъзна към конюшните, към пасищата с бели огради и старата викторианска къща: фермата, земята, сградите, които представляваха нейния дом, единствения истински дом, който познаваше. Изведнъж всичко се разми пред очите ѝ от внезапно

бликнали сълзи. Утре „Ривър Бенд“ щеше да бъде продаден и в него щеше да се настани нов собственик.

Аби се наведе напред и събра шепа пръст — пръст, която се превръщаше в гъста кал, когато завали. Разтри я между пръстите си, както бе виждала да прави дядо ѝ. Когато го питаше защо, той слагаше няколко бучки в дланта ѝ и казваше:

— Хайде, почувствай я. Това е нещо повече от пръст.

— Това е тексаска пръст — отвърщаше Аби.

— Повече. Разбираш ли, пръстта, която държиш в ръката си, е частица от земята на Лосънови — после притискаше бучките до лицето си, помирисваше ги и ги опитваше с върха на езика.

— Защо правиш това, дядо? — питаше тя.

— Защото от нея минават всички болки и тревоги. Запомни го.

Аби сви ръката си в юмрук и стисна пръстта толкова силно, че тя се превърна в твърда буца.

— Имаш ли нещо против да седна при теб?

Изненадана да чуе гласа на Маккрий, Аби вдигна глава и събра ръце, за да скрие стиснатата в дланта ѝ пръст.

— Какво търсиш тук?

— Имах да свърша една работа в града и си рекох да намина и да видя как върви разпродажбата — той седна до нея. — Събрали са се много хора.

— Да — притеснена от изучаващия му поглед, Аби наведе очи.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма — увери го тя. — Само съм уморена, това е — не му каза нищо за пръстта в ръката си, защото се съмняваше, че той ще разбере. От малкото, което бе научила за детството му, знаеше, че той рядко се е застоявал някъде достатъчно дълго, за да се привърже към някое място. Едва ли би разбрал любовта ѝ към „Ривър Бенд“, нейния дом, нейното наследство.

Бен излезе от конюшната и дойде при тях.

— Искан да ти напомня, че след тази кобила е ред на твоята.

— Благодаря — Аби стана от балата и тръгна към манежа. Маккрий крачеше редом с нея, но тя не му обръщаше никакво внимание. Проби си път през тълпата и стигна до оградата тъкмо когато аукционерът удари чукчето, за да оповести, че кобилата и жребчето са продадени на човека, предложил най-висока цена.

— Следващата кобила, която предлагаме за продажба, номер двайсет и пет във вашите каталози, за нещастие пострада при неприятна злополука преди два дни — каза той. — В констатацията на ветеринарния лекар, която имам пред себе си, се казва, че двата ѝ предни крака са счупени. Те са успешно наместени и гипсирани и ветеринарят изразява умерен оптимизъм относно шансовете за възстановяване.

Аби наблюдаваше внимателно хората. Повечето клатеха скептично глави, неколцина се отдалечиха от оградата. Сякаш никой не проявяваше дори най-слаб интерес към Ривър Бриз, включително Рейчъл, която стоеше в тълпата отсреща и разговаряше с Лейн.

Тогава аукционерът се впусна в подробно описание на родословието ѝ, завършвайки с думите:

— Независимо от травмите мисля, че всички ще се съгласите, че тази кобила има потенциал да създаде прекрасно поколение. А сега чувам ли някой да открива наддаването?

Аби затаи дъх, докато той и помощниците му оглеждаха множеството, но отговорът бе само мълчание. Зачака тревожно, а когато и втората покана бе посрещната апатично, даде знак, че предлага сто долара.

— Имаме предложение за сто долара ето там. Кой дава двеста? Кой дава двеста? — щом стана ясно, че няма купувачи за двеста долара, той намали сумата. — Имаме сто. Кой ще даде сто и петдесет? Сто и петдесет?

Както бе предположил Маккрий, никой не искаше осакатената кобила и наддаването приключи само няколко минути след като бе започнало.

— Сега Бриз е законно моя — щастливо изрече Аби.

— Както и сметките на ветеринаря — напомни ѝ той.

— Не ме е грижа — заяви тя. В момента бе далеч от подобни прозаични съображения. — Тя го заслужава — още стискаше в дланта си буцата пръст, превърната от потта в топка кал, и нямаше намерение да я пуска.

23.

От сутринта над „Ривър Бенд“ бяха надвиснали заплашителни тъмни облаци и засенченото от дърветата землище тънеше в призрачен полумрак. Тътенът на далечните гръмотевици предвещаваше дъжд. Подиумът на аукционера бе разположен на верандата на голямата къща пред раираната шатра, разпъната на предната морава, за да подслони участниците в търга, в случай че завали.

Цяла сутрин Рейчъл бе гледала обикалящите из къщата хора, надничащите от прозорците в кулите лица, децата, препускащи по балкона на втория етаж, и ръцете, които почукваха по дървото, за да се уверят, че е здраво. Но тя самата още не бе влизала вътре. Решила бе, че когато стъпи там за пръв път, няма да е заобиколена от непочтителни зяпачи.

Тълпата под шатрата притихна, когато аукционерът обяви следващата точка от каталога: самия „Ривър Бенд“. Стомахът на Рейчъл се сви. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване от цялото това чакане, от напрежението и несигурността. Тя се огледа за Лейн и го видя да говори с вдовицата на Дийн. Забелязваше я вече за втори път, както и онзи поляк, управителя на конезавода, работил за Дийн, но Аби още не се беше мяркала наоколо.

Гръмотевичен грохот разтърси въздуха и хората побързаха да се приберат под навеса. Рейчъл чу мъж зад гърба ѝ да казва:

— Нищо чудно онзи горе да е самият Ер Ди, който удря с юмрук по облака. Знаеш ли, той сигурно гледа това отгоре и то никак не му се нрави.

В първия момент Рейчъл го прие като злостна забележка, отправена лично към нея, после си даде сметка, че човекът не може да знае, че се готви да купи „Ривър Бенд“. Аукционерът премина към задължителното описание на имота и постройките в него, а тя се опита да открие агента, когото Лейн ѝ бе показал по-рано — онзи, който щеше да участва в наддаването вместо тях. Но не го виждаше никъде. За последен път го бе зърнала да пуши цигара край някогашния навес

за файтони, превърнат в гараж. Изплаши се да не би той да не знае, че наддаването ще започне всеки момент, улови погледа на Лейн и му направи знак да дойде при нея. Едва го изчака да си пробие път през тълпата.

— Къде е твоят човек Филипс? Не го виждам.

— В другия край на шатрата е. Видях го само преди секунди. Престани да се безпокоиш — взе ръката ѝ и я стисна успокояващо.

— Не мога — Рейчъл се хвана за него. Днес имаше нужда от силата и увереността му.

С откриването на наддаванията заваля и шумът от тихо почукващите по шатрата капки постепенно премина в монотонно барабанене. Небето сякаш стана още по-тъмно. Жената пред Рейчъл се обърна към своя придружител:

— Хайде да отидем да намерим Бабс и да ѝ кажем, че си тръгваме — каза тя с тих, потиснат глас. — Не искам да оставам повече. Имам чувството, че цял Тексас плаче.

Рейчъл не позволи думите ѝ да я разколебаят. По прозорците на къщата се стичаха просто вадички дъждовна вода, а не сълзи. Чакала бе този момент цял живот... макар да не го бе съзнавала. И нямаше да допусне никой и нищо да ѝ го развали.

— Не съм виждала Аби — спомни си тя. — Тя тук ли е?

— Днес не е дошла — отвърна Лейн.

Фактът, че Аби бе предпочела да не присъства на този търг, вдъхна на Рейчъл чувството, че вече е спечелила малка победа. Мечтата ѝ беше на път да се осъществи, и то по такъв начин, какъвто не се бе осмелявала дори да си представи. Предишния ден се беше сдобила с три расови кобили, всичките с малки жребчета и заплодени от Нахр Ел Кедар. А днес и самият „Ривър Бенд“ щеше да стане нейна собственост. Най-сетне щеше да получи онази част от света на Дийн, която винаги ѝ беше отказвана. Искаше ѝ се да обвие ръце около себе си и да се отдаде на това тържествуващо чувство, но беше твърде нервна, твърде притеснена. Затова стисна по-здраво ръката на Лейн и се заслуша в наддаванията.

Те ставаха все по-високи и по-високи. Накрая останаха само трима кандидати, между които и техният агент. Когато разбра, че цената се е качила с повече от сто хиляди долара над сумата, която беше очаквал Лейн, Рейчъл се разтревожи. После техният агент,

Филипс, отпадна от наддаванията. Пронизана от леденото острие на страха, тя се питаше дали няма да загуби.

— Лейн, защо той не наддава? — прошепна, боейки се от отговора.

— Не иска да покачва повече цената.

Сега вече знаеше, че това е един вид стратегия, и въпреки това напрежението ставаше почти непоносимо за нея. Когато ударът на чукчето оповести крайната цена и аукционерът посочи плешивия им агент като победител в наддаването, Рейчъл рухна в ръцете на Лейн, примаяляла от облекчение.

— Щастлива ли си?

— Още не. Мисля, че се боя да се почувствам щастлива — отвърна тя, съзнавайки, че сигурно му изглежда ужасно наивна, но тава бе самата истина.

— Може би ще ти се стори по-реално, ако влезем вътре и разгледаме новия ти дом.

— Не сега. Предпочитам да го направя по-късно... след като всички се разотидат — не желаше чужди хора да се разхождат из стаите, докато се запознава с къщата. В тяхно присъствие нямаше да почувства истински, че тя ѝ принадлежи.

Щом искаш, ще почакаме.

Късно следобед и последните коли, тези на аукционера и екипа му, потеглиха по дългата алея. Дъждът беше престанал, но от мокрите листа на огромните дървета в двора продължаваха да се отцеждат капки. Небето още беше забулено в тъмни облаци.

Рейчъл чакаше Лейн да отключи входната врата, нервна и възбудена като хлапачка. Когато той ѝ направи път да влезе, нерешително надникна вътре и видя във въображението си застаналата на прага Аби да ѝ сочи пътя.

Ала това вече не беше домът на Аби. Отсега нататък тук щеше да се разпорежда тя. И Рейчъл прекрачи вътре, за да влезе във владенията си. Спря в голямото фоайе и отправи поглед към внушителното стълбище с красиви парапети от резбовано орехово дърво. Опита се да си представи, че Дийн слиза по стъпалата да я посрещне, но образът му не искаше да се появи.

Скри горчивото си разочарование и последва Лейн в къщата, така огромна в сравнение с апартаментите, в които беше живяла.

Паркетите, разкошните резбовани ниши на вратите и прозорците, лампериите и полиците над камините във всяка стая грееха с патината на грижовно поддържаното дълги години дърво. Ала голите стени и прозорци сякаш сезираха в нея и стъпките им отекваха рязко и самотно в оголеното от мебели, пердета и картини помещение.

— Щом всички формалности бъдат уредени и официално влезеш във владение, можеш да повикаш декоратор — каза Лейн, докато се качваха по стълбите към втория етаж. — Сигурен съм, че ще искаш да направиш някои промени.

— Да — отвърна разсеяно Рейчъл, макар че не се готвеше да предприема нищо драстично. Искаше да запази къщата такава, каквато е. Щеше да се ограничи само с избора на завеси, килими и мебели.

Ала когато влезе в една от спалните на втория етаж и по тила ѝ полазиха тръпки, промени коренно намеренията си. Веднага разбра, без някой да ѝ е казал, че това е била спалнята на Аби, парфюмът ѝ „Диор“ още се усещаше.

Рейчъл отиде до френските врати към тесния балкон, отвори ги и освеженият от дъжда въздух нахлу в стаята. Постоя там за момент, загледана в огромните стари дъбове, клоните на които стигаха толкова близо до къщата, че сякаш беше достатъчно да протегнеш ръка, за да докоснеш лъскавите им листа. Привлечена от тишината, от спокойствието на гледката, тя излезе на балкона. През дърветата се виждаха част от извиващата алея, конюшните и пасищата. Облегна се на парапета, а Лейн дойде и застана до нея.

— Не си много разговорлива.

Рейчъл се обърна към къщата.

— Май още ми е трудно да повярвам, че всичко това е мое... наше.

— Да, наше — повтори Лейн. — Чудех се... — замълча, после поде отново: — Минавало ли ти е през ума да направим партньорството си постоянно?

— Какво имаш предвид? — намръщи се Рейчъл. — Мислех, че то е такова. Онези документи, които подписахме, те не...

Лейн тъжно се усмихна.

— Боя се, че не се изразих както трябва. Не говорех за партньорството ни в бизнеса. Имах предвид теб и мен. Струва ми се, знаеш, че те обичам, Рейчъл. Но ти обичаш ли ме?

— Да — мислеше, че той го знае. Лейн Канфийлд бе всичко онова, което една жена можеше да желае. Той беше толкова добър с нея и я правеше така щастлива не само защото осъществяваше мечтите ѝ, но и защото я караше да се чувства изключителна.

— Обичаш ли ме достатъчно, за да се омъжиш за мен и да станеш моя съпруга?

— И още питаш! — тя едва не се хвърли на врата му, но се овладя, изведнъж станала предпазлива. — Говориш сериозно, нали, Лейн? Това не е някаква шега?

— Не бих могъл да бъда по-сериозен — тържественото му изражение беше достатъчно убедително. — Никога през живота си не съм правил предложение на друга жена. Ще ми спестиш доста от мъките, които преживявам в момента, ако просто кажеш „да“ или „не“.

— Да — Рейчъл го гледаше и се чудеше дали разбира колко много ѝ е дал: първо, вярата в себе си и в мечтите, после „Ривър Бенд“, а сега и своето име. Никой досега не бе правил толкова много за нея, дори Дийн.

В следващата секунда ръцете му се обвиха около нея и устните му потърсиха нейните. Тя се разтапяше от изпълнения с обожание плам на целувката му и тръпнеше от радостно удивление, че от всичките жени, между които можеше да избира, Лейн Канфийлд бе пожелал за съпруга тъкмо нея. Накрая се отдръпна, за да вижда лицето му, така силно, добро и нежно. — Наистина те обичам, Лейн.

— Предполагам, че трябва да го направим официално — той бръкна в джоба на самото си и извади оттам пръстен. Рейчъл ахна, когато диамантите, ограждащи едрия сапфир, блеснаха на светлината. Лейн взе ръката ѝ и го сложи на безименния ѝ пръст.

— Красив е — думите бяха толкова бледи, ала не се сещаше какво друго да каже.

— Нося този пръстен вече две седмици в джоба си и се опитвам да убедя сам себе си, че няма да направя грешка, ако се оженя за теб. Ти заслужаваш да бъдеш щастлива, Рейчъл. Ако ще си по-щастлива с някой друг...

— С никого не бих се чувствала така щастлива, както с теб — прекъсна го тя. — Ще съм толкова горда да стана твоя съпруга. Госпожа Лейн Канфийлд. Харесва ми как звучи.

— На мен също. А сега за сватбата...

— Можем да отлетим тази вечер за Мексико и да се оженим там, ако искаш — Рейчъл дори го предпочиташе. Не желаете да й бъде напомняно, че няма баща, който да я предаде на младоженеца, че няма семейство и приятели, които да покани.

— Не. Искам да имаш сватба с всичко, каквото се полага. Нищо претрупано, нали разбираш? Само проста церемония и малък прием за неколцина от най-близките ни приятели след това. Искам да дойдеш при мен в булчинска рокля, цялата в бяла коприна и дантели.

— Както кажеш, Лейн.

— Ще направя всичко възможно, за да бъдеш щастлива, Рейчъл. Искам да го знаеш. Ще има моменти, когато работата ще ме отдели от теб, може би за по няколко дни, и по една или друга причина ти най-често няма да можеш да идваш с мен. Разбираш това, нали?

— Естествено.

— Знам колко самотна си била досега. Не ми е приятно да мисля, че и като моя съпруга може да се чувстваш така.

— Ще имам достатъчно работа с конете и къщата, докато я превърна в истински дом — стига разделите им да бъдеха само заради работата му, Рейчъл можеше да ги понесе. Онова, на което държеше наистина, беше неговата любов.

— Ти си забележителна жена — промърмори Лейн и отново я притегли в обятията си.

Тя се съмняваше, че е чак толкова забележителна, но важното беше той да мисли така.

— Лейн — целуна го пламенно, искаше й се да му върне поне част от радостта, която й беше доставил. Когато най-сетне се отдръпна от него, знаеше, че го е възбудила. Доказваха го потъмнелите му очи и ускореното дишане.

— Подобни моменти ме карат да съжалявам, че брачната ни нощ не е сега — каза той и леко я отблъсна от себе си.

Рейчъл бе трогната, че той държи да изчака първата им брачна нощ. Намираще поведението му за прекрасно старомодно. За нея то бе доказателство, че Лейн заслужава доверието й. Но, от друга страна, я тревожеше. Понякога си мислеше, че нещо не й е наред, че не е достатъчно привлекателна. Иначе, ако я обичаше толкова, както твърдеше, как би устоял на изкушението да я има? Ала засега предпочиташе да не подхваща тази тема, тъй като се боеше да не й

откаже, както и да не го разочарова, когато открие, че не я бива много в любовните игри.

24.

Лъчите на фаровете препускаха пред колата на Аби и светлините на идващите насреща автомобили се сливаха пред очите ѝ, докато летеше по магистралата. Бягаше инстинктивно, като дете от злия присмех на другарчетата си. Но колкото и надалеч, колкото и бързо да караше, не можеше да се избави от мъчителните мисли.

През последните дни бе чула доста слухове за новия собственик на „Ривър Бенд“. Всички знаеха, че Филипс, човекът, който бе спечелил наддаването, действа от името на някого. Днес, когато двете с майка ѝ посетиха Лейн, за да получат окончателните данни за имуществото на баща ѝ след плащането на всички разноски и дългове, най-сетне научи истината.

Както се опасяваше, „Ривър Бенд“ бе купен от Рейчъл. Но онова, което не бе подозирала, бе участието на Лейн във всичко това. Той и Рейчъл бяха съсобственици. И което беше още по-лошо, той им бе заявил, че през септември двамата с Рейчъл ще се оженят. Тогава Аби бе излязла от кабинета, неспособна да понася присъствието му нито секунда повече.

Лейн Канфийлд. Довереният приятел на семейството. Той се беше обърнал против тях и се бе съюзил с Рейчъл. Аби имаше чувството, че накъдето и да се обърне, се сблъсква с предателство. Трябваше да се досети на чия страна са неговите симпатии още в деня на погребението, когато ѝ разказа за дългогодишната любовна връзка на Дийн с Каролайн Фар. И когато се зае да защитава Рейчъл онзи ден в „Ривър Бенд“, трябваше да проумее, че всъщност не се грижи за техните интереси. За него Рейчъл беше на първо място, също както преди за баща ѝ.

Може би след време би могла да свикне с факта, че баща ѝ има и друга дъщеря. Може би дори би приела факта, че той е обичал Рейчъл повече от нея. Но състоянието, което беше оставил на Рейчъл, докато тя не бе получила нищо, преминаването на „Ривър Бенд“ в нейно владение и предстоящата ѝ женитба за човека, който уж трябваше да е

верен семеен приятел, всичко това беше повече, отколкото бе в състояние да понесе. Първоначалното ѝ възмущение от Рейчъл се беше превърнало в омраза.

Но ако другата си мислеше, че тя ще напусне този район, много се лъжеше. Както и ако си въобразяваше, че ще се откаже от коневъдството и участията в изложби на арабски коне само защото тя се захваща с това. Независимо дали вече го бе разбрала или не, Рейчъл имаше съперница буквално в задния си двор. Аби не може да стори нищо, за да предотврати нещата, които се бяха случили. Но сега възнамеряваше да се бори с нея на всяка крачка, да ѝ напомня дори само с присъствието си, че е натрапница, чужд човек в нейния свят.

Около километър и половина преди да стигне до сондата, зърна заревото на прожекторите от платформите в нощното небе. Те я водеха като маяк към сигурно пристанище и колкото повече приближаваше, толкова по-светъл ставаше пътят. Най-сетне видя поляната точно пред себе си; ярката светлина от кулата обливаше прашните каравани и пикапите, паркирани на обекта.

Спря пред караваната на Маккрий, слезе от колата и тръгна към нея. Не си направи труда да почука, тъй като знаеше, че при шума наоколо няма да бъде чута, и направо влезе.

В предната половина нямаше никого. Погледна към задната част и откри Маккрий, проснат на едното от двете единични легла, напълно облечен и дълбоко заспал. Отиде при него и спря за момент да го погледа. Никога не го бе виждала заспал. Тъмната му вълниста коса беше разрошена, ризата му беше измъкната от колана, мускулите — отпуснати. Гръдният му кош се повдигаше с равния ритъм на дишането. Аби се усмихна на намръщената му физиономия.

Напоследък нещата се бяха развили зле за нея и погълната от собствените си грижи, беше забравила, че и Маккрий е загубил почти всичко след смъртта на баща си. Но той се беше преборил с обстоятелствата и бе изградил компанията наново. Знаеше, че не му е било лесно, особено в началото.

Честно казано, нейното положение не беше толкова лошо. Освен с Ривър Бриз, тя разполагаше и със своята репутация. През последната седмица двамата с Бен се бяха свързали с доста от дребните собственици на арабски коне в околността и им бяха предложили услугите си за физическа подготовка, тренировка и показване на

конете им на външни изложби. Сезонът на есенните панаири приближаваше и мнозина проявяваха интерес към предложението им.

Освен това не бяха останали съвсем без пари. Бабс, щеше да получи почти петдесет хиляди долара от постъпленията при търга, останали след разплащането с кредиторите. Ако Аби не бе побесняла и избягала от кабинета на Лейн, може би щяха да бъдат и повече. Но майка ѝ бе настояла Джаксън да получи своя дял в пълен размер и бе упълномощила Лейн да вземе необходимата сума за покриване на разликата от нейния. Това бе голям и благороден жест, против който Аби трудно можеше да възрази. Все пак намираще, че не е било нужно майка ѝ да проявява чак такова великодушие.

И така, Бабс разполагаше с малки спестявания. Тя пък имаше Ривър Бриз. След кризата, придружена от висока температура, състоянието на кобилата започваше да се стабилизира. Освен това имаше за партньор Бен. И преди всичко имаше мъжа, който лежеше пред нея, намръщен в съня си, готов да се бори.

Аби легна бавно и внимателно върху него, отпусайки постепенно тежестта си. Нежно поглади набразденото му чело, като внимаваше докосването ѝ да не е твърде леко, за да не го гъделичка. Когато потри устни в неговите, проследявайки очертанията им, той се размърда. Ръката му колебливо се премести на кръста ѝ, после по познатия път нагоре към раменете. Аби разбра, че е буден. Целуна го, той ѝ отвърна унесено и като огън, който се разпалва бавно, но гори дълго, я стопли повече, отколкото и с най-настойчивата целувка.

Накрая Маккрий се обърна настрани, като я повлече със себе си, така че главата ѝ се озова на възглавницата.

— Здравей — каза тя нежно.

— Да, мъжете обожават да ги будят така — гласът му бе още дрезгав от съня. Той се взря в очите ѝ и Аби бе сигурна, че вижда стаената в тях любов. — Липсваше ми, Аби — каза го с толкова чувство, че дъхът ѝ спря от съдържащото се в думите му признание.

— И ти ми липсваше, Мак — прошепна.

Почувства натиска на ръката му на гърба си миг преди устните му да се слоят с нейните. Сърцето ѝ заби по-силно, кръвта сладостно запрепуска във вените и всичките ѝ спотайвани чувства се изляха в тази дълга целувка, в която нямаше никакво бързане, никакво

нетърпение. Усещаше, че и Маккрий е стоплен и удовлетворен от мига на близост и иска да му се наслаждава.

Внезапно откъм сондата се чу врява. Той се отдръпна и се навъси.

— Ей, шефе! — един работник се втурна в караваната, но млъкна, когато видя Аби на тясното легло до Маккрий, после отклони поглед.

— Какво става, Барне? — Маккрий се надигна и се подпря на лакът. Аби лежеше до него без да се смущава, обзета от приятното чувство, че има правото да е тук, в неговото легло.

— Не е зле да излезеш за малко на сондата — отвърна работникът и си тръгна.

— Идвам веднага — обеща Маккрий. Когато вратата се затвори и шумът намалая, той обърна към нея очи, в които сякаш тлееха тъмни въглени, и нежно добави: — Колкото и да ми се иска да остана тук.

— И аз няма да те задържам, колкото и да ми се иска — Аби се надигна и го целуна леко по бузата, после спусна крака на пода.

Влезе в кухничката и отстъпи встрани да направи път на Маккрий, който вървеше след нея. Той грабна каската си от масата и се отправи към вратата.

— Не би трябвало да се бавя — усмихна се, но мислите му явно бяха вече на сондата.

— Би ли сварила малко прясно кафе?

След няколко минути електрическата кафеварка бълбукаше весело. Аби разтреби кухнята, после си наля чаша и я занесе отпред в офиса. Вниманието ѝ бе привлечено от снимката на Маккрий и баща му. Отиде до шкафа за документи и я разглежда известно време. Обичта и дълбоката връзка между баща и син бяха така очевидни, че не можеше да не изпита завист.

За да се отърси от нея, Аби остави снимката и отиде до бюрото на Маккрий, изведнъж почувствала нужда от близостта му. Импулсивно седна на изтъркания въртящ се стол, възглавницата и тапицираната облегалка на който се бяха слегнали по формата на неговото тяло. Залюля се назад и отпи от кафето, като оглеждаше разсеяно документите и папките, пръснати по бюрото.

Една от папките носеше надпис „Документи по КТС“. Спомни си, че КТС е съкращение за компютризираната тестова система на

Маккрый. Взе я от купа и я разтвори да хвърли поглед на документите. Знаеше, че проектът означава много за него, но той така и не ѝ бе разказал за сделката, която бе сключил. Докато прелистваше някакви споразумения за партньорство, един от подписите на последната страница внезапно се наби в очите ѝ: Рейчъл Фар. Аби се втренчи в него; тук положително имаше някаква грешка. Маккрый не би могъл... Маккрый никога... Изправи се бавно, стиснала здраво листовете в ръце, приковала поглед в името Рейчъл Фар.

Вратата на караваната се отвори. Аби обърна глава към Маккрый от заклеяващото доказателство в ръцете си. Той свали каската и я хвърли на дивана.

— Казах ти, че няма да се бавя — лека усмивка повдигна ъгълчетата на мустаците му. Спря до бюрото, погледна за миг документите в ръцете ѝ, но изражението му не се промени. Обърна се и тръгна към кухнята. — Кафето мирише приятно.

— Какво е това, Маккрый? — тя бутна стола назад, последва го и спря на вратата.

— Това ли? — той едва погледна листовете и вдигна към устата си чашата димящо кафе, но не отпи веднага.

— Споразумение за съвместна собственост над патента за КТС.

— Знам това — Аби поклати глава, чудеше се дали нарочно се прави, че не разбира. — Не говоря за неговия подпис. Какво търси там нейният?

— Под „нейния“ предполагам, че разбираш този на Рейчъл — гласът му беше спокоен, името изрече с лекота. — Тъй като това е списък на собствениците, естествено и името на Рейчъл фигурира в него.

Деловият му тон я изтръгна от вцепенението. Чувствата ѝ изригнаха в нея като вулкан.

— Какво означава „естествено“? — заслепена от гняв, Аби дори не различаваше омразното име в списъка. — Да не искаш да кажеш, че и тя е между инвеститорите ти? Че ти... ти... — търсеше трескаво думи, за да изрази до каква степен се чувства предадена.

— Точно това казвам — Маккрый отпи от кафето.

— Взел си пари от нея — Аби се тресеше от гняв, мразеше го, задето стои така спокойно пред нея, сякаш не е сторил нищо лошо.

През цялото време бе мислила, че той наистина държи на нея, но явно се бе заблуждавала. — Как си могъл? — изкрещя тя.

— Много просто. Исках да задвижа този проект и да го внедря на сондажите. Никога не съм крил това.

Наистина беше така, но от това не ѝ ставаше по-леко, тъкмо напротив. Вбесена от поведението му, Аби изби чашата от ръката му.

— И не те беше грижа от кого вземаш парите, нали?

— Ни най-малко! — избухна Маккрий, най-сетне изваден от равновесие.

— Сега разбирам защо не ми каза нищо за своята сделка — презрението, което изпитваше, беше съизмеримо с яростта, разтърсваща тялото ѝ. — Много си внимавал да не разбере с кого си се сдушил, нали? Сторил си го, макар да си знаел как ще се почувствам. Как си могъл?

— Лесно. Това беше бизнес — категорично заяви той.

— Бизнес. Така ли го наричаш? — тя имаше друго определение за постъпката му: предателство, най-долно предателство. — През цялото време, докато беше в Хюстън, си се срещал с нея, нали? — повдигаше ѝ се само при мисълта, че са били заедно. Представяше си как е злорадствала Рейчъл, задето ѝ е отнела още един от хората, които уж принадлежаха само на нея.

— И други участваха в тези срещи — сопна се той. — Не съм бил сам с нея, ако това намекваш. Казах ти, беше просто бизнес.

— И очакваш да го повярвам? — отвърна подигравателно Аби.

— Пет пари не давам дали вярваш или не!

— Личи си — виждаше, че той няма никакво намерение да се откаже от споразумението, което означаваше, че контактите му с Рейчъл ще продължат. — Както и че не даваш пет пари и за мен!

— Ако държиш да го приемаш по този начин — той не отстъпваше. В изражението му нямаше дори следа от разкаяние, дори намек, че се чувства виновен.

— Това твое изобретение винаги е било по-важно за теб, отколкото аз. Била съм глупачка да не го разбира. Е, радвай му се! — тя запрати листовите в лицето му и тръгна към вратата. С ръка върху дръжката се обърна да го погледне, разкъсвана от болката, ревността и гнева. — Надявам се отсега нататък то да топли леглото ти нощем, защото аз повече няма да го правя!

Излетя от караваната в осветената от прожекторите нощ, борейки се със сълзите и треперенето, които заплашваха да я победят. Още го виждаше, застанал там сред пръснатите листове и парчетата от счупената чаша, непоклатим като скала, със стиснати устни, сърдит. Но беше пресякла онази тънка линия и сега го ненавиждаше с цялата страст, с която някога го беше обичала.

В караваната Маккрий бе вперил поглед във вратата и пръстите му се свиваха от импулсивно желание да я хване и да я разтърсва, докато зъбите ѝ не се разхвърчат. Вместо това се обърна и документите изшумоляха под краката му. Погледна ги, после в изблик на отчаяние заби юмрук във вратата на шкафа, така че шперплатът се пукна и се огъна.

25.

Кобилата стоеше спокойно, докато Бен почистваше и дезинфекцираше голямата възпалена рана от търкането на шината долу на предния крак, а Аби наблюдаваше отстрани. Засега Ривър Бриз понасяше добре шините и през последните дни дори бе успяла да направи няколко стъпки с тях.

Когато Бен свърши с мръсната работа и се изправи, кобилата завря муцуна в рамото на Аби, сякаш с този мил жест искаше да покаже своята благодарност. Усмивнатата, тя я прегърна и я заразтрива с леки кръгообразни движения, имитиращи ласките на кобила към жребчето ѝ.

— Ти знаеш, че вършим всичко това само за да ти помогнем, нали, Бриз? — каза гальовно Аби. Болката от предателството още стягаше гърдите ѝ и тази сутрин бе не по-малко остра, отколкото преди два дни, когато излезе от караваната на Маккрий. Ако изобщо имаше някаква промяна, то гневът, обидата и огорчението ѝ се бяха засилили още повече. Когато Бен излезе от бокса, за да изхвърли мръсните марли, тя се притисна до лъскавата шия на кобилата. — Ти никога не би ми причинила това, нали, момичето ми? — тази увереност ѝ носеше утеха.

— Изглежда, че тя се възстановява доста добре.

Сепната от гласа на Доуби, Аби застана нащрек. Не беше го чула да влиза и се питаше от колко ли време е тук.

— Да, добре върви — потупа кобилата за последен път и се отдръпна от нея, като се стараеше да се държи нормално, та никой да не се досети, че е скъсала с Маккрий. Още не можеше и не желаше да го обсъжда. — Исках днес да говоря с теб за наема на плевнята и онази част от пасището край Бразос.

— Нали ти казах, че нямам нищо против да използваш и двете. И без това не ми служат за нищо.

— Това беше, когато ставаше дума само за Бриз. Обаче неколцина от местните коневъди ни наеха да тренираме и показваме

арабските им коне на изложбите тази есен. Засега изгледите са за дванайсетина коня. Тъй като двамата с Бен така или иначе ще трябва да наемем конюшня и пасище, помислих си, че ще е много по-удобно и по-логично, ако успеем да се споразумеем с теб и ги държим тук.

— Щом случаят е такъв, не виждам защо не — отвърна Доуби и сви рамене с престорено безразличие. Какъвто си беше стиснат, Аби не се съмняваше, че няма да пропусне възможността да спечели някой и друг долар. И не се беше излъгала. — Разбира се — той огледа вътрешността на старата плевня, — това място не е в много добро състояние.

— Двамата с Бен можем да го ремонтираме. Ще поемем сами разноските — с какви пари, сама не знаеше. Ала щеше да се тревожи за това по-късно. Може би дотогава щеше да е продала мерцедеса си. — Но за сметка на това ще очакваме отстъпка от наема.

— Обещавам ти, че наемът ще е справедлив, Аби. И да е малък, пак ще е по-добре от нищото, което получавам сега.

— Сигурно.

Сега, когато оставаше само да се разберат за цената, ѝ стана по-леко. Щеше да ѝ е приятно да се събужда сутрин и отново да чува цвилене на коне. Тези звуци ѝ липсваха, откакто напусна „Ривър Бенд“. И си представяше какво му е на Бен, който през почти всичките си шейсет и няколко години е бил заобиколен от коне, арабски коне. За него отглеждането и тренирането им бе и работа, и удоволствие. Без тях се чувстваше безполезен и объркан.

Страничната врата на плевнята се захлопна и Аби се обърна, очаквайки да види Бен. Но вместо това зърна Маккрий, който вървеше към нея. Тя почувства отново ужасната болка от предателството му.

— Какво искаш? — срещна очите му, като внимаваше да не обръща внимание на изучаващия им тъмен поглед и да не позволява на своя да се спуска към гъстите мустаци и да следи устата му, докато приказва.

— Искам да говоря с теб.

До нея Доуби направи крачка към вратата. Аби го спря:

— Няма защо да излизаш, Доуби. Не ме интересува нищо от онова, което има да каже той — обърна се рязко и се отдалечи от Маккрий.

— Надявах се досега да си се успокоила достатъчно, за да ми позволиш да ти обясня някои неща.

Тя се обърна отново към него, вцепенена от ярост.

— Не можеш да ми дадеш такова обяснение, което да те оправдае.

Когато понечи да си тръгне, Маккрий сграбчи ръката ѝ.

— По дяволите, Аби...

— Махни си ръката от мен! — избухна тя, възпламенена от допира. Той я пусна и се отдръпна. — Не ме докосвай, Маккрий. Никога повече не ми се мяркай пред очите. Чуваш ли? Не искам нито да те виждам и да те чувам. Просто си върви. И стой далеч от мен.

Той я изгледа, после троснато отвърна:

— С удоволствие.

В следващия момент Аби видя как гърбът му се скри зад вратата на плевнята. Продължаваше да трепери, но гневът ѝ бе преминал. Маккрий си беше отишъл. Тя непрекъснато си повтаряше, че трябва да изпитва облекчение, задето го е прогонила от живота си. Но защо ли не ѝ олекваше? С изключение на Бен мъжете около нея не ѝ бяха донесли нищо друго, освен огорчения. Закле се, че никога повече няма да бъде мамена от мъж.

Доуби дойде и застана до нея.

— Добре ли си, Аби?

— Разбира се — рязко отвърна тя.

— Той не беше подходящ за теб. Винаги съм го знаел. Той е самостоятелен сондър. Хората като него никога не се застояват на едно място, непрекъснато са в движение и търсят големия удар. Жена като теб има нужда от дом, място, на което да пусне корени и да отгледа деца. Трябва ти мъж, който да се грижи за теб и...

— Напълно съм способна да се грижа сама за себе си. Не ми трябва мъж, на когото да разчитам — или по-точно не ѝ трябваше Доуби. А беше съвсем очевидно накъде бие той. — Ако ме извиниш, имам да върша работа, а сигурно и ти.

— Да, аз... имам наистина — той кимна, после ѝ хвърли колеблив поглед, обърна се и се запъти към вратата. — Ще поговорим по-късно за наема.

— Чудесно.

Щом се споразумяха за наема, Аби настоя да подпишат договор, който да включва както плевнята и пасището, така и къщата, в която живееха. Макар да се съмняваше, че Доуби би престъпил думата си, предпочиташе да не приема нищо на доверие.

През следващите две седмици двамата с Бен и един работник за тежката работа ремонтираха плевнята, поправиха оградите, построиха малки корали и боядисаха всичко в очакване на новите коне. Но дори и тогава съоръженията не отговаряха напълно на най-елементарните изисквания, изобщо не можеха да се сравняват с онова, което бяха имали в „Ривър Бенд“.

Ала след тежката физическа работа Аби бе твърде изтощена и не можеше да мисли за каквото и да било: нито за предишния си дом и неговите нови собственици, нито дори за Маккрий.

Наближаваше пладне и тя тръгна към къщата, а Бен отиде в плевнята да провери още веднъж как е кобилата. Цялото тяло я болеше, но имаше удовлетворението, че са постигнали невъзможното. Всичко беше готово и в приличен вид за пристигането на конете на другия ден.

Аби бутна задната врата и влезе в малката кухня, ала не беше посрещната от миризмата на готвено. Когато се прибираха за обяд, Бабс винаги беше готова с храната. Но днес беше седнала край хромираната кухненска маса, придържаше с рамо слушалката на окачения на стената телефон и записваше нещо в бележника пред себе си.

— Да, това е чудесно — каза тя. Когато чу Аби да затваря вратата, понечи да се обърне. — Моля?... Добре. Дай ми малко време да проверя и ще ти се обадя — тя каза на събеседника си „довиждане“ и стана да окачи слушалката. — Загубила бях представа кое време е, Аби — Бабс засъбира бързо листовите и бележниците от масата. — Обядът ще е готов само след няколко минути. Боя се, че ще се наложи да хапнете нещо студено.

— Няма значение. Ще подредя масата вместо теб.

— Просто седни и почивай. И без това си работила цяла сутрин.

Аби бе твърде уморена, за да спори, и с радост седна на един от хромираните столове.

— С кого говореше?

Майка ѝ вадеше от хладилника купи със салата от картофи, макарони и кана с чай и не ѝ отговори.

Аби вече се готвеше да повтори въпроса, когато тя най-сетне отвърна:

— Ти беше толкова заета напоследък, че нямах възможност да ти кажа. Миналата седмица се обади Джоузи Филипс и ме попита дали не бих ѝ помогнала да организира тържеството за рождения ден на Хомър другия месец. Най-малката ѝ дъщеря е в болница и къщата ѝ е пълна с внуци. Казах ѝ, че приемам, разбира се.

— Сигурно ще ти е приятно — усмихна се едва-едва Аби, леко възмутена от факта, че приятелките на майка ѝ се обаждат само когато им трябва за нещо.

— Тя... тя предложи да ми плати същата сума, която би дала на професионален консултант: хиляда и петстотин долара. И ще отговарям за организирането и координирането на всичко.

— Охо! Мамо, това е чудесно! Но сигурна ли си, че искаш да се занимаваш с това? Искам да кажа, няма ли да е неудобно да работиш за приятелките си?

— Мъжете го правят непрекъснато в бизнеса — възрази Бабс. — Откакто Джоузи ми се обади миналата седмица, само за това мисля: кое е онова нещо, в което наистина ме бива? Да организирам тържества. С баща ти давахме по три-четири наистина големи приема годишно и Бог знае по колко вечери. Като си помисля колко пари сме пръскали годишно само за забавления... Ами, само сватбата ти излезе почти петстотин хиляди долара. Ако ми беше споменал нещо баща ти... Но как? Аз изобщо не желяех да говоря за бизнес и за пари.

— Не можеш да обвиняваш себе си, мамо. Мисля, че татко не си е давал сметка какво е било финансовото му положение — а дори да е бил наясно, Аби се съмняваше, че би го признал.

— Никога не съм говорила за това, но мисля, че ти знаеш: семейството ми нямаше много пари, когато се омъжих за баща ти. Не беше заради парите. Бих се омъжила за него дори ако беше беден като мексикански ратай. Но изведнъж вече не трябваше да се тревожа дали можем да си позволим ново палто, или рокля, или каквото и да било. Сякаш си играех с пари за „Монополи“. Когато свършеха, винаги имаше още. Понякога бях дори прекалено екстравагантна, защото знаех, че той харчи за... — Бабс внезапно млъкна, усетила се, преди да

спомене имената на Рейчъл и майка ѝ. — Така или иначе, всичко това е минало. И аз очаквам тържеството за Хомър като един вид пробен пробег. Ако мине така, както се надявам, ще помисля сериозно за започването на собствен бизнес.

— Не се шегуващ, нали? — попита Аби.

— Ни най-малко. През последните трийсет години сигурно съм натрупала повече опит в това от всеки професионален консултант в Хюстън. Познавам лично всички доставчици. И мога да намеря всичко, колкото и необичайно да е. Не е по-трудно от играта на търсене по описание. И виж колко хора познавам, хора, които са присъствали на моите приеми. Те знаят, че ме бива за тези неща.

— Мамо, не е нужно да ме убеждаваш — засмя се Аби. — Аз също знам, че те бива.

— Засега мога да работя направо от тази къща. Ти говореше, че трябва да си намериш и друга работа, освен тази с конете, и се чудех дали... няма да искаш да влезеш в бизнеса заедно с мен — разбира се, при положение, че потръгне и ми възложат нови поръчки.

— Ще помагам с всичко, каквото мога. И имам чувството, че ще се наложи. Празниците приближават, дебютантският сезон е само след два месеца и се обзалагам, че още щом се разчуче, ще те затрупат с поръчки.

— Точно на това се надявам и аз — задната врата се отвори и тя скочи виновно. — Ето го и Бен, а аз още не съм сложила обяда на масата — и забърза отново към хладилника да донесе продуктите за сандвичи.

— Как беше Бриз?

— Много добре. Само се чувства малко самотна, струва ми се.

Бен отиде да си измие ръцете, а Бабс отвори стенния шкаф и започна да вади чаши и чинии.

— Исках да те попитам, Бен, когато ходи вчера до склада за дървен материал, не мина ли случайно покрай „Ривър Бенд“?

— Да, минах — отвърна неохотно той и погледна към Аби. Тя се опита да се престори, че не ги слуша. Дори направи усилие да се съсредоточи върху нещо друго, каквото и да е, само и само да не си спомня, че „Ривър Бенд“ вече не им принадлежи.

— Когато минавах оттам онзи ден, можех да се закълна, че махат някои от дърветата покрай алеята.

— Отсекли са доста — кимна Бен.

— Но защо? — неволно извика Аби. Тези стари орехови дървета и вековните дъбове бяха над пътя за къщата откакто се помнеше.

— Чух, че разширявали алеята. Чух също, че правели много промени в къщата. Навсякъде било пълно с бояджии и майстори.

Почувствала, че стомахът ѝ се обръща, Аби бутна стола назад и промърмори някакво извинение, че трябвало да свали мръсните дрехи, преди да обядва. Но истината беше, че не искаше да чува нищо повече. Твърде много болеше.

През следващите две седмици стана невъзможно да се изолират от онова, което правеха съседите им. В сутрешното издание на „Хюстън Кроникъл“ бе поместен материал за сватбата на Рейчъл Фар и Лейн Канфийлд. Авторът описваше венчавката и приема след това като скромни, но елегантни. Имената на гостите не бяха посочени, но Аби беше готова да се обзаложи, че Маккрий също е получил покана.

Във вестника бе споменато накратко и че когато двамата се завърнат от своето сватбено пътешествие в Европа, ще разделят времето си между своята хюстънска резиденция и новата си извънградска къща, която в момента се ремонтира.

Последното сякаш беше единствената тема, която обсъждаха хората. Аби успяваше да избяга от приказките само сутрин, докато се занимаваха с конете.

Не се и опитваше да се преструва, че не знае за промените, които стават в имението, но и не подхващаше тази тема по своя инициатива. Понякога подозираше, че хората говорят за това пред нея само за да наблюдават реакцията ѝ. И често ѝ беше трудно да не показва огорчението и възмуцението си. Особено когато научи, че беседката е била съборена, за да има място за плувен басейн, и че красивият паркет е застлан с килими. Ала какво можеше да се очаква от хора, които отсичат вековни дървета само за да разширят пътя?

Според последните новини, които беше научила в Хюстън този следобед, докато изпълняваше някои поръчки на майка си, семейство Канфийлд се бяха върнали неочаквано, прекъсвайки сватбеното си пътешествие заради някакъв неотложен проблем в бизнеса. Преждевременното им пристигане явно бе предизвикало суматоха в „Ривър Бенд“. Ремонтните работи, които трябваше да бъдат приключени до завръщането им, не бяха стигнали доникъде.

Докато се връщаше, обгърната от нощния мрак, смъкнала стъклата на прозорците, та свежият въздух да полъхва в колата, Аби се опитваше да не мисли за това. Ала стомахът ѝ бе свит от някакво ужасно предчувствие. Очаквала бе със страх момента, когато Рейчъл ще се настани в предишния ѝ дом. А ето че тя се бе върнала и само след броени дни това щеше да се превърне в действителност.

Когато пред нея изникнаха новоиздигнатите колони на входа за „Ривър Бенд“, в гърлото ѝ заседна буца. Погледна през пролуките между дърветата, които не съществуваха преди изсичането на някои от старите гиганти. Едва-едва различи белия парапет на балкона и част от едната кула. Нейният дом — някога.

После забеляза необикновения буреносен облак, който бе затъмнил небето зад къщата. Летните бури рядко връхлитаха от север. Тя намали скоростта и надникна през предното стъкло. В един от прозорците на кулата проблясваше жълтеникавооранжева светлина. Отначало помисли, че някой от майсторите е останал да работи и през нощта, за да свърши навреме, после усети острата миризма на дим.

— Боже мой, не! — Аби инстинктивно удари спирачките, за да вземе завоя по наскоро разширената алея.

Докато летеше по току-що асфалтирания път, миризмата на дим ставаше все по-силна. Виждаше го как излиза на кълба изпод покрива на верандата. Спря колата пред дъсчената ограда и се вторачи в огнените езици, които облизваха прозорците по фасадата.

Слезе от колата и се затича към верандата, но горещината и задушаваният черен дим я принудиха да се върне. Гледаше с ужас как пламъците поглъщат дома ѝ, напълно безсилна да ги спре. Трябваше да потърси помощ. Втурна се към колата и подкара към фермата на Хикс. Още с влизането си се хвърли към телефона и набра номера на извънградската пожарна команда.

— Аби, какво е станало? — притича Бабс. — Бледа си като призрак. Да не си катастрофирала?

— Не — понечи да обясни тя, но в този момент чу глас в другия край на линията. — Ало? Говори Аби Лосън. Искам да съобща за пожар... в „Ривър Бенд“ — стисна по-силно слушалката, когато срещна ужасения поглед на майка си. — Току-що минах оттам. Целият първи етаж на къщата беше в пламъци.

— Не! — изстена Бабс.

— Тръгваме — каза мъжът и затвори.

Аби окачи бавно слушалката, после погледна Бен, който беше дошъл и беше застанал до майка ѝ.

— Няма никакви изгледи да дойдат навреме, за да спасят къщата — изрече го с някакво странно чувство, което не можеше да обясни: някаква смесица от вина, скръб и апатия. — Смешно, нали? Бих направила всичко, за да ѝ попреча да се премести в къщата, но не и това. Никога не съм искала да изгори, Бен. Честна дума.

— Знам — кимна той.

— Мислиш ли, че трябва да отидем и да видим дали не можем да помогнем с нещо? — попита несигурно Бабс.

— Не, мамо. Нищо не можем да направим — Аби отиде до прозореца, който гледаше към бившия им дом. Видя дима, който се издигаше като черен облак и закриваше звездите. Под него се забелязваше слаб червен отблясък. Не знаеше колко време е стояла така, преди да чуе далечния вой на сирената, но ѝ се стори цяла вечност. Дотогава отблясъкът беше станал по-ярък, а облакът — по-гъст.

Когато настъпи утрото, димът от пожара бе надвиснал над земята и насищаше въздуха с миризма на изгоряло. Недообучената кестенява кобила изпръхтя и запристъпя нервно встрани, когато Аби се метна на седлото, но се успокои бързо, щом Бен тръгна редом с нея на охранен кафяв кон. Аби хвана изкъсо юздите.

— Бен, искам да отида до „Ривър Бенд“.

— Очаквах да го кажеш — отвърна той. — Можем да минем през нивите.

Конете бяха добре отпочинали и без да ги подканят, минаха в лек галоп. Имаха да отворят само две порти, така че изминаха бързо разстоянието от километър и половина между стопанския двор на Хикс и някогашния ѝ дом. Но видяха разрухата от пожара едва когато приближиха на триста-четиристотин метра.

Единствената постройка, която бе оцеляла, бе конюшната на жребците, но и тя не беше останала незасегната. Покривът ѝ бе почернял, а стените, някога бели, сега бяха кафяви и опушени. От

другите конюшни, пристройката с канцелариите и навеса за екипировката бяха останали само овъглени греди и почернели камъни.

Тухленият комин се издигаше като надгробен камък над купищата пепел от някогашния ѝ дом. А дърветата, красивите стари дъбове... На Аби ѝ се приплака, когато видя спаружените им потъмнели листа и овъглени дънери.

Оградата между двата имота беше съборена. Аби изчака, докато Бен преведе коня си през падналата тел, и остави кобилата сама да избира пътя си. Земята бе заприличала на тресавище. Младата кобила се дърпаше изплашено от овъглените останки от къщата и гледаше да върви редом с по-стария кон, мястото никак не ѝ харесваше.

Аби я подкара навътре, като внимаваше да я държи далеч от развалините. От другата страна на почернялата от дима дъсчена ограда бяха паркирани няколко коли; В района на конюшните се виждаха група мъже, които разместваха гредите, някои от които още димяха. Други трима ровеха пепелта от къщата, в която се виждаха счупени порцеланови умивалници, вани и клозетни чинии. Тя се загледа в голямата зейнала яма, издълбана на задната морава: новият плувен басейн. Напомняше ѝ отворен гроб, който чака да приеме останките на къщата.

— По-лошо е, отколкото очаквах — отбеляза тя.

— Да — отвърна Бен.

— Ей, Бен! Стори ми се, че виждам позната физиономия и не съм се излъгал — Сам Рейнъс, един от пожарникарите-доброволци, дойде при тях. Той отмести поглед от Аби и се загледа в комина. — Не е останало много. Когато пристигнахме тук снощи, всичко беше в пламъци.

— Пожарът се виждаше от фермата на Хикс. Изглеждаше страшно.

— Навсякъде хвърчаха искри. Когато онова сено се подпали, разбрах, че всичко ще изгори. Вероятно можехме да спасим конюшните, но водата ни свърши. Принудени бяхме да се ограничим само с онази там. Ако бяха завършили басейна, сигурно щяхме да имаме вода и за двете.

— Установи ли се причината за пожара?

— Точно това се опитват да разберат в момента — той посочи човека, който ровеше из овъглената зидария. — Можем да кажем само,

че е започнал в някоя от задните стаи, където бояджиите са държали парцалите за бои и разтворители. Кой знае? — сви рамене. — Електрическата инсталация в къщата беше стара. Може да е станало късо съединение или пък някой е хвърлил цигара близо до тези парцали. Тези стари къщи са опасни. Казвам ви, голям късмет е, че никой не живееше тук. Обзалагам се, че огънят се е разпространил бързо.

Почти нищо не беше останало от мястото, което Аби познаваше от дете: къщата бе изгоряла до основи, конюшните и навесите бяха напълно унищожени.

Пантите на дъсчената порта изскърцаха пронизително в тишината. Отначало Аби бе поразена от нелепата гледка: среброкос мъж, който държи вратата на елегантна брюнетка в бяла копринена блуза и кафяв панталон. Двамата тръгнаха заедно по пътеката с вид на хора, които отиват на гости, ала пътеката водеше до купища развалини и пепел. Жената обърна глава и Аби видя потресеното ѝ, пребледняло от ужас лице. Беше Рейчъл, една поразително различна Рейчъл. Прическата, бутиковото облекло, шалчето около врата, гривните по ръцете: същински модел.

Рейчъл също я съзря и рязко спря, после тръгна през разкаляната морава към нея. Лейн се опита да я спре, но тя се отскубна и продължи напред. Аби не се съмняваше, че е вбесена от присъствието ѝ тук. И с изненада установи, че тя самата се чувства напълно спокойна.

Когато Рейчъл приближи стремително, нервната млада кобила понечи да се дръпне встрани, но Аби хвана здраво юздите ѝ и я спря.

— Ти си направила това — заяви с треперещ глас Рейчъл. — Ти си подпалила къщата.

— Не! — изненадана, Аби се опита да обясни, че тя е извикала пожарната, но Рейчъл не ѝ обърна внимание.

— Закани се да го направиш. Има свидетели, така че не си прави труда да отричаш. Не си могла да понесеш мисълта, че аз ще живея в къщата, и си я подпалила — тя трепереше, ръката ѝ бе стисната в юмрук. — Господи, мразя те за това, което си сторила. Мразя те! Чуваш ли? — гласът ѝ се извиси и привлече вниманието на мъжете, които ровеха из развалините. Дръпна грубо главата на кобилата настрани, за да я накара да завие, и пусна юздите. — Махай се! Махай се от земята ми и никога повече да не си стъпила тук!

Ядосана и възмутена, Аби отвори уста да се защити, но Бен докосна ръката ѝ.

— Няма да те чуе. Хайде да си вървим.

Но тя не беше съгласна да си тръгне просто така.

— Мисли, каквото си искаш, но не съм го направила аз! — каза и последва Бен през съборената ограда.

Кобилата тръгна, нетърпелива да се махне от това място с неговата тежка миризма на дим и витаещо във въздуха напрежение. Аби държеше юздите изкъсо, за да не ѝ позволи да препусне, и седеше с вдървено изпънати рамене и вдигната глава. Едва когато се отдалечиха достатъчно и беше напълно сигурна, че не ги виждат, позволи на кобилата да премине в галоп.

Докато се носеха през окосената ливада и вятърът пресушаваше парещите в очите ѝ сълзи, не я напускаше мисълта, че това обвинение ще остане да тежи върху нея. Каквато и причина за пожара да бъде посочена официално, хората ще продължават да смятат, че тя е подпалила къщата. Не беше честно.

26.

Маккрий слезе от камионетката под звуците на удрящи чукове и виещи триони. Като Феникс, възкръснал от пепелта, пред него се издигаше вече оформящият се скелет на викторианска къща, подобна на онази, която някога бе заемала същото това място. Строящата се сега приличаше на старата във всички подробности, от опасващата я веранда и парапетите до двете кули и купола, само че беше още по-голяма.

Едновременно с къщата на стотина метра по-нататък се градеше огромна конюшня. Единствената спасена постройка беше съборена, за да се направи място за новата. Не беше останало нищо, което да е било тук и преди, с изключение на няколкото стари дървета, оцелели след опустошителния пожар.

Имаше много дърводелци, други майстори и работници. Маккрий спря мъж с престилка, който крепеше на рамото си дълга дъска.

— Къде мога да намеря Лейн Канфийлд?

Човекът посочи към къщата и продължи нататък. Маккрий направи крачка и спря, когато отвътре се появи стройна тъмнокоса жена. Приликата ѝ с Аби за миг го извади от равновесие. Той стисна мрачно устни, изруга наум и с усилие на волята премести погледа си върху мъжа зад нея, Лейн Канфийлд. Това се повтаряше всеки път, когато виждаше Рейчъл. Ако не беше тя, положително щеше да е забравил Аби още преди месеци.

Лейн вдигна ръка за поздрав, после вниманието на Маккрий беше привлечено от Рейчъл. Изглеждаше разстроена от нещо, но той не чуваше какво си говорят, докато не дойдоха по-близо.

— ... не биваше да отлагаш наемането на нощен пазач. Искам веднага да сложиш охрана — енергично настояваше тя. — Знаеш не по-зле от мен, че тя чака само строежът да напредне, за да направи нещо.

— Рейчъл, няма доказателства, че тя е подпалила къщата — в гласа на Лейн се долавяше умора.

— Не са ми нужни доказателства. Познавам я — тя изглеждаше обезкуражена от безрезултатните усилия да убеди съпруга си и в отчаянието си се обърна към Маккрий:

— Попитай Маккрий. Той ще ти каже.

— Не ме въвличайте в това — каза той и поклати глава. — Не се бъркам в лични спорове. Нямам никакво отношение и не искам да имам — но изблиците на омраза и недоверие, на възмущение и гняв бяха за него като ехо от миналото. Разликата беше, че този път идваха от Рейчъл, а не от Аби.

— Все ми е едно дали някой от двамата ви е съгласен с мен или не. Искам тук да има пазач, за да съм сигурна, че нищо няма да се случи — но вече не нареждаше, а умоляваше Лейн. — Не искам твърде много, нали? В края на краищата това ще е нашият дом.

— Добре — отстъпи той; очевидно не можеше да ѝ откаже нищо. — Ще кажа на ръководителя на строежа веднага да наеме някого.

— Аз ще отида да му кажа. Благодаря ти, скъпи — тя го целуна бързо по бузата и тръгна към къщата да потърси човека.

Маккрий често бе забелязвал липсата на страст в техните отношения. Разбира се, имаше прояви на обич помежду им; двамата изглеждаха щастливи заедно, но според него нещо се губеше. Може би просто си спомняше как се бе чувствал с Аби: когато бяха заедно, не искаше тя да си тръгва, а когато бяха разделени, копнееше за нея.

Очевидно Лейн и Рейчъл се задоволяваха с по-малко. Чудеше се дали се дължи на разликата в годините им, или просто си бяха такива. Лейн подхождаше към нещата твърде делово, а Рейчъл понякога беше малко резервирана, макар че видимо започваше да излиза от черупката си.

Така или иначе, това не го засягаше. Маккрий се обърна към Лейн. Той проследи със загрижен поглед жена си, която се скри във вече оформящата се сграда. После въздъхна и каза:

— Такава е още от пожара. Обзета е от натрапчивата идея, че Аби носи вината за него. Разбира се, не ѝ липсват основания да мисли така. Аби... — замълча и се усмихна тъжно. — Но не съм те повикал тук, за да говорим за нея.

— Да — Маккрий бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади документите. — Ето ти офертата. Сам ще се увериш, че е такава, каквато ти я описах вчера по телефона.

Подаде му книгата и не откъсна поглед от него, докато той преглеждаше първата страница. Не че очакваше да види някаква реакция: Лейн бе твърде обигран, за да се издаде.

Ала все пак повдигна вежда.

— Сигурен ли си, че тестовата ти система не работи? Тази оферта може да е просто опит да те изместят от бизнеса.

— Помислих си го. Но когато от полевите изпитания започнаха да идват съобщения за отрицателни резултати, посетих някои от сондите и проверих лично. Системата не работи. Въпреки това концепцията им харесва. И вместо да поемат риска от процес за нарушаване на патентното право в бъдеще, предпочитат да купят патента сега — Маккрий не спомена, че компанията за сондажни разтвори първоначално му е предложила да остане и да работи по проекта. Но той не беше учен. Освен това знаеше, че колкото по-дълго се навърта тук, толкова повече време ще му е нужно, за да изтръгне от сърцето си Аби. — Моето мнение е, че трябва да приемем офертата.

— Вероятно си прав — призна Лейн.

— Знаем, че съм прав.

— И какво ще правиш сега?

— Купил съм правата над минералните ресурси на един имот в община Асеншън. Възнамерявам да сключа договор и да започна сондажи за търсене на петрол.

— Доколкото знам, местните жители заедно с доста от големите петролни компании от години се опитват да сложат ръка на правата за нефт и газ в този имот. Как успя да ги получиш? — попита Лейн.

— Станах симпатичен на старата дама, която го притежава — Маккрий не спомена, че тази стара жена се бе грижила за него, когато като малък се бе разболял тежко от бронхопневмония.

— Не бих имал нищо против да се включа — каза Лейн. — Бих приел да те финансирам. Разбира се, при положение, че се споразумеем за дяловете.

Без да издава своята изненада от това неочаквано предложение, Маккрий отговори веднага:

— Зависи колко си алчен.

— Или колко си алчен ти — усмихна се Лейн. — Помисли си и ми се обади. Ще седнем и ще обсъдим цифрите и процентите.

— Не е нужно да мисля. Ти имаш парите, аз имам лиценза, сондата и екипа. Готов съм да преговарям още сега. Може би ти трябва да си помислиш.

— Ела утре в офиса ми в десет часа. Можем да поговорим на спокойствие.

— Ще дойда — обеща Маккрий.

27.

Когато Аби вкара Ривър Бриз в малкото заграждение, пет-шест коня от съседното пасище се струпаха край оградата и зацвилиха, призовавайки сивата кобила да отиде при тях. Тя се поколеба и обърна глава да погледне Аби, сякаш не ѝ се искаше да се отдели от нея.

— Върви — потупа я тя. — И без това трябва да тръгвам.

Остави я и се наведе да се промъкне между дъските, за да се присъедини към Бен, който я чакаше отвън. Кобилата тръгна накуцвайки към оградата. Гипсът беше свален вече от месец. Всеки ден краката ѝ ставаха по-силни, координацията ѝ — по-добра, повечето ѝ рани бяха зараснали и отокът бе спаднал. Аби знаеше, че накуцването ще остане и че на предните ѝ крака винаги ще има грозно удебеляване, но това нямаше значение. Движещата се кобила представляваше най-прекрасната гледка за нея.

— Ще оздравее, нали, Бен?

— Да.

— Мислиш ли, че до пролетта ще е достатъчно силна, за да я заплодим?

— Да, така мисля.

— Време е да вземем решение за жребеца. Искам да я чифтосаме с най-добрия. Не ме интересува каква ще е таксата — после въздъхна. — Разбира се, възможно е и да не зачене. Давахме ѝ толкова много лекарства.

— Ще почакаме и ще видим.

— Да — искаше ѝ се поне този път той да бе изразил някакво мнение. — Никой не очакваше Бриз да проходи отново. Ще започна да правя списък на жребците, които биха дали добро поколение с нея, Бен. През пролетта ще я заплодим — каза го уверено и решително, но имаше неприятното усещане, че предизвиква съдбата.

Ала щом видя одобрителната усмивка на слабото му набраздено лице, разбра, че той споделя нейния оптимизъм.

— Аз вече съм започнал да правя такъв списък. Има пръст Божии в това, че проходи. Трябва да вярваме, че когато Той реши, ще стане и майка.

Аби се усмихна.

— Понякога ми се иска да имах твоята вяра, Бен — нея я крепеше предимно упорството. Не беше способна да вярва сляпо. Вече от доста време, помисли си тя с въздишка и се отдели от оградата. — По-добре да вървя да се приготвям. Обещах на мама да ѝ помагам на партито довечера.

Всички дървета и храсти край алеята, водеща към имението „Ривър Оукс“, бяха обсипани с миниатюрни цветни крушки. Голямата къща с архитектурни детайли в испански стил също бе украсена празнично. Гирлянди зеленина с нанизии от лампи висяха от портика, който посрещаше пристигащите гости. Денят на благодарността токущо бе отминал и това бе първото парти от празничния сезон.

Високо близо осем метра коледно дърво се издигаше почти до стъкления покрив на голямата зала. На вратата Рейчъл подаде визоновото си палто на прислужницата и се хвана за ръката на Лейн, преди да се присъединят към останалите гости.

Докосна брошката с диаманти и смарагди, придържаща дълбокото сърцевидно деколте на роклята ѝ, за да се увери, че е на мястото си; на ушите ѝ висяха тежки обици. След сватбата Лейн я отрупваше с подаръци: дрехи, бижута, кожи, скъпи парфюми. В началото Рейчъл се притесняваше от това: не беше забравила как Дийн се опитваше да я спечели и да успокои съвестта си с подаръци. Но на Лейн му доставяше такава радост да ѝ носи разни неща, че ѝ се струваше нечестно да подлага на съмнение неговите мотиви. И все пак съмнението оставаше.

Келнер им предложи по чаша шампанско от сребърен поднос. Рейчъл прие, но Лейн отказа.

— Мисля да си взема едно питие от бара. Ще ме извиниш ли?

— Разбира се — на тези светски събирания той неизменно я оставяше сама, макар и не непременно нарочно. Обикновено срещаше някой колега или познат, увличаше се в разговори и забравяше за нея. Рейчъл бързо беше разбрала, че той винаги и навсякъде мисли само за

бизнес. Това бе неговата представа за приятно прекарване. Междувременно трябваше някак да изтърпява тези вечери. Спомни си, че Маккрий ще е тук, и се огледа. Поне щеше да има с кого да поговори. Ала забеляза само няколко познати лица. Тя все още беше чужд човек между тях, не беше приета напълно.

Когато я одумваха, жените я упрекваха, че е надменна и резервирана. Не се досещаха, че тя не говори много, освен ако не става дума за изкуство или за арабски коне, защото не познава хората или събитията, които се обсъждат. Предпочиташе да си мълчи, за да не издава невежеството си. А имаше и такива, знаеше това, които, макар и да не го показваха открито, бяха враждебно настроени към нея. Най-вече онези, които продължаваха да са лоялни към Аби и майка ѝ. Но и те не можеха да отхвърлят съпругата на Лейн Канфийлд. Рейчъл вирна глава. Независимо дали им харесваше или не, тя имаше същото, ако не и по-голямо право да е тук. И щеше да им покаже. С времето щяха да са принудени да я приемат като една от тях.

Тихо подрънкване на китара в едно от съседните помещения оповести началото на веселбата. Тя тръгна натам, доволна, че ѝ се предлага възможност да ангажира с нещо вниманието си, та да не е така очевидно, че няма с кого да говори.

В един от ъглите на просторната семейна игрална зала свиреше малък кьнтри оркестър и няколко двойки танцуваха. Певецът тъкмо излизаше. Рейчъл леко се сепна, когато позна стройния мъж в черен смокинг. Дори от това разстояние бе невъзможно да сбърка черната каубойска шапка с дрънкулки по лентата, превърнала се в търговска марка на Рос Тибс. Трябваше да се досети, че той ще развлича публиката тази вечер. Откакто написаната от него песен бе оглавявала тоplistите за кьнтри музика, той бе станал един вид знаменитост в Хюстън, въпреки че записът бе направен от друг изпълнител.

Рейчъл знаеше, че трябва да си тръгне, веднага да излезе от залата, но неговият звучен баритон, наситен с чувство и топлина, достигаше до нея като милувка и я теглеше в обратната посока. Тя се придвижи покрай стената и намери място, където можеше да застане и да го слуша, без да я вижда той.

Но когато песента свърши, той се обърна да приеме, аплодисментите и погледът му попадна право на нея. Остана за миг напълно неподвижен, загледан унесено в нея. Рейчъл искаше да

откъсне очи от неговите, ала не можеше... нито пък можеше да укроти препускащия си пулс.

Той отново пристъпи към микрофона.

— Искам да ви изпея още една песен, която написах наскоро. Всъщност ще я запиша лично идната седмица, когато отида в Нашвил. Нарича се: „Моето синеоко тексаско момиче“ и звучи горе-долу така — той кимна на оркестъра да започва, после погледна право към Рейчъл и каза тихо: — Това е за теб, мое синеоко тексаско момиче.

Тя имаше чувството, че лицето ѝ пламти. Огледа се да види дали някой друг не е забелязал, че Рос посвещава песента си на нея, но всички очи бяха обърнати към него. Тогава той запя:

*„Кажете, момчета, виждали ли сте я някога
жената с онези сини тексаски очи?
Зърнете ли я, тя ще открадне сърцата ви,
ще ги остави разбити, нещастни, сами,
моята мила, моето синеоко тексаско момиче.
Искам, да чувам твоите въздишки
и да усещам твоето тяло до мен,
но ти си далеч и не мога да те досегна.
Защо ли, защо те обичам толкова много,
о, моя мила, о мое синеоко тексаско момиче?“*

Сладкият копнеж в преливация му от страст и любовна мъка глас развълнува Рейчъл. Не искаше да изпитва чувствата, които той будеше у нея. Те бяха твърде силни и твърде опасни. Обърна се рязко и си запробива път през тълпата, която се беше събрала. Най-сетне излезе от залата и спря да си поеме дъх и да успокои разтуптяното си сърце.

Но гласът я последва:

*„Знам, че то винаги ще идва в съня ми,
момичето със сини тексаски очи...“*

Рейчъл прекоси подобната на атриум голяма зала и тръгна да търси Лейн. Не го намери край бара и надникна в официалната трапезария с поразителен кристален полилей над дългата шведска маса. Настръхна от изненада, когато съзря Аби да говори с един от келнерите в далечния край.

Облечена в черна кадифена пола и къс жакет на баклавички от златиста коприна, с колан на кръста и подплънки на раменете, тя изглеждаше като гостенка тук. В първия момент Рейчъл се почуди как ли е получила покана за партито. После се сети, че тя и майка ѝ организират подобни тържества срещу заплащане. Не се сдържа и се подсмихна, когато видя как келнерът кима дискретно, докато слуша нейните наставления.

Тръгнала да провери още веднъж запасите от напитки на бара, Аби спря една от прислужниците и ѝ посочи няколко мръсни чинии на масичка за кафе. Както обясняваше майка ѝ на евентуалните им клиенти, работата им се състоеше в това да поемат всички отговорности на домакинята, та тя да се чувства свободна и да посвети цялото си внимание на гостите. Тяхна грижа бе по всяко време да има достатъчно храна и напитки, пепелниците да бъдат почистени бързо. Всичко, от организацията на паркирането, така че колите да не задръстват алеята, до поемането на горните облекла на входа, от поддържането на мъжките и дамските тоалетни до укротяването на прекалили с пиенето гости и от първоначалното планиране на партито до почистването след него, ставаше тяхно задължение.

Това, че поемаха ролята на домакини, не означаваше, че трябва лично да вършат някаква физическа работа. Все пак, когато видя празна чаша от шампанско, оставена върху седефената инкрустация на старинен марокански скрин, Аби я взе и я занесе на бара. Майка ѝ обикаляше къщата, за да държи нещата под контрол, а тя обикновено оставаше зад кулисите, занимаваше се с храната и напитките и рядко излизаше от кухнята. Но току-що бе разбрала от доставчика на алкохол, че по невнимание е докарал само две каси бърбън. Тъй като познаваше предпочитанията на своите тексаски съграждани, беше загрижена, че любимото им уиски от ферментирал царевичен малц няма да стигне, и искаше да провери как върви консумацията.

Остави празната чаша на тезгяха и почака да се освободи главният барман, който в момента говореше с клиент в другия край на

дългия бар. Когато той най-сетне я забеляза и тръгна към нея, Аби изведнъж видя събеседника му.

Маккрий. Сякаш нож я преряза, толкова силна бе болката. Не можеше да откъсне очи от лицето му, така покоряващо мъжествено. Всяка подробност ѝ беше мъчително позната, от гъстите тъмни мустаци до вирнатия малък пръст.

Опита се да припише реакцията си на шока да го види след толкова време. Колко месеца бяха минали — три и половина? Не проумяваше как може още да го обича след онова, което бе сторил. „Далеч от очите, далеч от сърцето“... мислила бе, че това важи за нея. Сега обаче разбираше, че нито за миг не е престанала да обича Маккрий. Но нима не беше така и с баща ѝ, когото беше обичала дори когато го бе ненавиждала?

Главният барман се приближи.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо, госпожице Лосън?

— Да — но моментално забрави какво беше то, щом видя, че Маккрий я наблюдава изпод полуспуснатите клепачи, от което погледът му не ставаше по-малко настойчив. Тъй като не желаше да показва колко е развълнувана от тази неочаквана среща, Аби съсредоточи вниманието си върху бармана. Въпреки това забеляза, че Маккрий тръгва към нея.

— Здравсти — помилва я дълбокият му глас. Не беше нужно дори да затваря очи, за да си спомни усещането от задебелите му ръце върху кожата си.

Направи усилие да не му обръща внимание.

— Как върви бърбънът, ще стигне ли?

— Да, ще стигне — отвърна барманът.

— Чудесно — Аби отказваше да погледне Маккрий. Но какво от това? Всичките ѝ останали сетива бяха насочени към него. Улавяше всеки звук, всяко движение, което правеше той. Накрая се скри зад своето хладнокръвие като зад щит и застана лице в лице с него.

— Искаш ли нещо?

— Да, теб — спокойно изрече той.

Хиляди пъти бе отминавала подобни забележки, без да ѝ мигне окото, но този път не можеше, не и с Маккрий. И нямаше да позволи отново да бъде наранена. Той вече беше доказал, че не може да му се

вярва. Рязко се обърна и бързо се отдалечи от бара и не спря, докато не стигна до трапезарията.

— Отиваш ли някъде? — догони я гласът на Маккрий.

Аби се обърна изненадана. При целия шум и бъркотия наоколо не беше разбрала, че той я следва. Но ето че беше тук, стоеше пред нея в целия си внушителен ръст и я гледаше, а очите му блестяха от задоволство.

— Заета съм — отвърна наежено тя, ядосана, че се опитва да я заговори, макар да знаеше, че тя не желае да има нищо общо с него. Обърна му гръб и започна да се суети с украсата около купа с пастет.

— Не си толкова корава, колкото мислех, Аби — каза той.

— Не ме интересува особено какво мислиш за мен или за нещо друго.

— Боиш се от мен, нали?

— Не ставай смешен.

— Тогава защо избяга?

— Определено не и защото ме е страх от теб.

— Докажи го.

— Не е нужно да доказвам каквото и да било — цялата трепереше, от яд и от близостта му. — Махни се и ме остави на мира.

— Не мога. Гладен съм — той разпери ръка на гърба ѝ, после фамилиарно я плъзна надолу към кръста.

Аби не можеше да остане безразлична към докосването му. За да прекъсне контакта, вдигна купата и се обърна с лице към него.

— Тогава си вземи пастет.

Той се усмихна, взе купата от ръцете ѝ и я остави обратно на масата, после се наведе към нея.

— Така ли се води светски разговор? — дъхът му миришеше силно на уиски.

— Пил си.

— Разбира се. Нали сме на парти — погледът му се плъзна по гостите, които сновяха наоколо, после отново се върна към нея. — На парти хората обикновено пият, нали?

— Да — тя се извърна, ядосана и огорчена, че той е до нея и ѝ говори всичките тези неща само защото е прекалил с пиенето — не защото още я обича или защото иска да се сдобрят, а просто ей така.

— Много жалко, че не искаш да ми направиш компания. Защото има за какво да пиеш. Виждаш ли, моята тестова система се провали в изпитанията.

Тази новина предизвика смесени чувства у Аби. Макар да се зарадва, че Рейчъл е загубила парите, които бе инвестирала, стана ѝ мъчно за Маккрий. Знаеше колко много бе означавала за него тази система и колко упорито бе работил над нея.

— Какво, няма ли аплодисменти? — насмешливо попита той. — Мислех, че ще се радваш да го чуеш.

— Радвам се — каза тя, защото знаеше, че той очаква такъв отговор.

— Достатъчно ли, за да изпиеш с мен едно питие? — Маккрий ѝ предложи свития си лакът.

Аби не си бе давала сметка колко ще ѝ е трудно да му устои, независимо от горчивия урок, но все пак успя.

— Не ми се плаща, за да интимнича с гостите. Ако ме извиниш... — но когато се опита да мине покрай него, той я хвана за лакътя.

— Какво искаш да кажеш с това, че ти се плаща? — дълбока бръчка събра веждите му и присвитите му очи се впиха въпросително в нея.

— Ами, аз съм работеща жена и отговарям за това парти — усещаше топлината на ръката му. Имаше чувството, че изгаря от допира с нея и от спомена за приятно грубите му ласки. — Струва ми се, че веднъж ти казах да ме оставиш на мира. Надявам се да не ми се налага да повтарям.

— Помня — каза спокойно той и я пусна, но втренченият му поглед не се откъсваше от лицето ѝ. — Помня доста неща, Аби. Нещо повече, мисля, че и ти ги помниш.

Тъй като нямаше достатъчно доверие на гласа си, за да му отговори, Аби му обърна гръб и се върна в кухнята. Срещата с Маккрий я беше разстроила. Повече, отколкото беше готова да си признае. Опита да се занимава с нещо, с каквото и да е, стига то да отвлече мислите и от него... да не си го представя, да не се пита какво търси тук и защо изобщо я бе заговорил. Чудеше се дали Маккрий съжaliaва, че го е сторил. Заболя я от мисълта, че може да съжaliaва.

Взе сребърна кана за кафе и я занесе при високата кафеварка от неръждаема стомана да я напълни, без да обръща внимание на непрекъснато влизащите и излизащите келнери и прислужници. Когато се обърна, видя Рейчъл, която стоеше на прага и я наблюдаваше.

Загледа се в елегантната жена насреща, с тъмната коса, прибрана назад, за да подчертава безупречния овал на лицето, в искрящите обици със смарагди във формата на сълза, оградени от бляскави диаманти, и в плътно обгръщащата тялото ѝ рокля от тъмнозелено кадифе, несъмнено от „Живанши“. И изведнъж бе обзета от мъчителното съзнание за своето обкръжение — и за каната за кафе в ръцете си. Знаеше си, че рано или късно Рейчъл ще е между гостите на някое парти. Но защо трябваше да е тази вечер? И защо трябваше да се сблъска с нея тук, в кухнята, а не някъде другаде?

А може би я бе проследила? Почти беше сигурна, че е така. Какъв по-удобен случай да ѝ напомни, че вече не са равни? Каква подобра възможност да я унизи? Ако намеренията ѝ бяха такива, беше успяла, но Аби за нищо на света нямаше да се издаде.

— Желаете ли нещо, госпожо Канфийлд? — попита тя, ледено учтива.

— Търсех стаята за освежаване. Може би ти ще ме упътиш?

Аби копнееше да изобличи тази нагла лъжа, но вместо това се усмихна.

— С удоволствие, но както виждате, съм заета — отвърна тя и посочи каната за кафе. — Но съм сигурна, че някоя от прислужниците с удоволствие ще ви я покаже — направи знак на едно от момичетата да дойде при нея и му нареди да заведе госпожа Канфийлд в дамската тоалетна.

— Колко любезно от твоя страна — каза хладно Рейчъл. — Изглежда, вършиш работата си много старателно. Следващия път, когато с Лейн решим да организираме парти, може да ти се обадя.

Аби усети подигравката и реагира моментално.

— Нещо ми подсказва, че ще бъдем заети.

Рейчъл се изсмя тихо, гърлено и подигравателно, после се завъртя грациозно и тръгна по коридора, а обърканата прислужница заситни след нея. Лицето на Аби пламна от гняв.

Рейчъл се върна в салона и започна да обикаля от група на група и да се вслушва в разговорите, без да взема участие в тях, само кимаше

и се усмихваше, когато присъствието ѝ биваше забелязано. Като внимаваше да стои на безопасно разстояние от семейната игрална зала, където пееше Рос Тибс, тя отиде на бара и видя в далечния край Маккрий с чаша кафе в ръцете.

— Кафе, Маккрий? Не си ли чул, че това тук е парти? — той явно бе в ужасно настроение, но и нейното не беше по-празнично.

— Никога не давам ухо на слухове — сухо отвърна той и отпи от чашата си.

— Видя ли вече Аби? Но, разбира се, че си я видял. Говореше с нея преди малко, нали? — каза Рейчъл, като наблюдаваше внимателно реакцията му.

— Да — кимна той с мрачно изражение.

— Аби и майка ѝ са уреднички на тържеството тази вечер. Мислех, че ще им е неудобно да работят за хора, които някога са били техни приятели. Както разбирам обаче, те доста са се възползвали от тези приятелства, за да получат ангажименти. Можеше да се очаква, че ще проявят малко повече гордост.

— Вероятно само гордост не стига, за да се плащат наемите — подхвърли Маккрий.

— Вероятно стига само колкото да се палят къщи, които вече не ти принадлежат — отвърна троснато Рейчъл, гневът и огорчението ѝ от унищожаването на старата викторианска къща в „Ривър Бенд“ отново вземаха връх. — Извини ме. Ще ида да потърся Лейн.

Видя, че Рос Тибс идва към нея. Спря неуверено, после разбра, че няма как да избегне срещата.

— Вече започвах да мисля, че си си тръгнала. Радвам се, че не си — каза той и ѝ отпрати онзи топъл поглед, който винаги я караше да се чувства неудобно.

— Мислех, че пееш.

— Просто имаме почивка между изпълненията. Тази къща си я бива, нали? — той огледа стаята, украсена за празничния сезон с венци и гирлянди.

— Да.

— При цялата тази коледна украса човек очаква да види окачен някъде и имел, нали? Но още не съм забелязал. А ти?

— Не. Аз също не съм. Извини ме, но търся съпруга си.

Когато понечи да го отмине, той каза:

— Радвам се, че песента, която написах за теб, ти хареса, Рейчъл. Тя се закова на място.

— Какво те кара да мислиш така?

— Защото така се смути, че трябваше да излезеш от залата.

Тя искаше да отрече. Искаше да му каже, че не се е развълнувала ни най-малко. Че за нея това е било просто песен. Ала не намираше думи и си тръгна, едва сдържайки се да не побегне.

Малко след полунощ Бабс отиде при Аби в кухнята.

— Гостите ще се разотидат след около час. Ако искаш, тръгвай си, аз ще довърша тук. Знам, че си на крак от шест часа сутринта и цял ден си работила с конете.

— Уморена съм — призна тя, а пулсиращата болка в главата ѝ не преставаше. — Ако си сигурна, че ще се справиш...

— Сигурна съм. Бягай къщи.

След десет минути Аби излезе от къщата през входа за прислугата и тръгна по пътеката към гаража, където беше оставила колата си. След дрънченето и тракането на съдове в кухнята, смеха и врявата в другите помещения навън ѝ се стори странно тихо. Бе началото на декември и въздухът бе студен, но ѝ действаше добре. Почти бе стигнала до колата си, когато забеляза подпрелия се на черния пикап мъж. Замря от изненада, а Маккрий тръгна насреща ѝ.

— Вече започвах да се питам колко ли ще се бавиш още — каза той.

Но Аби не отговори. Не смееше, страхуваше се от себе си. Тръгна бързо към колата си, стиснала връзката ключове като талисман.

— Чаках те да излезеш.

— Ако знаех, че си тук, щях да извикам такси — тя спря и запремята връзката, за да открие ключа от колата, но пръстите ѝ бяха безчувствени и студени.

— Не, нямаше да го сториш — той стоеше до нея, пъхнал ръце в джобовете на самото си. — Ти не си от жените, които бягат, Аби.

— Не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш.

— Нима? В момента се ненавиждаш, задето още ме желаш.

— Грешиш — заяви тя, принудена да отрича.

— Така ли? — Маккрий я хвана за рамото и я дръпна от колата. Аби се хвана за самото му и се опита да се измъкне. Сърцето ѝ биеше

лудо, когато вдигна очи към него, разкъсвана от противоречиви чувства. — Не мисля, Аби. Наистина не мисля, че греша.

Тя видя решителния блясък в очите му и разбра, че няма надежда да се пребори с него. Той пъкна ръка под косата ѝ и сложи длан на тила ѝ. Когато устните му се впиха в нейните, Аби се помъчи да остане пасивна, да му покаже, че вече не го обича. Но беше минало твърде много време без топлотата на неговите целувки. Забравила бе колко е хубаво да усеща ръцете му около себе си... да усеща, че е обичана.

Най-сетне се отказа да се съпротивлява, отвърна на целувката му и сложи ръце на раменете му. Вече не се опитваше да го държи на разстояние, сама потърси близостта на тялото му и когато той я прегърна, се повдигна на пръсти. Любовта и вълнението я завладяха отново, но с тях дойде и съзнанието, че това няма да трае дълго, че не може да трае дълго.

Когато той откъсна устните си от нейните, Аби отпусна глава на гърдите му, опитвайки се да задържи още секунда този миг.

— Каж ми сега, че греша, Аби — рече дрезгаво той. — Каж ми, че вече не ме обичаш.

— Моите чувства не променят нищо. Ти още не можеш да го разбереш, нали?

— Заради Рейчъл е, предполагам.

— Да, заради Рейчъл — остана с наведена глава, когато се отдръпна от него, но той я хвана за раменете.

— Мислех, че досега си преодоляла тази твоя глупава ревност — промърмори Маккрий.

— За теб може да е глупава, но за мен не е — избухна Аби. — Докато имаш нещо общо с нея, аз няма да имам нищо общо с теб. И не се опитвай да ме убеждаваш, че не си разговарял с нея на партито тази вечер или че не ходиш в „Ривър Бенд“, за да се срещаш с нея, защото съм виждала пикапа ти там няколко пъти.

— Дори и да е така, ходил съм там, защото е трябвало да говоря с нея и с Лейн за бизнеса. Но изводите ти са правилни. Срещал съм се с Рейчъл. И знаеш ли за кого мисля, когато я видя? — попита той. — За теб. Винаги. Нямах представа колко пъти ми се е искало, страшно ми се е искало да не е така. И цялата тази история изглежда още по-смахната, като си помислиш, че тя изобщо не прилича на теб.

Думите му звучаха така убедително... или просто ѝ се искаше да му вярва.

— Не знам вече какво да мисля — беше уморена и обърквана. Твърде много неща се бяха случили наведнъж и знаеше, че в момента няма власт над чувствата си.

— Няма причина да ревнуваш от нея. И никога не е имало. Деловите ни отношения с нея приключиха — ръцете му стиснаха по силно раменете ѝ, сякаш искаха да я разтърсят, после се отпуснаха и докосването им стана нежно. — Ако трябва да мислиш за нещо, Аби, мисли за това: аз те обичам.

За част от секундата Аби възнегодува, че ѝ го казва тъкмо сега. Това накланяше везните на чувствата ѝ. Но и другото, което бе казал, бе вярно. Бизнесът му с Рейчъл беше приключил. Тестовата му система се бе провалила. Вече нямаше причина да се среща с нея.

— И аз те обичам, Маккрий — прошепна тя. — Затова ме боли толкова много.

— Аби — той я сграбчи в прегръдките си и краката ѝ се откъснаха от земята. Аби обви ръце около врата му, с всичка сила се вкопчи в мъжа, който ѝ бе донесъл толкова радост и болка, в мъжа, когото обичаше. Целуна го, тръпнеща от съкрушителната сила на неговата прегръдка и влудяващия натиск на устните му. Разочарована бе, когато той я пусна да стъпи отново на земята. — Идваш с мен — каза той и я поведе към пикапа.

Тя изведнъж се сети:

— Чакай. Ами моята кола?

— По дяволите твоята кола — отвърна Маккрий, без да спира. — Няма да те изпускам от погледа си. Няма да рискувам да размислиш по пътя до квартирата.

Аби се запита дали не би се разколебала, ако имаше време да размисли. Струваше ѝ се така естествено да върви редом с него, че се съмняваше в това. Той я обичаше. След като Рейчъл нямаше повече да стои между тях, можеха да започнат всичко отначало. И този път положително щеше да се получи.

Когато се качиха в пикапа, Маккрий настоя Аби да седне до него и тя щастливо сложи глава на рамото му. Чувстваше се като излязла с гаджетето си хлапачка, възбудена от мачкащата милувка на ръката около

кръста ѝ, от близостта му, която ѝ позволяваше да си открадва по някоя целувка.

В района на сондата бе тъмно като в рог, нито една крушка не светеше на поляната. Фаровете за миг откриха разглобената кула, натоварена на камион с дълга платформа.

— Приключихте ли със сондажите тук?

— Да. Стигнахме доста дълбоко, но не изкарахме нищо.

Маккрий спря пикапа, грабна на ръце Аби и я занесе в караваната, а после и до леглото. Нямаха време за нищо друго, освен за любов: сега, веднага. Сякаш месеците раздяла придаваха забързаност и нетърпение на прегръдката им... сякаш само чрез съединяването на телата си можеха да прекратят гневната гордост и лютата ревност, които ги бяха разделили.

След това вече можеха на спокойствие да изучават телата си и да се радват един на друг отново и отново, с целувките, ласките и докосванията, липсвали в началото. На Аби ѝ трябваше доста време, докато достигне кулминацията, но когато настъпи, изживяването бе прекрасно.

Остана да лежи в прегръдките му, блажено отпусната и задоволена. Дълбокото, равномерно дишане на Маккрий подсказваше, че е заспал. Тя се усмихна леко, затвори очи и понечи да се обърне настрани и да последва примера му. Но ръцете му се стегнаха около нея и я притиснаха към матрака.

— Не си тръгвай — промърмори той с натежал от съня глас. — Остани при мен тази нощ.

— Не мога да си тръгна, глупчо — тя обърна глава на възглавницата да погледне лицето му, което едва мержелееше в мрака. — Ти не ми позволи да докарам колата си тук, не помниш ли?

В отговор той издаде гърлен звук, явно беше забравил.

— Трябваше да те отвлека така преди седмици.

— Наистина ли? — попита тя.

— М-ммм — утвърдителното изсумтяване бе последвано от дълго мълчание. Аби тъкмо си мислеше, че отново се е унесъл, когато той каза: — Другата седмица заминавам за Луизиана. Искам да дойдеш с мен, Аби.

— Не виждам как — отвърна тя със съжаление.

— Защо? Сигурен съм, че в онази община ще намерим някой свещеник, който да ни венчае.

— Предложение ли ми правиш? — Аби не вярваше на ушите си.

— Само ако го приемаш. Ако не, вземам си думите назад — тя не бе сигурна дали действително ѝ предлага женитба или не.

Боеше се да вземе думите му насериозно, затова отвърна:

— Искам да дойда с теб. Трябва да ми повярваш, Мак. Но просто не мога да си събера багажа и да замина. Имам отговорности и задължения тук.

— Говориш за майка си, предполагам.

— Да. И за Бен. Освен това съм подписала договор с доста собственици да тренирам и да показвам на изложби арабските им коне — това не носеше кой знае колко пари, като се извадят разносните, но бе спечелила достатъчно, за да плати солидните сметки на ветеринаря за Ривър Бриз. Останалото планираше да спести за таксата за оплождане. Но не му спомена за всичко това. Струваше ѝ се излишно. Колкото и да го обичаше и да искаше да тръгне с него, в момента това просто бе невъзможно. — Непременно ли трябва да заминеш другата седмица? Не можеш ли да го отложиш? Какво има в Луизиана? Защо отиваш там?

— Петрол. Какво друго?

— Петрол можеш да намериш и тук, в Тексас — възрази тя. — Не е нужно да ходиш чак в Луизиана, нали?

— Притежавам правата за минерални ресурси на един обещаващ парцел там.

— Но все пак ще трябва да чакаш, докато намериш пари за пробиването на кладенец.

— Не и този път. Вече съм си осигурил финансирането.

— Кой ще те финансира? — тя изведнъж се напрегна. Отговорът му се забави само секунда.

— Това не е тайна. Лейн Канфийлд дава парите.

Аби седна и включи лампата, за да види лицето му и да се увери, че това не е някоя жестока шега. Маккрий вдигна ръка да закрие очите си от внезапно блесналата светлина.

— Говориш сериозно, нали?

— Нима бих те излъгал за нещо такова? — навъси се той.

— Не. Ти никога не лъжеш — отвърна Аби. — Само ме оставяш да мисля неща, които не отговарят на истината. Като например, че си прекъснал всякакви взаимоотношения с Рейчъл, че повече няма да имаш нищо общо с нея.

— Отново ли ще обсъждаме всичко това? — попита той мрачно.

— Не. Няма да го обсъждаме — Аби скочи от леглото и започна да си събира дрехите.

Маккрий се надигна.

— Какво правиш, по дяволите?

— Не се ли досещаш? — отвърна тя. — Тръгвам си. Няма да стоя повече тук и да слушам твоите полуистини. За последен път ти повярвах, Маккрий Уайлдър. Чуваш ли? За последен път!

— Нямаш кола, забрави ли? Не можеш да си тръгнеш.

— Само гледай — тя набързо навлече полата и копринения жакет и се запъти към вратата.

— Ако излезеш от тази врата, Аби, повече няма да те потърся — предупреди я той.

— Чудесно — тя посегна към дръжката.

— Тази проклета ревност те съсипва, Аби. Защо не можеш да разбереш?

Тя излезе и затръшна вратата, заглушавайки сърдито извиканите след нея думи, после забърза към неговия пикап. Ключовете бяха на таблото. Качи се и включи двигателя. В светлината на фаровете видя Маккрий, който излетя от караваната. Форсира мотора, зави рязко и отпраши по пътя, преди да е успял да я спре.

28.

Тази нощ Аби сънува Маккрий. Бяха се оженили и след церемонията той я беше завел под някакви натежали от мъх дървета, пред бяла къщичка, в която ѝ каза, че ще живеят. Външната врата стоеше отворена. После Аби видя вътре Рейчъл и Маккрий ѝ каза, че тя също живее тук, че тримата ще заживеят щастливо заедно. Аби се отскубна от него и побягна, но той я подгони. В началото тичаше толкова бързо, че Маккрий не успяваше да я хване, но после той започна да става все по-висок и по-висок и ръцете му ставаха все по-дълги. Всеки момент щеше да ги протегне и да я хване. И тогава чу, че Рейчъл се смее злорадо.

Някой докосна рамото ѝ и тя изпищя. Седна в леглото цялата плувнала в пот.

— Не знам ти как се чувстваш, Аби, но мен току-що ме изплаши до смърт — Бабс стоеше до нея, притиснала ръка до гърдите си, и се смееше.

— Ами... сънувах кошмар — кошмар, пропит от реалността. Все още малко замаяна, тя погледна слънчевата светлина, която струеше през прозореца на стаята. — Колко е часът?

— Девет. Реших да надникна и да видя дали не искаш да дойдеш на черква.

— Мисля да пропусна черквата тази сутрин.

— Съжалявам, че те събудих — майка ѝ се отдръпна от леглото. — Поспи си още, ако можеш. И не се безпокой за неделния обяд. Той е във фурната.

Когато вратата се затвори, Аби се пъкна отново под завивките, ала знаеше, че повече няма да заспи. Отчаяно ѝ се искаше да забрави изтеклата нощ. Почти беше преодоляла болката и горчивината от предишното разочарование, а ето че всичко се бе повторило и болеше още по-силно.

Поне ѝ оставаше утехата, че Маккрий напуска щата. Повече нямаше опасност да се сблъска неочаквано с него или да го види

някъде с някого, например с Рейчъл. Той щеше да изчезне от живота ѝ, този път завинаги.

Аби остана в леглото, докато не чу майка си и Бен да излизат от къщата. После отиде в малката баня, изми ръцете си и наплиска лицето си със студена вода. Отвори огледалната вратичка на шкафчето за лекарства над умивалника и посегна да вземе четката си за зъби, но ръката ѝ замръзна при вида на плоската пластмасова кутийка на долната полица: кутийката с диафрагмата ѝ.

Аби много бе искала да има дете, особено през първите години на брака си с Кристофър, ала не бе могла да зачене. Кристофър твърдеше, че неговият лекар не е установил нищо нередно при него и следователно вината трябва да е у нея. Скоро откри, че той ѝ изневерява. Отначало обвиняваше себе си, мислеше, че нейната неспособност да забременее го тласка в обятията на други жени. Кристофър се кълнеше, че я обича и че другите не означават нищо за него, обещаваха да ѝ бъде верен. Тя чакаше и използваше противозачатъчни средства, защото не желаше да ражда деца, докато бракът им е така нестабилен.

Почти сигурна, че е стерилна, с Маккрий тя се беше предпазвала само в най-рисковите периоди. И сега пресмяташе със свито сърце в коя фаза на цикъла си се намира. Напоследък не беше обръщала много внимание на тези неща; не ѝ изглеждаше важно, след като не ходеше с никого. Не предполагаше, че ще ѝ се случи нещо като последната нощ.

И сега бе изправена пред твърде реалната възможност да е забременяла. Аби притисна ръка към корема си, изплашена и почти готова да повърне. Най-сетне щеше да разбере дали проблемът е бил у Кристофър или у нея... само че детето нямаше да е от Кристофър. Щеше да е от Маккрий.

Не искаше да мисли за това. Не искаше дори да допусне, че е възможно да е забременяла. Но се налагаше. Ако беше забременяла, какво щеше да прави? Кое беше най-правилното? Кое беше най-доброто? Свят ѝ се завиваше от безбройните въпроси, но не намираше лесен отговор за никой от тях.

Не след дълго страховете на Аби придобиха съвсем реални измерения. Започна да се буди сутрин с чувство на гадене. На няколко

пъти ѝ се струваше, че няма да издържи утринните тренировки, но винаги издържаше. Когато Бабс отбеляза, че изглежда бледа, тя го обясни с умората и многото работа. Но знаеше, че не може да крие истината още дълго. Рано или късно хората щяха да започнат да се досещат, ако вече не бяха започнали.

Охраненият стоманеносив кон, който яздеше, изпръхтя срещу пухтиящия трактор в съседната памукова нива. Тя го потупа по шията и му заговори тихо, за да го успокои. Доуби ѝ помахаша за поздрав, тя вдигна ръка в отговор и обърна коня към плевнята, отдалечена само на триста-четиристотин метра.

В такива моменти, когато искаше да остане сама и да мисли, тя благославяше теорията на Бен, че конете трябва да се яздат колкото е възможно повече на открито, а не да се гонят на манежа. Той твърдеше, че нищо не уморява по-бързо добрия кон от тренировките на манежа, защото и той като ездача се отегчава от монотонното обикаляне в кръг. Аби беше съгласна с философията му.

Когато влезе в двора, видя Бен в малкото заграждение за тренировки, което бяха направили до плевнята. Работеше с едногодишна кобила, която обучаваха за демонстрации без ездач. Удоволствие бе да го гледаш. Бен не разчиташе на грубите методи, които използваха някои тренъори: никакви вериги под челюстта, никакво дърпане на главата и никакъв бой с камшика. Вместо това използваше дългия камшик, за да привлече вниманието на коня: плющеше с него зад задните му крака и всъщност почти не го докосваше. Повечето коне бързо схващаха, че когато внимават, камшикът не се чува. Веднъж привлякъл вниманието на тренираното животно, за Бен бе сравнително лесно да го научи да стои обърнато към него и да съобразява движенията си с промените в положението на неговото тяло, създаваше му условни рефлекси.

Аби спря край плевнята и докато сваляше седлото на коня, наблюдаваше Бен от страни. Както винаги той спази правилото тренировките да са кратки, за да не подлагат на изпитание способността на коня да се съсредоточава. Свърши по същото време, когато Аби започна да разтрива своя кон. И след като върна младата кобила при другите, дойде при нея.

— Добре ли мина ездата? Доволна ли си от Акхар?

— Да — Аби прекъсна за момент работата и запретна ръкавите на дебелия си пуловер, усещайки болезнеността на гърдите си.

— По-добре ли се чувстваш сега, след ездата?

— Чувствам се прекрасно. Както се чувствах и преди да потегля — войнствено отвърна тя, забелязала настойчивия му поглед. През последните дни бе хващала Бен няколко пъти да я наблюдава внимателно. Струваше ѝ се, че той подозира нещо, но може би просто ставаше мнителна.

— Когато човек има грижи, хубаво е да язди от време на време.

— Грижи ли? Какво те кара да мислиш, че имам грижи? Във всеки случай не повече от обикновено. Просто съм уморена, това е — но повече от нормалното. Имаше чувството, че може да спи цяла седмица и пак да не ѝ е достатъчно.

— Естествено е да си уморена — каза Бен и Аби настръхна. Обикновено безизразното му лице бе набраздено от тревога. — Имаш вид на жена, когато...

Аби разбра, че няма смисъл да крие истината от него. Той вече се беше досетил. Погледна го право в очите и каза с кисела усмивка:

— Надявах се, че понеже не съм кобила, няма да познаеш, че съм бременна само като ме погледнеш. Трябваше да се досетя, че не мога да те заблудя.

— Значи е вярно?

— Да. Бащата е Маккрий Уайлдър — знаеше, че Бен никога не би я попитал. — Той беше на партито, което организирахме в „Ривър Оукс“ в началото на месеца — струваше ѝ се, че е било преди цяла вечност, а не преди по-малко от три седмици. — Мислех... Всъщност няма значение какво съм мислила. То се оказа заблуда.

— Той знае ли?

— Не — рязко отвърна тя. — И не бива никога да узнава, Бен. Никой не бива да знае. Искам да ми дадеш дума, че няма да кажеш на никого кой е бащата, дори на майка ми.

— Щом желанието ти е такова, ще го изпълня — обеща Бен. — Но какво ще правиш?

— Ще задържа детето, разбира се — независимо от всичките коренни промени в живота си все още искаше дете, това бе простата истина.

— Но млада жена без съпруг, знаеш какво ще кажат хората — напомни ѝ тъжно той.

— Тогава просто ще трябва да си намеря съпруг, нали така? — заяви Аби с безгрижие, което нямаше нищо общо с истинските ѝ чувства. — Когато чу трактора, който се връщаше от полето, тя се обърна и хвърли поглед към Доуби. — Той става за кандидат, не мислиш ли?

— Предлагал ли ти е? — попита Бен.

— Не, но това е дребна подробност — Аби отхвърли съмненията по същия начин, по който отхвърляше чувствата си. Ако думите ѝ звучаха сурово и безсърдечно, то бе, защото трябваше да бъде такава. С бебе на път се налагаше да бъде практична. Не можеше да си позволи лукса да се съобразява с чувствата — нито със своите, нито с тези на Доуби. — Мога да се оправя с него.

— Но искаш ли съпруг, когото можеш да манипулираш? — Бен се навъси.

— Не искам изобщо никакъв съпруг — заяви Аби леко разгорещено. — Но след като трябва да имам такъв, защо да не се омъжа за някого, когото мога да управлявам?

— Няма да уважаващ такъв мъж.

— Не е и нужно да го уважавам. Трябва само да се омъжа за него — но не бе искала да говори така пренебрежително за Доуби. — Освен това от него ще излезе добър баща.

Късно същия следобед, след като конете бяха нахранени, на път за къщата Аби мина покрай навеса за машини. Когато видя Доуби да се занимава вътре с някаква част от трактора, тя се поколеба. Повече от всичко ѝ се искаше да се прибере и да полегне за малко, ала не можеше да отлага осъществяването на своите планове. Смени посоката и влезе при него.

— Здравей, Доуби.

Щом чу гласа ѝ, той бързо се изправи и изтри изцапаните си с машинно масло ръце в мръсен парцал.

— Здравсти, Аби — усмихна ѝ се сърдечно. — Видях те да яздиш в полето този следобед.

— И аз те видях — тя отговори на усмивката му и мина на въпроса: — Чудех се дали си свободен тази вечер. Ще ми се да ида някъде да изпия едно питие и може би да потанцувам. Но не ми се

ходи сама. Няма да изглежда порядъчно. И си помислих... че може би ще искаш да дойдеш с мен.

За момент той бе твърде изненадан, за да отговори.

— С удоволствие — каза най-сетне. — Можем да тръгнем порано и да вечеряме някъде преди това.

— Добре — съгласи се с готовност тя.

— Ще те взема към седем. Става ли?

— Чудесно. Ще бъда готова.

Доуби дойде да я вземе с чисто новия си пикап, който обикновено държеше покрит в гаража. Той самият бе издокаран в яке с каубойска кройка, нови дънки с изгладени ръбове и лъснати до блясък каубойски ботуши от змийска кожа. Дори косата му блестеше, току-що измита.

Вечерта не се оказа такова мъчение, каквото очакваше Аби. Не би могла да мечтае за по-внимателен кавалер. Доуби не пропускаше да отваря вратите пред нея, да държи стола ѝ, да ѝ носи напитките. По време на вечерята говориха предимно за неговата ферма и за пазарните цени в момента. Танцуваха двойна стъпка и бавни парчета в местен кънтри бар, но той през цялото време внимаваше да я държи на разстояние. Явно в миналото бе отблъсквала ухажванията му твърде често и това го правеше подозрителен.

Докато пътуваха обратно към фермата, Аби наистина се почувства виновна, че го използва. Искаше ѝ се Доуби да не беше такъв джентълмен. Но беше длъжна да го напрани за доброто на всички.

Изчака го да заобиколи, за да ѝ помогне да слезе от пикапа. Той отвори вратата и ѝ подаде ръка.

— Е, пристигнахме живи и здрави.

Тя слезе, но не пусна ръката му.

— Искам да проверя как е Бриз, преди да се прибера. Ще дойдеш ли с мен?

— Добре — съгласи се той предпазливо, сякаш не му беше много ясно какво очаква от него.

Аби тръгна към плевнята.

— Тази вечер прекарах добре. Надявам се, ти също, Доуби.

— Да — увери я той, като вървеше на половин крачка след нея.

— И аз не съм излизал от доста време.

Той протегна ръка и отвори вратата пред нея. Аби влезе и щракна ключа на лампата. Няколко от конете изпръхтяха, проточиха шии над хранилките и ги загледаха въпросително. Аби ги отмина и пое по пътеката към бокса на своята кобила. Ривър Бриз я приветства с тихо цвилене.

— Как си, моето момиче? — заговори й напевно Аби.

— Тя наистина те харесва — каза Доуби, който я наблюдаваше от страни. — Аз самият никога не съм се занимавал много с коне. Когато бях малък, един кон ме хвърли и си счупих крака. Още на другата седмица го продадохме.

— Трябвало е да опиташ отново — тя се обърна леко и изви тялото си към него. — След като е оздравял кракът ти, разбира се. Това, че си пострадал веднъж, не означава, че ще пострадаш отново.

Той я погледна, после наведе очи към пода и пристъпи от крак на крак.

— Някои неща просто не си заслужават риска.

— Защо никога не си се женил, Доуби? Ти можеш да дадеш толкова много на една жена, без да говорим за къщата и за тази ферма. Сигурно има десетки момичета, които само чакат да им предложиш.

— Може би — съгласи се той. — Но никога не съм искал някоя от тях — погледна я колебливо. — Има само едно момиче, за което съм искал да се оженя. Мисля, че знаеш това.

— Хората се променят.

— Аз не съм се променил — гласът му бе изтънял.

— Радвам се — наложи си да се усмихне окуражително. Непрекъснато си повтаряше, че всичко ще бъде наред, ако само успее да се справи с това.

Той приближи колебливо и опря ръка на преградата до главата ѝ. Гледа я известно време, после нерешително се наклони към нея и предпазливо притисна устни към нейните за няколко секунди. Когато понечи да се отдръпне, Аби сложи ръка на бузата му.

— Много се радвам, Доуби — прошепна тя, приближи устните си до неговите и започна да ги движи нежно и настойчиво върху тях.

За миг Доуби бе твърде стъписан от това, че тя бе поела инициативата, за да реагира. После ръцете му се заключиха около нея и той я притисна към себе си. Зацелува я грубо, страстно и почти

изплаши Аби. Приличаше на човек, лишаван дълго от вода, който пресушава първата подадена му чаша. После внезапно престана.

— Извинявай, Аби. Аз...

— Не се извинявай — и се притисна към него, когато той понечи да се отдръпне.

— Толкова отдавна ми се иска да те... целуна и... прегърна. А сега... Защо сега, Аби? — попита той.

— Понякога така свикваш да виждаш някого около себе си, че... преставаш да го забелязваш. Доуби — Аби подбираше внимателно думите. — Знаеш, че той е добър, мил и прекрасен, но... просто го приемаш като даденост. Не забелязваш неговите качества. Предполагам, че и с мен е било така.

— Наистина ли?

— Да — кимна тя. — Мисля, че след като се разведох, се боях да се доверя отново на мъж. Но през тези последни месеци, откакто живея тук и те виждам всеки ден, очите ми се отвориха.

— А аз мислех, че нямам никакви шансове с теб.

— Лъгал си се — тя сложи глава на рамото му, тъй като нямаше повече сили да го гледа в очите и да го лъже. — Много си се лъгал, Доуби.

— През цялото това време аз...

— Знам — Аби вдигна глава, потърси устните му и здраво стисна очи, когато той я целуна.

Чувстваше се като измамница. Но решително си напомни, че не е такава. Доуби получаваше онова, което желае: нея. Може би той очакваше нещо повече, но животът беше такъв.

Целувките следваха една след друга и ласките му ставаха по-дръзки. Скоро за Аби не представляваше никаква трудност да го дръпне на купата слама край хранилките. Не беше и подозирала, че съблзняването може да е толкова лесно, нито че след това ще се чувства така празна и отвратена.

Сълзите пареха очите ѝ и тя му обърна гръб, седна и облече блузата си. Чуваше зад себе си шумолене на слама, трополене на ботуши, шум от вдигането на цип: явно и той се обличаше. Закопча бавно блузата си, опитвайки се да отложи момента, когато ще трябва да се обърне с лице към него и да се престори, че ѝ е било много приятно.

— Аби — той бе коленичил на сламата до нея. — Ти... съжеляваш ли?

Това бе последният въпрос, който очакваше. Искаше ѝ се да му се разкрещи, задето е така внимателен.

— Не, разбира се, че не съжелявам — отвърна тя.

И това беше самата истина. Би го направила отново, щом като трябваше да плати тази цена, за да сложи венчална халка на пръста си. За нищо на света не би се подложила на срама и унижението да роди извънбрачно дете. Достатъчно бяха одумвали семейството ѝ. Нямаше да одумват и нея. Когато дойдеше време детето да се появи на бял свят, тя щеше да има съпруг. Изпълнена с нова решителност, тя се обърна към Доуби.

— Ти съжеляваш ли?

— Не — гледаше я с обожание. — Как бих могъл? Аз те обичам, Аби.

— Не можеш да си представиш колко много исках да чуя това — заяви пламенно тя.

Когато потеглиха за фермата в онази сива и дъждовна коледна утрин, Аби беше по закон госпожа Доуби Хикс. И халката на пръста ѝ го доказваше. Но ако някой си направеше труда да погледне по-внимателно тази халка, щеше да види, че тя е само имитация на злато, като брака ѝ.

29.

Ниски облаци забулваха прозорците в хюстънската мансарда на Лейн и Рейчъл и закриваха гледката към града. Маккрий се взира навън още няколко минути, после закръстосва нервно из дневната. Погледна часовника си, бяха минали повече от двайсет минути, откакто прислужникът бе извикал Лейн на телефона. Колко ли щеше да се бави още? Опита се да припише раздразнителността и нетърпението си на влажното и мрачно време, което бе надвиснало над залива вече от седмица и бе превърнало района на сондажите в непроходимо мочурище.

В ключалката се превъртя ключ. Той се обърна към вратата тъкмо когато тя се отвори и влезе Рейчъл. Тъмносиният ѝ шлифер блестеше от капките по непромокаемата материя. Тя започна да разкопчава широкия колан, стегнал плътно шлифера около кръста ѝ, и тогава го забеляза.

— Маккрий, каква изненада! Лейн не ми каза, че ще идваш.

— Сигурно е забравил.

Прислужникът изникна дискретно до нея.

— Получи ли колета, който ти изпратихме за Коледа? — тя подаде автоматично шлифера и затворения чадър на мълчаливия мъж, като едва го удостои с леко кимване.

— Да, и благодаря за пуловера. Беше тъкмо по моя вкус — в действителност Маккрий не можеше дори да си спомни какъв беше цветът му. За него Коледа бе просто още един дъждовен ден, прекаран в самота, без елха и украса като тази, която още стоеше в дома на семейство Канфийлд.

— Радвам се — тя се огледа. — Къде е Лейн?

— Извикаха го за междуградски разговор. Едва ли ще се бави още дълго — или поне се надяваше да не се бави. Чувстваше се неудобно с Рейчъл и спомените за Аби, на които го навеждаше тя. — Как върви строежът на къщата?

— За щастие сложиха покрива и прозорците, преди да започнат дъждовете, така че върви добре — тя отиде при него и в погледа, който му отправи, сияеше нещо лукаво. — Научи ли новината?

— Каква новина? — нещо му подсказваше, че тази новина ще се отнася за Аби.

— Изглежда, че моята съседка е пристанала по Коледа.

— Пристанала. Искаш да кажеш, че се е омъжила? — беше зашеметен. Подготвил се бе да чуе много неща, но това не бе между тях. След шока дойде гневът. — За кого?

— За онова червенокосо момче Хикс.

— Онзи малък... — Маккрий не се доизказа и толкова силно стисна челюсти, че го заболяха зъбите.

— Ти знаеш защо се е омъжила за него, нали?

— Не — по дяволите, тя не обичаше онзи малък мухльо. Не беше възможно.

— Направила го е, за да ми напакости отново.

— Как? — той се намръщи, неспособен да схване ревнивата ѝ логика.

— На практика цялата земя, която притежават братята Хикс, първоначално е била част от плантацията на Лосънови. Омъжила се е за него само за да сложи ръка на тази земя. Знаеш колко ѝ е неприятно, че ние с Лейн купихме „Ривър Бенд“. Сега ще направи всичко, за да не се доберем до другите някогашни имоти на семейството.

— Разбирам — това му звучеше логично: Подобен смахнат план бе напълно в стила на Аби. Известно му беше до каква степен е обсебена от ревността към Рейчъл. Заради нея беше отказала да се омъжи за него и бе разрушила всичко хубаво, което бе съществувало помежду им: Заради нея се беше омъжила за Хикс. — Тази малка глупачка! — промърмори на себе си той.

— Моля?

— Нищо — Маккрий замислено поклати глава, струваше му се невероятно. Сега тя беше омъжена. Каза си, че най-сетне се е избавил от нея и от цялата ѝ глупава ревност и ненавист. И почти си повярва. Почти.

30.

Аби чака до втората седмица на януари, за да отиде на лекар и да получи потвърждение, че е бременна. Доуби изпадна в екстаз от новината. Настоя веднага да отидат при майка ѝ и да ѝ кажат. Радостта, с която го съобщи на Бабс и Бен, беше така голяма, че Аби направо не можеше да я понесе. При първа възможност избяга и се скри в кухнята под претекст, че ще прави кафе.

Бен влезе при нея.

— Не се ли чувстваш добре?

— Добре съм — отвърна нетърпеливо тя, уморена от всичките тези въпроси за здравето ѝ. Доуби вече ѝ бе досадил достатъчно. Откъм дневната долиташе неговият ликуващ смях, който я дразнеше още повече. — Чуй го само. Не съм и предполагала, че ще е толкова горд и щастлив.

— Прекрасно е да очакваш дете.

— Да, но както се държи, ще речеш, че той е бащата.

— А ти не искаше ли да си мисли точно това?

Тя замря за част от секундата, после вдигна бързо капака на каната за кафе.

— Да — питаше се как ли би реагирал Маккрий, ако знаеше за бебето, дали и той щеше да се пръска от гордост, както Доуби. Но никога нямаше да разбере това, тъй като той нямаше да научи. Сама бе пожелала така, заради себе си и заради детето.

По-късно същата вечер Аби лежеше на двойното легло, обърнала гръб на съпруга си. Знаеше, че той не спи. Той беше като малко момче на Бъдни вечер, което е твърде развълнувано от предстоящото идване на Дядо Коледа, за да затвори очи. Матракът се раздвижи под тежестта му, когато се обърна към нея и плъзна ръка по юргана да докосне нейната.

— Моля те, Доуби, уморена съм — не можеше да понесе мисълта за някаква близост с него тази вечер.

— Знам, скъпа. Тъкмо си мислех, че отсега нататък ще трябва да я караш малко по-кратко.

— Да — не беше в настроение за разговори, особено пък за бебето.

— Вече казах на майка ти, че ще трябва да намери някой друг да ѝ помага за организирането на тържества, защото ти няма да можеш.

Изумена, Аби се обърна с лице към него.

— Какво си направил?

Още откакто се ожениха, той ѝ намекваше, че повече не е необходимо да работи. Сега тя била негова съпруга и трябвало да се задоволи да си стои у дома, да му готви и да поддържа къщата. Той щял да ѝ дава каквито пари и трябва да харчене. Като го знаеше как цепи долара на две, Аби подозираше, че няма да са много. Най-често не му обръщаше внимание, очакваше с времето да свикне с мисълта, че жена му работи.

— Казах ѝ, че вече не можеш да се натоварваш толкова много и да стоиш на разни партита до малките часове. Сега трябва да си почиваш. И най-добре утре да се обадиш на собствениците на онези коне, които държиш тук, и да им кажеш да дойдат да си ги приберат.

— Няма да направя нищо подобно! До изложбата в Скотсдейл остават по-малко от три седмици и съм обещала на двама от собствениците да демонстрирам конете им там. Това е една от най-големите изложби на арабски коне в цялата страна. Работила съм дълго и упорито, за да ги подготвя за нея. Боксовете вече са запазени, таксите за участие са платени, осигурен е превозвач, който да ги закара там. Дори да можех да намеря квалифициран ездач, който да ме замести, пак не бих го сторила.

— Нали няма да заминеш за Аризона и да ме оставиш сам тук цели две седмици? Сега ти си моя жена.

— Да. Отивам. Ти знаеше много добре, че плановете ми са такива — напомни му тя. — Ще си добре дошъл, ако искаш да дойдеш — но се съмняваше, че той ще е готов да зареже фермата за толкова дълго време или да похарчи толкова много пари.

— Но сега, с детето на път, не бива да се тръскаш на тези коне.

— Първо на първо, Доуби Хикс, аз не се тръскам. И второ, няма да престана да работя с конете, нито с майка ми. Така че по-добре си го избий от главата още сега.

— Само се тревожа за теб. Ти трябва да си стоиш вкъщи и да се грижиш за себе си — възрази той.

— Нищо подобно — заяви категорично тя. — Аз съм нормална, здрава жена, която е бременна. Това не е заболяване, Доуби. Всъщност лекарят каза, че стига да се натоварвам и да се храня разумно, всичко ще е наред. Докато той не ми даде друг съвет, ще продължавам да работя. Освен това ще откача и ще започна да буйствам, ако трябва да седя по цял ден в тази селска къща — това бе самата истина, но не бе искала да прозвучи толкова грубо. — А трябва да мисля и за Бен. Тези коне са единственият му източник на приходи.

— Той винаги може да работи за мен във фермата.

Аби знаеше, че за Бен това ще е по-лошо от наказание.

— Мисля, че той ще умре, ако не може да работи с конете. Те са неговият живот, както тази ферма за теб.

Доуби легна на гръб и впери очи в тавана; разочарованието му бе почти осезаемо.

— Кълна се, че понякога просто не те разбирам, Аби — промърмори той. — Какво ще си помислят хората? Ти си моя съпруга, а работиш. И скитосваш из цялата страна.

— Не ме интересува какво мислят те. Ще продължавам да работя, и точка. Не желая да говоря повече за това — Аби се обърна настрани и решително затвори очи.

Той понечи да каже нещо, но тя го прекъсна рязко:

— Лека нощ, Доуби.

Ала тази тема прерасна в непрекъснат спор помежду им. По някое време Доуби ѝ напомни, че той е собственик на фермата и щом не иска коне тук, така и ще бъде.

Аби побърза да му изтъкне, че е подписал договор, съгласно който ѝ е дал под наем плевнята и мястото около нея, както и пасището. И че ако реши да не го подновява, когато изтече след седем месеца, тя ще намери друго място, където да държи конете.

Когато Доуби повдигна въпроса тя да преустанови работа във фирмата на Бабс, Аби го попита как очаква тя да плати таксата за заплождането на Ривър Бриз през пролетта. Дали смята да ѝ даде тези

десет или дваайсет хиляди долара, плюс разноските за наема и транспорта? По негово мнение това беше глупаво прахосване на пари.

Отношенията им никак не се подобриха, когато Доуби видя всичките коктейлни и вечерни тоалети в куфарите ѝ за Скотсдейл. Нали уж отиваше на изложба на коне? Тя се опита да му обясни, че приемите са неотменна част от събитието, но той не беше съгласен жена му да ходи по партита дори с Бен и другите от екипа. Когато потегли с Бен за Аризона, двамата с Доуби почти не си говореха.

В средите на собствениците и любителите на арабски коне скотсдейлската изложба, провеждана в Парадайз Парк, се смяташе за една от най-престижните, а според някои и за най-скъпата в страната, както и за първокласно тържище. Огромният паркинг редом с изложбената площ беше пълен с конски ремаркета и фургони, носещи регистрационни табели от различни места, дори от далечна Канада. Ремаркетата бяха с най-различна големина, някои съвсем обикновени и само за по един кон, други луксозни и достатъчно големи, за да поберат шест, при положение, че е отделено и място за преспиване на придружителите.

Пристигнали ден преди официалното откриване на изложбата, Аби и Бен се настаниха в евтин мотел на няколко километра от парка. Малката ѝ самостоятелна стаичка изобщо не можеше да се сравни с луксозния апартамент, в който беше отсядала, когато бе посещавала изложбата с баща си. Но много неща в живота ѝ се бяха променили.

Първите два дни цареше трескаво оживление: навсякъде се настаняваха, подстригваха и разчесваха коне; непрекъснато пристигаха нови участници; доставчици докарваха в конюшните огромни саксии с различни растения, за да превърнат обикновените боксове във витрини; дърводелци и електротехници бръмчаха наоколо като мухи в плевня. Базарът около централния манеж се разрастваше, непрекъснато изникваха нови павилиони, в които се продаваше всичко: от дялове в акционерни дружества до фламбиран сладолед, от конски сбруи до палта от норка и от живопис до тениски.

Но първите дни бяха също така и голямо развлечение за Аби. На всяка крачка срещаше стари познати. Всички бяха научили за смъртта на баща ѝ и за последвалата продажба на „Ривър Бенд“ и конете, но за тях това като че ли нямаше значение. Хората се радваха, че я виждат и

че тя продължава да се състезава, макар и с коне, които не са собственост на семейството.

След първото си участие късно следобед Аби телефонира на собствениците да им съобщи, че кобилата им е минала първия кръг от елиминациите, после грабна сака с дрехите и чантата с тоалетните си принадлежности и забърза към караваните с дамските душове да се изкъпе. „Пустинна ферма за арабски коне“ даваше парти в конюшните тази вечер, за да представи новия си жребец Радзин. Аби гореше от нетърпение да го види, тъй като си го бе набелязала като един от най-желаните кандидати за своята млада кобила.

Щом зърна чистокръвния кафяв красавец, веднага разбра, че той не само оправдава, но и надхвърля очакванията ѝ. Въпреки насъбралата се около него тълпа, която отчасти го закриваше от очите ѝ, тя видя гордо вдигнатата глава и развятата опашка с цвят на слонова кост и бе възхитена от неговата царствено арогантна осанка.

— Какво мислиш за него, Бен? — погледна тя възрастния мъж до себе си, все още облечен в същото износено сако от туид. Единствената отстъпка от ежедневното му облекло бе вратовръзката, която бе сложил за партито.

Той огледа критично коня.

— Не притежава класическото изпъкнало чело, което бих искал да видя.

— Бриз го има. А Радзин има равната задница. Бриз има класическите черти, дългото бедро и късия гръб. Тя притежава онова, което липсва на Радзин и обратно. Мисля, че от тях ще се получи добро поколение.

Бен дълго мисли, но накрая кимна.

— И аз мисля така.

— Чудесно. Това поне го решихме — тя го хвана под ръка. — Сега ни остава само да измислим как ще платим таксата за заплождането. Те искат петнайсет хиляди с гаранция за живородено жребче и десет хиляди без гаранцията.

Повлече го към масата със закуските, отново почувствала, че ѝ прималява от глад. Каквито и количества храна да поглъщаше напоследък, все не можеше да засити вълчия си апетит.

— Ще измислим нещо, не се тревожи — увери я Бен. — Ще видиш, когато дойде април.

— Надявам се — отвърна тя, докато трупаше на чинията си фино нарязани сандвичи. Накрая добави и малко хайвер отстрани.

Някаква жена в другия край на масата бутна с лакът придружителя си:

— Виж, това не е ли новата собственичка на „Ривър Бенд“? — посочи тя с набодено на клечка за зъби кюфтенце.

Аби се обърна да погледне. Наистина беше Рейчъл. Беше облечена с черна дантелена рокля без презрамки с розова сатенена подплата.

— Какво търси тук тази? — почувства, че ѝ става студено, после горещо. — Тя няма коне, които участват в състезанията, нали?

— Не, но чух, че е дошла да купува.

— Търговете. Разбира се, Рейчъл не би ги пропуснала.

И осъзна с болка, че името ѝ няма да фигурира в никой от списъците на поканените. Дори ако успееше да измоли билет от някого и да присъства на някоя от по-големите разпродажби — представления, които можеха да засенчат всяка постановка на Бродуей, мястото ѝ щеше да е на скамейките за зрители. Определено нямаше да седи в сектора „златна карта“, както преди. За да получиш достъп до този привилегирован сектор, се изискваше да имаш банкова сметка като на Рокфелер. Или на Лейн Канфийлд. И Рейчъл щеше да е там, с диамантите му, с хермелините му, с всичко.

До края на изложбата Рейчъл я преследваше навсякъде. Където и да отидеше, и тя беше там: в магазинчетата, на демонстрациите или в изящно украсените боксове на големите коневъди. И винаги беше в компанията, на някой от капацитетите в тази област, доста от които навремето Аби бе смятала за свои приятели. Накрая престана да посещава партитата, за да не се чувства изместена от нея.

И все пак не можеше да избяга от приказките по адрес на Рейчъл. Тя купуваше като луда, сдобила се бе с двайсетина арабски коня от търговете или чрез частни сделки. Както твърдяха някои, беше похарчила два милиона долара и бе станала новата „любимка“ в Скотсдейл.

Макар да беше успяла да се класира в две от категориите. Аби едва дочака закриването на изложбата. Струваше ѝ се, че не би понесла дори едно унижение повече. Искаше ѝ се по-скоро да се прибере у дома.

У дома. Тя се огледа из старата селска къща, трудно ѝ бе да я нарече свой дом. Нейният дом беше „Ривър Бенд“. И той завинаги щеше да остане в сърцето ѝ. Но се опитваше да не мисли за него, докато разопаковаше багажа си, защото това означаваше да мисли за Рейчъл.

Завръщането ѝ донесе поне една утеха. Доуби сякаш не беше склонен да подхваща отново споровете за нейната работа. Макар да бе очевидно, че изобщо не е променил мнението си. Аби се надяваше най-сетне да е разбрал, че тя няма да отстъпи. Никога нямаше да се превърне в покорна женичка и майка и да си стои вкъщи, където ѝ бе мястото според него. Колкото по-скоро Доуби се примиреше с това, толкова по-добър щеше да е животът им.

— Аби? Тук ли си? — извика майка ѝ от преддверието.

— Тук отзад съм, в спалнята — тя събра купчината използвани дрехи от леглото и понечи да ги хвърли в панера, но той вече беше пълен догоре с мръсното бельо на Доуби, събирано от две седмици. Пусна ги на пода и си спомни с тъга времето, когато прислужниците се грижеха за всичко това.

— Почиваш ли си? Аз... — Бабс спря на прага и се вторачи в пръснатите из стаята куфари и пътни чанти.

— Няма как. Едва сега успях да си разопаковам багажа.

Аби затвори празния куфар и го свали от леглото.

— Цяла сутрин чистих кухнята. Видя ли колко прах се е натрупал навсякъде? Сигурно има два пръста. Когато живееше сам, Доуби поддържаше тази къща изрядно чиста. Щом се оженихме, изведнъж стана съвсем безпомощен в домашната работа.

— Мъжете понякога са такива.

— Абсолютно неотзивчиви, искаш да кажеш — промърмори Аби, опитвайки се да скрие раздразнението си.

— Дано бизнесът ни потръгне. Едва чакам момента, когато ще мога да си наема домашна прислужница.

— Защо не поговориш за това с Доуби? Той положително...

— Би платил на някого, за да върши работата, която смята, че като негова съпруга съм длъжна да върша? Не, мамо, не бих си хабила думите.

— Знам... че ти и Доуби имате известни проблеми. Така е с повечето двойки в началото на брака. Когато двама души заживеят

заедно под един покрив, винаги има известен период на адаптация. Напоследък разбрах, че на Доуби сигурно не му е приятно тъщата му да живее толкова наблизно.

— Ще свикне — Аби извади вечерните си рокли и ги огледа, преди да ги занесе в дрешника и да ги окачи.

— Възможно е. Но докато те нямаше, намерих малък едностаен апартамент в Хюстън. Говорих с Фред Чайлдърс от банката и му показах какво съм успяла да спечеля. Разбира се, ще трябва да използвам и част от парите, оставени ми от Дийн, за да платя началната вноска, но банката е готова да ми заеме останалото.

— Мамо, няма да се местиш — запротестира Аби.

— Мисля, че така ще е най-добре.

— За кого? И защо? Чия е тази идея? Твоя или на Доуби? Мамо, аз ще продължавам да работя с теб. И ако на Доуби не му харесва, това си е негов проблем — трябваше ѝ допълнителен източник на приходи. Онова, което си докарваше от тренирането на коне и участията в изложби, нямаше да стигне за таксата на жребеца и за купуването на още кобили за разплод. А тя имаше твърдото намерение да създаде ферма, която не само да конкурира, но с времето и да засенчи тази на Рейчъл. Рейчъл имаше всичко: коне, власт, пари, влияние. Обаче Аби се беше заклела, че ще дойде и нейният ред, че един ден цял Скотсдейл ще говори за нея.

— Доуби няма нищо общо с моето решение, въпреки че искрено се надявам двамата да се разбирате по-добре, когато не съм непрекъснато около вас. Освен това за мен ще е много по-удобно и по-практично да живея в Хюстън. Няма да губя време и средства, за да пътувам дотам и обратно не само за самите тържества, но и за срещите с агентите по обслужването и доставчиците. И няма да навъртам такива сметки за телефон заради извънградските разговори.

Аби не можеше да оспори доводите ѝ. И се усмихна.

— Да можеше да се чуеш, мамо. Бабс Лосън, деловата жена — винаги бе обичала майка си, но сега към тази любов се прибавяха възхищение и респект. — Гордея се с теб, мамо. Наистина.

— Ами, виж какъв партньор си имам — Бабс се засмя, после стана сериозна. — Истината е, че през последните месеци и двете се променихме много — към по-добро, бих казала.

Аби стисна ръката на майка си, най-сетне говореха на един език.

След две седмици Бабс вече се беше пренесла в хюстънския си апартамент. Аби изпитваше странно чувство при мисълта, че майка е някъде там, в широкия свят, и разчита единствено на себе си.

31.

Старият пикап с прикачено към него единично конско ремарке едва пъплеше по дългия стръмен участък от пътя, въздушната струя го разтърсваше всеки път, когато друга кола профучаваше покрай него. От двете страни на широкото шосе през планините се низеше скучен и неприветлив пейзаж от камънаци и пясък, осеян тук-там с кактуси, туфи пелин и трева.

Аби пътуваше със свалени прозорци, скрила очите си зад тъмни очила, за да ги пази от ярката слънчева светлина, и поглеждаше непрекъснато индикатора за температурата, очаквайки всеки момент двигателят да прегрее отново. Горещият вятър, понесъл пясък от пустините в Аризона, нахлуваше в кабината и развяваше конската ѝ опашка, подхващаше свободните кичури черна коса и ги запращаше в лицето ѝ. Тя не обръщаше внимание нито на него, нито на пулсиращата болка под кръста и неприятната чувствителност на гърдите, съсредоточена изцяло в задачата да докара камионетката до върха на възвишението. Надзърна в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че ремаркетото и сивата кобила в него са наред.

Най-сетне изкачиха стръмнината, Аби превключи на трета и въздъхна с облекчение.

— От тук нататък би трябвало само да се спускаме — каза тя на Бен, който седеше до нея. След броени минути пред тях се ширна административният център на Аризона Финикс, няколко сраснали се помежду си градчета, заели цялата долина, оградена отвсякъде с планини. — Май вече няма защо да треперим, че старият пикап на Доуби ще ни остави наред път. Надявам се само на връщане да не ни се наложи да пътуваме в летните жеги. И сега, през април, е доста горещо — таратайката едва ли щеше да се пребори с планинските проходи, когато температурите се качат над четирийсет градуса.

— Тогава ще пътуваме нощем — безгрижно отвърна Бен.

— Трябваше да помисля за това — Аби се усмихна унило. Беше уморена от дългото пътуване, както физически, така и психически.

Пътят от Тексас дотук им беше отнел четири дни, тъй като спираха често и пускаха кобилата да се разтъпче и да попасе край пътя, за да не натоварват прекалено краката ѝ. Като се изключи лекото схващане и отичане на пострадалите крайници, Ривър Бриз засега понасяше пътуването добре, по-добре, отколкото бе очаквала Аби. Превозването в ремарке на големи разстояния бе сериозно изпитание за всеки кон и двойно по-тежко за осакатената кобила.

Сега Аби се радваше, че не можеше да си позволи разноските за професионален превозвач до фермата в Скотсдейл. Той вероятно не би разделил пътуването на кратки етапи, нито пък би положил специалните грижи, които полагаха тя и Бен.

Пътешествието определено си струваше времето и усилията, но не беше лесно. Аби срещна големи трудности, докато намери ремарке, което да вземе под наем. Нямаше на колата си прикачено устройство, нито излишни пари, за да го купи и да плати за монтирането му.

Когато се опита да склони Доуби да ѝ даде новия си пикап, той отказа, а после ѝ предложи да вземе стария, като очакваше, че тя няма да поеме риска старата браква да се разпадне някъде по пътя и ще се откаже. Аби прие. Знаеше, че той ще се тревожи за нея, и така му се падаше. Все някой ден щеше да разбере, че нищо не може да я спре.

Бяха потеглили още преди разсъмване и към обяд спряха на паркинг за камиони край пътя, за да вземе душ и се преоблече в последния кат чисти дрехи. Сега, когато навлизаше в петия месец от бременността, вече не се побираше в обикновеното си облекло, а разполагаше само с три тоалета за бъдеща майка. Запазила си бе най-хубавия за днес: бродирана синя туника и панталон за бременни в същия цвят.

Когато навлязоха в предградията на Финикс, движението стана по-напрегнато.

— Пътищата са натоварени почти колкото в Хюстън — тя взе картата от седалката и я подаде на Бен. — Ето ти картата на града. Отбелязала съм маршрута, по който трябва да минем, за да стигнем до фермата на Чарли Карстейрс. При това движение ти ще трябва да следиш пътните знаци и да ми казваш къде да завивам.

В конюшната на жребците бръмчаха вентилатори. В другия край на широката пътека един от работниците поливаше с маркуч тухления под, за да охлажда допълнително помещението. Но всички погледи бяха насочени към червеникавокафявия арабски кон, който беше изведен от бокса, за да го огледат.

Рейчъл го наблюдаваше внимателно. Той изви лебедова шия и затанцува на задните си крака. Хванал изкъсо поводите, конярят го поведе в кръг, после го спря точно пред нея.

Жребецът беше така прекрасен, че дъхът ѝ секна. Лек трепет премина по вените ѝ, когато съзря черния пламък в кадифените му очи. После вдигна поглед към тревожно наострените малки уши с форма на полумесеци. Вдъхна силната му миризма, по-опияняваща от скъпите парфюми, които ѝ купуваше Лейн.

Ноздрите на жребеца се разшириха, той вдигна малката си изящна глава и издаде пронизителен, трептящ от копнеж зов. Кобилите от съседната конюшня му отговориха и странна завист прониза Рейчъл.

Тя се обърна към Лейн с лека усмивка.

— Струва ми се, че разпознах цвиленето на Саймун. Дали се досеща, че отговаря на бъдещия си любовник, как мислиш?

— Съмнявам се — отвърна той сухо и ѝ отправи изпълнен с нежно търпение и развеселен от чудатото ѝ хрумване поглед.

Тя съзнаваше, че предположението ѝ сигурно му е прозвучало глупаво, но ѝ се искаше поне веднъж да беше споделил чувствата ѝ. И веднага се разкая за мислите си. От самото начало Лейн задоволяваше всеки неин каприз по отношение на конете, независимо от цената и неудобствата. Като това пътуване например. Макар да я бе предупредил, че има да върши някаква работа във Финикс, Рейчъл знаеше, че идва с нея само за да ѝ достави удоволствие. Той ѝ даваше толкова много, че често се чувстваше виновна, задето не може да му предложи почти нищо в отплата.

— Е? Какво мислиш за Баша ал Назир, след като го видя отблизо, Рейчъл? — Чарли Карстейрс бе скръстил ръце пред широките си гърди и когато изви рамене към нея, големият му златен медальон проблесна на светлината.

— Наистина е великолепен — а въображението ѝ рисуваше жребчето, което ще се роди от него и Саймун.

— Можеш да го върнеш в бокса — разпореди Чарли на управителя на фермата Винс Ромен. Ниският слаб мъж, пестелив на думи, за разлика от работодателя си, предаде заповедта на коняря с махване на ръката. — Всеки път, когато погледна този жребец, си задавам въпроса, дали наистина искам да го продам — Чарли поклати глава. — Но след като Радзин спечели шампионата тук в Скотсдейл, реших да наблегна в селекционната си програма най-вече на арабските коне от Полша. Изглежда, това се търси днес. А Радзин има доста полска кръв в потеклото си. Всъщност с Патси сме запланували тази есен да отидем до Полша и да посетим търговете в Янов. Искам да купя оттам няколко добри кобили за разплод, които да чифтосам с Радзин. Бизнесът с коне е смахната работа, Лейн. След пет години вероятно всички ще искат египетски и аз ще си скубя косата, задето съм продал Баша. После пък може да излязат на мода арабските коне от Испания или от Русия.

— Не питай мен — рече Лейн и прегърна жена си през раменете, когато всички се отправиха към вратата. — В нашето семейство Рейчъл е специалистът по конете.

— Знам само какво харесвам — отвърна тя.

— Нямам никакво намерение да критикувам вкусовете й. В края на краищата ти ме избра за съпруг — подкани я Лейн.

— Внимавай — влезе в тона му Чарли, — може да започне да мисли, че е направила грешка.

Макар да знаеше, че той се шегува, Рейчъл се почувства задължена да отхвърли забележката му:

— Никога не бих си помислила подобно нещо. Не бих могла.

— Сега говори така, Лейн, но чакай да видиш, когато се появи някой красив млад жребец. Запомни ми думите. Ще започне да съжالياва, че е омъжена. Да беше видял само моята Патси как се беше прехласнала по онзи нов певец Рос Тибс преди няколко вечери! Той пее в един от клубовете във Финикс, там се запознахме с него. После дойде във фермата да види конете. Леле, съпругата ми се държеше така, сякаш този засукан тип е дар Божии!

В първия момент Рейчъл трепна от изненада, но след това се помъчи да не реагира на новината, че Рос Тибс е в града. Погледна крадешком Лейн; нищо не подсказваше, че името му говори нещо. И защо да го помни? Всъщност то не би следвало да вълнува и нея. Тибс

беше просто познат, мъж, който се беше опитал да я ухажва. И други го бяха правили, а ги беше забравила. И него би забравила, ако не беше започнал да си създава име в музикалния бизнес, каза си тя, когато излязоха под жаркото пустинно слънце.

— Какво ще кажете да отидем до къщата и да пийнем по нещо? Патси прави страхотна „маргарита“ — похвали се Чарли, като потриваше ръце, предвкушвайки удоволствието.

— Май ще трябва да почакаме — Лейн посочи с глава приближаващия по алеята пикап с прикачено конско ремарке. — Изглежда, пристигат нови посетители.

Пикапът беше стар модел, с ръждиви калници и петна от ръжда по вратите. Под дебелия слой прах цветът му беше неузнаваем и Рейчъл не можеше да каже дали е тъмнозелен или тъмносин. Той спря пред кирпичената постройка, която подслоняваше канцелариите, покъртително неуместен в тази добре поддържана ферма, където дори пясъкът в двора издаваше постоянни грижи със следите във форма на рибена кост, оставени от греблото.

— Най-вероятно е някой дребен коневъд с кобила за оплождане. Идват такива от цялата страна. Виждаш съм ги да пристигат, качили коня в задната част на пикапа. Да знаете само какви кранти докарват! С овчи вратове, орлови носове и кръгли глави... Престъпление е подобни животни да се регистрират като чистокръвни арабски — заоплаква се Чарли. — А най-лошото е, че повечето от тях си въобразяват, че като чифтосат тези пародии на арабски коне с някой от моите жребци, ще получат първокласни жребчета. От време на време постигат посредством, дори добри резултати. Рецесивните гени обаче остават и рано или късно дефектите се проявяват отново. Обикновено при следващото поколение. Но не можеш да им го кажеш, защото старата кранта най-често е единственият кон, който притежават и който могат да си позволят. Дребните коневъди може да са гръбнакът на нашия бизнес, но ми се иска да бяха малко по-взискателни по отношение на животните, които отглеждат, по дяволите.

Рейчъл си замълча. Съзнаваше, че само преди година тя самата спокойно можеше да бъде причислена към дребните коневъди, за които говореше Чарли. И сега можеше да е на мястото на жената с вързана на конска опашка тъмна коса, с тъмни очила, син панталон и туника, която слизаше от пикапа.

— Върви да се погрижиш за тях, Винс — разпореди се Чарли.

— Разбрано — управителят бързо тръгна да посрещне новодошлите.

Жената направи крачка към тях, после спря и изчака Винс Ромен да отиде при нея. Извади някакви книжа от чантата си и му ги подаде, но беше твърде далеч и Рейчъл не чуваше какво си говорят. Лесно ѝ беше да си представи, че е на нейното място. Дори забелязваше известна прилика помежду им. Непознатата се обърна настрани и се видя, че е бременна.

Когато изведоха сребрилата кобила от ремаркетото, Чарли каза с погнуса:

— Погледнете тази кобила. Предните ѝ крака са осакатени. Нали ви казах, какво ли не виждаме тук.

Рейчъл едва бе погледнала коня, когато Лейн насочи вниманието ѝ към якия, широкоплещест мъж, който държеше поводите.

— Този възрастен човек... не ти ли напомня Бен Яблонски?

В същия момент всичко си дойде на мястото: възрастният мъж, сакатата кобила, раздрънканият пикап и тъмнокосата жена. Беше Аби. Щом осъзна това, болката я прониза отново. Рейчъл се загледа в нея, вечното проклятие на живота ѝ, и възропта тихо:

— Какво търси тя тук?

Но Чарли я чу и се обърна рязко.

— Познаваш ли ги?

Винс се върна и ѝ спести отговора.

— Докарали са млада кобила, която искат да чифтосат с Радзин и носят парите за таксата в брой. Не са си запазили ред предварително, затова им казах, че ще е най-добре да видя какво ще решиш ти.

— Тя каза ли си името — попита Лейн.

— Каза, че било Хикс — отвърна управителят. — Твърди, че ви познава.

— Така си и мислех — Чарли го погледна въпросително и той обясни: — Тя е дъщеря на Дийн Лосън.

— Шегуваш се — Чарли зяпна бременната жена, застанала до старата камионетка. — Нямах представа, че толкова е закъсала.

— Може да си го заслужава — язвителната забележка се изтръгна от устата на Рейчъл, преди да се усети. Представяше си колко

безсърдечни трябва да са се сторили думите ѝ на техния домакин, но не я интересуваше. — Извинете ме, моля ви. Отивам в къщата.

Тръгна, без да чака отговор, и чу Чарли да казва:

— Намери празна преграда за кобилата.

Аби забеляза среброкосия мъж, застанал до високия и набит Чарли Карстейрс, и изненадата ѝ премина в хладно недоумение. Струваше ѝ се невъзможно да е Лейн Канфийлд. От това разстояние не можеше да различи ясно чертите му, но определено имаше прилика. И тази бяла грива беше така характерна, че едва ли принадлежеше на друг. А жената с него трябва да беше Рейчъл. Инстинктивно почувства, че не се лъже.

Когато Чарли Карстейрс се обърна да говори с Лейн и Рейчъл, Аби се приготви за битка. Знаеше, че ако Рейчъл намери начин да я лиши от нещо, което иска, като например кобилата ѝ да бъде заплодена от жребеца на Чарли Радзин, тя ще го стори.

Рейчъл внезапно се отдели от останалите и се запъти към голямата кирпичена къща. Аби не беше сигурна дали това означава, че е успяла в намеренията си или не. После Винс Ромен се върна при нея. Попита го още преди да е казал нещо:

— Някакъв проблем ли има, господин Ромен?

— Не. Доведете кобилата и ще ви покажа къде да я оставите. Ние държим всички външни коне изолирани от нашето стадо. Така е по-малко вероятно да се пренесе някаква зараза.

Подозрението, което се породило у Аби, никак не ѝ се нравеше. Тя зарязва управителя и подхвърли през рамо:

— Извинете ме. Бен, вземи Бриз и върви с господин Ромен. Веднага се връщам — и забърза да пресрещне Рейчъл.

Но Рейчъл я видя да идва и спря.

— Какво искаш?

— Нищо — отвърна също толкова рязко Аби. — Оставям кобилата си тук за оплождане. И ако нещо се случи с нея, ще знам, че ти си виновна.

Вложила беше в тази кобила нещо повече от пари. Всичките ѝ душевни терзания и тревоги, всичките ѝ мечти и надежди бяха свързани с нея. Знаеше, че не може да остане и да бди над нея, да я пази от Рейчъл. Тя ѝ бе отнела и разрушила всичко друго,

принадлежало ѝ някога. Ривър Бриз представляваше бъдещето. Не можеше да допусне нещо да ѝ се случи.

— Нямам никакво намерение да се доближавам до кобилата ти. Ти си по тази част — хладно заяви Рейчъл, после я погледна презрително. — Това, че Маккрий те заряза, беше най-умното нещо, което е правил някога.

Аби замахна и я зашлеви силно през лицето. За част от секундата мислеше, че Рейчъл ще ѝ отвърне със същото. Искаше ѝ се да го стори.

Но тя се обърна и тръгна с отсечени крачки към къщата. Аби гледаше след нея и гневът ѝ се топеше.

Рейчъл не беше наясно относно Маккрий. Тя беше тази, която го бе зарязала. Но я болеше да чува името му от нейните уста. Самият факт, че говореше за него с такава фамилиарност, потвърждаваше всичките ѝ подозрения.

Същата вечер Рейчъл седеше пред огледалото на тоалетната масичка в стаята за гости на Чарли и разресваше косата си. Още я болеше от намека на Аби, че би посегнала на кобилата ѝ, за да си отмъсти за пожара.

Чу, че на пода тупна обувка и погледна отражението на Лейн в огледалото. Той седеше на ръба на леглото, праметнал крак върху крак, и развързваше втората. Когато вдигна глава и срещна погледа ѝ в огледалото, изражението му беше замислено.

— Не ми каза каква беше причината за онази сцена с Аби следобед.

Макар да трепна за миг, ръката ѝ продължи да прокарва четката през косата.

— Тя просто се държа злобно. Предпочитам да не говоря за това, ако не възразяваш.

— На твое място нямаше да си го слагам на сърцето. Жените в нейното положение са склонни... да се обиждат по-лесно, нали? — той пусна и втората обувка на пода. — Трябва да призная обаче, че докато не я видях днес, няхах представа, че чака дете. А ти?

— Не, аз също. Но с тази внезапна женитба, никак не бих се учудила, ако просто не е имала друг изход — знаеше, че забележката ѝ е злобна и че на Лейн не му е приятно, когато говори така. Но щом потърси отражението му в огледалото, с изненада установи, че той се усмихва. Обърна се да го погледне. — Нещо забавно ли казах, Лейн?

— Моля? — за миг той изглеждаше изненадан. — Не, всъщност не — и започна да разкопчава ризата си.

Но имаше нещо... нещо свързано с Аби. Рейчъл беше уверена в това. И трябваше да разбере защо мисълта за Аби го кара да се усмихва така.

— Защо се усмихваше преди малко?

— Мислех си за съпруга ѝ, колко ли горд и развълнуван е бил, когато е научил, че ще става баща.

Тонът му бе много спокоен и безстрастен и все пак ѝ се стори, че долавя в гласа му някакъв копнеж. Възможно ли беше Лейн да завижда на съпруга на Аби? Изведнъж си даде сметка, че през всичките тези месеци, откакто са женени, нито веднъж не са говорили за деца, дори и когато обсъждаха плановете за къщата. Излишните стаи винаги биваха назовавани стаи за гости.

Някак си бе останала с впечатлението, че Лейн не иска деца. Не защото той беше казал нещо. Просто бе приемала, че не иска.

В интерес на истината и тя не беше мислила по този въпрос. Допускаше, че някъде в дъното на съзнанието ѝ винаги се е спотайвала мисълта, че някой ден ще има деца. Но мечтите ѝ, желанията ѝ винаги бяха свързани с отглеждането на елитни арабски коне. Бременността и раждането бяха неща, които никога не си беше представяла. Прогони от съзнанието си образа на Аби с деформирана от бременността фигура. Собствените ѝ чувства не бяха важни. Тревожеха я тези на Лейн.

— Щеше ли да се радваш, ако си имахме бебе?

Той замръзна, както измъкваше ризата от колана си, и я погледна, внезапно застанал нащрек.

— Опитваш се да ми кажеш нещо ли?

— Не — тя се засмя смутено и се обърна отново към тоалетната масичка, сигурна, че яркият блясък в очите му не е плод на въображението ѝ. — Просто се питах дали това би те притеснило. Винаги си бил така чувствителен относно разликата в годините ни, та си помислих, че може би ще те притесни.

Лейн бавно се приближи, застана зад стола и нежно сложи ръце на раменете ѝ. Рейчъл го наблюдаваше в огледалото. Той вдигна глава и се взря в нейното отражение, лицето му беше спокойно и непроницаемо.

— Ти искаш ли да имаш бебе, Рейчъл?

— Само ако и ти го искаш — не можеше да каже честно, че иска. На този етап предпочиташе нещата да си останат такива, каквито са. Но ако това щеше да зарадва Лейн... ако той искаше дете... След всичко, което ѝ бе дал, тя му беше длъжница. — Ако няма да си щастлив...

— Да не съм щастлив ли? Винаги съм мислил, че най-щастливият миг в живота на мъжа е, когато става баща — каза той. — Нямах представа колко много означава това за мен, че искаш да ми родиш дете. Но на моята възраст... Докато то завърши колежа, вече ще съм се превърнал в изкуфял старец. Не би било честно нито към теб, нито към детето.

— Сигурен ли си? Когато говореше за Аби...

— Вероятно ти се е сторило, че малко завиждам. Признавам, че когато я видях, за част от секундата си представих, че си ти. Но знам, че не би било редно — той замълча и се взря в отражението ѝ. Неприятно ли ти е? Бях приел, че гледаш на конете си като на свои деца, че те са в състояние да запълнят тази празнота в живота ти.

— В известен смисъл сигурно си прав — никога не се бе замисляла над това, сега също не се замисли. Обърна се, сграбчи ръката, която лежеше на рамото ѝ, и вдигна очи към него. — Искам само да те направя щастлив, Лейн.

— Скъпа, щастлив съм. Ти си всичко, което ми е нужно — наведе се и я целуна топло, сякаш искаше да я убеди, че е искрен. Но Рейчъл не му повярва. — Късно е — каза той и се изправи. Тя познаваше този блясък в очите му. — Не мислиш ли, че вече трябва да се приготвяш за лягане?

— Разбира се.

Като избягваше погледа му, тя взе тоалетната си чантичка и влезе в банята. Остави я на мраморния плот до умивалника, завъртя крановете и докато водата пълнеше ваната, бръкна да извади бурканчето с крем за почистване. Погледът ѝ попадна на кутийката с хапчета против забременяване. Лейн не беше отрекъл, че иска дете. Спомни си изражението му, когато призна, че си е пожелал тя да е на мястото на Аби.

Закле се безмълвно, че това никога няма да се повтори, извади таблетките една по една от картонените им гнезда, хвърли ги в

тоалетната и пусна водата.

Всяка сутрин Рейчъл се отбиваше в конюшната да проверява как вървят нещата със Саймун. Най-сетне, едва ден преди времето, определено за заминаването им, тъмносивата кобила не сви уши и не започна да рита, когато я преведоха покрай подсилената ограда, зад която държаха „дразнителя“, жребец с недотам свършени наследствени белези, използван да предизвиква кобилите, за да се разбере кога са готови за съешаване. Този път Саймун отвърна на заинтересованото му цвилене и се долепи до оградата. Разтвори задните си крака, вдигна почти черната си опашка и уринира, показвайки несъмнено „намигане“ на клитора. Вече беше готова за заплождането.

Когато въведоха Саймун в закрития двор, предназначен специално за тази цел, Рейчъл бе не по-малко неспокойна, развълнувана и изплашена, отколкото през своята брачна нощ. В началото се чувстваше неудобно от присъствието си тук, но докато подготвяха кобилата, никой от конярите не ѝ обръщаше внимание. Те омотаха опашката с бинт, за да не пречат космите, сложиха предпазни калъфи на задните ѝ копита и накрая измиха вулвата, задницата и основата на опашката ѝ с антисептичен разтвор.

Внезапно конюшната се разтърси от пронизително цвилене на жребец. Рейчъл се обърна с разтуптяно сърце към вратата на съседното помещение, а Саймун отговори на цвиленето. Тъмният червеникавокафяв жребец се втурна като фурия вътре. Мокрият пясък на пода заглушаваше тропота на копитата му и той сякаш се носеше над земята, краката му се вдигаха високо, шията му беше извита, а дългата му опашка се изливаше като черна струя зад него. Конярят го поведе в тесен кръг и предупредително размаха камшика.

Най-сетне позволиха на пръхтящия, мятащ се жребец да се приближи до Саймун и Рейчъл потръпна в очакване. Спомни си, че беше чела някъде за арабски шейх, който канел в шатрата си гости, за да станат свидетели, когато жребец от ценна порода покрива любимата му кобила. И докато стоеше встрани и гледаше как. Баша ухажва Саймун, как я души и побутва с муцуна, имаше чувството, че се е озовала в онази шатра. Сякаш ѝ предстоеше да присъства при консумирането на брачен съюз между царски особи. Цялата церемония

бе налице: ритуалното приготвяне на невястата, величествената поява на жениха, публиката.

Рейчъл чакаше момента, когато жребецът ще се възбуди напълно, без да откъсва очи от него, без да се извърща или да замижава, както правеше с Лейн. Този път трябваше да види всичко. В мига, в който той достигна, пълна ерекция и мускулите му се напрегнаха, конярят му позволи да качи Саймун и той инстинктивно зае позиция зад нея.

В същия момент втори коняр, застанал от другата страна, хвана опашката на кобилата, за да не пречи, като се пазеше от копитата на жребеца, а трети държеше юздите ѝ и не ѝ позволи да отстъпи с повече от една-две крачки. Рейчъл се напрегна заедно със Саймун и занарежда наум всичките успокояващи думи, които би ѝ казала, ако можеше.

„Спокойно, красавице моя. Не се страхувай — говореше ѝ мислено тя и несъзнателно се съпротивляваше на въображаемото проникване, което трябваше да последва. — Разбирам, че боли, но няма да трае дълго. Той знае какво прави. Скоро ще свърши. Винаги свършва бързо. Само потърпи още малко. Точно така, Саймун — сякаш чула мислите ѝ, тъмносивата кобила стоеше неподвижно. Дългата опашка на жребеца разсече въздуха с вертикални движения, знак, че еякулацията е настъпила, и Рейчъл почувства, че пулсът ѝ се ускорява. — Да, да, приеми сета му — продължи да нарежда безмълвно. — Пусни го сега вътре. Няма да съжеляваш. Обещавам ти. Само му позволи да влезе вътре. Ето на, всичко свърши. Не беше толкова страшно, нали?“

Жребецът остана за малко отпуснат върху кобилата, после слезе от нея. Рейчъл се чувства странно възбудена, когато конярят го отведе настрани и го подми със специално приготвен разтвор. През това време друг разкопча калъфите от задните копита на Саймун и я дръпна напред, за да излезе от тях, после започна да размотава бинта от опашката ѝ. Едва тогава Рейчъл забеляза мъжа с каубойска шапка, застанал от другата страна на закрития двор. Беше Рос Тибс.

Почувства се така, сякаш беше докоснала телена мрежа, по която протича електрически ток. Макар да знаеше, че той е във Финикс, беше се надявала, че няма да го срещне.

— Господин Тибс, каква изненада да ви видя тук — Рейчъл изобрази на лицето си широката принудена усмивка, която бе усвоила, откакто участваше в толкова много светски прояви заедно с Лейн.

— Госпожо Канфийлд — изимитира той официалния ѝ тон. — Вчера прочетох в клюкарската рубрика, че вие и съпругът ви сте тук. Отдавна не бях срещал никого от родните места. Когато пътуваш, след време започваш да се чувстваш самотен. Стигаш дотам, че си готов да дадеш мило и драго, за да видиш позната физиономия.

Самотата бе нещо, което Рейчъл беше познавала през целия си живот, ала не можеше да го признае, не и пред него. Един от конярите поведе Саймун към изхода.

— Извинете ме, връщат кобилата ми в бокса. Искам да се уверя лично, че всичко там е наред.

— Ще възразиш ли, ако те придружа?

Разбира се, Рейчъл имаше възражения, но нямаше как да откаже.

— Ни най-малко.

Рос тръгна редом с нея през покрития с пясък двор.

— Кобилата ти наистина ми харесва. Мислех да купя от Чарли този жребец, Баша ал Назир. Но цената, която иска, май още не ми е по джоба. Въпреки че ми предложи някои доста добри условия.

— Значи говореше сериозно, когато каза, че искаш да си купиш арабски кон — тогава си беше помислила, че той просто се опитва да ѝ направи впечатление.

— Дали съм говорил сериозно? Ей, това е една от мечтите ми още от... Не знам от колко време — той махна с ръка. — Не ме разбирай погрешно. Музиката е и винаги ще бъде моят живот. Но конете са любовта ми. Не мога да го обясня. Просто така го чувствам.

— Разбирам те, напълно — единствената разлика при нея бе, че конете бяха и животът, и любовта и.

Той я попита за родословието на Саймун, после и за другите ѝ кобили. Рейчъл не усети кога са излезли от конюшната на жребците, кога са отминали конюшната на кобилите за разплод и са влезли в постройката, предназначена за докараните отвън кобили. Сякаш бе пренесена там с някаква магия. Лейн винаги изслушваше с готовност нейните приказки на любимата тема, но беше съвсем различно да разговаряш с човек, който споделя твоята страст. Дори когато започнаха да спорят за задължителните изисквания при определен тип селекция, пак беше приятно.

Когато Саймун бе върната в бокса, двамата тръгнаха през конюшната да разгледат останалите кобили. Щом приближиха

желязната врата на една от преградите, сребрилата кобила вътре вдигна глава и изцвили тихо, вперила в тях любопитно блестящите си големи очи. Рейчъл несъзнателно спря.

— Ей, каква красавица! — възкликна Рос и се приближи да погледне над гредите.

Рейчъл не откъсваше очи от широко разтворените ноздри, които се опитваха да уловят миризмата им. Всеки път, когато влизаше в конюшната, кобилата на Аби я посрещаше с цвилене. Веднъж отиде при нея, но щом подуши ръката ѝ, тя се дръпна и изкуцука до най-отдалечения ъгъл. Оттогава не беше я доближавала.

Рос надникна вътре и се обърна към нея, навъсен от неприятната изненада.

— Предните и крака...

— Нелепа злополука, както чух — нямаше желание да говори за кобилата, нито за нейната стопанка.

— Колко жалко.

— Да — Рейчъл продължи към следващата преграда. Само преди миг се бе чувствала така спокойна с него. Сега отново беше разтревожена и напрегната.

— Помниш ли последния път, когато бяхме заедно в конюшния? — тонът му се промени, стана по-интимен.

— Моля те — спря го тя. Твърде ясно си спомняше какво бе изпитала, когато я бе докоснал тогава. Усети настойчивия му поглед, но го избягна.

— Чарли ми каза, че Канфийлд не знае за конете нищо повече, освен че имат четири крака, глава и опашка. Какво общо имаш с такъв човек?

— Моля те, не говори така, Рос.

— Никога няма да ме убедиш, че го обичаш.

Рейчъл долови движението му към нея и рязко се обърна.

— Какво знаеш ти за това? Не ме познаваш, не познаваш и Лейн — гласът ѝ беше задавен от противоречивите чувства. Обърна му гръб и си тръгна, почти се затича, преди да стигне вратата.

32.

Вилнеещата над Хюстън майска буря разтърси сградата с оглушителен гръмотевичен трясък, когато Маккрий Уайлдър влезе в приемната. Тъмната му коса беше мокра и бе станала още по-къдрава.

— Знам, че закъснях, Мардж — той вдигна длан да пресече всякакви коментари от страна на червенокосата секретарка. — Тази сутрин има задръстване по целия път от летището.

— Ако знаеш какво беше, когато идвах на работа — отвърна съчувствено тя, посегна към интеркома да съобщи за него и махна към вратата на кабинета. — Влизай направо. Той те очаква.

— Благодаря — Маккрий бързо прекоси стаята и отвори вратата към кабинета на Лейн Канфийлд. Когато влезе, той тъкмо се надигаше от мястото си.

— Извинявай, че закъснях.

— При тази буря дори се боях, че самолетът ти няма да може да кацне — Лейн заобиколи голямото бюро и се ръкува с него.

— Аз също — Маккрий смъкна от раменете си мокрия ленен блейзър и го метна на единия от двата фотьойла пред бюрото. Дръпна нагоре крачолите на панталона и седна на другия, притеснен от мократа си копринена риза. — Имам да ти съобщя някои добри новини. Точно преди да потегля тази сутрин, ми казаха, че от кладенец номер три е избликнал нефт. Засега дебитът е приличен и по всичко личи, че това е само началото.

— Е, както изглежда, имам основание да приемам поздравления по всички линии — като се усмихна широко, Лейн посегна зад гърба си, взе дървена кутия с ръчно навити пури и я поднесе на Маккрий. — Може да прибързвам с няколко месеца, като черпя с пури в качеството си на горд баща, но все пак запали една.

Маккрий замръзна от изненада.

— Баща ли?

— Да — усмивката на Лейн сякаш стана още по-широка. — Рейчъл очаква дете — Маккрий си взе пура и той отрязва връхчето ѝ,

после драсна клечка кибрит и му я поднесе да запали.

— Нямам думи! — каза Маккрий.

— Точно това казах и аз — засмя се Лейн. — От около две седмици Рейчъл повръща до изнемога. Мислеше, че е тежък грип. Накрая я убедих да отиде на лекар. Той се усъмни, че е бременна, и вчера лабораторните тестове го потвърдиха.

— Кога се очаква радостното събитие? — съвзел се от първоначалната изненада, Маккрий се облегна на тапицираната облегалка и се вгледа в своя финансов партньор, леко развеселен от очевидното му вълнение. Тази реакция му се струваше съвсем нетипична за деловия мъж, с когото бе свикнал да си има работа. Може би и той самият би се държал по същия начин, ако беше открил, че ще става баща.

— Втората половина на януари. Представяш ли си: ще ставам баща — Лейн поклати глава с удивление, отново заобиколи бюрото и седна на мястото си. — Повечето мъже на моята възраст вече очакват първото си внуче. А ето че аз ще ставам баща за пръв път през живота си. Трябва да призная, че никога не съм бил така развълнуван.

Моите поздравления и на двама ви. Или май трябва да кажа на трима ви — Маккрий кисело се усмихна.

— Благодаря. Рейчъл е не по-малко щастлива от мен, радвам се да го кажа. Разбира се, тези повръщания сутрин направо я съсипват — той погледна снимката на жена си върху бюрото и Маккрий неволно стори същото. Както винаги в първия момент приликата ѝ с Аби го изненада: тъмната коса, формата на лицето и особено наситеносините очи. — Безпокои се за конете и за работата в „Ривър Бенд“.

— Как върви строежът? — Маккрий тръсна пепелта от пурата в кристалния пепелник на бюрото. Въпросът му бе продиктуван по-скоро от учтивост, отколкото от интерес.

— Предприемачът обещава къщата да бъде завършена окончателно през ноември. Което означава, че ще можем да прекараме коледните празници там. Рейчъл ги очаква с голямо нетърпение.

— Значи не сте имали повече неприятности?

— Аби ли имаш предвид?

„По дяволите!“ — изруга мислено Маккрий. Преди да потегли от Луизиана тази сутрин твърдо си бе обещал, че няма да се интересува от нея.

Лейн прие мълчанието му за потвърждение и каза:

— Нали знаеш, че и тя очаква дете... някъде в началото на есента, струва ми се.

Аби бременна? От този фермер?

— Не. Не знаех — изведнъж почувства, че му прилява. Не можеше да обясни защо. Искаше само да приключи час по-скоро с тази проклета среща, да вземе обратния самолет и да се махне оттук. Всичко бе свършило. Каквито и надежди да бе имал, те изчезнаха в този момент. Едно беше Аби да носи на пръста си венчална халка от друг мъж. Но след като носеше детето на друг... Маккрий сложи пурата в пепелника и я остави да тлее.

— Нали каза, че имало някакви документи, които трябвало да прегледаме — напомни му той за целта на своето посещение.

33.

Носеният от вятъра пясък се вихреше около краката на арабските коне и брулеше пъстрите пискюли и ресни по оглавниците, каишите на гърдите и дългите одеяла под седлата, на които можеха да съперничат по пищност само арабските костюми на ездачите. Тълпата пред входа на централния манеж в Скотсдейл се раздели, за да им направи път.

— Погледни колко много красиви коне, мами — каза развълнувано Идън.

Аби побърза да хване за ръка петгодишната си дъщеря и да я дръпне назад.

— Кълна се, че ще ти сложа юзда, ако продължаваш да не ме слушаш и да не стоиш до мен, когато ти кажа — погледът ѝ неволно се спря върху ръката на момиченцето... върху извития малък пръст, който се надигаше, макар и едва забележимо, над останалите. Наследила го бе от баща си, както и къдравата коса. Аби би предпочела нищо да не ѝ напомня, че бащата на Идън е друг, а не Доуби. Искаше ѝ се да забрави дори за съществуването на Маккрий Уайлдър, но това бе невъзможно. След удара с нефтеното находище в Луизиана преди близо пет години и последвалите го успехи, хората в Хюстън непрекъснато говореха за него.

— Нищо не виждам — нацупи се Идън.

Аби я разбираше. Тълпата сигурно ѝ се виждаше като гъста гора, извисяваща се над нея.

— Ще ги видиш. Ще минат точно пред теб.

Наредени един след друг, конете и ездачите им с лъскава златна, сребърна и медна украса по яркочервените, сини, пурпурни и черни костюми дефилираха покрай тях. Идън вдигна глава към майка си и я дръпна за ръкава на блузата. Аби се наведе и тя пошушна на ухото ѝ:

— Уиндсторм е по-красив от тях, нали, мами? Ако го бяхме издокарали така, непременно щеше да спечели? — говореше за петгодишния жребец, син на Ривър Бриз.

— Главата си режа — Аби ѝ се усмихна и ѝ намигна съзаклятнически.

— Той е най-хубавият кон на целия свят — заяви Идън.

— Може и да не е най-хубавият — отвърна тя, макар че дълбоко в себе си също бе убедена в това.

— Да, ама е — момиченцето отказваше да слуша подобни предателски приказки.

— Ще видим — много скоро твърдението на дъщеря ѝ можеше да се превърне в истина. Всички най-добри жребци от страната бяха събрани в Скотсдейл, за да се състезават на престижната изложба. Уиндсторм вече беше спечелил редица регионални шампионати, но победата тук би му дала заслуженото признание.

За да дойде тук. Аби беше изминала дълъг и свързан с много разноски път. Но вече бе близо до осъществяването на заветната си мечта да притежава конезавод за първокласни арабски коне. Взела беше под наем още земя от Доуби, построила бе нова конюшня, купила бе десет кобили за разплод с добро родословие и бе наела още две, плюс един жребец. При това бе постигнала всичко с пари, които сама бе спечелила: както от преуспяващия бизнес с организирането на тържества, така и от ежегодните продажби на жребчетата на високи цени. Продаде бе всички, с изключение на Уиндсторм и неговата сестра по баща и по майка, родена миналата година.

Аби си спомняше много добре онова пътуване до Скотсдейл преди шест години: преспиването в спални чували отзад в ръждясалия стар пикап, студените сандвичи, сакатата кобила във взетото на заем ремарке и треперенето за всеки цент, за да не останат без пари за бензин на връщане. Този път тя разполагаше със стабилна банкова сметка... и с арабски жребец, който имаше шансове да спечели шампионата. И бе постигнала всичко сама.

Понякога подозираше, че Доуби се дразни от това не по-малко, отколкото от успехите ѝ. Знаеше, че той тайно се беше надявал, че тя ще се провали. И гордостта му бе наранена от внушителните суми, които беше спечелила от продажбата на жребчетата. Не ѝ разрешаваше да похарчи нито пени от тях за Идън или за къщата; упорито повтаряше, че това били конски пари и че сам щял да издържа семейството си. Аби не му възразяваше.

Тяхното отдавна бе престанало да е брак, ако изобщо е било някога. Двамата с Доуби живееха под един покрив, делеха едно легло и от време на време се използваха взаимно, за да удовлетворяват физическите си нужди. Това беше всичко. И така щеше да си остане. Понякога ѝ се искаше нещо повече, но докато имаше конете и Идън, можеше да забрави, че в живота ѝ липсва нещо.

Когато и последният кон с ездач в арабски костюм отмина, Аби хвана за ръка дъщеря си. Хайде. Да вървим да намерим Бен.

— Къде е Бен? — разтревожена, Идън се разбърза и я задържа. — Мислиш ли, че се е изгубил?

— Едва ли. Сигурно ни чака пред конюшната на жребците.

Тръгнаха през сновящото из парка множество. Атмосферата беше като в цирк: хора в блестящи на слънцето облекла, палатки в ярки цветове, павилиони за бързи закуски, и всичко това на фона на синьото пустинно небе и люлеещите се палми. Жокеи, собственици и треньори, облечени в костюми за езда, в тениски и дънки или в последни творения на висшата мода, се смесваха със зяпачите: туристи, любопитни жители на града и любители на конете, стари и млади, дошли на следобеден излет, за да видят отблизо коне от Арабската пустиня тук, в собствения си пустинен край. И всички оставаха очаровани от блясъка и мистиката, които ги обгръщаха.

Щом приближиха първата конюшня за жребци, Аби зърна Бен, който стоеше на сянка и чакаше търпеливо. Наведе се и го посочи на Идън.

— Ето го там. Виждаш ли го?

В отговор Идън измъкна ръката си, хукна към него и конската ѝ опашка заподскача. Аби наблюдаваше с усмивка своята дъщеричка, издокарана като голямо момиче с ботушки за езда, брич и тясна вратовръзка около яката на бялата блуза. Спомняше си времето, когато тя самата тичаше при Бен със същата обич. А и той се държеше с Идън търпеливо и благо, както навремето с нея, дори може би бе малко по-отстъпчив. Без никакво съмнение Идън го въртеше на малкия си пръст. Извитият малък пръст, спомни си Аби и тази мисъл я отрезви.

— Мами, Бен знаеше, че ще дойдем тук — каза Идън, когато тя отиде при тях. — Бен знае всичко, нали?

— Всичко — „Дори кой е истинският ти баща“ — помисли си тя и си даде сметка колко нейни тайни пази той през годините.

Вдигна поглед към него и сърцето ѝ се сви от нахлулите спомени. Той беше нейната твърда и непоклатима скала, вечна като вълните. Всичко наоколо се променяше, а той си оставаше същият. Годишите почти не оставяха следи на изпитото му лице. Вярно, че косата му бе станала малко по-бяла и беше започнал леко да влачи крака, вече не вървеше с предишната твърда крачка. Възрастта несъмнено си казваше думата и на Аби ѝ бе неприятно да вижда това. Странно, че приемаше прошарените коси на майка си, а очакваше Бен да остане вечно млад.

— Дали някога ще знам толкова много, колкото теб, Бен? — намръщи се Идън.

— Може би, някой ден — кимна той мъдро.

— Какво ще кажете да влезем ѝ да погледнем съперника ни в шампионата, жребца на Рейчъл? — предложи Аби, която знаеше, че ако чакат въпросите на дъщеря ѝ да свършат, ще си останат тук.

От двете страни на дългата изложбена зала бяха подредени разкошни, подобни на витрини боксове. Всяка представена ферма бе наела три, четири или повече, макар да използваше само един за жребца, с който участва. Останалите бяха превърнати в екстравагантни щандове за реклама на съответния конезавод и неговите жребци, всеки с уникално обзавеждане и декорация.

Минаха покрай бокс, драпиран и покрит с черно платно, за да напомня шатра на бедуински шейх и Идън задърпа майка си да влязат, за да разгледа плюшените възглавници със златни пискюли. Друг беше превърнат в библиотека с разкошна ламперия, лавици от орехово дърво по стените и изкуствената камина. Имаше и такива, които привличаха погледите на посетителите с пищността и блясъка на съвременния декор. Хората, които се нижеха покрай щандовете се възхищаваха на претенциозната им подредба, но главната атракция си оставаха жребците.

Някъде по средата Аби откри големия бокс на „Ривър Бенд“, наподобяващ викториански салон, обзаведен със старинни мебели от тази епоха. В съответния стил бяха дори сребърните сервизи за чай и апетитните препечени сандвичи, които се предлагаха на посетителите. Аби хвърли поглед на десетината души вътре, разпозна управителя на фермата и още неколцина, но Рейчъл не беше между тях. Разбира се,

не очакваше, че при толкова много големи търгове и частни партита за избраните, тя ще прекарва много време на щанда.

Почти всеки от хората вътре носеше алено копринено сако, на което бе избродирано името на Сироко, жребеца, с който Рейчъл участваше в състезанията. Аби беше престанала да брои хората с такива сака. Фермата ги раздаваше на всеки, който се съгласяваше да ги носи в района на изложбата. Скъпа, но много ефикасна реклама. Бяха толкова много, че Скотсдейл сякаш беше залян от червена вълна.

Рейчъл не пестеше никакви средства, за да спечели приза за своя жребец. Вече от месеци обявите за Сироко пълнеха всяко по-голямо издание, занимаващо се с арабски коне. Разноските по тази кампания сигурно възлизаха на стотици хиляди долари. Аби не можеше да се конкурира финансово с Рейчъл. Не беше бедна, ала не разполагаше с нейното неограничено богатство.

Тя отмина щанда и отиде направо при боядисания в бяло бокс с надпис: НАХР СИРОКО ОТ „РИВЪР БЕНД“.

Горната трета от преградата представляваше извит навън парапет от ковано желязо. Зад металните пръти ѝ се мярна кървавочервен кон, но преди да огледа по-отблизо жребеца, на който всички предричаха шампионската титла, Идън я дръпна за ръката.

— Искам и аз да видя, мами.

— Хайде, мъниче — Аби се наведе и вдигна дъщеря си. — Имаш ли представа колко тежка започваш да ставаш?

— Да, защото съм голяма. Бен казва, че един ден ще стана висока от теб.

— Не се съмнявам — съгласи се Аби. Спомни си колко висок е Маккрий и решително насочи вниманието си към червения жребец в бокса.

Сякаш усетил, че има публика, той се обърна настрани и им се представи в цялото си великолепиe. Черната му грива, и опашката се спускаха на лъскави вълни, а краката му блестяха като полиран абанос. На фона им тъмночервеният копринен косъм на жребеца мъждукаше като жарава. Главата му бе малка и изящна, той я държеше високо вдигната и ги гледаше надменно.

Аби бе виждала Сироко само на снимки — правени в кръга на победителите. В състезанията, които беше печелил. Уиндсторм никога досега не се бе изправял срещу основния си съперник. Рейчъл бе

рекламираше своя жребец предимно по Западното крайбрежие под експертните напътствия и със съдействието на Том Марш, по принцип смятан за най-добрия, а съответно и най-скъпоплатения в бранша.

Още двама дребни, но представящи се успешно коневъди като нея приближиха до бокса да видят жребца, за който говореше цял Скотсдейл, макар че тепърва му предстоеше да се представи в първото си състезание. Аби се заслуша в разговора им.

— Трябва да призная, че Сироко е впечатляващ — отбеляза неохотно единият. — Има тази осанка, която сякаш казва: „Погледни ме!“

— О, ще спечели. В това почти няма съмнение — отвърна другият. — Дори да има по-добър жребец в същия клас, все пак той ще отнесе наградата. Всички си дават вид, че съдиите не се влияят от парите и репутацията на собствениците. Но се обзалагам, че като видят Том Марш да извежда Сироко на арената с всичките милиони на Канфийлд зад гърба си, моментално ще отбележат шампиона на своите карти.

— Вероятно си прав.

— Знам, че съм прав. Никога няма да отсъдят победата на жребец от някоя малка ферма. Мен пък изобщо не ме интересува този, колкото и да е великолепен.

Когато двамата се отдалечиха, Аби се опита да се убеди, че приказките им са като за киселото грозде. Уиндсторм имаше същите шансове да спечели, каквито и Сироко. За рекламата на един кон бяха нужни много пари, но все пак победата не можеше да се купи с пари. Загубата не означаваше непременно, че е спечелил по-добрият. Обикновено това бе въпрос на мнение. Някои от съдиите имаха различни критерии.

— Аз не го харесвам — заяви Идън с извити надолу ъгълчета на устата. — Изглежда надут, нали, мами?

— Малко, като че ли — Ала й беше трудно да не забележи арогантния вид на жребца. Той наистина беше красавец, но Аби решително предпочиташе благородната гордост, която лъхаше от Уиндсторм, неговата „орлова осанка“, издаваща както сила, така и благ нрав.

— Уиндсторм ще го победи, нали, мами? — ако питаха Идън, Уиндсторм беше вълшебен кон. И това донякъде бе разбираемо. Детето

бе прекарало целия си живот около него. Едва проходило, то се криеше зад краката му да играе на „куку-бау“, а на три години редовно седеше на гърба му, когато Аби го извеждаше или прибираще от пасището. Дори имаше снимка как спи, свито на кълбо и опряло глава на него като на възглавница.

— Ще видим — каза Аби и се обърна към Бен: — Какво мислиш за него?

— Красив, горд, класическа глава, плоска задница, добре разположена опашка. За мнозина навярно ще е идеалът за арабски кон.

— А за теб? — не й се слушаха хвалебствия.

Бен леко поклати глава.

— За мен шията му е твърде дълга. Може да изглежда грациозен, обаче нарушава баланса. Освен това долните стави на задните му крака са леко сърповидни и костта им е слаба. Мисля, че конят ще излезе от строя дори при умерено натоварване. Но човек, който си разбира от работата, може да замаскира дефекта, така че да не си личи на арената.

— А как е Уиндсторм в сравнение с него? — Идън й тежеше. Тя я свали на земята и прекъсна протестите й: — Пстой мирно за малко.

— Някои ще кажат, че шията му е твърде къса — повдигна рамене Бен. — Други, че шестнайсет педи височина са много за арабски жребец. Трети няма да го харесат, защото е сив.

— Знам — въздъхна Аби. В последна сметка всичко се свеждаше до личните вкусове. И никой не знаеше кой е прав.

— Мами, може ли да отида да гледам телевизия ей там? — Идън посочи щанд от другата страна на пътеката, където се излъчваше видеофилм за жребеца на съответната ферма.

Аби се поколеба, после реши, че в това няма нищо лошо, дъщеря й ще е достатъчно близо, за да я наглежда, и ще ги остави за малко да поговорят на спокойствие.

— Добре, можеш да идеш и да погледаш. Но няма да мърдаш оттам, разбра ли? И няма да досаждаш на хората.

— Да, мамии — обеща най-сериозно тя и се втурна натам.

Аби я проследи с поглед, за да се увери, че изпълнява обещанието си, и щом я видя да се разполага на мокета пред телевизора, отново се обърна към Бен.

— Чух, че Сироко не бил с особено благ нрав — убедена бе, че никой от хората, наблюдавали Уиндсторм в присъствието на

петгодишната ѝ дъщеря, не би поставил под съмнение неговия темперамент.

— Чудя се дали този тук е почувствал наистина, че е кон. Какъв е бил неговият свят? Конски ремаркета, боксове, препускане в края на дълго въже, показни обиколки на манежа, заобиколен отвсякъде с крещящи и подсвиркващи хора. Кога, мислиш, е препускал на воля из пасището, както Уиндсторм? И кога някой го е яздил през полето само за удоволствие, както ти Уиндсторм? Той не познава друго, освен тренировки и изложби. Ти нямаше ли да си раздразнителна, ако беше на негово място? — Бен отново поклати глава. — Не мога да го виня, че има лош нрав. Досега не съм виждал кон за изложби, който да не е малко чалнат.

— Така е — макар да нямаше дългогодишния опит на Бен, Аби бе виждала доста коне, най-вече кобили, завършили своята кариера на изложбената арена. Те бяха прекарвали толкова много време край хората, че не можеха да установят връзка със събратята си. Някои дори изпадаха в ужас, когато ги пускаха на пасището заедно с останалите.

— Тук някъде трябва да е и онзи жребец, който бе внесен от Русия тази зима. Искам да видя и него — Бен се обърна да огледа и останалите прегради в редицата.

— Мисля, че е от другата страна, малко по-нататък. Ще взема Идън и ще се намерим там.

Но на Идън не ѝ се тръгваше. Аби тъкмо се готвеше да ѝ се скара, когато двама съпрузи, купили конче от нея, я видяха и спряха да ѝ покажат последните снимки. Кобилката вече беше на две години, имаше класическа външност и беше записана за участие в категорията на подрастващите. Аби се почувства горда: оказваше се, че в Скотсдейл ще се състезават двама от потомците на нейната Ривър Бриз.

— Къде е Бен? — попита Идън.

— Мислех, че гледаш телевизия — намръщи се Аби, изненадана да я види до себе си.

— А, повтарят го — оплака се тя.

— Помните ли дъщеря ми Идън? Това са госпожа и господин Холкист, Идън. Те купиха кобилката, която ти наричаше Пепър, спомняш ли си?

— Да. Добър ден. Къде е Бен?

— Гледа друг кон.

— Може ли да отида да го потърся?

— Не. Ще стоиш тук — майка ѝ не обърна внимание на сърдитата ѝ гримаса и продължи разговора си със семейство Холкист. Твърде вероятно бе след успеха на младата им кобила да пожелаят да купят още някое конче.

— Тази пролет ще я заплодя отново. Засега сме дали заявка за един от синовете на Баск, но преди да решим окончателно, Бен иска да погледне онзи нов руски жребец.

— Ето го Бен. Отивам при него — Идън побягна, преди тя да успее да я хване.

— Не знам дали идеята да я взема със себе си беше много добра — каза Аби, като гледаше как дъщеря ѝ се шмугва в тълпата. Не беше съвсем сигурна, че Идън е видяла Бен, но ѝ повярва. — Държи се така още откакто пристигнахме.

— Тук е вълнуващо и има толкова много неща за гледане, че не можеш да ѝ се сърдиш — отвърна госпожа Холкист.

— Да. Все пак ми остава поне утехата, че довечера ще заспи веднага.

Жената се засмя.

— Сигурно. Иска ми се да имах поне половината от нейната енергия.

— На мен също — Бен сякаш ѝ се мярна в далечния край на редицата боксове, но нямаше време да се увери, че е той, защото човекът се скри от очите ѝ. — Най-добре да догоня дъщеря си. Ще се срещнем по-късно, може би когато дойдем да видим кобилката ви.

— Успех.

— Благодаря. На вас също — отвърна Аби и тръгна да търси дъщеря си и Бен.

Макрий влезе в конюшната и спря да се огледа. Тръгна по широкия коридор и се присъедини към потока зяпачи, които ту забавяха крачка, ту спираха. Странно, но някак не бързаше да стигне до щанда и да открие Лейн Канфийлд. Чудеше се какво го бе довело тук. Срещата с Лейн не бе спешна. Спокойно можеше да я отложи с няколко седмици, дори с месец, но това би означавало да се срещне с

него в Хюстън. Може би работата беше тъкмо в това. Минали бяха почти три години, откакто не бе стъпвал там. Понякога му се струваше, че времето е било много повече, а друг път — че не е било достатъчно.

Някой се блъсна в рамото му.

— Извинете.

— Няма нищо — Маккрий спря, но мъжът продължи нататък. Почувства, че нещо дърпа крачола на дънките му. Погледна надолу и видя малко момиченце, което бе вдигнало глава към него. Очите му бяха големи и сини... пълни със сълзи.

— Господине, виждаш ли някъде мама?

— Майка ти ли? — той бе изненадан от въпроса.

— Да. Ами, боя се, че тя се е изгубила — разтревожено обясни момиченцето.

— Значи майка ти се е изгубила. Пък аз си помислих, че изгубената си ти — каза Маккрий, развеселен от необичайната ѝ представа за ситуацията.

— Не. Оставих я ей там, когато отидох да видя Бен — момиченцето посочи наляво. — Само че не можах да намеря Бен, а когато се върнах, мама я нямаше. Можеш ли да ми помогнеш да я намеря? — то отново впери в него кръглите си сини очи.

Защо, за Бога, от толкова много хора наоколо, това хлапе бе избрало тъкмо него? Какво разбираше той от деца? Ала не можеше да устои на молбата в обезоръжаващите сини очи. Клекна и килна шапката на тила си.

— Разбира се, ще ти помогна. Винаги съм си падал по сините очи — той се усмихна, щипна я по чипото носле, после я подхвана и се изправи заедно с нея. — Да видим дали няма да намерим някого, който да направи съобщение по високоговорителя. Как ти звучи това дребосък? — той я погледна, усещайки малката ръка отпусната доверчиво на рамото му.

Тя му отвърна със сериозен поглед:

— Не съм дребосък. Аз съм малко момиче.

— Така ли? — отвърна Маккрий с престорено недоверие. — На колко години си?

— Аз съм на пет години и половина.

— Как се казваш?

— Идън. А ти?

— Маккрий Уайлдър — отвърна той, развеселен от бързата ѝ реакция.

— Маккрий първото ти име ли е? — погледна го тя, смръщила вежди, докато се придвижваха към главния вход на конюшната, за да потърсят някой служител от изложбата.

— Да.

— Какво странно име. Но Идън^[1] също е странно. Моят татко твърди, че това е име на градина и е глупаво да се нарича с него момиче. А мама казва да не го слушам.

— Е, съгласен съм с майка ти. Аз мисля, че Идън е хубаво име за момиче.

— Наистина ли? Мама казва, че хората понякога говорят разни неща само за да бъдат любезни, а иначе не мислят така.

— Майка ти, изглежда, е много умна жена.

— Да. По-умна е дори от баща ми.

— И се обзалагам, че с това искаш да ми кажеш нещо.

— Ами... — Идън сбърчи носле. — Моят татко нищо не разбира от коне. Обаче е добър.

— Това е хубаво.

— Къде, мислиш, е мама? — Идън се извъртя, за да погледне назад.

— Имам чувството, че тича като обезумяла да те търси.

— Може би трябва да се върнем да видим дали няма да я намерим — тя го погледна сериозно.

— Мисля, че ще стане по-бързо и по-лесно, ако просто я повикат по високоговорителя и тя сама ни потърси — почувствал настойчивия ѝ поглед, Маккрий изви очи към нея. — Нещо не е ли наред?

— Ти защо имаш мустаци?

— Ами, защото не съм ги обръснал.

— Те гъделичкат ли?

— Няколко момичета са ми казвали, че гъделичкат.

— Може ли да видя?

Изненадан от желанието ѝ, Маккрий спря. Гледаше нахаканото дребосъче в ръцете си и не знаеше дали да се засмее, или да се разсърди. То явно говореше съвсем сериозно.

— Давай — сви рамене той.

Наблюдаваше лицето ѝ, когато тя посегна предпазливо да докосне краищата на мустаците му. Изследваше ги съсредоточено, със силно любопитство. Прокара пръстчета по равно подстриганите косми и той усети ефирното им докосване. После ги отдръпна и на лицето ѝ грейна удивена усмивка.

— Наистина гъделичкат малко, но са и меки. Защо така?

— Не знам — Маккрий се намръщи. — Я ми кажи, винаги ли се държиш така с непознатите? Майка ти никога ли не ти е казвала, че не бива да се доверяваш на хора, които не познаваш?

— Да — призна тя безгрижно. — Казва също, че много говоря. И ти ли мислиш така?

— Нямам никакво намерение да противореча на майка ти — отвърна той сухо.

— Какво означава „противореча“?

— Означава да кажеш на някого точно обратното на онова, което някой друг му е казал. С други думи, ако майка ти ти е казала, че нещо е хубаво, а пък аз ти кажа, че е лошо, това ще означава, че ѝ противореча. И няма да е хубаво.

— О! — тя кимна, но Маккрий се съмняваше, че наистина е разбрала.

Той я повдигна малко по-високо.

— Хайде. Дай да видим...

— Идън! — викът идваше някъде отзад.

— Чакай — нареди Идън и проточи вратле да погледне. — Ето я мама!

Маккрий се обърна и веднага забеляза стройната тъмнокоса жена, която тъкмо се измъкваше от тълпата. Щом го видя, тя спря като закована. Той също я позна и потръпна. Аби! За миг забрави всичко, дори детето в ръцете си; гледаше я открито и попиваше образа ѝ след всичките тези години — шест и два месеца, ако трябваше да е точен.

С изненада установи, че почти не се бе променила. Сега носеше тъмната си коса по-къса, краищата ѝ едва докосваха раменете. Макар широката пола-панталон за езда да прикриваше стройните ѝ бедра, коланът, който пристягаше талията ѝ, показваше, че е запазила фигурата си. И в очите ѝ още гореше онзи син пламък, запечатал се така трайно в съзнанието му. Ако изобщо бяха оставили някаква следа, годините само бяха добавили към красотата ѝ зрелост и сила.

— Къде я водиш? Какво правиш с дъщеря ми? — преди да е разбрал какво става, Аби грабна Идън от ръцете му и я стисна в прегръдките си.

— Не знаех, че е твоя дъщеря — той още беше леко замаян от това откритие. — Предполагам, че трябваше да се досетя, когато видях сините ѝ очи.

— Ние щяхме да кажем на човека да извика името ти по високоговорителя, мами — моментално заговори Идън. — Толкова се радвам, че те намерихме. Вече започвах да се безпокоя.

— Тя мислеше, че ти си се изгубила — обади се Маккрий и бе разтърсен от погледа ѝ. Господи, как му се искаше да я прегърне! Осъзна го едва в тази минута, когато копнежът му стана толкова силен, че душата го заболя. Ала подозрителното ѝ изражение го караше да се сдържа.

— Ако беше останала до мен, нямаше да се случи нищо такова — скара се на детето Аби, но укорът в очите ѝ показваше съвсем ясно, че онова, което най-малко е искала да се случи, е срещата с него.

— Ама, аз не можах да намеря Бен и се върнах, а теб те нямаше — отвърна Идън, леко нацупена.

Аби не се интересуваше от нейните обяснения.

— Защо дъщеря ми беше с теб?

Маккрий се засмя:

— Идеята не беше моя. Тя дойде при мен. Не знам защо. Може би съм ѝ се видял като човек, на когото може да се довери.

— Твърде малка е и ѝ липсва опит — горчивината в гласа ѝ унищожи всяка надежда, че с времето мнението ѝ за него се е променило.

— Той се казва Маккрий. Ти знаеше ли, мами? Името му е странно, но на мен ми харесва. И смята, че моето име също е хубаво. Нали?

— Да — мисълта, че дъщерята на Аби го харесва, му доставяше първерзно удоволствие.

— Защо си тук? — миг след като зададе въпроса, Аби хвърли поглед към щанда на „Ривър Бенд“, досетила се за отговора. — Някак си не ми се вярваше, че си започнал да се интересуваш от арабски коне.

— Ние имаме арабски жребец — похвали се Идън. — Той е най-красивият кон на света. Искаш ли да го видиш? Името му е Уиндсторм.

— Да, искам, Идън — прие поканата той и се усмихна на мрачното лице на Аби.

— Сигурна съм, че господин Уайлдър има да върши поинтересни неща, отколкото да гледа нашия кон, Идън. Той е много зает човек.

— Ама той каза, че иска — възрази момичето и добави с горда усмивка: — Не е хубаво да противоречиш на хората, мами.

— Искаш да кажеш „противоречиш“ — механично я поправи Аби.

— Точно това казах. Противоречиш.

— Тя е умно момиче... като майка си — отбеляза Маккрий. — Къде е този ваш кон, Идън?

— Той е в друга конюшня. Ние ще те заведем, нали, мами?

— Може би някой друг път, Идън — свирепият ѝ поглед предупреждаваше Маккрий да не настоява. — Сега трябва да отидем да потърсим Бен. Господин Уайлдър ще разбере. Нали, господин Уайлдър?

— Не.

— Виж — поде тя, едва сдържайки гнева си, но бе прекъсната от възрастния човек, който се приближи зад гърба ѝ.

— Чудесно. Намерила си я — той сложи възлестата си, покрита със старчески петна ръка на рамото на Идън. — Тревожехме се за теб, дете. Майка ти колко пъти ти е казвала да не бягаш, а?

Аби беше ядосана, че Бен избра тъкмо този момент, за да се появи, но той така се зарадва, когато видя Идън с нея, че не можеше да му се сърди. Все пак трябваше да му изясни ситуацията по някакъв начин.

— Спомняте си Бен Яблонски, нали, господин Уайлдър? — когато възрастният човек зяпна Маккрий, Аби за пръв път го видя смутен и несигурен.

— Разбира се. Здравсти, Бен. Радвам се да те видя отново — Маккрий пристъпи напред да се ръкува с него.

Бен ѝ хвърли въпросителен поглед. Аби леко поклати глава, за да му покаже, че засега той не знае тайната ѝ.

— Здравейте, господин Уайлдър — Бен отвърна сковано на ръкостискането му.

— Той иска да види Уиндсторм, Бен — Идън се обърна въодушевено към Аби: — Сега, след като Бен е тук, можем да го заведем в нашата конюшня, нали, мами?

На нея ѝ се искаше да залепи устата на дъщеря си, но тъй като това бе невъзможно, обърна се към Маккрий с надеждата той да престане да упорства и да приеме факта, че присъствието му ѝ е нежелано.

— Не бихме искали да ви губим времето, господин Уайлдър.

— Нека аз да се тревожа за това.

— Добре тогава. Ще ви покажем коня — Аби не искаше да прави сцени пред Идън и Маккрий го знаеше. Тя свали Идън на земята.

— Твърде тежка си, за да те нося.

— Аз мога да я кача на раменете си — предложи Маккрий.

— Не — отказът ѝ последва твърде бързо и тя се опита да смекчи впечатлението. Не биваше да допуска Маккрий толкова близо до Идън. — Ще ѝ дойде добре да повърви малко и да изразходва част от тази енергия — побутна Идън към Бен. — Върви с него и внимавай да не се пускаш от ръката му. Ние идваме след вас.

Идън нетърпеливо задърпа Бен, а Аби тръгна с Маккрий. Ала не можеше да го погледне. Не бе предполагала, че ще ѝ е така мъчително да го види отново. В много отношения той изглеждаше същият, какъвто си го спомняше. Може би лицето му бе станало малко по-сурово. Но усмивката си беше същата, както и предизвикателният му чар.

Когато го видя да държи Идън, първата ѝ мисъл бе, че някак си е разбрал, че е неин баща и иска да ѝ я отнеме. Тази мисъл я плашеше дори сега. И страхът беше по-силен от всички други чувства, събудени от срещата им.

— Ние май прескочихме всички любезности — каза Маккрий, когато излязоха от конюшната на жребците под яркото слънце на Аризона. — Може би трябва да започнем отначало. Как си, Аби?

— Омъжена.

— И аз така чух. Съпругът ти тук ли е?

— Не — последното нещо, което желаше да обсъжда с него, беше този фарс, брака си. — Вкъщи си е. Сега има много работа във

фермата. Нямахме как да я изостави — чувстваше се така, сякаш беше възседнала кон с гърбица и чакаше напрегнато той да започне да се мята и да се изправя на задните си крака, за да я хвърли; не знаеше в кой момент и накъде ще скочи най-напред конят, но трябваше да е готова, защото иначе щеше да се озове в калта.

Идън се обърна и каза:

— Това е нашата конюшня, нали, мами? Уиндсторм е тук, нали?

— Да, скъпа.

— Чакай само да го видиш, Маккрий. Той е най-красивият кон — заяви тя.

— Името му е господин Уайлдър, Идън — Аби не можеше да понесе дъщеря ѝ да се обръща така фамилиарно към него.

— Може да ми вика Маккрий. Нямам нищо против.

— Но аз имам. И ще ти бъда благодарна, ако не се бъркаш, когато правя забележки на дъщеря си — сопна му се тя.

Аби измина последните няколко метра по пясъка с ускорена крачка и влезе в полумрака на конюшната преди него. Бен пусна ръката на Идън и тя се затича към бокса.

— Уиндсторм, върнахме се! И сме ти довели гост!

Аби не можа да сдържи усмивката си, когато жребецът вдигна глава и изцвили срещу тичащото към него дете. За нея той беше по-близо до съвършенството от всички коне, които бе виждала някога, но сред многото прекрасни качества най-високо ценеше благия му нрав.

Той беше буен, както се полага на арабски жребец, но темпераментът му сякаш бе израз на радостта от живота и любовта към свободата, а не на дива необузданост. И всички кончета от неговото първо поколение, родени от кобили с добро родословие, бяха наследили до голяма степен не само външността, но и добродушието му, включително и това от майка, известна със злия си нрав. Истинската проверка за всеки жребец бе неговата способност да предава на поколението си своите ценни качества. Аби бе убедена, че Уиндсторм е такъв.

Тя се приближи до преградата да му се полюбува, нещо, от което, не се срамуваше да си признае, никога не се уморяваше. Той беше на пет години и бе станал почти чисто бял, само в дългите му грива и опашка още се забелязваха няколко сребристосиви ивици. Черната му

кожа се показваше единствено на муцуната и около очите, от което те изглеждаха още по-големи.

— Как е моят мъжкар? — каза гальовно тя, когато жребецът наведе глава, за да ѝ позволи да го почеше по любимото място, точно под ухото.

— Знаех си, че трябва да има такъв в живота ти — промърмори Маккрий зад нея.

Не го беше усетила да приближава. Сърцето ѝ заблъска толкова шумно, че не чуваше нищо друго. Някак си знаеше, че е достатъчно само да се обърне към него, за да почувства отново ръцете му около себе си и да познае вълнението от неговата целувка. Нищо повече, само едно движение от нейна страна, една безмълвна покана. И някаква предателска част от душата ѝ я подтикваше да го стори.

Ала за нищо на света нямаше да се подведе и да се влюби в него отново. Тя отстъпи встрани, отдръпна се на безопасно разстояние.

— Толкова държахте да видите моя жребец, господин Уайлдър, хайде, разгледайте го добре — изненадана бе, че гласът ѝ звучеше така спокойно, при положение че цялата трепереше.

Когато Маккрий приближи до бокса, Идън се покатери върху балите слама до него, за да надникне над дървената преграда.

— Не е ли красив? — каза тя. — Аз го видях в нощта, когато се роди. Имаше ужасна буря, вятърът духаше и духаше. Така получи името си, Уиндсторм^[2].

Маккрий сбърчи чело.

— Ти самата трябва да си била много малка.

— Била съм бебе — призна тя. — Но мама казва, че дълго съм се смяла, когато ме е завела при него, защото много съм му се радвала — жребецът нежно тикна муцуна в косата ѝ. Тя го хвана, дръпна главата му надолу и му се скара: — Престани, глупаво момче — после обясни на Маккрий: — Виждаш ли как си личат вените му? Това означава, че е сух. И е хубаво.

— Ти явно много разбираш, от коне.

— Да — съгласи се тя. — Имам си мое пони. Името му е Джоуджоу. То също ще ти хареса.

Като ги гледаше така, почти допрели глави, Аби се чудеше как той не забелязва приликата. За нея тя бе повече от очевидна: тъмната къдрава коса, гъстите вежди, същата форма на брадичката и устата. И

ръцете. Леко извитият малък пръст направо ѝ вадеше очите, докато Идън милваше жребеца. Не можеше да допусне Маккрий да разбере. Просто не можеше.

— Идън, слизай от там — трябваше да ги раздели, да отведе дъщеря си далеч от него.

— Но...

— Не ми възразявай. Просто изпълнявай, каквото ти се казва. Достатъчно си надувала главата на господин Уайлдър — когато Идън неохотно слезе от балите, Аби я хвана за ръката и я отведе при Бен. — Вървете в колата и ме чакайте там. Няма да се бавя.

— Довиждане, Мак... господин Уайлдър — Идън се обърна и му помахаша.

— Чао, Идън. Ще се видим пак някой път.

В душата на Аби нещо се скъса и отприщи всичките чувства, които бе контролирала толкова строго.

— Не, няма да я видиш повече! Остави дъщеря ми на мира! Остави и мен на мира!

Усети, че гласът ѝ трепери силно, но нямаше представа, че в очите ѝ са бликнали сълзи, докато Маккрий не повдигна лицето ѝ да изтрие с палец една.

— Ти плачеш, Аби? Защо?

Нежността и загрижеността в гласа му едва не се оказаха гибелни за нея. Копнееше за неговите ръце.

Ала не можеше. Нито пък можеше да му отговори. Отдръпна се и му обърна гръб. Не бе допускала, че е възможно той още да я привлича толкова силно физически. Защо психиката ѝ беше толкова извратена, че продължаваше да обича мъж, на когото не вярваше?

— Ти също не си забравила, нали? — попита Маккрий.

— Не съм се и опитвала — излъга тя.

— Ще вечеряш ли с мен... в името на старите времена? Можеш да вземеш дъщеря си и Бен, ако така ще се чувстваш в по-голяма безопасност — пошегува се той добродушно, самоуверено.

— Единствените „стари времена“, които ме интересуват, са онези, в които ти вече си беше отишъл. Защо не се погрижиш това да се случи отново?

— Чакай малко. Ти беше тази, която ме изостави — напомни ѝ той.

Неговият гняв ѝ върна самообладанието, което ѝ бе нужно, за да го погледне още веднъж.

— Да, нали? Ами, май не ми допадна начинът, по който използваш хората.

— Обвиняваш ме, че използвам хората. А какво ще кажеш за себе си? Или не искаш да си признаеш каква беше истинската причина да се омъжиш за онзи фермер? Ти не го обичаш. Омъжила си се за него само за да се добереш до земята, която някога е принадлежала на семейството ти.

— Няма нужда да питам кой ти е казал това. Защо не идеш да потърсиш Рейчъл? Така или иначе си дошъл тук, за да се срещнеш с нея.

— Дошъл съм да се срещна с Лейн.

— Тогава върви при него. Но стой далеч от мен — тя се обърна рязко и си тръгна със стегнато гърло и тъпа болка в сърцето. Предположението ѝ се бе оказало вярно и от това я болеше повече, отколкото бе готова да си признае. Маккрий бе дошъл, за да се срещне с Лейн и Рейчъл.

[1] Eden, the Garden of Eden (англ.) — рай, райска градина. — Б.пр. ↑

[2] От wind (вятър) и storm (буря) — англ. — Б.пр. ↑

34.

Маккрий отвърна с разсеяно кимване на поздрава на камериерката и продължи по широкия коридор на хотела към двойните врати на апартамента в дъното. Почука два пъти и зачака, изнервен от безпокойството, което го измъчваше, откакто бе напуснал изложбата на коне.

— Кой е? — дебелите врати заглушаваха женския глас, но той все пак го позна.

— Маккрий Уайлдър — още не му беше съвсем ясно защо дойде тук, защо не тръгна за аерогарата и не се качи на първия самолет за Финикс. Може би просто не искаше да достави на Аби удоволствието, че го е прогонила от града.

Веригата издрънча и след миг лявата врата се отвори и Рейчъл се отдръпна да го пусне вътре. После се отправи към овалното огледало на стената.

— Барът е зареден с всичко. Обслужи се — тя кимна по посока на бар плота, разположен в ъгъла на просторната дневна.

— Благодаря, мисля, че ще се възползвам от поканата — в движение хвърли шапката си на един от розовите столове и си наля чаша уиски с вода. — Къде е Лейн?

— Още е в Хюстън — Рейчъл извади обица от кутията за бижута.

Маккрий застина.

— Той ми каза, че ще е тук.

— Знам. Трябваше да летим заедно. Но Алекс има силна хрема и Лейн не посмя да го остави. Знаеш колко обича сина си.

Маккрий несъзнателно повдигна вежда от неприкритото възмущение в гласа ѝ и почти пълната липса на загриженост за детето. Контрастът с Аби и нейното крайно покровителствено отношение към дъщеря ѝ бе поразителен.

— Ти сякаш не се тревожиш за него — Маккрий отпи, като я гледаше замислено.

— Разбира се, че се тревожа, когато е болен, но нямаше да го оставим сам. Госпожа Уелдън е медицинска сестра. Достатъчно е квалифицирана, за да се грижи за него. Обаче Лейн не гледа на нещата по този начин. Алекс е неговият син.

— А също и твой — напомни ѝ той.

— Наистина ли? — думите явно ѝ се изплъзнаха. Тя се опита да ги замаже с пресилен смях. — Можеш ли да си представиш моето дете да се страхува от коне? Когато беше на две-три години, ревеше като заклан, ако някой кон приближеше на по-малко от два метра от него. Не, Алекс си е момчето на татко.

— Няма винаги да е така.

— Искане ми се да можех да го повярвам — тя въздъхна тежко, изведнъж престанала да прикрива чувствата си. — Нали знаеш онзи стар израз, Маккрий, за петото колело на колата? Аз съм петото колело на колата.

Рейчъл изглеждаше така самотна и уязвима, че без да иска, Маккрий изпита съчувствие към нея.

— Лейн те обича.

— Да — кисело се усмихна тя. — Аз съм майката на сина му. А това не е достатъчно, за да обичаш една жена, Маккрий — след като изпробва доста обици, тя накрая се спря на клипсове от „Хари Уинстън“ с бирмански сапфири и диаманти и си ги сложи, след което извади от кутията колие от същия комплект.

— Вероятно — но думите ѝ го накараха да се замисли над други неща, като например дали беше възможно Аби да обича Доуби, защото е баща на детето ѝ?

— Кога пристигна? — Рейчъл си сложи колието.

— Преди три-четири часа. Мислех, че ще ви намеря на изложбата, така че първо отидох да ви потърся там. Сблъсках се с Аби — не беше сигурен защо ѝ го каза. Не бе имал намерение да споменава за срещата им.

— Чух, че била тук — леденият тон не оставяше място за съмнение относно чувствата ѝ към Аби. Не че Маккрий очакваше враждебността ѝ да е намалела.

— Видя ли жребеца ѝ?

— О, да — Рейчъл се засмя, по-скоро горчиво, отколкото весело. — Тя се погрижи за това.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се той.

— Упорито го язди из полето край „Ривър Бенд“. Знаем, че го прави нарочно. Може да язди навсякъде, но държи непременно да се перчи с него в собствения ми заден двор — тя се обърна към Маккрий, като държеше главата си неестествено вирната. — Повярвай ми, тя никога няма да спечели шампионата.

— Изглеждаш много уверена в това.

— Уверена съм. Бизнесът с конете не е по-различен от другия бизнес. Успехът ти зависи от хората, които познаваш, и от парите, с които разполагаш, за да рекламираш своя жребец... Имаш ли някакви планове за тази вечер? — попита тя и отиде до един от столовете да вземе оставената на него мънистена чантичка.

— Нищо специално — сви рамене той.

— Чудесно. Тогава можеш да ми кавалерстваш — тя взе визоновото си палто и му го подаде. — Семейство Данбъри дават парти в конюшните. Очаква се да присъства Рос Тибс, кънтри певецът.

— Онзи от Хюстън ли? — Маккрий остави чашата си.

— Същият. Сега той притежава доста голяма ферма в Тенеси, където отглежда арабски коне. Срещата съм се с него на някои от по-големите изложби — замълча и погледна Маккрий през рамо. За миг помръкналите ѝ сини очи му напомниха за Аби. — Ще ме придружиш, нали, Маккрий? Мразя да ходя сама на тези сбирки.

— Разбира се — по някаква причина не му се искаше да взема самолета за Финикс тази вечер. А другата алтернатива, да прекара вечерта сам в хотелската стая, го блазнеше още по-малко.

Рейчъл примигна, когато светкавица на фотоапарат блесна точно пред нея и я заслепи. Пространството между боксовете беше пълно с хора, които пиеха шампанско, ядяха хайвер и облеклата им варираха от „Лоран“ до „Ливайн“. Всеки, който бе име в бизнеса с арабски коне, бе дошъл на частното парти, така че се бе получила любопитна смесица от известни певци, крупни бизнесмени и видни представители на светския елит, които си бърбеха непринудено с най-добрите треньори, управители на конезаводи и други професионалисти.

— Казаха ми, че това шампанско е за дамата с най-сините очи. Знаете ли къде мога да я намеря?

Познатият глас прозвуча зад гърба ѝ. Рейчъл се обърна с разтуптяно сърце.

— Рос. Колко е хубаво да те видя отново — пое от него чашата.
— Някой спомена, че може да дойдеш на партито тази вечер. Сега ли идваш?

— Не. Тук съм от около четирийсет и пет минути.

— Така ли? — престори се на учудена тя, въпреки че го беше видяла да пристига и бе положила специални усилия да не го забелязва. Той не изглеждаше и не се обличаше много по-различно от времето, когато го бе срещнала за пръв път, но белезите на успеха се виждаха ясно. Яркосинята риза беше копринена, самото му бе от истински велур, на дънките му имаше дизайнерски етикет, а не на масов производител, и висулките по лентата на шапката му бяха от чисто сребро. Нещо повече, сега всички знаеха кой е Рос Тибс и почти без изключение държаха той да знае кои са те.

— Къде е съпругът ти? — попита я, без да откъсва нито за миг очи от лицето ѝ. Настоячивият му поглед бе все така смуцаващ.

Рейчъл отпи от пенливото вино.

— Още е в Хюстън. Възнамерява да се присъедини към мен след няколко дни.

Уморила се бе да търси извинения за отсъствието на Лейн. Възпрепятстваше го ту бизнесът, ту малкият Алекс. Той сякаш вече изобщо нямаше време за нея. За него на първо място беше Алекс, после идваше бизнесът, а тя заемаше едва незавидното трето място. Може би не беше хубаво да го ревнува от собствения си син, ала никога не бе предполагала, че Лейн ще го обича повече от нея. Обаче беше точно така. Сигурно нещо не ѝ беше наред, явно имаше някаква причина всички да обичат някого друго повече от нея. Не беше честно.

— Разкажи ми за твоята едногодишна кобилка, Рос — започна разговор тя. — Всички говорят за нея.

— Ти видя ли я вече?

— Не.

Преди да успее да реагира, Рос я дръпна за ръката.

— Хайде. Отиваме отгатък в конюшната да ти я покажа.

— Сега ли? Но... — запротестира Рейчъл. Тайно ѝ се искаше да тръгне с него и се чувстваше виновна заради това.

— Чакай само да я видиш — Рос я побутваше през тълпата и продължаваше да говори, без да обръща внимание на плахите ѝ

възражения. — Тя е цяло съкровище. Така я и нарекох: Съкровище на пустинята. На арабски, разбира се, но не мога да го произнеса.

Рейчъл зърна Маккрий, който стоеше встрани от множеството и разговаряше с някакъв мъж. Обърна се да го погледне и видя, че той ги наблюдава. Тъкмо от подобна ситуация се бе опасявала. Затова го беше помолила да я придружи на партито, за да ѝ служи за буфер. Ала сега нямаше никакво желание да спира. Само че се боеше Маккрий да не каже на Лейн, че е излязла с Рос. Казваше си, че няма какво да крие от съпруга си. В края на краищата отиваше просто да види младата кобила на Рос. Беше нещо съвсем невинно.

— Рос, моля те — тя изостана, принуждавайки го да спре, и отново хвърли тревожен поглед към Маккрий. — Наистина е редно да кажа на Маккрий къде отивам. Той ме доведе тук. Не мога да избягам така. Какво ще си помисли?

— Къде е той?

— Ето го там — посочи го Рейчъл.

Рос смени курса и я заведе при него.

— С Рейчъл отиваме да ѝ покажа кобилата си. Искаш ли да дойдеш с нас?

Тя затаи дъх, боеше се еднакво и че Маккрий ще се съгласи, и че ще откаже.

Той поклати глава.

— Не, благодаря. За мен всички коне изглеждат еднакво.

— Знаеш ли какво, Уайлдър? Няма защо да висиш тук и да скучаеш. Отвън имам кола с шофьор. Мога да се погрижа Рейчъл да се прибере благополучно в хотела — Рос се усмихна. Тя бе крайно смутена от ръката му, която продължаваше да обгръща раменете ѝ. — Ако не възразяваш, разбира се.

— Предполагам, че няма значение как ще се прибере поде неуверено тя — невъзмутимото изражение на Маккрий не даваше никаква представа какво мисли той в действителност. — Не бих искала да създавам неудобства на никого от двама ви.

— Каквото и да решиш, аз съм съгласен — той равнодушно сви рамене.

— Чудесно. Тогава аз ще я откарам обратно — докато се отдалечаваха, Рос наклони глава към нея и промърмори на ухото ѝ: — Не ти ли казах, че ще се оправя с това?

— Да — може би не беше хубаво да се чувства така, но се радваше, че той бе уредил този въпрос.

Опасенията ѝ се изпариха в мига, в който зърна едногодишната бронзово червеникава арабска кобила. Очарована от изящната ѝ класическа външност, Рейчъл не можеше да говори за нищо друго. Веднага пожела да я купи. Рос обаче отвърщаше, че не би я продал, каквато и сума да му предложи. Тогава тя го помоли, когато кобилата му стане на три години, да я чифтоса с нейния жребец Сироко и го накара да обещае, че ще ѝ продаде жребчето.

Рейчъл някак си загуби представа за времето. Дори не забеляза, че не се върнаха повече на партито, докато не подаде на Рос ключа от апартамента. Тогава вече бе твърде късно да се тревожи какви са били коментарите на другите гости за начина, по който двамата бяха изчезнали.

— Мисля, че трябва да закрепим нашето споразумение с по едно, питие, а ти? — Рос отвори вратата и я последва вътре.

— Аз също, но по-добре направи моето слабо — отвърна тя и с блажена въздишка захвърли визоновото палто на дивана. — Замаяна съм и не знам дали се дължи на шампанското или на перспективата за жребче от нашите два коня — отиде до малкия бар и се облегна на плота, за да го наблюдава как приготвя напитките, неспособна да съдържа вълнението си. — Сигурен ли си, че не мога да те убедя да ми продадеш тази кобилка, Рос?

— Ами опитай. Не се сещам за нещо, което би ми доставило по-голямо удоволствие. Бог ми е свидетел, че само ти си способна да ме изкушиш да променя решението си — той излезе иззад бара с чашите в ръка и отиде при нея.

Неговата близост, проникателният му поглед, докосването на пръстите му, когато взе чашата от него — всичко това засили желанието, с което се бореше от самото начало.

— Като те слушам, почти ми се иска да си изпробвам силите — призна тя.

Той вдигна ръка и леко докосна едната ѝ обица.

— Казвал ли ти е някой, че очите ти са по-сини от тези сапфири?

— Да — Лейн ѝ го бе казал и ѝ се искаше Рос да не ѝ бе напомнял за това. Рейчъл остави чашата на плота и се промъкна покрай него, за да отиде при овалното огледало.

Като се взираше в отражението си, тя бавно свали искрящите обици. Те бяха просто още един подарък, нищо повече. Подаръци и празни думи, само това получаваше напоследък от Лейн, а единственото, което бе искала, бе неговата любов.

Така беше и с Дийн, каза си тя, внезапно осъзнала, че кръгът се е затворил. С помръкнало лице се замисли над ужасната ирония в тази ситуация. С Лейн се чувстваше така самотна, както някога с Дийн, отново принудена да се задоволява с остатъците от времето и обичта му. Всичките скъпи подаръци на света не можеха да ѝ заменят любовта, от която отново беше лишена. Какво не ѝ беше наред? Защо никой не можеше да я обича? Като роптаеше против тази несправедливост, тя се зае със закопчалката на скъпото колие, което сега ненавиждаше.

— Дай на мен — отражението на Рос се появи редом с нейното.

Рейчъл почувства на тила си топлината на неговите, пръсти и за миг всичко в нея замря. Разсеяно зараглежда момчешките му черти в огледалото, спомняйки си онази дръзка щастлива усмивка, която толкова често извиваше устните му, и безочливите погледи, които обичаше да ѝ хвърля. Хвана се, че ѝ се иска да докосне къдравата му кестенява коса.

Както стоеше и придържаше колието, зърна венчалния пръстен, който Лейн беше сложил на пръста ѝ. Някога той беше за нея символ на щастие и сигурност. Сега го гледаше и не виждаше нищо повече от безполезна дрънкулка, която той ѝ бе подарил, за да успокои съвестта си.

Вече разкопчано, колието натежа на дланта ѝ. Тя сви пръсти около него и ги отдръпна бавно от шията си. Прекрасна топлина замени усещането от студените безжизнени камъни, когато Рос се наведе и притисна устни към врата ѝ. Тя потръпна от удоволствието, което ѝ достави тази целувка, и се обърна към, него, обзета от отчаяна нужда да бъде обичана.

— Защо направи това? — стискаше здраво колието, докато ръцете му разтриваха, и мачкаха със странно благоговение голите ѝ рамене.

— Защото те обичам, Рейчъл. Винаги съм те обичал. Ти беше моето вдъхновение за всяка песен, в която се говори за любов, терзания и самота. Обичам те — повтори той с много нежен глас. — И

колкото и да е грешно, искам да се любя с теб. Ако ти не желаяш, кажи ми го още сега. Не знам колко още ще издържа да съм толкова близо до теб, без да те взема в обятията си и да те любя.

— Рос, не казвай, че ме обичаш, ако наистина не е така. Не бих го понесла — изрече задавено тя.

— Обичам те, мое красиво синеоко момиче — устата му беше толкова близо, че Рейчъл чувстваше топлината на дъха му. — Позволи ми да ти покажа колко много те обичам.

— Да! — тихо извика тя и го целуна жадно, хвърли се в обятията му, вкопчи се отчаяно в него. — Нуждая се от теб — промърмори. — Не знаеш колко много се нуждая от теб, Рос.

Той я грабна, взе я на ръце и я понесе, отвори с ритник вратата на спалнята, без да спира да я целува. Беше като романтична сцена от филмите, само че се случваше с нея. Тя беше жената, носена на ръце от мъж, който я обича повече от всичко на света.

Рос я свали внимателно на пода, обърна я към себе си и я взе в прегръдките си. Устните милваха челото и бузите ѝ с леки като перце целувки. Тя трепереше от страх и възторг пред собствената си дързост. Усети как ръката му се плъзга нагоре по гърба на роклята ѝ, как търси и намира ципа. Звукът, който се чу, когато го дръпна надолу, ѝ напомни за тихо котешко мъркане. Така се и чувстваше, като мъркаща котка, която иска да бъде галена.

Разкопчаната рокля започна да се свлича надолу, Рос ѝ помогна и скъпото дизайнерско творение от кадифе и коприна се озова в краката ѝ. Почувства внезапен хлад. За да се стопли, разтвори мекото му велурено сако и обви ръце около кръста му, притисна се към него и почувства как жарта на тялото му я залива през тънката коприна на ризата.

Той обхвана брадичката ѝ и я повдигна, за да я целуне отново по устните. Свали шапката, която му пречеше, и я запрати в ъгъла на стаята. После раздвижи рамене, за да се освободи от сакото, а Рейчъл почувства играта на стегнатите му мускули и затвори очи. Той я отстрани леко от себе си, за да разкопчае ризата.

Когато видя къдравите черни косъмчета, които покриваха гърдите му, тя се извърна и започна бавно да сваля бельото си, но страховете ѝ се засилиха. Беше стигнала твърде далеч, за да спре, пък и не искаше, но се боеше да застане гола пред него, боеше се, че той

няма да пожелае обикновената Рейчъл, която ще види. Без бижутата и модните рокли от нея оставаше само това: Рейчъл, която никоой никога не бе обичал или желал.

Ала трябваше да разбере. Обърна се бавно с лице към него, благодарна за полумрака. Чу как той си пое дъх. Погледна го предпазливо, но ръцете му вече се обвиваха около нея, устата му се притискаше пламенно върху нейната, езикът му разтваряше устните ѝ и се плъзгаше между тях с такава страст и такава нетърпение, че бе запленена от силата на неговото желание.

После той я сложи на леглото и сам я последва, ръцете му сновяха по цялото ѝ тяло. Милваха закръглената ѝ гръд, загрубелите върхове на пръстите му търкаха втвърдените ѝ зърна, галеха седалището и се плъзгаха между краката ѝ, устремени към кадифената ѝ влага. Рейчъл не можа да сдържи тръпката при проникването им, хълбоците ѝ инстинктивно се извиха да ги поемат.

Рос отдръпна ръката си. Тя понечи да протестира, но той вече се наместваше между разтворените и бедра.

Рейчъл се напрегна. Не искаше да се съпротивлява, но нищо не можеше да направи. Реакцията ѝ беше автоматична. Когато той проникна в нея, се опита да влезе в ритъм. Отчаяно искаше с него да е различно, да достигне оргазъм. Поне веднъж в живота си да не се преструва.

Ръцете му се плъзнаха надолу, повдигнаха я срещу стремителните тласъци на неговите хълбоци, насочвайки движенията ѝ. Почувствала нарастващото сладостно напрежение, Рейчъл се вкопчи в него, заби пръсти в раменете му да го задържи, да не му позволи да спре и прекъсне прекрасния ритъм. Но той не спираше. Не спираше.

— Да, да, да! — извика неволно тя и почувства, че темпото се променя, че той прониква по-дълбоко, повдига я още и изведнъж беше разтърсена от вълшебна агония, която я потопи в екстаз. След секунди и Рос потръпна.

Докато лежеше в прегръдките му и се наслаждаваше на усещането за пълна задоволеност, Рейчъл се чувства истински обичана. Вдъхна мускусния аромат на любовния акт, по-силен от най-скъпите парижки парфюми. Обърна се настрани, за да вижда мъжа, който я бе накарал да се чувства жена. Прокара ръка по гърдите му, очарована от допира на меките като коприна косъмчета.

Рос хвана пръстите ѝ и ги поднесе към устните си.

— Искан ми се да бях поет, Рейчъл — промърмори той. — Искан ми се да можех да намеря най-красивите думи, за да опиша гладкото ти като коприна тяло и сладкото съвършенство на гърдите ти. Но тези, които ми идват наум, звучат така смешно...

Тя сложи ръка на устата му.

— Просто ме обичай, Рос — прошепна. — Обичай ме.

35.

Хората се тълпяха във фоайето на мотела, пристигаха или заминаваха, други влизаха и излизаха от съседното кафене. От мястото си на дивана Аби виждаше асансьорите. Чакаше Бен да се върне и нетърпеливо прелистваше сутрешния местен вестник. Не можеше да разбере защо се бави. Беше отишъл само да си вземе сако от стаята. Тя искаше да пораздвижи Уиндсторм, преди манежът за тренировки да се е напълнил с други коне и ездачи, готвещи се за участие тази сутрин.

— Виждаш ли Бен, мами? — качила се на тапицираната седалка, Идън се облягаше на Аби и се опитваше да надникне зад минаващите хора.

— Не, скъпа.

— Уиндсторм ще се чуди къде се бавим, нали?

— Да. А сега сядай долу. Знаеш, че не бива да стъпваш по мебелите — Аби разсеяно обърна още една страница и тръсна вестника да го изправи.

— Но така няма да виждам, а ти ми каза да гледам за Бен.

Снимката във вестника привлече погледа на Аби. Тя не чу отговора на Идън, нито забеляза, че дъщеря ѝ не я послуша. Бе твърде потресена от образа на Маккрий, който я гледаше от страницата. И жената с него беше Рейчъл Канфийлд.

Каза си, че ѝ е все едно, че той вече не означава нищо за нея, че трябва само да обърне страницата. Вместо това прегъна вестника и се зачете. „Рейчъл Канфийлд, съпруга на индустриалния магнат Лейн Канфийлд, придружавана от свободния сондър и милионер Маккрий Уайлдър, на парти, състояло се снощи в...“

— Виж, мами! — Идън развълнувано я потупа по рамото. — Това е Маккрий!

— Виждам го — тя отново заби поглед в снимката.

— Маккрий! Чакай! — от бързана да слезе по-скоро от дивана, Идън се друсна на възглавниците.

Сепната, Аби вдигна очи, когато дъщеря ѝ се втурна към някакъв мъж, който прекосяваше фоайето. Маккрий.

— Идън, връщай се тук! — забърза след нея, но вече бе късно.

Маккрий видя Идън и спря.

— Здравсти, дребосък — той се усмихна и разроши тъмната ѝ коса. — Не ми казвай, че майка ти пак се е изгубила — вдигна очи и погледът му попадна право на нея. Макар изражението му никога да не се променяше, Аби усети как над лицето му сякаш се спусна маска.

— Не — засмя се момиченцето. — Седнала е ей там. Чакаме Бен — Аби хвана дъщеря си за рамото и я дръпна на безопасно разстояние от Маккрий. Едва тогава осъзна, че още държи сгънатия вестник в ръката си. — А, ето те и теб, мами. Видя ли, не се е изгубила.

— Хайде, Идън — тя стисна здраво ръката ѝ. — Досаждаш на господин Уайлдър.

Идън се възпротиви на опитите на майка си да я отведе и го погледна намръщено.

— Досаждах ли ти?

— Не, разбира се, че не.

— Не я окуражавай — предупреди го Аби, като се стараше да говори тихо, за да скрие гнева си.

— Защо носиш това? — Идън посочи пътната чанта, праметната през рамото му. — Отиваш ли някъде?

— Да, заминавам. Трябва да бързам за самолета — отвърна той, обръщайки се към Аби.

— Но няма ли да останеш да видиш как Уиндсторм побеждава? — попита Идън.

— Не мога. Приключих с бизнеса тук и трябва да се връщам на работа.

— Бизнес, а? — присмя му се Аби. — Сутрешният вестник не го нарича така. Ето. Можеш сам да прочетеш — тя тикна вестника в ръката му. — Може би пак ще ми кажеш колко рядко се виждаш с нея? — нямаше намерение да стои и да слуша обясненията му. В този момент Бен влезе във фоайето и щом го видя, Аби грабна на ръце Идън и се запъти право към вратата и паркираната им отвън кола.

— Мами, защо не обичаш Маккрий? — попита тя, когато я сложи на седалката.

Маккрий излезе от хотела и помахаша за такси. Аби го гледаше по-скоро с болка, отколкото с гняв.

— Няма да разбереш, Идън — отвърна тя и се качи в колата при нея.

36.

Сутрини, следобеди, вечери. Рейчъл използваше всяка възможност да е с Рос. Разкошните партита и не по-малко бляскавите търгове, неделима част от изложбата в Скотсдейл, и позволяваха да се среща с него. Като пристигаха и си тръгваха винаги поотделно, те посетиха елегантния прием в „Лоуис“, разкошно соаре в имението на семейство Райли, тежкарския обяд в „Билтимор“, вечеря в тесен кръг в луксозен апартамент и безброй официални приеми и непретенциозни партита в конюшните.

Уреждаха да седат на една маса в елегантния сектор на „златните карти“ и да гледат предлаганите за продан арабски коне в зрелищно режисирани постановки, разигравани на фона на макет на Версайския дворец, огромни репродукции на прочути картини и лъскави съвременни декори от хром и кристал. Пиеха заедно шампанско и хапваха ягоди с шоколад, докато ги забавляваха знаменити артисти и арабски коне се носеха по пистите сред облаци бяла мъгла.

Седяха заедно на трибуните и се подкрепяха морално, когато конете им се състезаваха в елиминациите, за да бъдат класирани за финалите. Ала освен всичко това имаше нощи, безумно страстни нощи, когато Рос я любеше така прехласнато и така всеотдайно, че не можеше да се съмнява в дълбочината на чувствата му. И ѝ се струваше, че нищо не може да помрачи щастието, което беше открила.

Рейчъл нахлузи копринената нощница през главата си и усети как чувствената материя се плъзга по тялото ѝ. Разсеяно оправи тесните презрамки на раменете си и се обърна отново към огромното легло, където лежеше и я наблюдаваше Рос.

— Нали уж трябваше да се обличаш — смъмри го нежно тя.

— Опитвах се да реша дали си по-красива с дрехи или без дрехи.

— И?

— Не мога да определя — той се надигна на лакът, хвана ръката ѝ и я придърпа по-близо до леглото. — Защо не свалиш тази нощница,

за да мога да преценя?

— Не, няма да стане — тя се изви назад и леко се дръпна, без да направи истинско усилие да се освободи. — Късно е, почти полунощ. И трябва да ставам рано. Утре е големият ден — Сироко щеше да участва във финалите на състезанията по дресура.

— И?

— И трябва да се наспя. Ти също.

— Защо да не спя тук при теб тази нощ? Искам сутринта да се събудя и да те видя до себе си.

— Рос, не можем. Представи си, че те видят да излизаш от апартамента ми сутринта. Какво ще си помислят хората?

— Същото, каквото си мислят, когато ме виждат да се измъквам посред нощ — той я дръпна на леглото и започна да я целува по рамото. — Не мислиш сериозно, че сме успели да заблудим някого, нали? Всички вече са забелязали как те гледам с блеснали от любов очи.

— Вероятно — ала не й се искаше да се замисля за това.

— Аз наистина те обичам, Рейчъл. И не ме е грижа дори ако целият свят научи.

— Рос, аз... — посегна да помилва лицето му, но в този момент телефонът иззвъня и тя скочи. В първия момент не бе в състояние да стори нищо, освен да стои, вторачена в апарата, който звънна втори път. Погледна колебливо към Рос, чието изражение изведнъж бе станало сериозно, после вдигна слушалката.

— Ало?

— Рейчъл, скъпа, събудих ли те? — гласът на Лейн звучеше ясно по линията.

— Да — излъга тя, стисна по-силно слушалката и обърна гръб на Рос. — Случило ли се е нещо? Алекс... добре ли е?

— Да, много е добре — отвърна той. — Всъщност днес дори нямаше температура.

— Тогава... — след като нямаше нищо тревожно, защо й звънеше посред нощ?

— Днес се опитвах да се свържа с теб.

— Така ли? Съжалявам. Непрекъснато бях в движение и изобщо не се сетих да проверя дали са ми оставени някакви съобщения. Щях

да ти се обадя, но... — но не бе искала да, говори с него. И сега не й се говореше, не и докато Рос лежеше до нея.

— И аз си помислих така. И се извинявам, че ти звъня толкова късно и те вдигам от леглото, но исках да ти съобщя, че утре вземам самолета от Хюстън. Ще трябва да се отбия и да взема Маккрий от нефтеното ни поле в Западен Тексас, налага се да обсъдим някои документи. Но към обяд ще пристигнем във Финикс.

— Наистина ли? — Рейчъл не знаеше какво да мисли, какво да каже.

— Обещах ти, че ще съм там за финалите. Нима някога съм изменял на думата си? — смъмри я той престорено строго.

— Да, разбира се.

— Не изглеждаш особено зарадвана.

— О, радвам се — бързо отвърна тя. — Само че съм полузаспала. Защо да не те посрещна утре на аерогарата?

— Това ще бъде чудесно — изглеждаше доволен от нейното обяснение. — Връщай се в леглото, скъпа, и ще се видим утре, впрочем днес.

— Да. Лека нощ.

— Лека нощ, скъпа.

Рейчъл почака да чуе щракването в другия край на линията, преди да сложи бавно слушалката. Неволно докосна венчалния пръстен.

— Съпругът ти ли беше? — попита Рос.

— Да. Утре пристига.

Зад гърба й Рос се надигна и седна. Прокара длан по ръката й в милувка, която не се различаваше от безбройните други, с които я бе обсипвал, но този път тя се напрегна от допира му. Телефонното обаждане бе усложнило нещата. Преди не повече от десет минути всичко й изглеждаше толкова просто: Рос я обичаше и това, че Лейн беше неин съпруг, и се струваше съвсем несъществуващо. Ала не беше така.

— Ще му кажеш ли за нас? — попита Рос, смъквайки презрамката на нощницата й, за да я целуне по рамото.

Мисълта за това я изплаши. Ами ако се беше излъгала? Ако Рос не я обичаше истински? Всичко бе станало; толкова бързо, как можеше

да бъде сигурна? Разтревожена, Рейчъл скочи от леглото и се отдалечи на няколко крачки от него.

— Не виждам как, Рос. Маккрий ще е с него — каза с принудено спокойствие.

— Рейчъл...

— Моля те, Рос, мисля, че ще е най-добре, ако сега се облечеш и си тръгнеш.

— Не — той стана от леглото. — Няма да ходя никъде, докато не си изясним някои неща — когато тя понечи да се обърне, той я хвана за рамото, завъртя я към себе си и с отчаяно изражение се взря в лицето ѝ за някакъв знак. — Какво по-точно искаш да кажеш? „Беше приятно, но сега довиждане“? Защото аз няма да го приема. Не мога просто да си тръгна и да забравя, че това се е случило. Аз те обичам. За мен то не е мимолетно увлечение.

— Рос, аз също искам да те видя отново. Но след като Лейн е тук, това ще е невъзможно. А ти имаш да правиш записи за телевизията и много други ангажименти. Отсега нататък няма да ни е толкова лесно да се срещаме.

— Можеш винаги да напуснеш Лейн и да дойдеш с мен — той се опита да я притегли в прегръдките си, но Рейчъл опря ръце на гърдите му.

— Искам да съм с теб, Рос. Нужен си ми повече, отколкото можеш да си представиш. Но ако наистина ме обичаш, не ме карай да правя това. Не мога. Във всеки случай не и сега. Твърде скоро е. Има много други неща, за които трябва да помисля. Дори не знам дали съм съвсем убедена, че ще е най-доброто решение и за двамата ни.

— Ако аз те обичам и ти ме обичаш, би трябвало да е най-доброто.

— Ти не разбираш — Рейчъл поклати глава. — Някога мислех, че обичам и Лейн. Този път искам да съм сигурна.

— Скъпа... — той понечи да възрази, после замълча и въздъхна тежко. — Добре. Няма да те карам да бързаш, макар че ще ми е трудно. Защото няма да съм щастлив, докато не си с мен всеки ден и всяка нощ. Знам, че не съм богат като твоя съпруг, но в никакъв случай не съм беден. Обещавам ти, че ще имаш всичко, което някога си желала. Само го назови, и то ще е твое.

— Нищо не искам — защо всички мъже смятаха, че трябва да купуват любовта ѝ със скъпи подаръци?

Минаха още двайсет минути, докато успее да убеди Рос да се облече и да си тръгне. Най-сетне остана сама и имаше време да помисли. Докато лежеше будна, почти ѝ се искаше да не се беше обвързвала с него. Вярно, че се бе чувствала щастлива, но това се бе случвало и друг път и никога не бе продължавало дълго. Защо не си го беше припомнила по-рано?

37.

Краката на Аби се подгъваха, сякаш бяха направени от пластилина на Идън. И ако пърхането в стомаха ѝ бе причинено от пеперуди, това навярно бяха най-големите пеперуди на света. И друг път се бе чувствала нервна, но никога толкова.

Потръпна — не от хладния пустинен въздух, а от напрежение. Поне за десети път бръсна въображаема пръска кал от снежнобелия Уиндсторм и провери излъсканите му черни копита, докато чакаше да бъде обявено началото на финалите за жребци.

— Това е, Бен — каза тя мрачно. Искаше ѝ се да се чувства така спокойна, както изглеждаше той, застанал малко встрани на ръце с дъщеря ѝ. — Уиндсторм трябва да победи. Просто трябва. Ако Рейчъл спечели шампионата, няма да го понеса.

— Той ще спечели, мамо — Идън се изви и потупа жребеца по врата. — Знам, че ще спечели. Той е най-красивият кон на света.

— Само красота не стига, дете — отбеляза Бен строго. — Ако Уиндсторм спечели тази титла, какво ще докаже това? Че има кураж, сила и сърце? Не. Само състезателната писта показва истинската стойност на един кон. Това тук не е нищо повече от конкурс по красота.

— Няма да споря с теб — по-лесно би накарала булдог да пусне нещо, което е стиснал в челюстите си, отколкото Бен да промени своето мнение. — Но ако спечели тук и го включим в надбягванията това лято, можем да имаме и двете титли.

— Обзалагам се, че той бяга по-бързо от всеки кон на света — обади се Идън.

Аби понечи да поправи дъщеря си, но се отказа. Нямахше желание да обяснява защо английските породи коне са по-бързи от арабските. В продължение на дълги години селекцията при тях беше ориентирана главно към бързината, макар че в родословието на всеки можеха да се открият поне три арабски жребци. Арабските коне също бяха родени да бягат, наред с това обаче притежаваха изненадваща

способност да носят товари и изумителна издръжливост. Но за да накараш едно петгодишно дете да проумее това, бе нужно време.

— Не е ли по-добре вие двамата да отидете и да седнете на местата си? — предложи тя. Чувстваше нужда да остане за няколко минути сама, преди да излезе на манежа. — Бъди добра и стой при Бен. Обещава ли?

— Обещавам — Идън обви ръце около врата на Аби и я целуна по бузата.

Докато гледаше как се отдалечават, Аби си мислеше, че за пръв път се изправя лице срещу лице с Рейчъл, нейният жребец срещу жребеца на Рейчъл. Трябваше да спечели.

Около нея коняри четкаха, решеха и лъскаха жребци, които нямаха никаква нужда от това, тренъори прикрепяха дълги въжета към оглавниците, размахваха камшици или успокояваха своите питомци. Аби нямаше никакъв помощен персонал. Тя приглади дългия кичур на челото на Уиндсторм и го нагласи да пада точно в средата.

Когато най-сетне обявиха състезанието за жребци, сърцето ѝ се сви. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато дойде нейният ред да изведе Уиндсторм на манежа.

— Добре, момче — прошепна тя, докато го обръщаше към вратата. — Покажи им кой е най-добрият!

— Дайте път! — извика някой, когато Аби се затича към вратата на манежа, отпуснала въжето, та жребецът да се движи свободно.

Уиндсторм се метна напред като бял пламък, шията силно извита, гривата и опашката развети. Отмина я и излетя на манежа, създавайки впечатлението, че бяга от нея. Но въжето не се опъна нито за миг, той се обърна към Аби и се изправи на задните си крака.

Когато чу одобрителния рев на тълпата по трибуните, тя се усмихна.

— Твои са, Уиндсторм. Накарай ги да те забележат! — тръгна към периферията на овалния манеж и конят я последва в плавен тръс.

Аби знаеше, че представляват необикновена гледка: висок шестнайсет педи бял жребец и дребна тъмнокоса жена. Уиндсторм обичаше шума и вниманието на публиката. От кръсъците се оживяваше още повече, разпалваше се, както само арабски кон е способен.

— Разкажи им играта, Аби! — извика ѝ някакъв мъж от предните редове.

Тя спря Уиндсторм на известно разстояние от предишния жребец, за да изчакаат излизането на останалите. Официално съдиите не започваха да оценяват, преди вратата да бъде затворена. Хвърли поглед към сектора, където трябваше да са Бен и Идън. Десетина реда нагоре трескаво махаше малка ръка. Аби се усмихна и понечи отново да съсредоточи вниманието си върху Уиндсторм, но нещо, някакво движение или звук от местата вдясно от нея я накара да погледне натам. И за свой ужас забеляза вперените в нея очи на Маккрий.

Лицата наоколо бяха като размазани. Само неговото се открояваше ясно. Какво търсеше тук? Защо се бе върнал? Той се извъртя на седалката и погледна в посоката, където бяха местата на Бен и Идън. Аби усети как сърцето ѝ заблъска.

В този момент мъжът от съседната седалка се наклони към него и ангажира вниманието му. Аби го позна. Маккрий беше в компанията на Лейн и Рейчъл.

— Вратата е затворена — гръмна в микрофона гласът на говорителя. — Оценката в клас „Дресура на жребци“ започва. Съдиите ви молят да разпределите жребците си на равни разстояния покрай оградата и да ги водите.

Участниците от двете ѝ страни се раздвижиха. Борейки се с внезапния нервен пристъп, Аби обърна нетърпеливия, танцуващ Уиндсторм почти на място и го поведе покрай оградата, позволявайки му да покаже своята дълга равна крачка. Той беше готов да се заеме със задачата си, но не и тя.

Колко пъти Бен и бе казвал да не гледа към публиката? Не им обръщай никакво внимание — повтаряше той.

Все едно че сте само ти и твоят кон. Изключи всичко друго. Не гледай какво правят другите коне, как се представят и дали съдиите те наблюдават. Накарай го да се покаже в най-добрия си вид. Съсредоточи се върху коня.

Започна се: ход, тръс, позиране с четирите крака в безупречна позиция, вирната опашка, наострени уши, изпъната шия, първо всички заедно, после един по един. Както винаги имаше чувството, че състезанието се точи безкрайно, нервите се опъваха, напрежението растеше.

Най-сетне бе обявено:

— Съдиите взеха своите решения. Можете да се погрижите за конете, докато се изчисляват резултатите.

Аби веднага мина отстрани на жребеца и започна да разтвива разсеяно белия му гръб. Краката ѝ трепереха и стомахът ѝ бе свит на топка. Уиндсторм изви глава настрани и я погледна, сякаш ѝ казваше: „Добре ли си?“ Идеше ѝ да зарови лице в шията му и да заплаче — от радост или от облекчение, не знаеше точно. Вместо това стоеше и се опитваше да скрие тревогата, с която очакваше резултатите.

Почти насила хвърли поглед към червения жребец на Рейчъл по-нататък в редицата. Той гледаше препълнените трибуни с безкрайно високомерие. Аби не можеше да не забележи колко самоуверен изглеждаше треньорът му. Почувства се по-добре, когато го видя нервно да облизва устни. Нейните също бяха сухи като хартия.

Минутите се точеха мъчително бавно. Когато говорителят съобщи, че резултатите са готови, тълпата притихна. Преди да обяви вицешампиона и шампиона той започна да изброява десетте най-добри жребци, като преди това обясни, че всички жребци, включени в челната десетка, се разглеждат като равни, независимо от реда, в който се назовават.

Прочетени бяха седем имена, после осем, посрещани от тълпата с овации и подсвирквания. И след всяко от тях Аби затаяваше дъх: копнееше твърде силно за шампионската титла, за да се задоволи с включване в почетната десетка.

— Следва номер четиристотин петдесет и седем, Уиндсторм! — Аби замръзна, когато извикаха нейния номер, всичко в нея закрещя „Не!“. — Показан от собственичката и треньорката Аби Хикс.

Със сълзи на очи тя изведе Уиндсторм от редицата, глуха за аплодисментите и няколкото разочаровани подвиквания. Бяха загубили. Обгърната от ужасното чувство за поражение, тя дори забрави за връчването на лентите и церемониалното фотографиране. Не чу името на вицешампиона. Нищо не стигаше до съзнанието ѝ, докато не бе обявен шампионът.

— Тази година шампион е номер триста петдесет и осем, Сироко!

В същия миг Уиндсторм се метна във въздуха и почти измъкна въжето от ръката на Аби. Тя инстинктивно пресече движението му

напред и го накара да направи полукръг пред нея. Уиндсторм тръсна глава и спря, после, сякаш оспорваше решението, изцвили предизвикателно към червения жребец, който гордо препускаше в тръс пред обективите.

Реакцията на коня прибави последната капка, това бе повече, отколкото можеше да понесе. Аби побърза да напусне манежа, неспособна да приема поздравленията. За някои челната десетка може би бе победа, но не и за нея... никога. През целия си живот бе губила от Рейчъл. Вкусът, който остави в устата ѝ тази констатация, не беше никак приятен.

За щастие в конюшната остана за няколко минути сама с Уиндсторм и успя да се овладее, преди да дойдат Бен и Идън. Колкото и горчиво да бе разочарованието ѝ, не можеше да позволи дъщеря ѝ да види, че е разстроена от класирането на Уиндсторм.

Най-трудно ѝ бе да гледа сълзите в сините очи на дъщеря си и да ѝ се усмихва. Повече от всичко ѝ се искаше да заплаче заедно с нея.

— Време беше вие двамата да се появите. Чакахме ви.

— Не ме интересува какво казват другите. Уиндсторм е най-хубавият кон на целия свят — долната устна на Идън трепереше.

— Един от най-хубавите — внимателно отбеляза Аби. — И лентата, която спечели, го доказва. Хайде, помогни ми да я закачим на бокса, та всеки, който мине, да я види.

Когато понечи да вземе Идън от ръцете на Бен, срещна погледа му — знаеше, че него не може да заблуди.

— Спомни си какво ти казах.

— Знам. Това класиране не доказва нищо.

— В надбягванията победителят е безспорен. Това е конят, пресякъл пръв финалната линия. В Полша стойността на един жребец се измерва с рекордите му на пистата и поколението, което създава. Така би трябвало, да бъде и тук.

— Знам — все повече и повече коневъди, включително и доста от собствениците на големи ферми за арабски коне, се оттегляха от изложбените манежи и предпочитаха да доказват качествата на своите жребци и кобили в надбягванията, както правеха от стотици години колегите им в Европа и Близкия изток. Тя взе Идън, подаде ѝ лентата и ѝ помогна да я закачи отпред на бокса. После изтри сълзите от лицето ѝ и предложи:

— Какво ще кажете да отидем и да хапнем нещо?

— Аз не съм гладна — отвърна Идън, все още нацупена.

— Дори за сладолед с шоколадов сироп, разбита сметана и черешка отгоре? — Аби я погледна с присвити очи. Не вярваше дъщеря ѝ да издържи на това изкушение.

— Цял? Само за мен?

— Мисля, че за празнуване се полага цял.

— Чу ли, Бен? — извика въодушевено Идън. — Цял сладолед само за мен и няма да го делия с никого!

— Трябва да си много голямо момиче, за да изядеш сама такъв голям сладолед.

— Но аз с всеки ден ставам все по-голяма.

— Тук си права — рече Аби и я свали на земята. — И няма нужда да нося голямо момиче като теб.

Когато излязоха от конюшната и се отправиха към паркинга, Идън заподскача край Аби. Бързо бе забравила тъгата си. Аби ѝ завиждаше за тази способност. На нейната възраст и тя беше такава. За съжаление това време отдавна беше отминало.

Тълпата пред конюшните я принуди да забави крачка. Тя не обръщаше внимание на радостните подвиквания и поздравленията, които си разменяха хората наоколо, внимаваше само малката им компания да не се разпръсне и множеството да ги раздели. Изведнъж се озова лице в лице с Рейчъл.

След първоначалната изненада изражението на Рейчъл стана сериозно и уверено, престорено любезно и самодоволно като на манекен.

— Тръгваш ли си вече?

Аби се наежи от намека, че бяга, ядосана най-вече защото бе вярно.

— Да.

— Ние организираме малко тържество в конюшната на жребците. Заповядай, ако имаш желание.

Аби бе изкушена да приеме поканата само за да вбеси Рейчъл, но устоя. Знаеше, че тя ще е във възторг от възможността да ѝ натрие носа с поражението.

— Какво ще празнувате? Победата в конкурса по красота?

— Това прозвуча като баснята за лисицата и гроздето — присмя й се Рейчъл. — Защо имам чувството, че нямаше да го наричаш така, ако твоят жребец бе спечелил?

Аби усещаше, че Маккрий ги гледа, а също Лейн Канфийлд и Рос Тибс, но бе твърде погълната от сблъсъка с Рейчъл, за да им обърне внимание.

— Грещиш. Винаги съм гледала на състезанията по дресировка като на конкурс по красота. В тях се преценява външността на коня, а не спортните му качества. Имах твърдото намерение да включа Уиндсторм в надбягванията тази година независимо от резултатите тук. И ще го сторя. Любопитна съм какви са твоите планове за Сироко сега?

— Ще си го прибера вкъщи, в „Ривър Бенд“ — подчерта Рейчъл, — за да може да си почине преди националните финали тази есен. Само тях още не е спечелил.

— Освен надбягванията. Но няма значение. Мисля, че си взела правилното решение — Аби се усмихна любезно в отговор на изненадата, изписана на лицето й. — И двете знаем, че твоят жребец не би издържал натоварването от едно надбягване. Ако бях на твое място, и аз щях да се боя, че ще рухне.

— Не знаеш какво говориш — отвърна наежено Рейчъл.

— Нима? Баща ми имаше селекционна програма, която беше много подобна на твоята. Стремехът му бе да развъжда красиви коне — Аби замълча, все така усмихната. — А аз държа да отглеждам арабски коне. И той като теб нехващаше разликата.

— Това е лъжа! — гласът й се извиси сърдито.

— Моята майка не лъже! — запротестира Идън.

— Млъкни! — сопна й се Рейчъл.

— Нямах право да говориш така с дъщеря ми.

— Защо тогава не я научиш да се държи възпитано? — кресна тя.

— Няма да викаш на моята майка! — детето се отскубна от ръката на Аби и се нахвърли върху Рейчъл.

Преди Аби да успее да я хване и да я дръпне, Маккрий грабна на ръце Идън.

— Стига толкова — той хвана Аби за лакътя и започна да я бутат пред себе си през тълпата.

— Пусни ме! — тя се опита да се освободи, но той я държеше здраво.

— Не и докато не се разправя хубавичко с теб — изръмжа Маккрий, давайки ѝ да разбере, че изобщо не се шегува. И без това Аби нямаше друг избор, освен да го следва, където и да я водеше, докато Идън беше в ръцете му. Той спря малко преди да стигнат до паркинга, на достатъчно разстояние от тълпата.

В мига, в който я пусна, Аби се завъртя, готова да се нахвърли върху него.

— Искам си дъщерята. Дай ми я!

Вперил в нея студените си и гневни очи, Маккрий продължаваше да държи Идън.

— И двете сте от един дол дренки — промърмори той. — Трябваше да метна и двете ви на коляното си и да ви напердаша.

— Не се и опитвай — предупреди го Аби.

— Защо си толкова ядосан на моята майка? — Идън изглеждаше объркана и малко изплашена.

Маккрий замълча,зира се още секунда в Аби, после погледна през рамо бързация към тях леко запъхтян Бен.

— Ще се видим в мотела, Бен. Тези двете ще пътуват в моята кола.

— Никъде не тръгвам с теб, докато не ми върнеш дъщерята — заяви Аби.

Той само се усмихна.

— Не съм толкова глупав. Тя е моята гаранция, че ще дойдеш с мен. Имам да ти казвам едно-две неща и ще ме изслушаш.

— Това е отвличане!

— Отвличане, изнудване, наричай го както щеш. Това няма да ти помогне — тръгна към паркинга.

Аби се поколеба, после забърза след него.

— Добре, печелиш — каза тя, когато го настигна.

— Не съм се съмнявал нито за миг. Кафявата кола във втората редица е моята.

Стигнаха до колата и Маккрий сложи Идън на задната седалка.

— Може ли да седна отпред при теб и мами?

— Не. Малките момичета пътуват на задната седалка — отвърна той строго и включи двигателя.

— Къде отиваме, мами?

— Връщаме се в мотела — поне се надяваше, че Маккрий ще ги откара направо там. Но всъщност не му вярваше.

— Ами сладоледа ми? Ти ми обеща сладолед с шоколад и черешка, и всичко.

— Ако седнеш долу и си мълчиш, дребосък, аз ще ти купя грамаден сладолед не само с шоколад и черешка, но и с бадеми — обеща Маккрий.

— Не бива да я подкупваш така — каза ядосано Аби, когато Идън побърза да се настани на седалката.

— Едва ли е по-лошо от това, което вършиш ти — той подкара по стрелките към изхода от паркинга и щом излязоха на улицата, натисна газта.

— Какво по-точно искаш да кажеш?

— Сигурно си ужасно горда от себе си — гневно изрече той. Аби му хвърли бърз поглед. — Не можа да мирясаш, докато не въвлече и дъщеря си във вашата глупава вражда с Рейчъл, нали? Учи детето да мрази, докато е малко, такива са правилата на възпитанието, нали?

— Не съм започнала аз. Рейчъл намеси Идън.

— Това нямаше да се случи, ако ти не търсеше повод да се скарате. Не можеш да отречеш, че я предизвикваше умишлено. Видях и чух всичко.

— Точно така, защитавай бедната малка Рейчъл — отвърна му саркастично Аби.

— Не я защитавам.

— Как го наричаш тогава? — Ала не държеше да чуе обясненията му. — Дори не знам защо говоря с теб. Не е твоя работа как възпитавам дъщеря си.

— Може и да не е, но всеки път, когато я погледна, виждам теб, Аби — такава, каквато трябва да си била, преди да бъдеш обзета от тази ревност и омразата да изпепели сърцето ти. Наистина ли искаш дъщеря ти да израсне с горчивината и омразата, които изпитваш ти?

— Не! — беше стъписана, че въобще е могъл да си го помисли.

— Тогава по-добре се събуди и виж какво й причиняваш. Твоята ревност ще унищожи и нея, както унищожи нас.

Аби понечи да му напомни, че той я беше предал, но какъв смисъл имаше? Всичко бе свършило. Навремето не я бе разбрал,

положително нямаше да я разбере и сега. Ако не друго, годините оттогава поне бяха доказали, че не може да му се вярва.

В същото време бе принудена да признае, че по отношение на Идън Маккрий е прав. Някой ден трябваше да каже на дъщеря си коя е Рейчъл. Не го ли стореше, тя щеше да научи цялата гнусна история от някой друг. Ала не биваше да ѝ предава своята обида и болка.

Идън се наведе към тях.

— За онази жена, която ти викаше, ли говорите? Не я харесвам. Тя не се държа много мило.

Аби улови многозначителния поглед на Маккрий.

— Не бива да говориш така, Идън — каза ѝ строго.

— Защо? И ти не я харесваш, нали, мами? — попита детето, сбърчило чело.

— Хайде сега излез от това положение, ако можеш — обади се Маккрий. Аби не можеше и той го знаеше.

— Виж! Ето го нашият мотел — детето посочи табелата отпред.

Аби едва не въздъхна от облекчение, когато Маккрий намали скоростта и отби в алеята. Вече не беше нужно да се безпокои дали наистина възнамерява да ги докара право тук. В мига, в който той паркира колата на свободно място близо до входа на фойето, изскочи навън и отвори задната врата да вземе Идън. Устоя на желанието си да я грабне на ръце и да избяга от него и я поведе към тротоара до сградата, хванала я здраво за ръката. Там спря да го изчака.

— Кажу „лека нощ“ на господин Уайлдър и му благодари, че ни докара.

— Ами сладоледа ми?

— Правилно. Обещах, че ще ти купя най-големия сладолед, ако слушаш, нали? — рече Маккрий.

— Не се тревожи за това. Кафенето е още отворено. Мога да ѝ купя оттам. В края на краищата тази вечер ти си на парти и не искаме да те задържаме — възрази Аби.

— Откъде ти хрумна?

— Ти беше с нея. Знаеш, че тя те очаква — гласът ѝ трепереше от гнева, който се опитваше да скрие.

— Може, но повярвай, няма да липсвам на никого — отвърна той, после се усмихна на Идън. — Освен това предпочитам да почерпя

едно момиченце със сладолед, вместо да пия шампанско в чест на някакъв кон.

— А аз предпочитам да не го правиш.

— Всеки би останал с впечатлението, че се опитваш да се отървеш от мен.

— Опитвам се — тя стисна по-здраво ръката на Идън.

— Искаш ли да си тръгна, Идън?

— Не я намесвай! — рече сърдито Аби.

— Защо не? Аз я поканих.

— Не ме интересува.

Идън я дръпна за ръката, за да привлече вниманието ѝ.

— Мами, защо не го харесваш?

— Да, мамии, кажи ѝ защо не ме харесваш. Интересно ми е да чуя как ще отговориш на този въпрос — каза той сухо.

Обезсърчена от неговото упорство, Аби не се и опита.

— Защо правиш това? Защо просто не ни оставиш на мира?

Маккрий не отговори веднага, сякаш въпросът го бе накарал изведнъж да се замисли за мотивите си.

— Не знам — леко сви рамене. — Може би защото ти го искаш толкова много.

Прекалено припряна ли беше? Може би поведението ѝ бе подозрително, може би го караше да се пита дали тук няма нещо повече от обяснимо ѝ нежелание да общува с бившия си любовник? Ала бе твърде рисковано да разпитва.

— Ела с нас, ако искаш. Но не очаквай да те приема сърдечно — тя се обърна рязко и пое към вратата на мотела, влачейки Идън със себе си.

— Виж, мамии! Бен идва — детето махна весело към спиращата на паркинга кола.

38.

С изключение на двамата мъже на бара, които пиеха кафе, и още четиримата души на маса в другия край на залата, цялото заведение бе на тяхно разположение. Аби отпиваше от кафето си и поглеждаше към кухнята, питайки се колко време ще трябва на келнерката, за да донесе пая с бананов крем на Бен и сладоледа на Идън... и колко време ще е необходимо на дъщеря ѝ, за да го изяде. Едва ли щеше да стане толкова бързо, колкото ѝ се искаше. Може би и тя трябваше да си поръча нещо просто за да има какво да прави и времето ѝ да минава по-бързо, но както се бунтуваше стомахът ѝ, беше съмнително, че ще задържи някаква храна.

Много трудно ѝ бе да седи до Маккрий и да съзнава, че той я бе манипулирал. Защо не се досети накъде отиват нещата? Защо позволи да се случи това? Защо не се досети, че пак е подхванал старите номера? Той знаеше, че е уязвима, когато става дума за Идън. Просто още не бе проумял защо. И не биваше да му позволява да разбере.

— Ти също ли си отседнал в този мотел? — попита го Идън.

— Да.

— И ние. Кога си тръгваш? Ние си тръгваме утре. Татко страшно ще се зарадва да ни види. Нали, мами?

— Разбира се — тя несъзнателно започна да върти венчалната халка на безименния си пръст, но се усети, когато погледът на Маккрий се насочи натам, и отново взе чашата. — Ние също ще се радваме да го видим, нали? — тя се усмихна на Идън и вложи в гласа си ентусиазъм, какъвто далеч не изпитваше.

— И още как!

Келнерката излезе от кухнята, крепейки на подноса си голяма купичка ванилов сладолед, залят с разтопен шоколад, украсен с разбита сметана и червена череша и щедро наръсен с бадеми.

— Какъв голям сладолед. Сигурна ли си, че можеш да го изядеш целия? — попита Аби, докато придърпваше стола на Идън по-близо до масата.

— Тхъ, аз съм голямо момиче.

— Изглежда по-голям от теб — отбеляза Маккрий, когато сервитьорката постави купичката пред нея.

— Може ли да изям първо черешката, мами? — дългата лъжичка изглеждаше нелепо в малката ѝ ръка.

— Да. Само внимавай да не се изцапаш — предупреди я Аби, макар да знаеше, че е излишно.

— Мисля да си я оставя за после — Идън хвана черешката за дръжката, измъкна я от сметаната и я пусна на масата, после посегна да избърше лепкавите си пръсти в роклята.

— Използвай салфетката — Аби побутна салфетката към нея и чу тихия смях на Маккрий.

Идън забодде лъжичката в бленуваното лакомство и каша от разтопен сладолед, гъст шоколад и разбита сметана преля през отсрещния ръб. Тя я улови с пръсти, избута по-голямата част обратно и облиза ръката си.

— Ммм, хубав е.

— Хубав изглежда — съгласи се Маккрий.

— Искаш ли малко? — тя му предложи огромната топка в лъжичката си и след като той отказа учтиво, успя някак да я премести до собствената си уста, без да я изсипе.

Само за броени минути сладоледът бе разпределен между масата, лицето, ръцете и стомаха ѝ. Беше истинско изпитание за Аби да я гледа как яде сама и търпението и вече се изчерпваше. За да отвлече вниманието си, тя се обърна към Бен:

— Как беше паят?

— Хубав, но не колкото пая на майка ти.

— Как е майка ти — попита Маккрий.

— Много е добре — Аби поднесе чашата си, когато келнерката дойде до масата с каната кафе.

— Познаваш ли баба ми? — детето гребна още една лъжичка полуразтопен сладолед, половината от който потече на масата.

— Да.

— Аз не я виждам много често — тя въздъхна съвсем като възрастна. Гребна отново от сладоледа, погледна Маккрий и ръката ѝ застина във въздуха. — Виж, мами! — посочи към него с лъжичката, в гласа ѝ звучеше почуда: — И Маккрий има извит пръст като мен.

За част от секундата Аби беше като парализирана. После забеляза озадаченото му и объркано изражение и разбра, че той още не е осъзнал какво означава това. Все още имаше шанс да отклони вниманието му, ако действаше бързо.

— Идън, сладоледът капе по масата — тя хвана ръката ѝ заедно с дългата лъжичка и скри малкия пръст, за да не го гледа Маккрий. — Внимавай, когато вършиш нещо. Виж как си изцапала всичко.

— Ама, мами, видя ли пръста му?

Аби продължи да говори едновременно с Идън, молейки се Маккрий да не чуе въпроса ѝ.

— Мисля, че за днес сладоледът ти стига, малка госпожице. Само си играеш с него — забеляза, че Маккрий остави чашата и сбърчи чело.

— За какво говори тя?

Аби отмина въпроса, измъкна лъжичката от лепкавите пръсти на Идън и я върна в купичката, после посегна за хартиената салфетка.

— Обзалагам се, че имаш повече сладолед по себе си, отколкото в стомаха. Изцапана си с шоколад чак до ушите. Няма да се изненадам, ако си си изцапала и косата. Виж, накапала си официалната си рокля. Какво да правя с теб?

Тя намокри салфетката в чашата с вода и се зае да бърше лицето и ръцете на дъщеря си. Идън знаеше, че е привлякла вниманието на Маккрий, и бе съсредоточила своето върху него. Отвори уста да каже нещо, но Аби веднага я запуши с мократа салфетка, като се престори, че трие шоколада.

Когато хартията се разпадна, тя стана и взе на ръце Идън.

— Мисля, че е най-добре да отидем в стаята и да те измием. И без това времето ти за лягане вече е минало — без да обръща внимание на протестите ѝ, Аби се обърна към Маккрий и срещна присвитите му очи. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че нямаше да се учуди, ако и той го чуваше.

— Извинявай — каза тя, без да знае защо. Да му се извинява, точно пък на него! — Благодарни на господин Уайлдър за сладоледа, Идън, и му кажи „довиждане“. Утре ще тръгнем рано, така че няма да се видим повече — или поне така се надяваше.

— Но...

— Идън! — Аби ѝ хвърли строг поглед, но след миг думите заседнаха в гърлото ѝ, защото Маккрий се надигна от стола и се изправи пред тях в целия си ръст.

— Благодаря за сладоледа с шоколад, господин Уайлдър — промърмори унило Идън.

— За мен бе удоволствие. Може би следващия път майка ти няма да те отвлече, преди да си успяла да си го доядеш.

— Да — отвърна тя.

— Довиждане, Идън — Маккрий ѝ подаде ръка и сърцето на Аби подскочи.

— Не, по-добре недей — побърза да се намеси. — Ще те изцапа — после хвърли трескав поглед на Бен. — Идваш ли?

Но Маккрий не обърна внимание на стария човек. Погледът му бе прикован в малката ръка върху рамото на Аби. И без да я вижда, Аби знаеше, че когато е отпусната, първата фаланга от малкия ѝ пръст винаги стърчи над останалите. Маккрий вдигна очи към нея с озадачено и леко стъписано изражение и тя затаи дъх. Мислеше трескаво какво да стори, когато той най-сетне открие истината. Бен се намеси, за да отвлече вниманието му:

— Искам да ви благодаря за пая и кафето.

— Няма защо — отвърна разсеяно Маккрий.

— Да, лека нощ, господин Уайлдър, и благодаря за кафето — каза и Аби и тръгна към вратата.

— Чакай малко — той понечи да я последва, но келнерката го задържа.

— Сметката ви, господине.

Щом излезе от кафенето, Аби се затича по дългия коридор към стаята си, понесла Идън на ръце. Погледна назад само веднъж, за да се увери, че Маккрий не върви след тях. Знаеше, че няма да се почувства в безопасност, докато не се прибере в стаята и не заключи вратата.

Ръката ѝ трепереше и не успяваше да пхне ключа в ключалката. В нетърпението си остави Идън, за да използва и двете си ръце. Вдигна за миг очи, когато Бен ги настигна, и съгледа зад него решително крачещия Маккрий.

— Той знае — каза старецът.

Бен беше прав и това я ядосваше още повече, беше бясна на себе си, на него, на Маккрий, на Идън... на всички. Защо трябваше да

разбере? Защо не можеше просто да стои далеч от тях? Най-сетне успя да превърти ключа и отвори вратата, но не се и опита да бутне Идън вътре. Твърде късно беше. Маккрий вече стоеше до нея.

— Мисля, че ще е по-добре да вземеш Идън със себе си, Бен, за да можем двамата с Аби да си поговорим — думите му звучаха отсечено и сурово.

— Няма за какво да говорим — избухна Аби.

— Напротив, има. И ти го знаеш — той едва сдържаше гнева си. — Ако искаш да си го кажем още тук и сега, аз нямам нищо против.

Аби побутна Идън към стария човек.

— Върви с Бен, скъпа. Той ще ти помогне да се измиеш. Ще дойда да те взема след малко — почака, докато Бен хвана за ръка Идън, после се обърна и влезе в стаята, следвана от Маккрий.

Беше се надявала никога да не се стигне до този сблъсък, но след като не бе успяла да го избегне, беше готова за него, дори колкото и да бе странно, почти го очакваше.

— Тя е моя дъщеря, нали? — поде с обвинителен тон той.

Аби се обърна.

— Тя е моя дъщеря!

— Много добре знаеш какво имам предвид — беше ядосан. — Аз съм нейният баща.

— Не си й никакъв. Ти си просто един непознат, който я почерпи със сладолед. Доуби е единственият баща, когото познава. Неговото име е написано в акта за раждане.

— Затова се омъжи за него, нали? Горкият нещастник, сигурно дори не подозира как си го подвела и си го използвала.

Аби отклони поглед, но твърдо заяви:

— Детето ми се нуждаеше от баща и от име.

— По, дяволите, тя си имаше баща! Имаше мен! Имаше правото да носи моето име! — Маккрий я сграбчи за раменете и я накара да го погледне. — Ти, проклета малка глупачке, ти знаеш, че исках да се ожения за теб. Аз те обичах.

— Но аз не те исках, наситила се бях на твоите лъжи и полуистини — странно, колко силна бе болката от предателството му в този момент. Заболя я така, сякаш всичко това се бе случило вчера.

— Ала си искала моето дете.

— Исках своето дете.

— Можеш да отричаш, колкото си искаш, но фактът си остава, аз съм й баща. И ти не можеш да го промениш.

— Какво от това? — възрази Аби. — Допреди двайсет минути ти дори не подозираше, че имаш дъщеря. Защо Идън изведнъж стана толкова важна за теб? Ти дори не я познаваш.

— А чия е вината? Или ще ме обвиниш и за това?

— Тя няма нужда от теб. Не можеш да й дадеш нищо, което вече да няма. Тя е щастлива и обичана, добре нахранена и облечена. Има си дом и семейство, хора, които се грижат за нея. Само ще я нараниш и объркаш. Няма да й донесеш нищо друго, освен болка.

— Говориш за себе си, Аби — рече Маккрий. — Нямам предвид само нашите отношения, но и начина, по който стояха нещата с баща ти. Пак твоята проклета ревност.

— Може би. Може би съм склонна да мисля, че никое дете няма нужда от баща, особено от такъв като теб и моя баща.

— Не ти ли е минавало през ума, че баща ти е обичал и теб, и Рейчъл? Че е възможно да се е държал по този начин, защото е бил разкъсван от чувството за вина?

— Какво знаеш ти за това? Как можеш да го защитаваш? — тя се задърпа, опита се да се освободи от парализиращата му хватка, но Маккрий не я пусна. Застави я да стои там и да го гледа в лицето.

— Знам как се чувствах аз, докато вървях по коридора, току-що разбрал, че имам дъщеря, и си мислех, че е трябвало да присъствам, когато се е раждала; че е трябвало да съм до нея, когато е направила първите си стъпки и е казала първата дума, когато е плакала. Но не бях и не бих могъл да бъда. Чувствах се виновен, макар че вината не беше моя. А представи си как се е чувствал баща ти заради Рейчъл.

— Не е било така — Аби бе възмутена. От опита му да оправдае една ситуация, за която не знае нищо. — Той е обичал нея, не мен. Онова, което съм получавала от него, е било само отражение от любовта му към Рейчъл, защото съм приличала на нея.

— Не е ли обичал и двете ви?

— Не — отвърна троснато тя, твърде ядосана, за да разсъждава трезво. — Не можеш да обичаш двама души едновременно.

— Ти обичаш Идън, нали?

— Да.

— И майка си?

— Разбира се — в мига, в който думите излязоха от устата ѝ, Аби се досети за клопката, в която се опитваше да я вкара Маккрий.

— А Бен? — продължи той. — Тя не отговори, гледаше го унищожително и се проклинаше за собствените си думи. — Признай си Аби. Обичаш и него.

Тя не можеше да отрече, а продължителното ѝ мълчание приличаше на предателство спрямо единствения човек, който винаги беше до нея, когато се нуждаеше от внимание и подкрепа. Наведе очи към златната катарам на колана на Маккрий и неохотно призна:

— По друг начин.

— По друг начин — Маккрий повтори, думите ѝ със задоволство. — Излиза, че обичаш трима души. Как ще го обясниш?

— Не е същото — каза войнствено тя.

— Не, не е. Обичаш и тримата еднакво, но по различен начин, нали?

— Да — съгласи се веднага Аби, хващайки се за неговото обяснение.

— Тогава не е ли възможно баща ти да е обичал теб и Рейчъл еднакво, но по различен начин?

— Ти винаги изопачаваш нещата — задушавайки се от горчивия гняв, който стягаше гърлото ѝ, Аби изрече: — Тя е била неговата любимка. Непрекъснато ѝ е подарявал разни неща.

— Може би е искал да се реваншира по някакъв начин за това, че не е бил постоянно край нея. Може би се е опитвал да събере цялата си обич само в няколко кратки часа.

— Погледни колко пари ѝ е оставил, докато ние с мама на практика не получихме нищо! — горещи сълзи бликнаха от очите ѝ, болката от незарасналите рани бе все така силна.

— За твое сведение той е открил този неприкосновен фонд, когато Рейчъл се е родила. Парите са внесени дълго преди финансовото му положение да се разклати.

— Ти пък откъде знаеш?! — подигравателно изрече Аби.

— Попитах — отвърна Маккрий.

— Защо тогава не е сторил същото и за мен?

— Вероятно защото ти си била законната му наследница и е смятал, че ще получиш всичко, което притежава. По онова време то положително е било значително повече от парите, които е отделил за

нея. А може би е знаел в каква зла малка кучка ще се превърнеш и е подсигурил Рейчъл, защото е знаел, че ще се постараяш да не получи нито цент. По същия начин, както се постарая да скриеш от мен, че имам дете.

— Лъжеш! — Аби размаха юмруци и го заудря по гърдите. Маккрий изруга тихо, дръпна я до себе си и притисна ръцете ѝ. — Пусни ме! — тя се помъчи да се освободи.

— Би трябвало да...

Внезапно се наведе към нея, хвана я за косата и изви главата ѝ назад. Когато я целуна, зъбите му опряха в нейните и мустаците одраскаха кожата ѝ. Бруталната атака имаше за цел да причини болка. Аби отказваше дори да мисли за нея като за целувка. Получавала бе твърде много целувки от Маккрий, за да я сбърка с тях. Болката беше в такъв контраст с острото удоволствие, което бе изпитвала някога, че не можеше да не си спомни за него. Той искаше да я нарани, но най-силно от всичко я болеше сърцето. Напомняше си отчаяно колко много го мрази и се мъчеше да забрави усещането от биещото под дланите ѝ сърце.

Той прекрати изтезанието, прокара устни по бузата ѝ и промърмори:

— Проклетата да си, Аби. Проклетата да си, задето ми причиняваш това.

В началото тя не разбра за какво става дума, устните ѝ пулсираха болезнено. После почувства, че ръката му разтрива гърба ѝ и докосванията постепенно преминават в ласки. „Не!“ — помисли си трескаво. Не можеше, нямаше да се остави да бъде подведена отново.

Изви тяло, дръпна се с всичка сила и се освободи от ръцете му. Когато Маккрий направи крачка към нея, тя отстъпи.

— Стой далеч от мен. Мразя те. Не мога да те гледам! Махни се оттук! Просто се махни!

— Бива те в това, нали? Натрупала си богат опит да гониш хората от живота си.

— Махай се! — искаше ѝ се да хвърли нещо по него, но инстинктивно усещаше, че така само ще го предизвика.

— Ще си тръгна — но не помръдна от мястото си. Аби неволно затаи дъх от страх да не каже нещо, което да го накара да промени намеренията си. — Ала не сме приключили.

— Приключихме преди повече от шест години.

— Забравяш: остава въпросът за дъщеря ми, който тепърва трябва да се реши.

— Стой далеч от нея — Аби се помъчи да не се поддава на паниката, която я обзе.

— Можеш да ме изключиш от своя живот, Аби, но няма да ти позволя да ме изключиш от живота на Идън. По-добре свиквай с тази мисъл.

— Не — протестът ѝ прозвуча твърде вяло.

Маккрий се обърна и измина няколко крачки до вратата. Отвори я, после спря и погледна назад.

— Ще се видим пак — обеща мрачно.

„Не!“ — искаше да изкрещи Аби. Маккрий излезе и захлопна вратата. Изпаднала в паника, Аби се затича след него, втурна се в широкия коридор. Видя го да се отдалечава и спря.

— Маккрий, недей! — извика. — Ако изобщо изпитваш нещо към нея, стой надалеч. Не я наранявай само защото искаш да си го върнеш на мен — той за миг забави крачка, но после продължи нататък, оставяйки я да гадае дали е успяла да докосне някоя струна в душата му.

Обърна се и погледна към стаята на Бен. Още нямаше сили да се изправи пред него, а всъщност и пред Идън. Нужно ѝ бе да остане известно време сама, за да помисли върху случилото се.

На другата сутрин излязоха от мотела още преди разсъмване и поеха към изложбата. Когато червеното слънце надникна иззад планините и хвърли първите си лъчи над Финикс, Уиндсторм вече бе натоварен в конското ремарке и пикапът им напуснаше града.

През първия час Аби поглеждаше в страничното огледало в очакване да види отзад взетата под наем кола на Маккрий. Отдъхна си едва когато прекосиха границата на щата. Тъкмо започваше да се отпуска, когато към бедрото ѝ се притисна малко краче. Аби погледна с усмивка спящата си дъщеря, свита в средата на седалката с глава върху крака на Бен.

— Уморена е — разсеяно отбеляза тя. — Тази сутрин я вдигнахме много рано. Поне няма да ни пита през пет минути още колко път ни остава.

— Не потеглихме толкова рано, за да спи Идън по пътя — каза Бен, — а защото ти се боеше, че Маккрий ще дойде пак сутринта.

— Така е. Не можех да рискувам — Аби замълча, после добави: — Той казва, че си я иска.

— А ти какво очакваше?

— Не знам. И през ум не ми е минавало, че ще разбере някога.

— Какво ще правиш сега?

Тя сви рамене.

— Може пък да размисли. Така де, защо трябва да го е грижа? Той дори не я познава. Не е възможно да я обича. Повечето мъже с радост биха оставили някой друг да се грижи за детето им. Те не обичат да поемат отговорност. Като размисли, може и той да реши така и да забрави това глупаво чувство за вина.

— Вина ли? — Бен я погледна навъсено. — За какво?

— Каза, че се чувствал виновен, задето не е присъствал при раждането ѝ и още куп глупости от този род. Наистина предпочитам да не говорим за това, Бен — отвърна нетърпеливо тя. Но си спомни думите на Маккрий за баща ѝ и Рейчъл. Те я бяха измъчвали през цялата нощ. — Бен... мислиш ли, че татко е обичал и мен... и Рейчъл?

— Да.

— Но... — беше стъписана от категоричния му отговор. — Той ѝ е правил много повече подаръци, отколкото на мен. Как ще обясниш това?

— Ако имаш един силен кон и един слаб, на кой от двата ще даваш повече овес?

— На слабия естествено.

— Точно така.

Какво искаше да каже Бен, че Рейчъл е слаба? Че в началото е имала по-малко и затова е получавала повече? Даде си сметка, че Маккрий бе казал почти същото, макар и по друг начин. Възможно ли беше ненавистта ѝ към Рейчъл да е била неоснователна?

39.

Готвещ се за излитане лайнер набираше скорост на пистата и тътенът на турбините му разтърсваше въздуха, когато до частния реактивен самолет с надпис „Канфийлд Индъстрис“ на съседната бетонна площадка спря черна лимузина. Шофьорът изскочи и бързо отвори задната врата.

Пръв слезе Рос Тибс и се обърна да помогне на Рейчъл. Тя се опря на ръката му и пръстите му веднага се склучиха нежно около нейните. Рос не се и опитваше да скрие обожанието в погледа си и това я изпълваше с лека възбуда. Беше толкова безразсъдно и дръзко от негова страна да показва открито своите чувства, когато Лейн е само на няколко стъпки от тях, че макар и изплашена, тя се почувства щастлива.

— Не ти ли казах, скъпа? Идеално време за летене — заяви Лейн, като заобиколи дългия автомобил от другата страна, следван от Маккрий. — Погледни само това синьо небе. И пилотът обещава да е все така по целия път до Хюстън.

— Радвам се — отвърна тя, но почти ѝ се искаше да е облачно и да завали, за да има извинение да остане и да си открадне още няколко мига с Рос.

— Боя се, че летенето не е стихията на Рейчъл — каза Лейн, като се усмихваше с добре познатото ѝ весело снизхождение. От самото начало на тяхната връзка той се отнасяше с нея леко покровителствено. През последните няколко години това бе започнало да ѝ досажда.

— Отдавна съм привикнала, Лейн — но знаеше, че думите ѝ минават покрай ушите му. Той просто отказваше да забележи, че се е превърнала в изискана светска дама, и продължаваше да се държи бащински — разбира се, когато благоволяваше да ѝ отдели малко от скъпоценното си време.

— Аз също не се чувствам особено комфортно във въздуха — каза Рос, — така че в това отношение не си сама, Рейчъл.

— Не се страхувам да летя — възрази тя. Кълнеше се, че ще закрепчи, ако Лейн започне да я третира като дете, чиито страхове трябва да бъдат разсеяни.

— В такъв случай, ако някога летим заедно, можеш да държиш ръката ми — Рос стисна леко пръстите ѝ и тя изведнъж осъзна, че ръката ѝ още е в неговата. Хвърли поглед към Лейн, за да разбере дали е забелязал, но този, който сякаш ги наблюдаваше с интерес, бе застаналият малко по-назад Маккрий. Какво ли знаеше или се досещаше?

Не бе успяла да отговори на забележката на Рос, когато към тях се присъедини пилотът.

— Багажът ви е натоварен, господин Канфийлд. Можем да потеглим, когато сте готови.

— Благодаря, Джим. Веднага идваме — отвърна Лейн. Шофьорът на лимузината затвори багажника и безмълвно зае отново поста си до вратата.

— Мисля, че трябва да тръгваме, Рос. Благодаря ти за всичко — Рейчъл стисна ръката му, после импулсивно го целуна по бузата. Безразлично ѝ беше дали Лейн ще си помисли, че прекалено интимничи с Рос. Донякъде дори се надяваше той да ревнува.

— За мен бе удоволствие. Знаеш това, Рейчъл — Рос неохотно пусна ръката ѝ.

— Ще се обаждаш, нали? — доловила молбата в гласа си, тя се опита да заглади впечатлението. — Знаеш колко се интересувам от твоята млада кобила.

— Ще те държа в течение. Обещавам.

— Рос, позволи ми да прибавя и моите благодарности към тези на Рейчъл — Лейн му подаде ръка. Рос се поколеба за част от секундата, после я пое. — Наистина сме ти задължени, че ни докара до летището. Надявам се само да не сме ти създали твърде големи затруднения.

— Ни най-малко.

— Когато наминеш към Хюстън, обади се. Знаеш, че винаги си добре дошъл в „Рйвър Бенд“.

— Може да се възползвам от тази покана — заяви Рос и погледна към Рейчъл. — Отдавна не съм навестявал местата, където пеех някога.

Докато вървеше към стълбичката на самолета редом с Лейн, Рейчъл се чувстваше раздвоена. От вратата помахна на Рос за последен път, влезе в луксозната кабина и зае обичайното си място. Закопча колана, отпусна се на седалката и тъжно въздъхна.

— Нещо не е ли наред, скъпа? — попита Лейн.

— Не, няма нищо — побърза да отговори тя, после видя, че той дори не поглежда към нея. Куфарчето на масичката пред него вече беше отворено. — Просто съм уморена, това е. Партито снощи свърши толкова късно... — тя млъкна, щом забеляза, че Маккрий я наблюдава. — Не знам дори дали да говоря с теб, Маккрий. Ти така и не се върна снощи.

— Задържаха ме.

— Май е излишно да питам кой те е задържал — само при спомена за сцената с Аби предишната вечер кипна от гняв. Господи, как само мразеше, ненавиждаше, презираше тази жена.

— Да.

— И за какво си говорихте с нея?

— Това, Рейчъл — ще го кажа по най-учтивия начин, който ми е известен, — изобщо не ти влиза в работата.

— Маккрий, не вярвам да си толкова глупав, че отново да си се забъркал с нея? След като тя и онова нейно невъзпитано хлапе се държаха така снощи, аз не...

— Не намесвай Идън, Рейчъл — предупреди я той.

Тя се отдръпна леко, сепната от заплашителния му тон.

— Не бях забелязала, че си толкова чувствителен към подобни неща — подхвърли тя.

Маккрий стана от мястото си.

— Може просто да не харесвам начина, по който ти и Аби въвличат във вашата жалка вражда едно невинно дете. Извини ме. Мисля да седна отзад. Не съм особено приятна компания тази сутрин — премести се на една от задните седалки в кабината и закопча колана.

След няколко минути самолетът вече бе излетял и се носеше на изток. Маккрий гледаше през прозореца надолу към сивата лента на магистралата. Някъде там, по тези пътища, пътуваше Аби... с дъщеря му. Неговата дъщеря. Той имаше дете, част от него, негова плът и кръв.

Спомни си как я видя за пръв път, мъничка синеока красавица, която търсеше изгубената си майка. Тогава се бе зачудил защо сред толкова много хора е избрала тъкмо него. Но сега това му се струваше напълно логично, той беше неин баща. Детето явно бе почувствало инстинктивно връзката помежду им. Аби можеше да отрича колкото си иска, обаче такава връзка несъмнено съществуваше.

Ала какво да предприеме по този въпрос? Как да постъпи? Пяла ноц беше обмислял този проблем, но не беше по-близо до решението му, отколкото преди дванайсет часа, когато излезе от стаята на Аби.

„Ако изобщо изпитваш нещо към нея, ще стоиш надалеч.“ Това бе последното нещо, което му каза тя. Маккрий се питаше дали не е права. Ако се опита да утвърди родителските си права, как ще се отрази това на Идън? Много ли ще я нарани? Тя беше умно момиченце, но какво можеше да разбере едно петгодишно дете?

Ала как да стои настрана? Не можеше да върне часовника назад и да забрави случилото се предишната вечер. Не можеше да се преструва, че дъщеря му не съществува. Маккрий вдигна поглед към синьото тексаско небе, синьо почти колкото очите на Идън. Представи си лицето ѝ, палавия блясък в сините очи, невинната усмивка, подскачащата тъмна конска опашка. По дяволите, тя наистина беше сладко дребосъче, помисли си и веднага си представи лицето на Аби: същите сини очи, същата тъмна коса, но изражението бе изплашено и бдително — лице на майка, готова да се бори, за да предпази детето си. Не можеше да ѝ се сърди, че иска да защити Идън, но какво трябваше да направи той, по дяволите? Идън беше и негова дъщеря!

40.

Булдозерът продължаваше да бучи на ливадата в далечината, лопатата му изгребваше чимовете заедно с горния слой от почвата и очертаваше овалните контури на бъдещата тренировъчна писта. На около четиристотин метра по-нататък се издигаше викторианската сграда на „Ривър Бенд“, която щеше да се вижда съвсем ясно от пистата.

Когато се спря на това място, Аби знаеше, че Рейчъл ще реши, че целта ѝ е да я дразни, но бе избрала парцела, защото той бе относително равен, добре отводнен и достатъчно далеч от рекичката, за да не бъде заливан при проливните дъждове.

Когато репортерката на едно от най-реномираните издания за арабски коне потегли с малката си кола от двора, Аби въздъхна уморено.

— Не знам за теб, Бен, но аз имам чувството, че съм била с нея цял ден. Сега има материал не за една, а за няколко статии.

— Идън си идва. Ето го училищният автобус.

— Ще отида да я посрещна — каза Аби и забърза по алеята.

Откакто Маккрий бе разбрал, че Идън е негова дъщеря, тя бе започнала да се държи крайно покровителствено и властно с нея, искаше да знае къде и с кого е била всяка минута. Бяха минали почти десет дни и до този момент той не се бе обаждал. Отчаяно ѝ се искаше да вярва, че е решил да стои настрана.

Видя, че колата на репортерката отби вдясно, за да направи път на идващ насреща ѝ пикап. Камионетката не ѝ беше позната, но момиченцето с конска опашка, което ѝ махаше весело от кабината, несъмнено бе Идън. Докато ѝ махаше в отговор, Аби хвърли поглед към шофьора. Изведнъж цялата се вледени, сякаш бе нахлул студен северен вятър и бе изстудил въздуха с трийсет градуса. Гледаше встрещено Маккрий, който намали скоростта и спря пикапа. Случило се бе онова, от което се боеше най-много: Маккрий бе дошъл и държеше дъщеря ѝ в ръцете си.

— Мами! — Идън подаде глава от кабината. — Виж кой ни е дошъл на гости!

Аби не можеше да каже и дума от страх, а очите ѝ бяха приковани в Маккрий.

— Скачай вътре — каза той.

С отмалели пръсти тя отвори вратата и се качи в кабината. Идън се премести в средата да ѝ направи място и се разбъбри като сврака, но Аби не я слушаше. Мислеше, че е подготвена за подобно развитие на нещата, но сега не знаеше какво да стори.

— Мами, няма ли да отвориш? — попита нетърпеливо Идън.

Зашеметена, Аби едва сега забеляза, че колата е престанала да се движи. Бяха спрели пред къщата. Докато слизаше, Идън едва не я настъпваше по петите.

— Хайде, мамии. Обещах на Маккрий да му покажа моето пони.

Тя инстинктивно отвърна:

— Първо трябва да се преоблечеш, млада госпожице — и я побутна към къщата.

— О, мамо! — възкликна възмутено дъщеря ѝ.

— Знаеш правилата, Идън — хрущенето на чакъла я предупреди за приближаването на Маккрий, който заобикаляше колата отпред.

— Знам ги — измънка Идън, после се обърна към него и му отправи сериозен поглед. — Няма да се бавя. Обещавам. Нали ще си тук, когато се върна? Няма да си тръгнеш, нали?

— Не. Тук ще съм.

Идън се усмихна и хукна към къщата.

Аби стоеше сковано, хлопването на задната врата разтърси изострените ѝ сетива като експлозия. Боеше се да помръдне, боеше се, че може да каже или да стори нещо прибързано. Почувства, че Маккрий насочва вниманието си към нея, и се опита да не го забелязва, но знаеше, че я гледа, и изведнъж ѝ стана неудобно заради кичурите коса, които се бяха измъкнали от гладкия кок на тила, докато беше препускала с Уиндсторм за снимките. Високата яка на блузата започна да я стяга, черният жакет и сивият панталон за езда сякаш ѝ станаха тесни.

Усещането от изучаващия му поглед изчезна и Аби разбра, че се е извърнал.

— Тук сте направили доста промени. Виждам, че старата каменна плевня вече я няма.

— Съборихме я, за да отворим място на новата конюшня за кобилите.

И трите нови конюшни бяха боядисани в пясъчен цвят и украсени с тъмнокафяво. Дървото на оградите покрай пасищата, манежа и кошарата за обзядване бе потъмняло от безира. Цялото място имаше практичен и функционален вид. Аби знаеше, че е постигнала много, и се гордееше. Изведнъж си даде сметка, че Маккрий сигурно го сравнява с ултрамодерните съоръжения в „Ривър Бенд“ и че нейната ферма не може да се мери с тази на Рейчъл.

— Ти не се интересуваш от тези неща, Маккрий, така че по-добре казвай направо защо си дошъл — за пръв път го погледна в лицето. Изуми се от изпития му вид, от хлътналите му бузи и сенките под очите.

— Опитах се да постъпя, както искаше ти. Аби — поде той. — Да стоя настрана. Но няма да се получи. Не мога да забравя, че тя е и моя дъщеря.

— Не! — прошепна тя.

— Искам да бъда част, от живота ѝ.

— Не можеш!

— Не мога ли? — предизвикателният му поглед я прониза, после на устните му се появи лека усмивка. — Само гледай.

Почти в същия миг задната врата хлопна отново. Аби се обърна и видя Идън, която тичаше към тях с развята конска опашка. Единият крачол на закърпените ѝ дънки бе напъхан в ботуша.

— Това се казва бързина, нали? — похвали се тя, когато стигна до Маккрий. Сграбчи ръката му и го повлече към конюшните. — Хайде, искам да ти покажа Джоуджоу. Той е най-доброто пони на целия свят. Бих ти дала да го пояздиш, ама си много голям за него.

— Няма нищо. Предпочитам да погледам как яздиш ти — усмихна се той.

Със закъснение Идън хвърли поглед през рамо.

— И ти ще дойдеш, нали, мами?

— Да — нямаше намерение да оставя Маккрий сам с нея.

Но стоеше настрана, не вземаше участие в разговора им. Беше с тях само за да ги наглежда и да помогне на Идън да оседлае уелското

пони с арабска кръв. Искаше да е ясно, че не одобрява това начинание.

Като наблюдаваше и слушаше дъщеря си, не можеше да не забележи колко очарована е тя от Маккрий. Опитваше се да се успокоява, че това не означава нищо. Идън харесваше всички, от малка си беше такава. Между тях не съществуваше никаква по-особена връзка. Аби си напомни още веднъж, че трябва да престане да търси под вола теле.

— Тя е истинска малка жокейка, нали? — отбеляза с усмивка Маккрий, като гледаше как Идън препуска в лек галоп по манежа.

На Аби ѝ идеше да изкреци от безсилие, когато долови нотка на гордост в гласа му. Той говореше като баща.

— Много добра ездачка е за възрастта си — да не признае това би означавало да отрече и своята гордост от нейните постижения.

Докато Идън отново обикаляше манежа, Маккрий се премести по-близо до Аби и опря лакти на оградата.

— Само я погледни, Аби — промърмори той. — Това там е част от нас двамата, наша плът и кръв.

Аби спря поглед на косата ѝ, тъмна като нейната и къдрава като на Маккрий, сините очи, наследени от нея, и извитите малки пръсти, белег на рода Уайлдър. До този момент бе отказвала да гледа на дъщеря си по този начин. Сега виждаше, че доказателствата са неоспорими. Обърна се бавно към него. Трудно ѝ беше да срещне настойчивия му поглед.

— Ние я създадохме, ти и аз, Аби — нещо в гласа му превръщаше думите в милувка.

Изведнъж ѝ стана ужасяващо лесно да си представи, че е отново в прегръдките му.

— Недей... да говориш така — отстъпи встрани, увеличавайки разстоянието помежду им. — Дори недей да мислиш по този начин.

— Знаеш, че е вярно.

Аби тръгна към вратата на манежа.

— Идън! Достатъчно за днес. Ела да кажеш „довиждане“ на господин Уайлдър. Той трябва вече да си тръгва.

Идън се приближи в галоп.

— Не може ли да остане още малко? Исках да подредиш няколко препятствия, за да му покажа колко високо скача Джоуджоу.

— Не. Късно е — тя изведе понито от манежа.

— Ама, не може ли да остане за вечеря?

— Не — само това ѝ трябваше: Доуби да разбере, че Маккрий е тук. Забеляза, че той се изправи и бавно тръгна към тях. — Вече го поканих. Не може да остане — погледна го остро, предупреждавайки го да не оспорва думите ѝ.

— Може би някой друг път, Идън — каза той.

— Значи ще дойдеш пак да ни видиш? — попита с надежда тя.

— Можеш да разчиташ на това.

— Мак... — Аби не успя да продължи.

— Тъкмо щях да съобщя на майка ти, че отново ще живея тук.

— Не можеш — Аби го гледаше, вцепенена от ужас.

Маккрий се усмихна, но очите му бяха сериозни.

— Това е едно от предимствата на моята професия. Мога да разположа управлението на компанията си, където си пожелаея. Реших да го преместя тук. Време е да се установя и да си намеря къща, в която да живея.

— Мислиш ли, че постъпваш умно? — попита само Аби.

— Умно за кого? — отвърна ѝ меко той, после се усмихна с вбесяваща самоувереност. — Ще бъда в града още няколко дни, за да се огледам. Може да се срещнем случайно.

Аби беше така ядосана, че дори не бе в състояние да говори. Маккрий знаеше много добре, че тя не може да не се възпротиви на решението му. Налагаше се да се срещне с него, за да се опита да го разубеди. Трябваше някак си да му втълпи, че това ще е грешка.

Той каза нещо на Идън и се отправи към пикапа си. Докато го наблюдаваше как се качва в кабината, Аби изпитваше облекчение, че си отива, но я измъчваше мисълта, че ще трябва да се види отново с него.

— Ти защо не му каза „довиждане“, мами?

— Мак, чакай! — изведнъж се сети, че не знае къде е отседнал. Ала бе твърде късно. Ревът на мотора заглуши вика ѝ.

— Защо го наричаш Мак? — Идън я гледаше любопитно.

— Ами... не знам — дори не бе забелязала, че го нарича така. — Навярно защото прякорът му е такъв.

— Мисля и аз да му викам така — решително заяви Идън.

Аби искаше да възрази, но не знаеше как? Имаше чувството, че сама се закопава все по-дълбоко в някаква дупка. Някак си трябваше да

се измъкне от нея.

— Разседлай Джоуджоу и го върни обратно в бокса, скъпа. Трябва да нахраним конете и да приготвим вечерята, преди татко ти да се прибере от полето.

„Трусдейл“ бе двуетажна тухлена сграда, строена около началото на века. Някога в нея се бе помещавала банка, после бе преустроена в магазин, отзад с офиси, давани под наем. След затварянето на магазина цялата постройка бе преустроена в евтини офиси. Последният наемател се беше изнесъл още през лятото, но никой не си бе направил труда да заличи от голямата витрина отпред името на компанията за унищожаване на термити и други вредители.

Аби бе очарована от представителните ѝ корнизи още от времето, когато беше дете. И сега, когато паркира колата на свободното, място пред старата сграда, погледът ѝ веднага се спря на тях. Слезе и се огледа за камионетката на Маккрий, ала тя не се виждаше никъде, макар че вече беше един и седем минути. Тази сутрин най-сетне се бе свързала с него и той се бе съгласил да се срещнат тук в един часа. Изкачи стъпалата към главния вход, колебливо побутна вратата и тя се отвори.

Влезе и затвори вратата, после спря да се ослуша. Някъде от далечния край на дългия тъмен коридор долетя силен звън на метал.

— Ало? Има ли някой тук? — гласът ѝ отекна, сякаш викаше в празна нефтена цистерна. Чу се шум от приближаващи стъпки. — Маккрий? Ти ли си?

— Да. Ей сега идвам — след миг той се появи от тъмна ниша в дъното на коридора и тръгна към нея, като изтупваше ръкавите на якето си. — Извинявай. Проверяхах водопровода. Не те чух да влизаш. Посредникът ми остави ключовете и си казах, че не е зле да поогледам малко тук. Ти как го намираш?

— Ами... наистина не знам.

Не беше дошла да говори за сградата.

— Стабилна стара постройка. Няма да се нуждае от голям ремонт — Маккрий се огледа, сякаш преценяваше колко работа ще трябва да се свърши. — Има повече място, отколкото ми е нужно, но

така ще мога да разширя бизнеса си след време — той замълча и отново се обърна към нея. — Подписах документите за закупуването ѝ.

— Не. Не можеш да се преместиш тук. Тази сутрин ти казах, че трябва да поговорим. Защо го направи? Защо не почака първо да го обсъдим?

— Според мен няма нищо за обсъждане.

— Толкова ли е трудно да постъпиш разумно? Не разбираш ли колко невъзможни стават така нещата? Не само за мен, но и за Идън и всички засегнати. Не можеш просто да се върнеш тук и да настояваш да я виждаш — избухна в безсилен гняв тя.

— Защо не? Тя е моя дъщеря.

— Трябваше да се досетя, че реакцията ти ще бъде такава. Никога не те е било грижа за нечий чувства, освен за твоите собствени. Появяваш се, създаваш проблеми, а после оставяш другите да страдат от тях.

Тя се втурна в една празна стая и захвърли чантата си на наредените до стената дървени сандъци. Когато чу стъпките му, спря и се обърна към него.

— Не аз съм създал този проблем, Аби — поде той. — Ти си го създала, като си се омъжила за Хикс и си представила нашето дете за негово. Аз не съм участвал в това решение. Сега трябва да понесеш последствията от необмислената си постъпка.

Той беше прав и Аби го мразеше заради това.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да се омъжа за теб — сопна му се тя.

— Ако беше го сторила, сега нямаше да си затънала в тази каша.

— Да. Щях да съм затънала в друга, още по-лоша — тя обви ръце около кръста си, опитвайки се да овладее кипящия гняв.

Маккрий нищо не каза. Отиде при дървените сандъци и се загледа в надписите отстрани.

— Онази последна нощ, когато бяхме заедно след коледното тържество... тогава е станало, нали? Тогава си забременяла.

— Да — беше рязка с него, не разбираше защо изобщо намира за нужно да говори за такива маловажни подробности.

— Много съм мислил за тази нощ след това — той се обърна и се облегна на струпаните сандъци.

— Нима?

— Ти също трябва да си я спомняш.

— Спомням си как завърши — избухна тя. После ѝ мина ужасна мисъл. — На кого си казвал за Идън? Рейчъл знае ли?

— Не съм казвал на никого — той я хвана за ръката и я дръпна до себе си. — Точно това нещо така и не го разбрах, Аби. Какво общо имаше с нас Рейчъл? Какво общо имаше тя с моите чувства към теб или с твоите към мен?

— Ако не си го разбрал досега, никога няма да разбереш — опита се да измъкне китката си, но той я хвана още по-здраво.

— Искам да знам — настоя Маккрий. — Обясни ми какво общо има тя с нас.

— Не мога! — всичко това вече не ѝ изглеждаше важно.

— Нека ти задам един въпрос. Ако тя имаше кон, който желаш, би ли го купила от нея?

— Какво значение има? Тя никога не би ми го продала — дори не знаеше защо се оставя да бъде въввлечена в този безсмислен разговор.

— Просто си представи, че е готова да ти го продаде. Ти би ли го купила?

— Ако го искам, да.

— Въпреки че я мразиш и не искаш да имаш нищо общо с нея?

— Не я мразя — в мига, в който изрече думите, Аби се изненада. Изненада се, защото разбра, че са верни. Не знаеше кога и как се бе случило, но вече не мразеше Рейчъл. — А и да купиш кон е бизнес. Няма нищо общо с личните чувства.

— Моите отношения с нея бяха — и все още са — строго делови. Колко пъти съм се опитвал да ти обясня това? Но ти не желаше да ме слушаш. Защо, Аби? Защо?

— Не знам. Може би тогава не съм била готова за това. Може би съм била твърде млада или съм била готова да повярвам най-лошото. Толкова неща се случиха през онази година и аз... — Аби се отдръпна от него. — Какво значение има всичко това сега, Маккрий. То е минало.

Той скочи на крака, сложи ръце на кръста ѝ и я обърна към себе си.

— Може и да не бъде, Аби.

Когато видя очите му, тя беше почти готова да му повярва. Не се и опита да избегне целувката. Тя събуди чувства, които години наред бе смятала за погребани. Твърде много време бе минало, откакто не бе целувана с подобна нежна страст и не бе усещала върху тялото си милващата сила на неговите ръце, напомняща ѝ за удоволствията, които бе познала в прегръдките му. Притисна се към мъжа, когото някога бе обичала пламенно.

— Желая те, Аби. Никога не съм преставал да те желая и да те обичам. И ти още изпитваш към мен същото. Не можеш да отречеш. Нищо не се е променило, Аби. Нищичко.

Ала не беше вярно.

— Грещиш — тя се дръпна от него. — Нещата се промениха, Маккрий. Аз не съм същата жена, която бях тогава, и ти не си същият мъж. Ние се променихме. Аз пораснах. Сега мисля различно и възприемам различно нещата. Ти не ме познаваш. Не знаеш каква съм сега, какво искам и от какво се нуждая.

— Така ли? Обзалагам се, че мога да направя някои доста точни предположения — пошегува се той. — Например да вземем косата ти. Всеки път, когато те виждам напоследък, тя е прибрана и стегната в този строг малък кок. Обзалагам се, че вече никога не я носиш пусната — прокара пръсти по врата ѝ и спря, когато стигна до високата яка на блузата. — Носиш поло или закопчаваш блузата си чак догоре. Саката ти са с мъжка кройка. Обзалагам се, че ако отворя гардероба ти, няма да намеря нито една красива рокля, която подчертава фигурата ти.

— Грещиш. Имам доста.

— Нови ли?

— Това не е важно.

— Не е ли? Ти си темпераментна жена, Аби. Но го криеш под тези високи яки и строгия кок. Ти не обичаш този фермер, твоя съпруг. Никога не си го обичала.

— И какво предлагаш — попита тя, — да го напусна? — изражението му показваше, че има предвид тъкмо това. — А сетне какво да правя? Да се върна при теб ли?

— Да, по дяволите! — избухна той, загубил търпение, после смекчи тона си. — Не разбираш ли, че това би решило всички проблеми? Тримата ще сме заедно — ти, аз и Идън, — както трябваше да е от самото начало.

Аби го гледа няколко секунди, после се отдръпна от него и тръгна към средата на празната стая, неспособна да сдържи горчивия смях, който напираше в гърлото ѝ.

— Защо? Защото си искаш дъщерята ли?

— Толкова ли е невъзможно да повярваш, че може да искам и двете ви?

— Не, не е невъзможно. Виж, може би имаш право да виждаш дъщеря си и да я опознаеш...

— Точно така, имам.

— В твоя власт е също да направиш цялата ситуация публично достояние. Ако се съглася да се виждаш с Идън, ще ми дадеш ли дума да не ѝ казваш, че е твоя дъщеря, поне за известно време?

— А ако ти дам дума, ти ще ми повярваш ли? — попита той.

— Ще трябва.

— Това напомня удивително на доверие.

— Освен това ще трябва да оставиш на мен да избирам времето и мястото на срещите ви — тя несъзнателно затаи дъх, докато Маккрий я гледаше замислено.

Отговорът му се забави доста.

— Да.

— Добре — Аби задиша по-леко, за първи път повярвала, че има надежда. — Ще поддържам връзка с теб. Обещавам.

— Аби — той я настигна в коридора. — Преди да си тръгнеш, трябва да ти кажа още нещо. Когато те видях във Финикс първия път, много преди да разбера, че Идън е моя дъщеря, исках теб. Помисли си върху това. Както и върху това — целуна я продължително и дълбоко, не я пусна, докато и тя не започна да му отвръща.

41.

Когато мина покрай кабинета, Рейчъл забеляза, че вратата е открената. Върна се и я доотвори, но в стаята с ламперия от орехово дърво нямаше никого. Чу шумолене на колосана униформа и се обърна тъкмо когато една от прислужниците се зададе по коридора.

— Мария, виждала ли си господин Тибс?

— Да, госпожо. Той е в предния салон.

— Благодаря — Рейчъл забърза към просторното фоайе. Устремена към двойните врати на салона, почти отмина момчето, което стоеше до входната врата и се бореше с ципа на якето си. Спря и се обърна да погледне сина си.

— Къде отиваш, Алекс?

Той ѝ хвърли тревожен поглед, после измънка:

— Навън — гъстата кестенява коса скриваше бледосините му очи.

— Госпожица Уелдън разреши ли ти? — Рейчъл се намръщи, искаше ѝ се момчето да престане да се държи така, сякаш очаква да го удари. Никога през живота си не го бе удряла.

То кимна.

— Каза, че може да взема камиончето, което ми подари чичо Маккрий, и да си играя с него навън.

Тя погледна камиончето с несъразмерно големи колела в краката му и рече:

— Внимавай да не го счупиш.

— Да, госпожо.

— Не можеш ли да ми казваш „мамо“ или „майко“, а не да се обръщаш към мен само с това „госпожо“? — скара му се тя. — Знам, че госпожица Уелдън се опитва да те научи да се държиш учтиво, но понякога прекаляваш, Алекс.

— Да, госпожо — измънка отново той.

Рейчъл се почувства абсолютно безпомощна. Опитваше се да бъде добра майка, но сякаш не можеше да достигне до сина си. Имаше

моменти, когато се питаше дали това кротко, чувствително дете е нейно. Толкова неприятно ѝ бе да съзнава, че в неговите очи Лейн е безпогрешен, а тя не върши нищо както трябва. Понякога дори се чудеше защо ли опитва. Всъщност двамата не се интересуваха от нея.

Алекс продължаваше да се суети с ципа и тя отиде при него.

— Дай да ти помогна.

В началото той се дърпаше, но Рейчъл не се отказа. Оправи яката, после сложи ръка на рамото му.

— Ето, готово — усмихна му се. Той ѝ отвърна с колеблива усмивка и на нея ѝ се прииска да го прегърне. Но когато понечи да го притегли към себе си, усети съпротивата му. Изведнъж всичко ѝ се стори някак неловко и принудено. Изправи се рязко, дълбоко засегната, че той я отблъсква така. — Сега можеш да излезеш и да си поиграеш с камиончето.

Рейчъл се обърна и тръгна сковано към двойните врати. Когато влезе в салона, беше забравила напълно, че Рос е тук. Ахна от изненада, когато той я хвана за китката и я завъртя към себе си.

— Не можеш да ми избягаш, синеока хубавице — каза с усмивка и склучи ръце зад гърба ѝ. — Този път те хванах.

— Рос, ти си... — но той я накара да замълчи, като я целуна с плам, който разтопи цялата ѝ скованост. Рейчъл въздъхна доволно, сложи глава на рамото му и прошепна: — Липсваше ми.

В същия миг чу слаб шум откъм вратата. Твърде късно си спомни, че тя е още отворена. Мария, госпожица Уелдън, всеки можеше да е видял, че се целува с Рос. Сконфузено се отдръпна от него и се обърна, очаквайки да види как някоя от прислужниците се измъква обратно във фоайето. Вместо това съзря сина си, застанал неуверено на прага.

— Алекс, мислех, че си излязъл навън. Какво търсиш тук? Какво искаш? — рязко попита тя.

Той отстъпи назад и наведе очи пред свирепия ѝ поглед.

— Помислих си... че може би ще искаш да дойдеш с мен навън и да ме гледаш как си играя с новото камионче.

— Не! — знаеше, че тонът ѝ е неуместно остър, ала не можеше да се сдържи. — Не сега. Заета съм — Алекс гледаше втрещено майка си и Рос и продължаваше да отстъпва.

— Може би някой друг път, приятел — обади се Рос.

Рейчъл не можеше да понесе начина, по който я гледаше детето. Тези бледосини очи сякаш бяха изпълнени с болка и укор.

— Алекс, моля те. Просто излез навън да си играеш.

Той направи още една крачка назад, после се обърна и се затича към вратата. Рейчъл не помръдна от мястото си, изчака да чуе затварянето на вратата и стъпките му на терасата; едва тогава побърза да затвори двойните врати на салона. Облегна се отмаляла на тях и се обърна да погледне Рос.

— Не трябваше да си толкова строга с детето — каза внимателно той.

— Ти не разбираш. Той не ме харесва. Ами ако каже на Лейн? — разтревожена, тя стисна силно ръцете си и се отдалечи от вратите.

— Какво може да му каже? — Рос я спря, раздели ръцете ѝ и ги взе в своите.

— Не мога да не се безпокоя — тя въздъхна, обезсърчена и объркана. — Не знаеш колко се радвам, че си тук, но същевременно се тревожа, че Лейн може да разбере за нас.

Той вдигна дясната ѝ ръка и притисна устни към дланта ѝ.

— Толкова ли ще е ужасно, ако разбере, Рейчъл? В края на краищата аз те обичам и ти ме обичаш.

— Искам да бъда с теб, скъпи. Трябва да ми повярваш. Но не е толкова просто, както го представяш. Ако изляза с теб от тази врата, ще загубя всичко: дома си, „Ривър Бенд“, Сироко и... — щеше да каже и останалите коне.

Рос обаче я прекъсна:

— Знаем... сина си.

— Да, също и Алекс — почувства се виновна, задето дори не беше помислила за него. Но винаги бе възприемали Алекс като син на Лейн. „Ривър Бенд“, конете — те биха нейни. Ала Лейн никога нямаше да ѝ ги остави, сигурна беше в това. — Скъпи, знаеш, че трябва само да се обадиш, и ще се срещам с теб когато и където мога. Ние се обичаме и това е най-важното, нали?

— Искам да те имам през цялото време.

— Глупчо, ти ме имаш през цялото време. Винаги мисля за теб, освен когато съм със Сироко и другите ми коне — пошегува се тя.

Рос прихна.

— Не съм и сънувал, че ще имам жребец за съперник.

— Сега вече знаеш.

Тя се засмя тихо, доволна, че той постепенно започва да приема идеята, че никога няма да се разведе. Естествено това не му беше приятно. Както и на нея. Но нямаше друг изход.

Сега вече разбираше какво бе преживял Дийн. Тази земя, този дом бяха принадлежали на семейството му от поколения. Как да поеме риска да ги загуби в един развод? Но той обичаше майка й. Не беше нужно двама души да са женени, за да са щастливи. Рейчъл бе убедена, че с времето ще успее да убеди Рос, че това решение е най-доброто. Ако наистина я обичаше, той щеше да го приеме и нямаше да очаква от нея да се откаже от всичко, за което цял живот е мечтала.

— Имаш ли представа колко обезсърчително е да спя под един покрив с теб, но не в едно легло? — Рос отново я притегли в прегръдките си и я зацелува. — Хайде да се качим в моята стая, да заключим вратата и да се любим.

— Знаеш, че не можем да го направим — тя се отдръпна от него. — Лейн и Маккрий ще се върнат всеки момент.

— Тук съм вече от три дни, а единственото, което успяхме да сторим, беше да си откраднем няколко целувки. Рейчъл...

— По-добре да говорим за нещо друго — тя отиде до предния прозорец и дръпна тънкото перде, за да надникне навън. На предната моравя нямаше и следа от Алекс. Долови някакво движение, което я накара да погледне към съседния парцел западно от къщата. Пистата се открояваше ясно сред жълтеещото стърнище.

— Някакви предложения?

Тя се престори, че не забелязва раздразнението му.

— Снощи, докато разговаря с Маккрий след вечеря, той посочи ли някаква причина за решението си да се установи отново тук?

— Не. Ти знаеш ли?

— Имам чувството, че пак се е хванал с Аби — отвърна Рейчъл. Оповестил го беше наскоро след като изчезна с нея вечерта след победата на Сироко. — Глупаво е да се забърква отново с нея.

— Като стана дума за Аби, видя ли статията за нея в мартенския брой на „Списание за арабски коне“? — Рос махна с ръка към книжката на масата за кафе, същата, на корицата на която имаше снимка на Сироко.

— В този ли? — тя го взе. — Прочетох материала за Сироко, но нямах време да прегледам останалото.

— Аз я прочетох снощи... докато се мъчех да заспя — многозначителната му забележка бе намек, че тя е виновна за неговото безсъние. Рос взе списанието от ръцете ѝ и го запрелиства. Когато откри статията, отново ѝ го подаде. — Тя ще получи голямо предимство от решението си да включи своя жребец в надбягванията. Има няколко прекрасни снимки на тренировъчната писта, която строи. „Лудостта на Аби“, ти нали така я наричаше?

— Да — промърмори разсеяно Рейчъл, докато преглеждаше статията. С текста и снимките тя беше дълга пет страници, цяла страница повече от тази за Сироко.

— Трябва да признаеш, че е хубава — каза Рос.

Рейчъл се върна в началото, зачете статията отново и гневът ѝ нарастваше.

— Представят онзи стар поляк, сякаш е някакъв гуру. А обърна ли внимание на нейните думи? — Рейчъл зачете на глас: — „И в Америка надбягванията би трябвало да играят същата определяща роля в бизнеса с арабски коне, каквато имат в Русия, Полша и Египет. Това е част от естествения подбор в природата, оцеляването на най-годните. Надбягванията се печелят от силните и бързите. Тук в Съединените щати, ние придаваме прекалено голямо значение на красотата на арабския кон — смята госпожа Хикс. — Твърде много от настоящите ни национални шампиони имат структурни недостатъци, достатъчно сериозни, за да бъдат елиминирани като евентуални участници в надбягвания от всеки опитен треньор на коне. Въпреки това нашата система на оценяване е провъзгласила тези жребци за най-добрите в страната. Ако наистина е така, боя се, че имаме сериозни проблеми.“ Край на цитата.

— Тя само заявява публично онова, което доста хора от бизнеса от години обсъждат помежду си.

— Така ли? — младата жена сърдито захвърли списанието на масата за кафе. — Много добре знаеш, че има предвид Сироко. Просто не ѝ стиска да спомене името му. Не може да понесе, че жребецът ѝ загуби от моя. Сега се опитва да го изкара непълноценен. С най-голямо удоволствие бих я накарала да се задави с тези думи.

— За съжаление няма изгледи да го доживеем.

— Защо да няма? — попита тя, възмутена от намека му, че Сироко не може да победи жребца на Аби.

— Ами, защото... ти няма да включваш Сироко в надбягванията. Трябва да се готвиш за националния шампионат. Освен това не би поела риска да пуснеш ценен жребец като този на състезателната писта.

— Май и ти мислиш, че Сироко няма да издържи.

— Не съм казвал нещо подобно — Рос вдигна ръце в знак, че се предава. — Защо да спорим? Ти няма да го включваш в надбягванията, така че...

— Кой казва, че няма? — отвърна му тя.

— Струва ми се, ти твърдеше така.

— Може да съм размислила. Ако започна да подготвям Сироко, за мен ще пишат два пъти повече, отколкото за нея. Не е проблем да намеря треньор. Мога да наема най-добрия в страната.

— Не говориш сериозно — той се навъси.

— Защо не? Предците на Сироко са се надбягвали в Египет... и са печелили — колкото повече мислеше за това, толкова по-решителна ставаше. — В статията тя споменава, че ще запише жребца си за традиционните надбягвания по случай Деня на независимостта в Деллауер парк на Четвърти юли, нали? — Рейчъл посегна отново към списанието.

— Конят си е твой, Рейчъл, но... сигурна ли си, че знаеш какво вършиш?

— Знам точно какво върша. Ще бъде чудесно в много отношения. Не разбираш ли, Рос? Не само ще направя страхотна реклама на Сироко, но и ще имаме възможност да се срещаме някъде далеч отгук, далеч от всички, които ни познават. Ще трябва да го изпратя да го тренират. И да го включва в едно-две надбягвания преди тези. Лейн няма да си помисли нищо, ако летя дотам всяка втора седмица. Ще можем да сме заедно, сами, както в Скотсдейл.

— Не е нужно да казваш нищо повече. Спечелен съм за каузата.

Рейчъл се взря в цветната снимка на Аби.

— Бих дала всичко, за да видя физиономията ѝ, когато научи — засмя се гърлено, очарована от тази мисъл.

Топъл ветрец, наситен с влага от залива, развя сребрилата грива на Уиндсторм, докато Аби яздеше в тръс през полето. Следобедното слънце напичаше. Беше един от онези рядко хубави мартенски дни, с които жителите на Източен Тексас се хвалеха пред своите приятели и роднини на север, още зъзнеци от зимните студове.

Тя хвана по-изкъсо юздите и подкара коня по пистата в посока на часовниковата стрелка. Идън бързо я настигна, като яздеше понито в тръс, за да не изостава от Уиндсторм.

— Ако имаше надбягвания за понита, Джоуджоу непременно щеше да спечели, нали?

Свикнала с безконечните ѝ въпроси, Аби обикновено ѝ отговаряше само когато беше необходимо. Следобедът бе твърде хубав, за да се дразни от дреболии, най-малко пък от компанията на Идън.

Когато взеха първия завой и тръгнаха по задната права, Идън загуби търпение от бавното темпо, което налагаше майка ѝ, и подкара понито в кариер. Аби я гледаше с усмивка. Тя настояваше да идва с нея на тренировките, но винаги ѝ ставаше досадно да обикаля по пистата и си търсеше по-въълнуващи занимания, като например да изследва гористия бряг на рекичката или да трупа на куп останалите от оградата дъски, за да ги прескача с понито.

Някъде пронизително изцвили жребец. Аби погледна едногодишните кончета, струпани край бялата ограда на съседното пасище в „Ривър Бенд“, и неволно премести очи към двете кулички на викторианската къща, пронизващи бледосиньото небе с острите върхове на конусообразните си покриви.

— Хей! — внезапният вик на Идън я върна към пистата. — Какво правиш? Кой ти е казал, че можеш да играеш тук?

Идън бе спряла понито на двајсетина метра от нея и го беше обърнала така, че нарушителят не се виждаше. Аби смушка коня и за миг измени краткото разстояние.

Още преди да стигне до дъщеря си, зърна едно момче, приблизително на възрастта на Идън, което държеше в ръцете си камионче. Когато дръпна юздите и спря Уиндсторм до понито, то отстъпи бързо, сякаш се боеше, че ще го прегази. Широко отворените му очи се местеха от нея към Идън и обратно, после момчето хвърли бърз поглед през рамо, сякаш преценяваше разстоянието до оградата и шансовете си да стигне до нея.

— Той какво прави тук, мами? — попита Идън.

— Аз... — устните му конвулсивно потръпнаха. — Аз... само си играех с... новото ми камионче. Нищо не съм повредил.

На Аби й дожаля за него и му се усмихна.

— Разбира се, че не си. Само ни изплаши. Не знаехме, че си тук — но момчето явно не бе убедено, че е възможно да са се изплашили повече от него. — Как се казваш?

— Алекс — неохотно отвърна то и отстъпи още една крачка назад.

Аби несъзнателно хвърли поглед към „Ривър Бенд“. Синът на Рейчъл се казваше Алекс. После замислено впери очи в него. С изключение на светлите сини очи не намираще особена прилика с нея. И все пак трябва да беше нейният син.

— Живееш в „Ривър Бенд“, нали?

Той кимна, после уточни:

— Понякога.

Аби смътно си спомни мълвата, че макар да прекарвала доста време тук, Рейчъл пращала сина си в частно училище в Хюстън през седмицата.

— Майка ти знае ли, че идваш да играеш тук?

— Не — той заби поглед в земята. — На нея й е все едно. Тя изобщо не се интересува какво правя — промърмори с горчивина той.

Думите му изненадаха Аби.

— О, сигурна съм, че се интересува — каза тя, но Алекс само поклати глава и това й подсказа, че Рейчъл явно прекарва много повече време с конете си в „Ривър Бенд“, отколкото със сина си в Хюстън. — Приятно ми е да се запознаем, Алекс. Аз съм Аби, а това е дъщеря ми Идън.

— Този камион защо има такива големи колела? — попита момиченцето, зяпнало любопитно играчката в ръцете му.

— Така трябва. По този начин може да отиде навсякъде и да мине през всичко. И е бърз. По-бърз от всеки кон — похвали се той, вперил очи в понито.

— Това нещо не може да е по-бързо от Джоуджоу — каза с насмешка Идън. — То е само играчка.

— Ама, ако беше истински, щеше да е по-бърз.

— Откъде го имаш?

— Подарък ми е.

— Може ли да го видя? — Идън освободи краката си от стремената, скочи от понито и отиде да види играчката.

Аби понечи да я извика, тъй като знаеше, че Рейчъл ще се ядоса, ако разбере, че Алекс е тук. После си каза, че няма нищо лошо, ако постои малко при тях. На Идън определено щеше да ѝ е приятно да поиграе с дете на своята възраст, а сигурно и на него. Не беше необходимо децата да се въвличат в противоречията, които тя и Рейчъл бяха имали в миналото.

Предложи им да си играят на тревата в средата на пистата. Идън с радост прие и решително поведе Алекс натам, като водеше подире си понито. Дори не ѝ минаваше през ум, че той може да не иска да играе с нея. Аби отново подкара коня, този път в карьер.

Едва бе стигнала до първия от жалоните, отбелязващи двестаметровите отсечки, когато забеляза белия мерцедес, който се движеше бавно по черния път покрай ливадата. Знаеше само за една такава кола в околностите и тя принадлежеше на семейство Канфийлд.

Инстинктивно дръпна юздите на Уиндсторм и се обърна в седлото да погледне децата, които играеха на тревата, правеха планини от буци пръст, за да се изкачва по тях камионът. Изведнъж си даде сметка, че не знае от колко време е тук Алекс. Някой можеше да забележи, че го няма, и да излезе да го търси. Защо не го беше отпратила? Рейчъл щеше да побеснее, ако го намери тук.

Мерцедесът спря, обгърнат от облак прах. Аби дръпна юздите и обърна жребеца към тревната площ. Понечи да извика на Алекс да бяга вкъщи, после осъзна колко равно и открито е пространството до бялата ограда. Изключено беше да го прекоси, без да го види някой.

Прахът частично скриваше мъжа, който слезе от колата. После мерцедесът потегли и го остави. Аби познаваше тази лека крачка, притежаваща цялата грация на планински лъв.

Несъзнателно стегна юздите и Уиндсторм запристъпя нервно встрани, като обръщаше уши ту към нея, ту към Маккрий, който прескочи външната ограда и тръгна към тях. Когато наближи, Аби забеляза колко добре изглежда в сравнение с последния път, когато го бе видяла. Красивото му лице сега излъчваше сила, а не умора.

— Здравсти — той спря до оградата на пистата, небрежно пъхнал ръце в джобовете на коженото си яке.

Аби скочи от коня си и се наведе да вдигне юздите.

— С Лейн ли беше?

— Да, доуточнявахме някои неща. Ти очевидно си говорила сериозно, когато каза на Рейчъл, че възнамеряваш да включиш своя жребец в надбягванията — огледа завършената писта.

— Да.

Маккрий се промуши под долната греда и разсеяно потупа коня.

— Изглежда, че той се справя чудесно.

— Така е — Аби усещаше, че вниманието му през цялото време е насочено към нея.

— Получих снимката на Идън, която ми изпрати.

Олекна ѝ, че той най-сетне спомена Идън. Уморила се бе от празните приказки, които нямаха нищо общо с целта на посещенията му. В същото време не искаше първа да подхваща тази тема.

— Снимали са я в училище. Помислих си, че ще ти е приятно, ако ти пратя една — сторила го беше с надеждата, че така ще го успокои малко и той няма да иска да вижда Идън твърде често.

— Тя къде е?

— Ей там, играе си — Аби посочи с глава тревната площ в средата на пистата.

Маккрий се намръщи.

— Кое е момчето с нея? Не може да е Алекс.

— Знам, че трябваше да го пратя да си върви, но реших, че няма нищо лошо, ако си поиграят малко — обърна се да погледне децата. Алекс плахо милваше понито.

— Не може да бъде! — каза тихо Маккрий. — Вече нищо не може да ме учуди.

Аби се наежи:

— Какво по-точно трябва да означава това?

— Алекс. Той винаги се е боял от конете. Погледни го сега.

— Вероятно и той като много други момчета се срамува да признае пред момиче, че се бои.

— Може и да си права.

В този момент Идън съзря Маккрий и изпищя от радост.

— Мак! — хукна през тревната площ, като влачеше понито за юздите. Алекс тръгна след нея.

Загледана в децата, Аби не забеляза, че Маккрий бе тръгнал насреща им, докато не го видя да прекосява пистата, за да поздрави Идън. Веднага поведе Уиндсторм след него. Той подхвърли Идън във въздуха и я сложи да стъпи на най-горната греда.

— Как дойде? — тя се огледа за пикапа му.

— С магия — намигна ѝ той.

Идън го погледна недоверчиво, после се обърна към Аби:

— Мами, как може да е дошъл?

— Пеш.

— Знаех си, че не е магия — погледна го строго, после се изкикоти. — Колко си глупав.

— Ти също — щипна я той по нослето.

— Не е вярно — Идън скочи от оградата и хвана ръката му. — Искам да те запозная с моя приятел. Той има камионче и колелата му са по-големи от каросерията. Чакай само да го видиш — обърна се и помахна на Алекс да дойде при тях. — Ела да му покажеш твоето камионче.

Но момчето не помръдна от мястото си.

— Алекс знае, че вече съм виждал това камионче — рече Маккрий.

— Кога? — попита изненадано момиченцето, после се намръщи. — Ти познаваш ли Алекс?

— Разбира се — той се усмихна.

— Трябва ли сега да се прибирам вкъщи? — Алекс вдигна глава.

Маккрий хвърли бърз поглед към Аби. Явно и на него не му се искаше да го отпраща.

— Баща ти си дойде. Ще се чуди къде си. А сигурно липсваш вече и на майка ти?

— Не, не ѝ липсвам — възрази детето, отново с онова горчиво възмущение, което бе поразило Аби. После добави нещо, което прозвуча съвсем като „аз никога не ѝ липсвам“, но тя не беше сигурна, че е чула добре.

— Така или иначе, май трябва да си тръгваме — тихо каза Маккрий. После хвърли поглед към Аби. — Разбираш, нали?

— Естествено — ако започнеха да търсят Алекс, щеше да е по-добре да не го намират тук.

— Наистина ли трябва да си върви? Не може ли да остане още малко? — запротестира Идън. — Искях да го заведа до блатото край рекичката. Той не вярва, че там има алигатори, и исках да му ги покажа. Моля те!

— Може би друг път, Идън — Маккрий сложи ръка на главата ѝ. Идън направи гримаса, после се хвана за думите му.

— Можем да отидем и утре, Алекс. Ние ще сме тук, нали, мами?

— Да — потвърди притеснено Аби. Налагаше се да поговори с дъщеря си. Никак не ѝ се искаше да ѝ обяснява защо родителите на Алекс може да не желаят той да играе с нея. Как да я накара да разбере, след като тя самата вече не го разбираше? Ненавистта ѝ към Рейчъл беше изчезнала, ала не знаеше какво да стори, за да не позволи тяхната вражда да започне да трови и децата им.

— Нали ще дойдеш, Алекс? — продължаваше да настоява Идън.

— Не знам дали ще мога — момчето смутено запристъпя от крак на крак и погледна крадешком към Маккрий.

— Моля те, опитай — увещаваше го момиченцето. — Ще си прекараме чудесно.

Но Алекс мълчеше. Маккрий каза:

— Хайде, приятел. По-добре да си вървим.

Идън се обърна към него:

— Ще дойдеш пак да ни видиш, нали?

— Разбира се. Съвсем скоро — обеща той, после хвърли поглед към Аби, която трябваше да определи мястото и времето. — Знаеш как да се свържеш с мен.

Тя реши, че Маккрий има предвид офиса си в Ричмънд, и кимна.

Докато прекосяваха поляната, Алекс вървеше с наведена глава. Колкото повече приближаваха оградата, толкова по-бавно крачеше. Маккрий каза:

— Много си мълчалив.

Зад тъмните дънери на дърветата голямата господарска къща проблясваше на слънцето. Алекс ѝ хвърляше погледи, изпълнен с мрачни предчувствия, после извърна очи и тежко въздъхна:

— Майка страшно ще ми се ядоса, задето съм ходил оттатък.

— Какво те кара да мислиш така? — Маккрий се навъси.

— Защото мисля, че тя не харесва онази жена.

— Откъде знаеш?

— Понякога, когато я види да язди там своя бял кон, устата ѝ се свива и очите ѝ стават зли. И... говори разни неща за нея.

Маккрий се питаше колко ли хора още ще трябва да заплатят за лютото съперничество между Аби и Рейчъл, преди то да приключи. Засега Аби сякаш не желаше да намесва децата в него. Но той я познаваше твърде добре. Достатъчно бе Рейчъл да я предизвика, и тя нямаше да ѝ остане длъжна. Тя винаги отвърщаше на ударите, ала Идън не биваше да попада под кръстосания им огън, по дяволите!

— Ще ѝ кажеш ли къде съм бил?

Мина известно време, докато тревожният глас на Алекс достигна до съзнанието му. Той изчака още малко, подсмихна се и отговори:

— Няма, ако ти не искаш.

Чувствителното лице на момчето грейна от благодарност и облекчение. Маккрий се замисли за миг, дали е редно да го поощрява, после реши, че постъпката му едва ли е по-лоша от поведението на Рейчъл и Аби.

Когато стигнаха до оградата, чу Рейчъл да вика Алекс. После към нейния глас се присъедини и този на Лейн.

— Май те търсят, приятел — Маккрий хвана момчето под мишниците и го прехвърли през оградата. Търсенето като че ли беше съсредоточено в задния двор и отгатък при конюшните. — По-добре побързай. Мисля, че баща ти е зад къщата.

Алекс хукна, запровира се между младите дървета, засадени преди няколко години на мястото на изгорелите при пожара. Когато зави зад къщата, Маккрий го последва, като избра по-пряк път.

— Алекс! — извика Лейн, застанал с гръб към тях.

— Тук съм, татко! — момчето изтича покрай беседката с подобни на дантела бели решетки.

Лейн се обърна, видя го и извика през рамо:

— Рейчъл! Намерих го. Ето го тук! — прилекна да прегърне сина си, а откъм конюшните се зададе Рейчъл, следвана от Рос. — Търсихме те навсякъде, Алекс. Не чу ли, когато те викахме?

— Ами, аз... веднага дойдох — задъхан от тичането и несигурен какво го очаква, Алекс позволи на баща си да го прегърне.

— Алекс! Лейн, наранил ли се е? Какво се е случило? — попита Рейчъл.

— Нищо му няма — увери я съпругът ѝ.

— Как можа да избягаш така, Алекс? — попита строго Рейчъл. Сега, след като синът ѝ беше намерен, тревогата и преминаваше в гняв. — Къде беше?

— Играх си... с камиончето — отвърна той.

— Да, но къде? Търсихме те навсякъде — тя явно губеше търпение. Момчето хвърли изплашен поглед към Маккрий и млъкна. — Така ни разтревожи, Алекс. Мислех, че си играеш отвън на двора, но когато баща ти се прибра и не можахме да те намерим... реших, че нещо ти се е случило. Особено след като не дойде, когато те викахме.

— Съжалявам — той пристъпи по-близо до Лейн.

Маккрий забеляза как се свиха устните на Рейчъл.

— Сигурна съм, че сега, когато баща ти е вкъщи, няма да бягаш в тайното си скривалище — тя се изправи и се обърна към Рос: — Мисля да отида до конюшните и да запозная господин Удал с плановете си за Сироко. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Разбира се.

Двамата се отдалечиха и Лейн ги проследи с поглед; лицето му не издаваше нищо, но в очите му се четеше тъга. Изправи се с усилие.

— Хайде, сине — каза той, като хвана за ръка Алекс.

— Да вървим вкъщи и да те измием. Имаш такъв вид, сякаш си се ровил в калта.

Маккрий тръгна с тях.

42.

От трибуните отново долиташе ревът на тълпата, приветстваща поредната група устремени към финала коне, когато един от конярите поведе белия жребец покрай боксовете. До него крачеше Аби в синя жакардова рокля и синьо копринено шалче в тон със състезателните цветове на Уиндсторм.

Нервите ѝ бяха опънати, а дланите ѝ бяха влажни от пот. Чувстваше се по-изплашена от Алекс предишната седмица, когато Идън го бе убедила да яздят заедно нейното пони. След това той ѝ беше казал: „Може би, ако се бях научил да яздя, майка ми щеше да ме харесва повече.“ Забележката му ѝ бе прозвучала като ехо от миналото. Много отдавна тя също се бе обърнала към конете с надеждата да спечели одобрението на своя баща.

Алекс бе станал техен редовен гост; при всяка възможност прескачаше тайно да играе с Идън. Понякога Аби се питаше дали постъпва правилно, като му позволява да идва, но Идън имаше нужда от другарче на своята възраст, както и той, а боязливостта му уравновесяваше нейното безразсъдство и всеки от двамата научаваше по нещо от другия. Ала... не биваше да забравя за Рейчъл.

„Все тази Рейчъл“ — помисли си Аби и изведнъж се почувства неспокойна и разтревожена. Защо си разваляше този сияен, прекрасен юнски ден с мисли за нея? Уиндсторм участваше в следващата гонка. Защо не се наслаждаваше на вълнуващото събитие, вместо да си трови нервите с Рейчъл?

Но тя знаеше отговора на този въпрос. Тази сутрин беше научила от друг собственик на арабски коне, че Сироко е спечелил надбягванията вчера — с три дължини. След две седмици и половина той щеше да се надбягва с Уиндсторм в традиционните конни състезания по случай Деня на независимостта. При положение, че Уиндсторм завърши благополучно днешните. „Трябва да победи“ — мислеше си Аби, уверена, че конят ѝ ще спечели не само в тези надбягвания, но и в предстоящите на Четвърти юли, където по всеобщо

мнение се излъчваше шампионът на шампионите. И това трябваше да е Уиндсторм. Не можеше да понесе мисълта да загуби отново от Рейчъл.

Идън я дръпна за ръката.

— Мами, мислиш ли, че Мак е тук? — лицето ѝ бе смръщено озадачено, а очите ѝ шареха по малката група хора, събрали се край оградата, зад която коне и жокеи очакваха следващата гонка.

— Не знам — но го очакваше.

През последните три месеца и половина тя бе уреждала „случайните“ срещи, за да може Маккрий да прекарва с дъщеря си известно време, както му бе обещала. Преди около месец обаче Доуби научи, че Маккрий се е върнал, и задачата ѝ ставаше все по-трудна. Доуби на два пъти я разпитва за него, интересуваше го преди всичко дали се е срещала и говорила с него. Аби не скри, че го е виждала, но се опита да създаде впечатление, че няма нищо повече. Съмняваше се, че ѝ е повярвал. Неизказаните му подозрения и собственото ѝ чувство за вина внесоха още по-голямо напрежение във вече разклатения им брак.

Не можеше да реши какво да предприеме. В началото тайно се бе надявала, че Маккрий ще се умори да си играе на баща, ще се махне и всичко ще тръгне постарому. Но като гледаше как се засилва връзката между него и Идън, бързо разбра, че това няма да стане. Понякога се питаше кого заблуждава, като поддържа този фарс: Идън, Доуби и тя.

— Но Мак винаги идва да гледа надбягванията на Уиндсторм. Защо днес го няма? — продължаваше Идън, явно разтревожена от отсъствието му. Което доказваше още веднъж с какво нетърпение очаква да го види.

— Не знам — повтори Аби. — Може да е бил твърде зает, за да дойде.

Когато говори с него в началото на седмицата, той каза, че ще лети от Уайоминг, където фирмата му извършва сондажи, и очаква да пристигне около обяд.

Може би не бе успял да пристигне навреме заради буря по пътя, тъй като щеше да лети със самолет на компанията, а не с чартърен лайнер. Но ако беше попаднал в буря, защо не се бе обадил да ѝ остави съобщение? Освен ако... Аби си спомни снимката на частен самолет,

катастрофирал по време на буря, която бе видяла в сутрешния вестник. Изведнъж и стана студено... и малко страшно.

Голяма ръка легна на кръста ѝ. Тя се обърна и съзря Маккрий, жив и здрав, на лицето с онази до болка позната усмивка.

— Маккрий. Значи все пак си пристигнал благополучно — промърмори тя, обзета от облекчение.

— Ти съмняваше ли се? — тъмните му очи я гледаха така пронизателно, сякаш надничаха право в сърцето ѝ.

За част от секундата всичко друго изчезна от съзнанието ѝ, дори Идън, която се сърдеше, че я пренебрегват.

— Аз... ние... Идън се чудеше дали ще дойдеш днес или не.

— Само Идън ли? — натискът на ръката му леко се засили и Аби имаше чувството, че Маккрий ще я целуне. Но той се наведе и взе Идън на ръце.

— Ама ти май наистина не си вярвала, че днес ще дойда да викам за Уиндсторм? — подкачи я весело той. — Нали сама ме записа за редовен член на неговата агитка?

— Да, обаче гледах, гледах и никъде не те видях. И мами каза, че може да си много зает и да не дойдеш.

— Така ли каза наистина? — той повдигна Идън малко по-високо. — Излъгала се е. Каквото и да става, никога няма да съм толкова зает, че да не дойда. Не мога да разочаровам любимото си момиче, нали така?

— Да, но страшно закъсня — напомни му Идън. — Надбягването ей сега ще започне. Вече отведоха Уиндсторм да му сложат седлото.

— Знам и много се извинявам. По пътя от летището попаднах в капан. Станала бе катастрофа и движението беше блокирано.

— Това ли те задържа? А аз помислих... — Аби не се доизказа, не искаше да се издава, че се е изплашила.

— Да?

— Няма значение. Хайде да вървим. Искам да поговоря с тренъора, преди да са дали сигнала за оседлаване — Аби тръгна към територията, в която не се допускаха външни лица, но трябваше да почака на входа, тъй като въвеждаха друг арабски жребец, включен в следващата гонка.

— Изпускаш се, Аби. — Маккрий стоеше до нея, все още прегърнал Идън. — Ще трябва повече да внимаваш.

— Защо? Какво искаш да кажеш? — намръщи се тя.

— Както ме погледна, когато пристигнах, човек би си казал, че се зарадва да ме видиш.

Аби не се опита да отрече. Вярно беше. Като глупачка се беше оставила във властта на емоциите, макар и само за миг. А това беше грешка, грешка, която лесно можеше да повтори. Имаше моменти, когато ѝ се искаше да грабне Идън и да избяга: от Маккрий, от Доуби, от цялата бъркотия. Ала трябваше да мисли за майка си, за Бен, за конете. Предпочиташе Маккрий да не беше се връщал. Преди всичко беше толкова просто. Тя отчаяно се опитваше да запази досегашното положение на нещата, но неволно сама усложняваше живота си.

Когато влязоха в забранената за външни лица зона, Аби поговори с треньора на Уиндсторм Джоу Гибс. Не беше много наясно какво точно постигна, освен че успя да получи уверението му, че според него жребецът е във форма и е готов за надбягването. Облеченият в синя копринена униформа жокей мина през кантара и се присъедини към тях с лекото състезателно седло и номера в ръцете.

Треньорът оседла лично Уиндсторм, а Аби гледаше отстрани и се чувстваше напълно излишна. Въпреки това още не ѝ се искаше да си тръгне. Огледа шестте други арабски коня: с изключение на два, все стари ветерани на хиподрума със забележителни постижения. Фаворитът, кестеняв жребец с недотам красива глава, беше загубил само две надбягвания през този сезон.

— Изглеждаш нервна — отбеляза Маккрий.

Тя го погледна изпод периферията на шапката си и видя, че Идън вече не е с него. Сега Бен бе принуден да отговаря на безкрайните ѝ въпроси.

— Нервна, неспокойна, развълнувана, изплашена — призна Аби, но съзнаваше, че напрежението ѝ се дължи отчасти и на присъствието му. — Днес Уиндсторм има силна конкуренция.

— Май не си много уверена в него. Забрави ли, че той спечели и трите предишни надбягвания?

— Не. Но досега не е бягал цяла миля, нито се е състезавал с такива коне. Имам основание да бъда загрижена. Ти едва ли разбираш колко важно е това надбягване. От класирането му тук ще зависи дали ще участва в състезанията на Четвърти юли.

— Мислех, че вече е включен в тях.

— Да. Но ако не се справи с дистанцията, ще го изтеглим — тя насочи вниманието си към сребристобелия жребец, нетърпелив, но в същото време безразличен към суетнята на тренъора и помощника му. — Той трябва да спечели. Просто трябва.

— Значи си чула — Аби се наежи. Искаше ѝ се да се престори, че не разбира за какво става дума, но знаеше, че не може да заблуди Маккрий.

— За победата на Сироко ли? Да.

Бен дойде при тях, хванал здраво за ръка Идън.

— Време е да вървим да си намерим местата. Състезанието скоро ще започне.

Пожелала успех на жокея и тръгнаха да търсят местата си в ложите за собственици и да чакат старта. Идън беше твърде възбудена, за да седне, и мястото между Аби и Маккрий беше празно.

На Аби винаги ѝ бе трудно да се преструва, че не го забелязва, а днес почти не ѝ беше по силите. Опита се да го припише на растящото напрежение преди старта, но имаше неприятното чувство, че през онези няколко минути на страх, когато си бе помислила, че самолетът му може да е катастрофирал, неволно си бе признала нещо. За пръв път бе благодарна на Идън, че я разсейва със своето неспирно дърдорене.

— Мами, сети ли се да заложиш на Уиндсторм парите, които баба ти даде?

— Бен свърши тази работа. Квитанцията е у него.

— Колко ще спечели?

— Ако Уиндсторм не победи, скъпа, нищо няма да спечели — и тъй като знаеше, че този отговор няма да задоволи дъщеря ѝ, хвърли поглед към таблото за залаганията. В момента срещу кон номер четири, Уиндсторм, пишеше седем към едно. Не беше много окуражаващо да открие, че участниците в залаганията очевидно не смятат нейния жребец за особено перспективен. — Ще спечели някъде към седемдесет долара.

— О! А ти ще заложиш ли на Уиндсторм?

— Не.

— Ама можеш да спечелиш много пари!

— А мога и да ги загубя — ала не това бе причината. Струваше ѝ се, че ако заложи на собствения си кон, ще предизвика съдбата.

— Защо? Нали знаеш, че той е най-бърз от всички? — не млъкваше Идън. — Ще спечели. Сигурна съм.

— В едно надбягване могат да се объркат хиляда неща, Идън — опита се да ѝ обясни Аби. — Той може да потегли зле от старта или да попадне между другите коне и да не може да се измъкне. Някой кон може да се блъсне в него или да падне пред него. Просто никога не се знае.

— Аз знам — отсече тя и се обърна към Маккрий: — Ти ще заложиш на Уиндсторм, нали, Мак?

— Вече заложих — той извади от джоба на ризата си няколко квитанции и ѝ ги показа.

— Всичките тези! Може ли да ги поддържа?

— Разбира се — Маккрий ѝ ги подаде.

— Колко пари ще спечелиш?

— Много — усмихна се той.

— Леле, как ми се иска да можех и аз да заложа на Уиндсторм! — въздъхна с копнеж Идън, вперила поглед в квитанциите. — Исках да извадя парите от прасенцето ми, но мама не ми позволи да го взема със себе си.

— Казах ти, че още си малка — напомни ѝ Аби. — На децата не е позволено да залагат на конни надбягвания.

— Е, като стана голяма, ще заложа на Уиндсторм и ще спечеля много пари — заяви Идън.

— Нещо ми подсказва, че у нея има силна комарджийска жилка — подхвърли Маккрий.

— Явно я е наследила от баща си — рече Аби.

— Съгласен съм с теб — отвърна той и я изгледа.

Аби почувства, че лицето ѝ пламва, и извърна очи. В същия момент дадоха сигнал за излизане на старта. По пистата препусна в кариер арабски кон с ездач, издокаран в червено-златен местен костюм, който предвождаше процесията на участниците. Трибуните ги посрещнаха с бурни аплодисменти.

— Виж, мами. Ето го Уиндсторм! — извика развълнувано Идън.

Спъван от коня пред него, Уиндсторм заситни по пистата, извил шия и вдигнал дългата си опашка, която се развяваше като бяло знаме зад него. Докато дефилираха покрай трибуните на път за стартовите врати, един от седемте участници се подплаши от шума на тълпата. Но

не и Уиндсторм. Той флиртуваше с публиката, сякаш се намираше на манежа, а не на състезателната писта.

— Понякога се питам дали не сгрехихме, като не го пуснахме най-напред в надбягванията — каза Аби на Бен.

— Не се тревожи. Уиндсторм знае защо е тук — отвърна ѝ той, като разглеждаше останалите коне през бинокъла си.

Аби се бе чувствала неспокойна и преди другите надбягвания, но сега трепереше два пъти повече. Когато конете стигнаха до стартовите врати, тя се премести на ръба на седалката. Между тях имаше само още един сив, и то тъмносив, така че лесно различаваше Уиндсторм от останалите. Но от това разстояние не можеше да види нищо повече.

— Как е той, Бен?

— Поти се малко. Това е хубаво.

— Дай да видя — тя посегна за бинокъла и веднага го насочи към своя жребец. На врата му имаше издайническо тъмно петно. Добре бе конят да е малко нервен; това показваше, че е нащрек и знае какво се очаква от него. Но прекалената нервност изчерпваше силите. След като го огледа внимателно, Аби трябваше да признае, че в никакъв случай не е плувнал в пот. Изглеждаше готов и тя се надяваше и се молеше наистина да е така.

— Може ли да видя, мами? — Идън дръпна ръката ѝ.

— Не точно сега — Аби свали за миг бинокъла и видя, че кон номер едно вече заема мястото си на първа стартова позиция. Бързо вдигна отново бинокъла, за да се увери, че Уиндсторм ще бъде въведен без инциденти в четвъртия коридор.

Когато и последният зае своето място, гласът на говорителя прогърмя над трибуните:

— Конете са пред стартовите врати, готови за състезанието.

На Аби ѝ се стори, че цяла вечност се взира през бинокъла в четвъртия коридор и наблюдава усилията на жокея да удържа Уиндсторм. Жребецът чакаше сигнала на ездача и нетърпеливо мърдаше уши. Накрая започна да мята глава, раздражен от бавенето.

Камбанките на вратите звъннаха, когато те се отвориха широко и конете излетяха навън.

Аби скочи на крака, свалила бинокъла.

— Как потегли той? Не видях — още от старта три коня се хвърлиха да излязат начело. Уиндсторм не беше сред тях.

— Добре потегли — Бен стана и тихо добави: — Не го пришпорвай. Остави го да влезе в крачка.

Аби го чу, но вниманието ѝ беше погълнато от конете, които препускаха към трибуните, и схвана чак след секунда, че той говори на жокея.

— Уиндсторм е пети; Каслан е шести... — гърмеше гласът на говорителя.

Когато приближиха първия завой, белият жребец беше от външната страна на пистата, на пет и половина дължини от водача, но бягаше спокойно, без да излиза напред и без да изостава. Аби отново вдигна бинокъла.

— Нищо не виждам, мами.

— Качи се на седалката до Бен — Аби се премести надясно да направи място на Идън. Конете излязоха на задната права и групата се разкъса. — Сега е четвърти — Уиндсторм започна да настига водачите и във възбудата си тя несъзнателно се вкопчи в ръкава на Маккрий. — Струва ми се, че атакува. Дано само не е твърде рано.

Групата навлезе в последния завой и тя го изгуби от погледа си. Белият му гръб само се мяркаше зад конете покрай оградата. Непоносимо напрежение стегна гърлото ѝ.

Двата първи коня излязоха от завоя и препуснаха по финалната права глава до глава. Но ето че от външната страна излетя Уиндсторм, изпънат като стрела, всеки тласък на мощните задни крака го изхвърляше по-близо до водачите.

Аби чуваше виковете на тълпата като далечен тътен, заглушаван от ударите на копитата по черната писта. Когато Уиндсторм настигна водачите, тя свали бинокъла и без да съзнава, започна да го размахва във въздуха, подканвайки своя любимец да бяга по-бързо.

При предпоследния от жалоните, отбелязващи двестаметровите отсечки, белият жребец се изравни с водачите и започна да се откъсва от тях. Другите жокеи се хванаха за камшиците, но неговият продължаваше да го направлява към финала само с юздите. Той излезе напред с половин дължина... една дължина... две.

Когато Уиндсторм пресече финалната линия, готов да продължи нататък, Аби закрещя:

— Успя! Победи! Победи! — обърна се към Маккрий: — Не ти ли казах, че ще спечели?

Въодушевлението ѝ от решителната победа беше така голямо, че трябваше да го сподели, да излее част от него. Аби се хвърли на врата на Маккрий. Той обви ръка около кръста ѝ и я повдигна от земята.

В мига, в който устните ѝ докоснаха неговите, тя осъзна какво върши и понечи да се отдръпне. Но движението ѝ беше пресечено от дланта му, обхванала отзад главата ѝ.

— О, не, няма да се измъкнеш, Аби — прошепна той. Целуна я, устните му се плъзнаха топло, властно по нейните и си взеха онова, което сама щеше да му даде. Аби не можеше да отрече, че ѝ беше приятно. Отвърна му, наслаждавайки се на удоволствието, което се разля по тялото ѝ.

Прегръдката им не продължи повече от няколко секунди, но на нея ѝ се стори, че е траяла цяла вечност. Маккрий най-сетне я пусна да стъпи на земята и се премести, за да включи и смеещата се, пищяща от радост Идън. Запрегръщаха се, започнаха да се смеят и да ликуват заедно, като привлякоха във веселбата и Бен. Но Аби още усещаше целувката му на устните си. Не можеше да погледне Маккрий, без да си спомни за нея. И най-обезпокояващото беше, че всеки път, щом той я погледнеше, виждаше същото, отразено и в неговите очи.

Отидоха в почетния кръг за церемонията по награждаването. Когато дойде време да се правят снимки, Идън започна да настоява и Маккрий да се снима с тях, но той се измъкна, като я убеди, че трябва да си прибере печалбата от залагането.

Аби гледа след него, докато се изгуби в тълпата. Знаеше много добре, че не би могла по никакъв начин да обясни неговото присъствие на Доуби. Маккрий беше прав да бяга от обектива. И все пак, когато фотографът ги подреди до сребристия жребец, откри, че ѝ се иска и той да е с тях.

След края на церемонията конярят отведе Уиндсторм на задължителния тест за допинг.

Докато излизаше от почетния кръг, влачейки Идън след себе си, Аби си мислеше за предстоящото бягане на миля и четвърт, до което оставаха по-малко от три седмици.

— Вече няма никакво съмнение, че Уиндсторм ще участва в конните състезания на Четвърти юли — каза тя, като забави крачка, за да се изравни с Бен. — Ще ми достави голямо удоволствие да видя как

Сироко му диша праха на финала. Днес той подобри времето си с цяла секунда.

— Нещо повече, постави рекорд на пистата за арабски коне — обади се треньорът Джоу Гибс, който вървеше след тях.

— Наистина ли? — Аби се обърна да го погледне, смаяна от новината. — Знаех, че времето му е добро, но... — и избухна в смях. Не можа да се сдържи. — Представяш ли си, Бен? — чудеше се как ли ще го приеме Рейчъл, когато научи.

Рекорд на пистата. Нямаше търпение да съобщи новината на Маккрий. Поизтрезня, когато си спомни целувката. Разсеяно прокара пръсти по устните си, сякаш очакваше да открие там физически отпечатък, като този, който бе останал в съзнанието й... и ако трябваше да е честна, в сърцето й.

Погледна в посоката, от която трябваше да дойде той. В боксовете беше тихо. Конете подаваха глави над преградите, размахваха опашки или пристъпяха от крак на крак, за да прогонят мухите, хрупаха сено или бутаха кофите за вода. От време на време се чуваше тропот на копита, когато някой от конярите разхождаше токущо завършил участник в надбягванията или тих говор на минаващи оттам хора, спрели да помилват някоя кадифена муцуна. Виковете и овациите оставаха на трибуните.

Когато Маккрий се зададе от другия край на редицата боксове и тръгна към тях, Аби усети бързите удари на сърцето си. Обзе я леко напрежение. Но чувството не бе неприятно, по-скоро сякаш сетивата й се бяха изострили.

— Идън! — извика тя дъщеря си, която бърбореше на коняря, явно му разказваше за Уиндсторм.

— Извинявай. Трябва да вървя — каза тя и излетя насреща му като куршум. — Взе ли си печалбите? — извика.

— И още как! — той размаха банкнотите.

— Ау! Виж колко много пари е спечелил Мак, мами!

— Доста са, а? — отвърна Аби. — Каза ли му нашата новина?

— Каква новина? — погледна я с недоумение Идън. Аби се наведе и прошепна на ухото й:

— Уиндсторм е поставил рекорд на пистата за арабски коне.

— Ура! — детето се обърна към Маккрий със светнали от радост очи. — Уиндсторм е поставил рекорд!

— Има най-доброто време на една миля, постигано от арабски кон тук, на тази писта — обясни Аби, почувствала отново онова леко главозамайване от постижението на своя жребец.

— Това е чудесно. Сега имаме да празнуваме три неща: времето на Уиндсторм и моите печалби.

— Кое е третото — сбърчи носле Идън.

— Купих имота на Джефорди: къщата, земята, всичко — докато отговаряше, той гледаше Аби. — Само на трийсетина километра от фермата.

— Знам го — каза тя, макар да го бе виждала само от пътя.

— Може би ще наминеш някой път да го видиш — предложи той, но Аби нямаше намерение да поема подобни рискове. Не желаше да вижда къде се храни или... къде спи той. След като не получи отговор от нея, Маккрий се обърна към Идън: — Ти как мислиш, какво трябва да предприемем, за да отпразнуваме всичко това?

— Ами... — тя стисна устни, сериозно замислена над въпроса. — Можем всички да изядем по един голям шоколадов сладолед и... да погледнем някои играчки. И можем да отидем на кино — завърши гордо.

— Добре — усмихна се Маккрий.

— Мен не ме бройте. Вие двамата вървете. Ние с Бен трябва да останем тук и да се погрижим за Уиндсторм — Аби винаги се измъкваше, за да остави Маккрий известно време сам с Идън.

— Ама аз искам и вие да дойдете — запротестира дъщеря й. — Ако не дойдете, няма да е същото.

— Съжалявам, но не можем. С Бен трябва да останем тук — Аби усети, че ще последва сцена.

— Тогава и аз няма да отида — заяви Идън с предизвикателно изражение.

— Идън, знаеш, че винаги си прекарваш весело с Мак — опита се да я вразуми тя.

— Да, ама искам всички да си прекараме весело, както онзи път на изложбата.

— Не се инати, Идън — въздъхна Аби, започнала да губи търпение.

— Ако не дойдете с нас, и ние оставаме тук — тя решително скръсти ръце и вирна брадичка.

— Само ти ще загубиш — но дъщеря ѝ се беше заинатила като магаре. Аби погледна безпомощно Маккрий, който, изглежда, се забавляваше от тяхната борба за надмощие. За миг се запита дали пък той не я е подучил.

— Ако не можете да ги победите, присъединете се към тях, нали така се казваше в старата поговорка? — рече той и устните му се извиха леко. — Ела с нас. Уиндсторм преживява чудесно без теб, когато те няма. Защо този следобед трябва да е по-различно?

— Трябваше да се досетя, че ще вземеш нейната страна — обвини го Аби, но някак си не можеше да се ядоса. Имаше неприятното усещане, че подсъзнателно ѝ се иска да бъде уговорена. Ала да признае това означаваше да признае, че иска да бъде с Маккрий.

— Моля те, ела с нас, мами. Те ще се грижат добре за Уиндсторм, сигурна съм — каза тя, сочейки конярите, които се занимаваха с него.

— Бен... — призова го на помощ Аби.

— Няма какво да се възрази — той повдигна широките си рамене. — Онова, което казва детето, е вярно.

— Видя ли? Дори Бен, е съгласен с мен — каза доволно Идън, хвана за ръка Аби и посегна към ръката на Бен. — И ти ще дойдеш с нас, нали? Ще си прекараме страхотно.

Идън толкова се радваше, че би било жестоко да ѝ откаже.

— Печелиш — предаде се Аби.

Четиримата поеха към паркинга и взетата под наем кола на Маккрий. Целта им бе не много отдалечен от хиподрума кинотеатър, който Маккрий и Идън бяха открили при една от предишните си екскурзии в този район.

Когато излязоха от киното след два часа, здрачът разстилаше по небето своето бледомораво покривало и изтласкваше към хоризонта червеното зарево на залеза. За ужас на Идън Аби заяви, че е време да се прибират. Тя се опита да убеди майка си, че не е уморена, но скоро заспа на задната седалка.

Маккрий отби в паркинга на мотела и попита:

— В коя стая си?

— Сто дваисет и шеста. Близо е до първия страничен вход — тя отвори чантата си да извади ключа. — Бен, би ли събудил Идън?

— Нека си спи — каза Маккрий. — Аз ще я внеса.

Аби не възрази.

Той спря колата до страничния вход, взе на ръце детето и последва Аби и Бен в сградата.

Аби отключи, влезе и отстъпи встрани да му държи вратата, а Бен продължи към своята стая.

— Можеш да я оставиш тук — каза тя, като посочи най-близкото до вратата двойно легло.

Когато Маккрий се наведе да я сложи там, Идън изръмжа недоволно и се вкопчи в него. Той внимателно се освободи от ръцете ѝ, а Аби се усмихна замислено, свали шапката си и отиде при куфара, оставен отворен на ниската тоалетна масичка. Нощницата на Идън, подобна на дълга тениска, беше най-отгоре. Взе я и тръгна, да пригответи дъщеря си за сън, но видя, че Маккрий е седнал до нея и събува обувките и чорапите ѝ.

— Не е нужно да се занимаваш с това. Аз ще се оправя с нея.

— Моля те, остави на мен — пружините леко изскърцаха, когато той се обърна да я погледне. — Това ли е нощницата ѝ?

— Да — Аби гледаше несигурно протегнатата му ръка.

— За теб вероятно е нещо привично, но аз никога досега не съм имал възможност да сложа дъщеря си в леглото.

Аби се колеба още секунда, после му подаде нощницата и остана да гледа отстрани. Бе развълнувана от сцената. Маккрий свали роклята и гащичките на Идън, като се стараеше да не я събуди. Усмихваше се на намръщените физиономии, които правеше тя, а силните му ръце пипаха сръчно и нежно. Повдигна я и навлече нощницата през главата ѝ, промуши ръцете през ръкавите, после отново я сложи да легне. Идън моментално се сгуши на възглавницата, а той се наведе и я целуна леко по челото. После стана, дръпна завивките върху нея и ги подпъхна отстрани. Спря за момент да погледа спящото дете, изгаси нощната лампа, като остави стаята осветена само от меката светлина на лампона между двата стола, и се върна при Аби.

— Погледни я — промърмори. — Толкова е малка и невинна. Като ангелче.

Идън наистина имаше ангелски вид с тази бяла възглавница, обгръщаща тъмната ѝ глава като ореол, с още нежните си като на бебе бузи и дългите ресници. Но Аби знаеше много добре, че дъщеря ѝ съвсем не е ангелче. Маккрий вероятно също го бе забелязал.

Дано не си мислеше, че днешният ден дава достатъчно ясна представа какво е да си родител. Да, денят наистина беше весел и идиличен, но по-скоро бе изключение, отколкото правило. Маккрий само си бе играл на баща. Да живееш с Идън беше нещо съвсем различно.

— Не се оставяй да те подведе. Тя невинаги е такава — предупреди го Аби. — Не си я виждал никога как хленчи и капризничи. Вярвай ми, тогава никак не е забавна — ако съдеше по развеселения му поглед, изобщо не го бе убедила, така че побърза да продължи: — Родителството не е само забавление и игри. Тази малка сцена, на която стана свидетел днес, беше съвсем невинна в сравнение с други, които е правила. Почакай да я видиш, когато започне да се държи нахално и да отговаря. Тогава няма да си на мнение, че е сладка и невинна.

— Наистина ли?

— Да, наистина — отвърна Аби, ядосана, че той вероятно приема всичко това за измислица. — И говори като картечница. Нали видя как не млъкна през целия филм, как питаше непрекъснато защо еди-кой си е направил това или казал онова и искаше всичко да ѝ се обяснява. Знаеш ли, че говори дори насън? На теб ти се е случвало да търпиш безкрайното ѝ дърдорене само по един-два часа от време на време, но представяш ли си какво е да я слушаш от сутрин до вечер?

— Дъра, дъра, дъра — рече той.

— Точно така. Тя просто не спира... — Аби забрави какво щеше да каже, защото той внезапно я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Също като майка си.

Преди да успее да реагира, той вече я целуваше. За миг забрави да се съпротивлява, после се отдръпна.

— Мак, мисля, че...

— Това винаги е било твоят проблем, Аби — той не ѝ позволи да се измъкне, започна да я целува по врата и ухото. — Твърде много мислиш и твърде много говориш. Млъкни поне веднъж.

Целуна я отново в устата и съветът му изведнъж ѝ се стори много мъдър. Защо да си отказва нещо, което иска толкова силно? Само за да не си признае, че го желае ли? Колкото и да го отричаше, копнежът, който изпитваше в момента, нямаше да изчезне. Позволи си да се наслади на прегръдката и се почувства така, сякаш се връщаше у дома след дълго отсъствие. Радостта, топлината, чувството за отново намерена близост, всичко това присъстваше... а и още нещо, което не ѝ се искаше да определя.

Той започна да вади фибите от кока ѝ, а когато косата ѝ се разпиля свободно по раменете, се отдръпна назад и я погледна.

— Отдавна исках да направя това.

Без да откъсва очи от нейните, той я взе на ръце, отиде до най-близкия фотьойл, седна и я сложи на скута си. Можеше да го докосва, да прокарва пръсти през гъстата му вълниста коса и да опипва стегнатите мускули по раменете и гърба му. Докато се целуваха ненаситно, нетърпеливите му ръце милваха и мачкаха тялото ѝ. После се захванаха с копчетата на роклята ѝ. Когато се плъзнаха по кожата ѝ, в тялото ѝ се разля вълна от чувственост.

Увлечена от надигащата се страст помежду им, Аби загуби представа от колко време са на фотьойла и се натискат като тийнейджъри, едва започнали да откриват всички онези удоволствия, които превръщат любовния акт в истинско чудо. Но когато чу, че Идън се размърда и промърмори нещо в съня си, майчинският инстинкт отново взе връх. Не можеше да остане глуха за звуците, които издаваше дъщеря ѝ, и да забрави присъствието ѝ в стаята.

Когато се опита да внесе в прегръдката им известна въздържаност, Маккрий възрази:

— Остави ме да те любя, Аби. И двамата го искаме.

— Не тук — тя се отдръпна. — Не бива. Идън може да се събуди — Маккрий погледна към леглото, на лицето му бяха изписани раздражение, разочарование и безсилие. — По-добре да спрем, преди някой от двамата ни да е загубил контрол — допълни тя, въпреки че ѝ бе не по-малко трудно да го стори.

— Тоест, аз — насмешливият му отговор прозвуча дрезгаво.

— Не съм го казала.

Той въздъхна тежко и я пусна. Аби стана от скута му, още тръпнеща и отмаляла. Нищо не ѝ се искаше повече, отколкото да се

обърне и да позволи на Маккрий да я вземе отново в прегръдките си. Вместо това го изпрати до вратата. Той спря с ръка на дръжката, но не посмя да я целуне, сякаш сам си нямаше доверие.

— Не сме приключили, да знаеш — каза.

— Да — кимна тя.

Той се усмихна.

— Доста време ти трябваше, за да го признаеш — и си тръгна, преди Аби да е успяла да каже нещо.

Тя заключи и сложи веригата, като мислеше за последната му забележка. През четирите месеца, откакто го бе видяла за пръв път в Скотсдейл, тя непрекъснато си беше повтаряла, че между тях всичко е свършено. Но сега не беше на това мнение. Желаше го толкова силно, че почти изпитваше физическа болка.

Отиде при отворения куфар на тоалетната масичка. Когато посегна да извади дантелената си нощница, погледът ѝ се спря на отражението ѝ в огледалото. Дългата и коса бе разрошена, устните ѝ изглеждаха необичайно сочни, клепачите ѝ сякаш бяха леко подпухнали, роклята ѝ беше откопчана. Определено имаше вид на жена, която току-що е любена до насита. Е, може би не чак до насита, поправи се тя.

Докато стоеше и се гледаше в огледалото, Аби разбра, че най-сетне се изправя лице в лице с истината. С част от съществуването си тя никога не бе преставала да обича Маккрий — а останалата част се беше научила отново да го обича.

Пригответи се за лягане, изми лицето и зъбите си, разреса косата си, съблече се и облече нощницата, но дори не се приближи до леглото. Вместо това извади чисти дрехи за себе си и за Идън и прибра всичко друго в куфара, с изключение на тоалетните принадлежности, които ще им трябват сутринта, само и само да отложи момента, когато ще трябва да си легне сама.

И началото не обърна внимание на тихото почукване, реши, че се чува от друга врата по коридора. После то се повтори, малко по-силно и по-настойчиво, и някой тихо извика името ѝ. Свъсила вежди, Аби тръгна към вратата. Но още преди да стигне до нея, разбра, че звуците идват от междинната врата със съседната стая. Спря, изчака, докато се почука отново, и се обади колебливо:

— Да?

— Аз съм, Маккрий. Отвори.

Аби се посуети малко с ключалката и отвори. Той се беше облегнал на рамката.

— Дадох на администратора сто долара и му казах, че сто дваайсет и девет е щастливото ми число. Такова ли е?

Тя го гледаше втрещено. После се окопити.

— Да — и се озова в стаята и в прегръдките му, преди да е имала време да размисли. Но какво от това? Мястото ѝ бе там. Само там и никъде другаде.

43.

Маккрий изпитваше безкрайно блаженство. Не му се искаше да се буди и да прекъсва магията на онова, което му се беше присънило, защото именно то го караше да се чувства така добре. Ала някой се размърда до него и хлад облъхна крака му, там, където доскоро се бе разливала благодатна топлина. Той инстинктивно протегна ръка да придърпа топлото тяло отново до себе си. И щом я докосна, разбра. Отвори очи да се увери, че не сънува. В прегръдките му наистина лежеше Аби.

В съня си тя му приличаше на по-чувствено копие на Идън: същата тъмна коса, която се спускаше над лицето ѝ като черен облак, същите дълги ресници и пълна долна устна. Вече съвсем буден и развълнуван от спомена за страстната нощ, Маккрий не устоя, надвеси се над нея и целуна сочната извивка на устните ѝ.

Аби се размърда под него и отвърна на целувката му. Той вдигна глава да ѝ се полюбува, а тя изви гръб и протегна ръце над главата си, при което гърдите ѝ докоснаха неговите. После се отпусна отново и почти затвори очи.

— Сутрин ли е? — попита тя с дрезгав от съня глас.

— Има ли значение? — като се подпираше на едната ръка, Маккрий прокара пръсти по тялото ѝ.

— Да — но езикът на тялото ѝ му говореше нещо съвсем различно.

— Така би трябвало да е всяка сутрин, Аби: ти и аз в едно легло, а Идън да спи в съседната стая.

— По-добре да ставам. Не искам да се събуди сама в непознатата стая — тя се обърна и се пресегна да вземе ръчния му часовник от нощното шкафче. — Вече е осем часът. Трябва да събудя Идън, да досъбера багажа и да потегля навреме за летището, за да не изтърва самолета.

Понечи да се надигне, но Маккрий я спря.

— Вземи по-късен самолет. Остани тук с мен още малко.

Тя го погледна с копнеж, после поклати глава.

— Не мога — стана от леглото. — Доуби ще ни посрещне на аерогарата.

Разтревожен от нещо в тона ѝ, той се загледа в стройния ѝ гръб. Тя вдигна късата нощница от пода и я облече. Искаше му се да я дръпне обратно на леглото и да я накара да остане. При някои жени това може би щеше да даде резултат, но знаеше, че Аби не е от тях. Потискайки чувството за безсилие, той се пресегна за панталона си. Докато го вдигаше нагоре, той се обърна да я погледне.

— Ще му кажеш за нас, нали? — тя се поколеба едва забележимо, но не му отговори, а тръгна към вратата между двете стаи. Смисълът, съдържащ се в нейното мълчание, никак не му се понрави. — Не си тръгвай още, Аби. Освен ако не искаш този разговор да продължи пред Идън.

Тя спря до вратата и се обърна, докато той заобикаляше леглото.

— Защо? За какво има да говорим?

— За нас, разбира се. Или тази нощ не означава нищо за теб? — сигурен беше, че не е така. Готов бе да се обзаложи на всичко, което има.

— Разбира се, че означава — Аби избегна погледа му, с което му каза много повече, отколкото предполагаше.

Почувствал се по-уверен от отговора ѝ, той събра смелост да я попита:

— Аби, обичаш ли ме? Тя въздъхна и кимна.

— Да.

— Ами, това променя всичко, Аби — разбра по изражението ѝ, че думите му предизвикват противоречиви чувства у нея. — Вече не можеш да останеш омъжена за него. Трябва да му кажеш истината. Знаеш това.

— Не знам нищо такова — отвърна тя само.

Маккий изскърца със зъби.

— Каква си ти, Аби? Твърде опърничава или твърде горда, за да признаеш, че си направила грешка? Или имаш намерение да постъпиш като баща ти, да останеш с човек, когото не обичаш, и да направиш живота на всички около себе си нещастен като своя?

— Това не е вярно — избухна тя.

— Не е ли? Каж ми тогава колко още очакваш от мен да живея с тази твоя лъжа?

— Не знам. Не съм имала време да помисля. Аз...

— По-добре намери време, и то бързо. Достатъчно дълго играх по твоята свирка. Няма да преживея целия си живот така, да се срещам с теб тайно, когато успееш да се измъкнеш.

— Не ме заплашвай, Маккрий Уайлдър — в сините ѝ очи проблеснаха сълзи и те станаха още по-пламенни и блестящи.

— Това не е заплаха — той въздъхна, хвана я за раменете и усети колко е напрегната. — Ние се обичаме, Аби. И няма да ти позволя да причиниш това на двама ни.

— Просто не е толкова лесно, колкото си мислиш — отвърна тя.

— Положително е по-лесно, отколкото да живеем в лъжа до края на дните си.

Тя се притисна в него и го прегърна през кръста като дете, което търси успокоение и утеха.

— Наистина те обичам, Мак. Само че вече ми е толкова трудно да разбера кое е правилно и кое не е. А винаги съм била сигурна в себе си.

Маккрий я целуна. Не знаеше какво друго да каже или да стори.

Спалнята в селската къща сякаш се вираше в нея и тишината ѝ бе някак тежка. Старите дървени мебели в различен стил бяха нацърбени и издраскани от дългогодишната употреба, но все още вършеха работа. Доуби не смяташе за разумно нещо да се подменя само защото е старо. Чакаше го да се разпадне. Хубавата кретонена покривка на леглото и бледосините ленени пердета бяха избрани от нея. Когато ги купи навремето, беше нещо като малка победа, но сега те изобщо не я интересуваха.

Натъпкала в куфара достатъчно дрехи, за да стигнат за няколко дни, Аби затвори капака му и го свали от леглото. Докато го слагаше на пода зад вратата, погледът ѝ падна на златната венчална халка, която продължаваше да носи. Измъкна я от пръста си и я пусна в джоба на бялата си памучна рокля.

Долу се хлопна врата. Леко навъсена, Аби спря и се послуша. Чу стъпки в кухнята и отиде да провери. Завари Доуби да си налива чаша

вода от чешмата. Смачканата му шапка бе килната на тила, по лицето му бяха полепнали сламки.

— Какво правиш тук? — тя хвърли поглед към стенния часовник. — Дори още не е станало време за обяд. Да не би някоя машина да се е счупила?

Той поклати глава, после допи водата от чашата и се обърна към умивалника да я напълни отново.

— Видях, че колата потегля. Помислих, че пак си запрашила нанякъде.

— Бен закара Идън на урока ѝ по плуване. След това ще отидат да хапнат хамбургери с пържени картофи, така че няма да се върнат за обяд — идеята беше нейна. Не искаше Идън да е тук по това време.

— Спокойно можеше да приготвиш хамбургери и тук. Щеше да излезе доста по-евтино.

Ядосана от скъперничеството му, Аби за малко не му каза, че Бен ще плати почерпката, но се овладя. Не искаше да се отклонява в безсмислени спорове за пари.

— Трябва да поговорим, Доуби.

— За какво?

— За нас. За брака ни. От него нищо не се получи — каква ирония. Вече беше минавала веднъж през всичко това. Питаше се защо сега не ѝ е поне малко по-леко, отколкото първия път.

— Изглеждаше ми доволна, докато не се появи Уайлдър.

Тя не се опита да отрече.

— Може би съм мислила, че нещата ще се променят, че просто ни е нужно повече време. Ала не се получи още от самото начало. Трябва да признаеш, Доуби, че аз не бях съпругата, която очакваше... някоя, която да си седи вкъщи, която да те чака тук всяка вечер, когато се прибиращ от полето.

— Оплаквал ли съм се някога? Позволих ти да се занимаваш с конете си и да обикаляш из цялата страна...

— Доуби, престани — нямаше да допусне разговорът да се превърне в поредната разправия. — Моля те, искам само развод. Повярвай ми, ще е по-добре и за двамата ни.

— Заради Уайлдър, нали? — рече с обвинителен тон той. — Срещаш се тайно с него зад гърба ми, нали? Искаш развод, за да се омъжиш за него. Това е, нали?

В известен смисъл всичко, което казваше той, бе истина. Само че Доуби всъщност не го вярваше.

— Аз го обичам — призна тя.

За миг той сякаш онемя, гледаше я втрещено с разширени очи и изкривено от болка лице. После се обърна рязко към умивалника и се хвана за него, навел глава, отпуснал рамене. Когато го видя такъв, го съжали.

— По дяволите, Аби — каза той с нисък и почти заглушен от усилието да се контролира глас. — Аз също те обичам. Това никакво значение ли няма?

— Разбира се, че има. Защо, мислиш, ми е толкова трудно? Никога не съм искала да ти причиня болка, Доуби. Нямах представа колко пъти съм пожелавала да имаше някакъв друг изход.

— Тогава защо постъпваш така?

— Защото... защото така е най-правилно, най-честно.

— Честно по отношение на кого? — той отново се обърна да я погледне, очите му бяха зачервени от сълзи. — На теб? На Уайлдър? Ами аз и Иди?

Аби се извърна, неспособна да срещне погледа му.

— Трябва да поговорим за Идън. Знам колко много я обичаш...

— Какво очакваш? Тя е моя дъщеря.

Аби безмълвно поклати глава, просто нямаше сили да изрече тези думи. Но независимо колко щеше да го заболи, не можеше повече да крие истината.

— Не, Доуби, не е.

— Какво?

Колкото и да ѝ бе трудно, тя се насили да го погледне.

— Идън не е твоя дъщеря. Когато се любихме първия път, аз вече бях бременна.

— Лъжеш.

— Не и този път. Искан детето ми да има баща и знаех, че ти ще си добър баща. И наистина беше. Не биваше да те мамя така, знам, но...

— Ако аз не съм ѝ баща, кой тогава? — попита Доуби. — Не Уайлдър...

— Да.

— Не можеш да го докажеш. И не можеш да очакваш от мен просто да повярвам на думите ти.

— Погледни как са извити малките ѝ пръстчета, на Маккрий са същите. Никога преди не бях виждала подобно нещо. Това е наследствен белег.

— Боже мой — той пребледня като платно. — През всичките тези години...

— Съжалявам — каза Аби. — Повече, отколкото изобщо можеш да си представиш.

Аби се опита да се свърже с Маккрий в офиса му, но ѝ казаха, че той е в „Ривър Бенд“ на среща с Лейн Канфийлд. В един момент почти реши да не му се обажда, но трябваше да говори с него. Напрегната и притеснена, тя набра номера.

Вдигна Рейчъл. Аби веднага позна гласа ѝ и едва не затвори.

— Бих искала да говоря с Маккрий Уайлдър, ако обичате. Казаха ми, че е там.

— Кой се обажда?

Стисна слушалката малко по-силно.

— Аби е. Трябва да говоря с него. Важно е.

— Съжалявам. Той е на съвещание.

— Знам — отвърна тя, опасявайки се, че Рейчъл ще прекъсне връзката. — Просто му кажи, че аз съм на телефона.

В продължение на няколко дълги секунди не последва никакъв отговор. После се чу тихо изпукване, но линията не беше прекъсната. Аби долови някакви странични звуци, после ѝ далечния глас на Маккрий, който каза:

— Аби? Разбира се, че ще говоря с нея — след миг слушалката отново изпука и той се обади.

— Извинявай, че ти звъня там, но... трябва да говоря с теб.

— Не се тревожи за това. Просто ми кажи какво се е случило. Личи си, че има нещо.

— Тази сутрин Казах на Доуби, че искам развод. Той веднага разбра, че ти си замесен.

— А за Идън?

— Казах му, че ти си неин баща, а не той.

— И?

Тя пое дълбоко въздух.

— Излезе от къщата. И още не се е върнал. Не знам къде е отишъл.

— Ти къде си сега?

— В къщата на Бен. Ще се настаним тук.

— Идън с теб ли е?

— Да. В дневната е, играе на дама с Бен.

— Веднага идвам.

— Мак, недей. Не бива. Нещата само ще се влошат още повече, ако Доуби те завари тук, когато се върне.

— По дяволите, Аби, не можеш да останеш там.

— Налага се... поне докато намерим място, където да прехвърлим кобилите и жребчетата. Май трябваше първо да намеря подслон за конете и после да говоря с Доуби — като си помисли колко време и пари бе вложила, за да изгради тук своята коневъдна ферма, й се прииска да бе отложила разговора.

— Погрижил съм се за това. Можеш да ги държиш на моя имот. Искам да нахвърлиш най-необходимото в един куфар, да вземеш Идън и Бен и да ме чакаш там след половин час.

— Но...

— Аби, недей да спориш с мен. Не искам да поемам риска нещо да се случи с теб... или с Идън. След като аз не мога да дойда там, вие ще дойдете да живеете при мен. Разбрахме ли се?

Аби още се колебаеше, но си помисли, че ако Доуби направи сцена, когато се върне, ще е по-добре Идън да не присъства. С Бен винаги можеха да се върнат и да се погрижат за конете.

— Да.

— Добре. Тогава ще се видим след половин час. И, Аби...

— Да?

— Обичам те.

Тя почувства как сълзите й бликват.

— И аз те обичам, Мак — обичаше го дори още повече, задето нямаше да я остави да се справя сама с всичко това. Продължаваше да държи слушалката на ухото си, макар че Маккрий беше затворил, защото не й се искаше да се откъсва от близостта, която бе почувствала помежду им. Чу се ново изпукване от прекъсване на линията. Някой

беше подслушвал разговора им. И този някой не можеше да е друг, освен Рейчъл.

Рейчъл сложи внимателно слушалката, обърна се към библиотеката и се заслуша в приглушените гласове на Лейн и Маккрий. Скоро вратите се отвориха и Маккрий излезе във фойето. Тя се отдръпна от телефона и раздразнена, че така се е втурнал да помага на Аби, изрече с насмешка:

— Тръгваш ли вече, Маккрий? — после се усмихна мило на Лейн, който излезе след него. — Аз ще го изпратя до вратата, скъпи.

— Благодаря ти. Наистина имам да говоря с няколко души по телефона — той спря да се ръкува с Маккрий. — Ще се чуем отново след около седмица, когато прегледам всичко.

— Ще чакам. Ако имаш някакви въпроси, просто ми позвъни — после погледна към Рейчъл.

Тя любезно го хвана под ръка и го поведе към входната врата, като изчака да чуе отдалечаващите се стъпки на Лейн, преди да каже:

— Значи отново си се обвързал с Аби.

— Това си е моя работа, Рейчъл.

— Ти си глупак, Маккрий — каза тя с възмутена въздишка. — Тя иска само парите ти. Сигурно не е толкова трудно да го разбереш. Знаеш не по-зле от мен, че е решила да създаде коневъдна ферма, която да съперничи на „Ривър Бенд“. Но този неин съпруг няма да ѝ даде парите, така че е хванала теб.

— На твое място щях да помисля, преди да соча другите с пръст, Рейчъл — каза Маккрий, като освободи ръката си и посегна към солидната месингова дръжка. — Защото всеки път, когато го правиш, останалите три сочат назад към самата теб.

Пронизана от спокойните му, знаещи тъмни очи, Рейчъл се отдръпна и гневно го изгледа.

— Надявам се да запомниш, че се опитах да те предупредя — но той беше излязъл и вече затваряше вратата.

Аби чакаше в сянката на терасата, когато Маккрий отби по алеята и паркира колата си до нейната. Докато го наблюдаваше как крачи по пътеката, безразличен към непоносимата жегата и задушавашата влага на източно тексаския летен следобед, страховете ѝ

започнаха да се изпаряват. Той изглеждаше толкова силен и жизнен, така способен да се справи с всяка ситуация, че най-сетне повярва във възможността всичко да завърши благополучно. Помисли си, че това е абсурдно. Винаги се беше гордяла, че е независима, че никой не ѝ е нужен. А ето че сега жадуваше да се облегне на нечие рамо. Не на нечие, поправи се бързо тя, а само на неговото.

— Къде са Идън и Бен? — веднага попита той.

— Докато идвахме насам, видяхме конюшната отзад. Нали познаваш Бен, не се стърпя и отиде да огледа. Идън е с него.

— Тя как приема всичко това?

— Още не знае какво става — Аби поклати глава, приковала поглед в белите копчета на ризата му. Изгаряше от желание Маккрий да я вземе в прегръдките си и да я притисне до себе си. — Не съм ѝ казала.

— Ще ѝ кажем по-късно... заедно — отвърна той.

— Толкова е малка, не знам доколко ще разбере, особено за теб.

— Ще караме бавно... стъпка по стъпка — Маккрий я погледна. — Честно казано, Аби, не вярвах, че ще скъсаш с него или поне че ще стане толкова бързо.

— Ако го бях обмислила, вероятно щях да изчакам. Не съм се погрижила за конете, тези дни една от кобилите ще се ожреби, а надбягванията са само след две седмици, така че моментът не е особено подходящ — но не желаше да спи повече в едно легло с Доуби — не и сега, след прекараната с Маккрий нощ. — Обаче не можех иначе.

— Ако ти не го беше сторила, след два дни щях да го сторя аз — заяви твърдо той. — Господи, липсваше ми — прегърна я и я целуна. Тя забрави за миг всичко. Когато се отдръпна от нея, Маккрий дишаше тежко. — Струва ми се, че са минали много повече от три дни, откакто не съм те държал така в прегръдките си.

— И на мен.

— Как мислиш, колко време ще е нужно на Бен, за да огледа конюшната?

— Не чак толкова — усмихна се тя.

Маккрий въздъхна и се отдръпна, за да е далеч от изкушението.

— Какво безобразие, че там долу няма повече от шест бокса.

— Аз дори не знаех, че има конюшня.

— Това беше едно от условията ми, когато възложих на посредника да ми търси имот. Конете трябваше да се предвидят в сделката заради Идън, ако не заради теб. Знам, че не е „Ривър Бенд“...

— „Ривър Бенд“ е само един — искаше й се той да не го бе споменавал... и тя да не бе отговаряла по този начин. — Извинявай — не можеше да го погледне.

— Мислех, че си преживяла загубата му.

— Там беше моят дом. Такова нещо не се преживява. Просто продължаваш нататък. Продължаваш с надеждата, че някой ден ще намериш дом, който ще означава също толкова много за теб — усмихна се насила и вдигна лице към него. — Още не си ми показал къщата си, Маккрий.

Той я погледна замислено, после се обърна и каза:

— Идън и Бен идват. По-добре да ги изчакаме.

Идън дотича да им покаже дълга шушулка от каталповите дървета, които хвърляха сянка над моравата. Когато и Бен се присъедини към тях, Маккрий ги въведе в голямата селска къща с вътрешен двор.

Щом зърна огромната каменна камина в дневната, Идън поиска Маккрий да запали огън, но Аби успя да я убеди, че е твърде топло. Стаята бе обзаведена със стари английски и американски мебели и дълбоки канапета.

Когато влязоха в детската стая, цялата в бледорозово и бледолилаво, Идън изпадна във възторг от разкошното легло с балдахин.

— Явно тази вечер няма да я уговаряме дълго да си легне — отбеляза Аби.

— Тъкмо на това разчитах — отвърна Маккрий и топлият му поглед говореше красноречиво какви планове има за времето, когато ще останат сами.

— А мама къде ще спи — поинтересува се Идън.

— Ето тук — той отвори вратата на спалнята.

В единия ъгъл имаше камина от бели неизпечени тухли с два шезлонга отпред. Подът около голямото легло в другия край на стаята бе застлан с кожи. Двата големи дрешника бяха свързани с отделна стая за преобличане, водеща към изискана мраморна баня.

— Не е ли прекрасно, мами? — Идън въздъхна. — Мак има най-хубавата къща, която съм виждала.

— Радвам се, че ти харесва, дребосък — той я взе на ръце.

— Да, ама къде ще спи Бен? — погледна го намръщено тя. — Не ни показва неговата стая.

— Аз няма да оставам тук тази нощ, Идън — обади се възрастният човек. — Имаме една опака кобила, която като нищо ще вземе да се ожреби тъкмо сега.

Маккрий се обърна към него.

— Ще можеш ли да се справиш с всичко, Бен?

— Мисля, че няма да има неприятности. Един от конярите ще се редува с мен да наблюдаваме кобилата. Вие се погрижете за тези двете, пък аз ще имам грижата за конете.

По-късно същата вечер, след като бяха сложили Идън да спи, Аби лежеше сгъшена в скута на Маккрий, опряла глава на рамото му. Устните ѝ още пареха от целувката. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка, издаваща вътрешното ѝ безпокойство.

— Какво има? — попита той и наклони глава да погледне лицето ѝ.

— Чувствам се малко виновна, че Бен отиде сам във фермата да се разправя с Доуби и да стои при кобилата през нощта. Всичко това е по моя вина. Аз трябваше да съм там и да си тегля последствията, а не той.

— Бен няма да има проблеми с него.

— Надявам се да си прав — отново въздъхна тя.

— Знам, че съм прав.

— Бен те уважава. Изобщо не знаех какво е отношението му към теб, докато не видях как те гледаше днес.

— Аз също го уважавам.

— Това също го забелязах — усмихна, се тя.

Маккрий сложи длан на бузата ѝ и прокара палец по устните ѝ. Ръцете му вече не бяха покрити с мазоли, но и гладки я възбуждаха не по-малко. Той се наведе и потри устни в нейните, умишлено бавейки очакваната целувка, за да я дразни. Аби вдигна ръце, зарови пръсти в

косата му и дръпна главата му надолу. Най-сетне почувства удовлетворяващия натиск на устните му, които се впиха в нейните.

После Маккрий се отдръпна неохотно.

— Според теб още колко време ще мине, докато тази наша палава дъщеря заспи дълбоко?

— Не много — Аби искаше да изхвърли от съзнанието си всичко друго и само да го обича, ала не можеше. Отново се сгуши в него и разсеяно потри буза в рамото му.

— За какво мислиш?

Тя се поколеба.

— Чудех се какво... ще направи Доуби. Щях да съм по-спокойна, ако знаех.

— Аби — той повдигна брадичката ѝ. — Ти си с мен и отсега нататък ще бъде така. Доуби не може да стори нищо, за да ни раздели. Нито той, нито Рейчъл, нито никой.

— Знам. Мисля, че когато ти се обадох днес, тя подслушваше.

— Не бих се изненадал — Маккрий замълча. Повече от всичко му се искаше да я целуне и да се наслади на страстта, която знаеше, че ще разпали у нея. Но в момента тя очакваше нещо друго от него. — Не исках да ти казвам, докато не приключим сделката, но днес Лейн по принцип се съгласи да ми продаде своя дял от „Уайлдър Ойл“. Има да се уточняват още много подробности, ала след три-четири седмици би трябвало всичко да е подписано и легализирано.

— Какво? — сините ѝ очи се разшириха от изненада.

— Предложих му да изкупя неговия дял малко след като се преместих отново тук, но чак сега успях да събера необходимия капитал. При падащите цени на петрола напоследък банките не горят от желание да дават заеми за подобни неща.

— Можеш ли да си го позволиш?

— Да ти кажа честно, затънал съм до гуша в дългове — Маккрий се усмихна. — Надявам се, че бизнесът с арабски коне е доходен.

— Но... защо правиш това?

— Не се ли досещаш? — шеговито попита той. — На два пъти те загубих заради общия ми бизнес с Лейн и Рейчъл. Не искам да те загубя трети път.

— Не е нужно да го правиш.

— Не съм склонен да поемам никакви рискове.

— Ти си луд, Маккрий — но в очите ѝ се четеше любов.

— Дяволски си права. Луд съм по теб — когато видя изражението ѝ, Маккрий почувства, че повече не можеше да сдържа желанието си.

Започна да я разсъблича, като я целуваше и милваше, и слабите ѝ протести заради Идън набързо преминаха в тихи задъхани стонове. Когато Аби започна да се гърчи в ръцете му, той я занесе на леглото, смъкна собствените си дрехи, легна до нея и веднага я притисна до себе си, за да усети пламналата ѝ плът до своята. Зацелува я по врата и по гърдите, а ръцете му галеха гладката кожа на бедрата и хълбоците ѝ и довеждаха взаимното им желание до степен, граничеща с болка.

Когато проникна в нея, тя изви хълбоци да го поеме целия. Залюляха се в ритъма на страстта, все по-бързо и по-напрегнато. За един кратък миг преди да бъде отнесен от вихъра на бурното удоволствие, Маккрий някак почувства, че с тях винаги ще бъде така: движение срещу движение, страст срещу страст, любов срещу любов. И не искаше да е иначе.

След три дни адвокатът на Доуби се свърза с Аби и я информира за условията, при които той е готов да ѝ даде развод. Тя трябваше да се съгласи с незабавното прекратяване на договора за наем, да се откаже от всякакви финансови претенции за направените подобрения, от правата на собственост, придобити след женитбата им, да заличи името му в удостоверението за раждане на Идън ѝ да не предявява никакви искания за издръжка на детето. В замяна щеше да си запази всички арабски коне, седлата и оборудването за конюшните, спечелените от тях пари, както и личните вещи, принадлежащи на нея и на дъщеря ѝ. Освен това Доуби държеше да му бъдат гарантирани разумни условия за посещения при Идън. Аби се съгласи.

44.

Червеният жребец оглеждаше събралата се край оградата тълпа, както монарх коленопреклонните си поданици. Великолепен и величествен, той сякаш бе напълно безразличен към седлото, което слагаха на гърба му, и към суетнята на конярите — крал, свикнал да бъде обличан от други.

— Не е ли направо изумителен, Лейн? — каза Рейчъл, която не можеше да откъсне очи от Сироко. — Виждал ли си го някога така блестящ и в толкова добра форма? Той ще спечели днес. Знаем, че ще спечели.

Чул гласа ѝ, жребецът вдигна глава и протегна дългата си шия към нея. Рейчъл се приближи, почеса го зад ухото и се загледа в огромните му тъмни очи така съсредоточено, че не чу отговора на Лейн.

— Всички ще викаме за него.

— Кой казва, че красавците не могат да бягат? — заговори му тихо тя. — Днес ще ѝ покажем, нали? — прегърна го през врата и го целуна. — Това е за късмет — каза тя и се върна при Лейн.

Забеляза нещо бяло и обърна глава да погледне сребристобелия жребец, който бе вдигнал глава и сякаш се мъчеше да улови миризмата ѝ с широко разтворените си ноздри. Малко по-вляво стоеше Аби с онзи неин полски гуру, Бен Яблонски. Маккрий също бе тук, както и детето. Докато ги гледаше, Рейчъл настръхна.

— Може ли да погаля Сироко за късмет, майко? Той ще ми позволи ли?

Разсеяна от присъствието на дългогодишната си съперница, Рейчъл отвърна раздражено:

— Разбира се.

После осъзна колко необичайно е желанието на сина ѝ и се обърна да го погледне. Алекс беше облечен с къси панталонки и бяла риза, кестенявата му коса бе гладко вчесана. Той предпазливо пристъпи към жребеца и го потупа.

— Късмет, Сироко — каза тихо и бързо отстъпи назад, когато конят наведе глава към него. Спря чак когато отново се озова до баща си и госпожа Уелдън.

— Определено си станал по-смел, Алекс. Винаги съм мислила, че се боиш от конете — отбеляза Рейчъл, учудена от промяната.

Момчето наведе глава, избягвайки да я погледне.

— Те са големи, но няма да ти сторят нищо лошо, не и нарочно.

— Радвам се, че най-сетне си го разбрал. Конете могат да са прекрасни приятели — тя хвърли поглед на своя жребец, този син на Саймун, който означаваше толкова много за нея, после отново се обърна към Алекс, тъкмо навреме, за да види лекото му кимване в знак на съгласие. — Ти сприятелил ли си се с някой кон, Алекс? — веднъж го бе зърнала да се промъква под оградата на пасището с кобилите за разплод и да изчезва между старите орехи. Знаеше колко любопитни са конете и се питаше дали някой от тях не е отишъл да се запознае с този малък човек, навлязъл в тяхната територия.

Но единственият отговор, който получи, бе уклончиво свиване на раменете, при което брадичката на Алекс почти се завря в яката на бялата риза. Обезсърчена, Рейчъл се чудеше защо изобщо се опитва да общува със сина си. Той не искаше да има нищо общо с нея. Никога, не бе искал.

Напуснаха ограденото място, на което чакаха конете преди старта, и се отправиха към своята ложа на официалната трибуна. Рейчъл знаеше, че Рос ще е там... както беше планирано. Разбира се, тя щеше да се престори на изненадана, че го вижда, да се престори, че не знае, че той е в града, и нямаше да се издаде, че са били заедно предишната нощ.

Беше прекрасна вечер, помрачена единствено от дребното спречкване, когато той се опита да ѝ даде визитната картичка на някакъв уж блестящ адвокат по бракоразводни дела. Толкова пъти се бе мъчила да му обясни, но Рос просто отказваше да приеме факта, че тя не желае да се развежда с Лейн. И защо да се развежда? Имаше всичко, каквото би могла да желае: конете си, своя дом, Лейн и Рос.

Когато приближиха ложата, Рейчъл вървеше най-отпред. Веднага зърна Рос. Той носеше тъмни очила не само за да предпази очите си от яркото юлско слънце, но и да не бъде разпознат на претъпкания по празниците хиподрум.

— Лейн, виж кой е тук! — и без да дочака отговора му, забърза към Рос. — Каква изненада — каза тя, прегърна го и целуна въздуха до бузата му. — Мислех, че няма да дойдеш. Миналата седмица каза, че на Четвърти юли имаш участие.

— Имам — отвърна на висок глас Рос, за да го чуе Лейн. — Обещал съм на Уили, че ще пея на пикника му тази година. Ако потегля веднага след надбягванията, ще успея. Казах на моя пилот да е готов да излетим веднага щом стигна на летището — когато Лейн се присъедини към тях, Рейчъл се отмести встрани, за да позволи на Рос да се ръкува с него. — Здравей, Лейн. Радвам се да те видя отново. При твоята натоварена програма дори не бях сигурен, че ще дойдеш.

— Изключено бе да не дойда, Рос. Винаги съм държал да придружавам Рейчъл на събитията, които са важни за нея.

Тя го погледна, изненадана от думите му. Това беше вярно. Макар да не идваше на всяка изложба или надбягване, Лейн никога не пропускаше най-важните. До този момент не си бе давала сметка за това.

След няколко минути конете излязоха на пистата, която официално бе окачествена като бърза, и тя моментално им посвети цялото си внимание, изключвайки от съзнанието си всякакви други мисли.

Когато ги въведоха в стартовите врати, вдигна бинокъла, за да проследи процедурата и да скрие донякъде нарастващото си напрежение. Сироко трябваше да спечели тези надбягвания. В момента това беше по-важно за нея дори от победата на националния шампионат есента.

Когато вратите се отвориха под силния звън на камбанките, сърцето ѝ подскочи. Единайсете коня излетяха като един и пробягаха първите десетина метра стъпка в стъпка. После Сироко се хвърли напред да излезе начело.

Кестеняв жребец се опитваше да го догони от външната страна. Рейчъл огледа останалите и откри коня на Аби на пета или шеста позиция. Някой ѝ бе казал, че той обикновено изостава в началото.

Другите девет коня на пистата всъщност изобщо не я интересуваха. В съзнанието ѝ това бе надбягване между Сироко и Уиндсторм. Когато взеха първия завой и поеха по задната права, все още начело със Сироко, тя свали за миг бинокъла и хвърли поглед към

Аби, която стоеше изправена в една от съседните ложи за собственици. Дори от това разстояние си личеше, че е възбудена и развълнувана. Неспособна да покаже своите чувства, Рейчъл се чувстваше като статуя в сравнение с нея. На нея също ѝ се искаше да вика и да крещи, ала не можеше.

Отново насочи бинокъла към червения жребец, който се беше откъснал с три дължини. Но преднината му намаля бързо, когато на завоя към финалната права го атакуваха други коне. Сребристорбелият жребец, който препускаше край оградата, го застигнаше с всяка крачка. А жокеят на Сироко не го виждаше, вниманието му бе насочено към черния, който го атакуваше от другата страна.

На Рейчъл ѝ се искаше да извика и да предупреди жокея, но не можеше да отвори уста. Белият жребец излезе напред, Сироко веднага се изравни с него и двата коня запрепусаха глава до глава, като разбиваха твърдата пръст с копита.

На двеста метра от финалната линия жокеят на Сироко го шибна с камшика. Той сякаш отговори с нов изблик на енергия и скорост, ала не успяваше да изпревари съперника си. Уиндсторм оставаше неотклонно до него. Изведнъж червеният жребец сякаш се препъна. Жокеят се опита да го овладее, но на следващата крачка той се строполи на пистата, точно на пътя на препускащата след него група.

— Не! — изкрещя Рейчъл. — Не Сироко! Не!

Аби изобщо не видя как Уиндсторм пресече финалната линия. Стоеше вцепенена, вперила ужасен поглед в падналия кон и ездача, останали да лежат неподвижно зад препускащите коне. Тълпата беше притихнала, двама служители от хиподрома тичаха към мястото на злополуката.

— Какво стана, мами? Този кон защо не се изправя? Ранен ли е?

Доловила страха ѝ, Аби притегли Идън до себе си.

— Боя се, че да, скъпа.

— Ще се оправи ли?

— Не знам.

Жокеят се опитваше да стане въпреки усилията на двама души да го задържат неподвижен до идването на линейката, която се носеше по пистата. Но жребецът не даваше никакви признаци на живот. Аби

хвърли поглед към ложата на Рейчъл. Макар конят да не бе неин, ужасно се разстрои, като си спомни каква непоносима болка беше изпитала, когато видя Ривър Бриз да лежи със счупени крака на земята.

Лейн беше до Рейчъл, придържаше я през кръста и ѝ пробиваше път през тълпата. До Аби достигаха истеричните ѝ, накъсани от ридания писъци:

— Трябва да отида при него. Моля те. Трябва да отида при него.

— О, Господи — Аби се извърна. Усети на рамото си ръката на Маккрий.

— Ще трябва да слезеш в почетния кръг за връчването на купата.

— Не мога — поклати глава тя. Беше спечелила. Най-сетне бе победила Рейчъл. Но просто ѝ беше зле.

— Налага се. Уиндсторм спечели. Инцидентът не променя това — Маккрий я хвана за лакътя и я поведе вън от ложата и надолу по стълбите. Аби знаеше, че е прав, но от това не ѝ ставаше по-леко.

Спря вън от почетния кръг, пренебрегвайки опитите на стюарда да я накара да влезе вътре. Оттам се виждаше всичко, което ставаше на пистата. Червеният жребец лежеше на земята. Ветеринарният лекар на хиподрума бе клекнал до него и още доста хора стояха наоколо. Докато двамата фелдшери помагаха на жокея да се качи в линейката, на пистата излязоха Рейчъл и Лейн.

— Маккрий, моля те, трябва да знам колко сериозно е положението. Би ли отишъл да видиш?

Той я погледна.

— Разбира се.

Когато се отдалечи, Аби неохотно се остави да бъде въведена в почетния кръг заедно с Бен и Идън. Уиндсторм пристигна, и тя почувства прилив на гордост. Сама бе селектирала и отгледала този жребец, победител на пистата и на манежа. Обви ръце около шията му.

— Спечелихме честно и почтено — каза жокеят, усмихнат до уши. — Вече го изпреварвахме, когато той рухна.

— Какво стана? Знаеш ли? — попита Аби.

Той я погледна от височината на седлото и поклати глава.

— Чух изпукване... като от счупване на кост. Конят беше страхотен, но ние щяхме да победим така или иначе. Поисках още от Сторм и той имаше какво да даде. На червения му бе останала само сърцатостта.

„Като от счупване на кост“: думите отекваха в съзнанието ѝ. Утешаваше се с мисълта, че счупването на кост не означава непременно край за Сироко, нали бе минала през всичко това с Ривър Бриз.

— А жокея?

— Джоу, един от стюардите, каза, че, изглежда, си е счупил рамото и може би е получил сътресение на мозъка. Обаче е имал късмет. Ще се оправи. Виждал съм и по-тежки падания.

При нея дойде официално лице от хиподрума.

— Готови сме да пристъпим към награждаването, госпожо Хикс, ако сте така добра да дойдете ето там.

Когато Аби се обърна да го последва, жокеят повтори още веднъж:

— Щяхме да спечелим така или иначе.

Тя безмълвно прие поздравленията от спонсорите на надбягванията, сребърната купа и паричната награда, полагаща се на победителя, и позира за задължителните снимки, ала не можеше да се усмихва пред камерата, когато виждаше зад нея как Рейчъл е коленичила на земята до своя жребец, забравила за белия си ленен костюм.

Най-сетне всичко свърши. Жокеят скочи от коня и свали седлото, за да се претегли съгласно правилата, конярят метна синьо одеяло върху потния Уиндсторм и го отведе, а Аби продължаваше да стои край почетния кръг.

— Няма ли да се върнем в конюшната заедно с Уиндсторм, мами? — Идън вдигна смръщено лице към нея, озадачена от това отклонение от навиците им.

— Не веднага. Искам да изчакам Маккрий — той вече крачеше към тях по пистата. Аби трябваше да разбере какво е научил.

— Защо изглеждаш толкова тъжна, мами? Не се ли радваш, че Уиндсторм спечели?

Тя въздъхна и се опита да ѝ отговори:

— Радвам се, че спечелихме, но също така ми е мъчно, че другият кон пострада — ала беше пострадал не кои да е кон, а жребецът на Рейчъл. И не знаеше как да обясни на Идън защо това я разстройва толкова много.

— Чакай тук с Бен, докато отида да поговоря с Маккрий.

Без да обръща внимание на протестите на дъщеря си, Аби тръгна да го пресрещне. Помъчи се да открие на лицето му някакъв знак за положението на Сироко, но изражението му не издаваше нищо. Несъзнателно притисна до себе си сребърната купа, която бе прегърнала като бебе, когато до падналия кон спря камион и го скри от очите ѝ.

— Много ли е пострадал? — попита тя.

Но Маккрий не отговори, докато не застана непосредствено пред нея. Хвана я внимателно за раменете и тя се подготви да чуе най-лошото.

— Мъртъв е. Аби. При падането си е счупил врата.

— Не! О, Господи, не! — тя се отпусна в ръцете му, неспособна да приеме това нещастие. — Не може да е вярно. Не може!

— Но е истина. Съжалявам.

— Защо? — извика тя, свила ръка в юмрук. — Защо трябваше да се случи това?

Но никой не можеше да ѝ отговори. Погледът ѝ отново се насочи към пистата и тя се отдръпна от Маккрий, разбрала какво е предназначението на камиона: беше дошъл да откара мъртвия жребец. Наближаваше времето за следващата гонка и скоро всички щяха да хукнат към гишетата, за да направят залозите си, забравили за разигралата се трагедия. Но тя никога нямаше да забрави момента, когато Сироко падна, нито мяркащите се крака на препускащите коне, напрегнали се да прескочат внезапно изникналото на пътя им препятствие, препъванията, едва избегнатите сблъсъци, хаотичните отклонения и после, сред улягация прах, лежащия неподвижно червен жребец.

Аби съзря Рейчъл, която бавно вървеше към нея, подкрепяна от Лейн. Обикновено самоувереното ѝ лице бе изкривено от болка. Понечи да тръгне насреща ѝ, но Маккрий я спря.

— Къде отиваш?

— Рейчъл... трябва да говоря с нея. Никога не съм искала това да се случи.

— Аби, недей. По-добре е да не го правиш.

Но тя не го послуша, изтръгна се от ръцете му, за да иде при тях.

Лейн пръв я забеляза и спря, а Рейчъл гледаше право в нея, но сякаш изобщо не я виждаше.

— Рейчъл, аз... исках само да знаеш, че... съжалявам. Наистина съжалявам.

Изглежда, думите все пак проникнаха до съзнанието на Рейчъл и тя я погледна с люта ненавист.

— Защо трябва да съжаляваш? Твоят кон спечели надбягването. Точно това искаше, нали?

— Исках да спечели, да, но... не по този начин — ала държеше в ръцете си купата, свидетелство за победата на Уиндсторм.

— Защо не? — отвърна язвително Рейчъл. — Не беше ли си поставила за цел да докажеш, че твоят жребец е по-добър от моя? Е, постигна го, така че се махай и ме остави на мира. Сироко е мъртъв. Чуваш ли? Мъртъв е. Мъртъв — тя захлипа неудържимо и рухна в прегръдките на Лейн.

Този път, когато почувства ръката на Маккрий на рамото си, Аби му позволи да я отведе, без да протестира.

— Вината е моя — каза измъчено тя.

— Беше злополука, Аби, злополука. Можеше да се случи на всеки кон, включително и на Уиндсторм. Няма да ти позволя да се обвиняваш заради това.

— Но наистина стана по моя вина. Тя никога не би включила Сироко в надбягванията, ако аз не я бях предизвикала. Спомняш ли си онази вечер, след като Сироко спечели в Скотсдейл, когато ѝ казах, че това не е нищо повече от конкурс по красота и че той няма качества на състезателен кон? Господи... казах ѝ дори, че ще рухне, ако го пусне в надбягванията. Аз я подтикнах към тази стъпка.

— Тя сама е взела решението. Знаела е какъв риск поема, но въпреки това го е сторила. Ти не можеш да се смяташ отговорна.

Но Аби знаеше, че вината е нейна.

Утринният ветрец повя над плувния басейн, спря да разлисти страниците на договора за продажба в скута на Лейн и продължи нататък. Той приглади книгата и продължи да се взира в тънкия силует, сгъшен край прясно разкопаната пръст в далечината.

Бифокалните му очила бяха оставени на масата. Още не беше прочел дори първата страница на документа. Не че наистина беше необходимо. Предишния ден вече се бе запознал най-внимателно с

договора. Искаше само да го прегледа още веднъж, преди Маккрий да дойде за подписването му този следобед. Но безпокойството за Рейчъл не му позволяваше да се съсредоточи нито за миг.

— Гледай, татко! — извика Алекс.

Той с усилие откъсна очи от жена си и се обърна тъкмо когато синът му цопна като гюле в басейна и разплиска вода надалеч по площадката. Почака докато Алекс се покажа на повърхността и енергично заплува кучешката към стълбата.

— Стига ти толкова гмуркане за днес, Алекс — викна му той. — Още не си толкова добър плувец — ако цапането във водата можеше да се нарече плуване. — Вземи вана и иди да си играеш на сянка по-далеч от басейна.

Когато видя сина си да се отдалечава, отново насочи вниманието си към Рейчъл. Тя не бе помръднала от своето тихо бдение край гроба.

— Извинете ме, господин Канфийлд — към стола му приближаваше прислужницата Мария; дебелите гумени подметки на белите ѝ работни обувки не вдигаха почти никакъв шум. — Господин Рос е тук — тя се обърна да посочи вървящия след нея мъж, облечен в нови дънки и каубойска риза със седефени копчета.

— Благодаря ти, Мария — Лейн разсеяно вдигна книгата от скута си и се изправи да поздрави госта. — Здравсти, Рос. Не знаех, че ще идваш — ръкува се набързо с него и посочи шезлонга до себе си. — Сядай.

— Съжалявам, но не мога да остана — той свали тъмната каубойска шапка и разреса с пръсти къдравата си коса, после започна да върти шапката пред себе си. — Отбих се само да видя как е Рейчъл. Знаем колко беше разстроена за Сироко. Съжалявам, че не можех да остана...

— Разбирам — съпругът намираше странна ирония в това, че стои тук и говори с Рос за Рейчъл. Макар че, защо не? В края на краищата и двамата я обичаха.

— Тя понесе много тежко смъртта на Сироко. Къде е?

— Ей там. До гроба му — отвърна той, като посочи с глава. — Тя настоя конят да бъде докаран и погребан тук, в „Ривър Бенд“. Тогава не видях в това нищо лошо. Сега не съм много сигурен, че идеята беше добра.

— Ще имаш ли нещо против, ако отида да поговоря с нея? Докарал съм нещо, което може... ами, да я накара да се почувства малко по-добре.

— Давай — на този етап изобщо не го интересуваше кой ще изтръгне Рейчъл от дълбоката депресия, стига да го стореше. Непоносимо му бе да я гледа такава.

Рос кимна смутено, сложи си шапката и тръгна напярко през моравата към голия гроб край оградата на задното пасище, точно по средата между къщата и конюшните. Лейн го наблюдаваше и се питаше дали ще успее, дали Рейчъл ще се хвърли в прегръдките му, този път завинаги. Но все пак, когато стана нещастieto, тя се беше обърнала към него, а не към Рос. И трябва да го бе сторила инстинктивно. Поне той се мъчеше да вярва в това.

— Татко, татко, видя ли колко силно цопнах? — Алекс тичаше към него покрай басейна и мокрите му крака шляпаха по бетона.

— Разбира се — Лейн направи усилие да насочи вниманието си към него. Загрижен за Рейчъл, през последните няколко дни той твърде често го бе пренебрегвал. — Без малко не ме изпръска.

— Знам — детето се ухили дяволито. — Няма ли да поплуваш с мен?

— Иска ми се, но не мога. Трябва да се запозная с тези документи, но ще те гледам.

Алекс се замисли.

— По-добре да поседна малко при теб и да си почина. Плуването е доста изморително.

— Да, така е — усмихна се Лейн. Отново се облегна назад и взе договора, но очилата му останаха на масата. Алекс се разположи на втория шезлонг и започна да потупва с ръка по тръбната странична облегалка, загледан към гроба.

— Какво искаше господин Тибс?

— Дошъл е да види майка ти. Донесъл ѝ е нещо, с което се надява да я развесели малко.

— Тя е ужасно тъжна, нали?

— Да. Майка ти обичаше много Сироко. Присъствала е на раждането му. Тогавата ти беше още бебе, така че го има почти откакто ти се появи на бял свят. Много боли, когато загубиш някого или нещо, което много обичаш.

— Иска ми се да можех да сторя нещо, с което да я накарам да се почувства по-добре.

Лейн долови тъжната нотка в гласа на Алекс.

— Мисля, че можеш.

— Какво? — детето го погледна обнадеждено.

— Когато си много тъжен, дребните неща често са по-важни от всичко за теб... дребните неща, които са израз на внимание и показват, че си обичан. Например можеш да набереш на майка си полски цветя и да ѝ ги дадеш, за да ги сложи на гроба на Сироко. Или да ѝ нарисуваш картичка...

— Мога да ѝ нарисувам Сироко с цветни моливи, та винаги да си го гледа и да си спомня какъв е бил — предложи въодушевено Алекс. — Това би ѝ харесало, нали? Аз рисувам много, много хубаво, така казва госпожа Уелдън. А него ще нарисувам особено хубаво.

— Знам. И мисля, че на майка ти ще ѝ стане много приятно — усмихна се Лейн.

— Веднага започвам — Алекс слезе от шезлонга и хукна към къщата.

Като го гледаше, Лейн неволно си помисли, че трябва да е прекрасно да си толкова млад и невинен, за да повярваш, че можеш да намериш лек за страданията в този живот.

Рейчъл седеше на тревата до дългото правоъгълно късче прясно разкопана земя и в позата ѝ имаше нещо детинско: краката и бяха свити на едната страна, главата и раменете бяха наведени, едната ръка лежеше върху буците пръст. Лек ветрец развяваше тъмната ѝ коса, повдигаше кичурчета от нея и отново ги връщаше на мястото им, като майка, която си играе леко с къдриците на дете, за да го успокои и утеши.

Когато Рос се приближи, тя не даде никакъв знак, че забелязва присъствието му. Той спря за момент, поразен от жестоката мъка, която се излъчваше от нея. Лицето и беше сухо, но той имаше чувството, че по-лесно би понесъл да го види разплакано, отколкото така безнадеждно застинало.

— Здравей, Рейчъл.

В началото не беше сигурен, че го е чула. После тя вдигна глава, очите ѝ бяха празни, безизразни, почти безжизнени. Въпреки че

гледаше право в него, Рос се съмняваше, че го вижда, но тя сякаш започна да осъзнава присъствието му.

— Ето тук е погребан Сироко. Поръчала съм паметна плоча, мраморна, на която ще са гравирани името и датите на раждането и на смъртта му и стих, който съм чела някога. Малко съм го поизменила, за да подхожда за него — тя издекламира като насън: — „Ако не си видял нищо повече от красотата на крайниците и необикновения му цвят, истинската му красота е останала скрита за теб.“

— Прекрасно е.

— Пипни земята — тя зарови ръка в пръстта. — Топла е... каквото беше тялото му.

— Стоплена е от слънцето.

Рос започваше да се безпокои за нея, но тя въздъхна унило и вдигна поглед. Сега скръбта се четеше на лицето ѝ.

— Знаем — каза тя. — Но понякога обичам да си представям, че топлината идва от него.

— Не бива да вършиш такива неща, Рейчъл. Не е хубаво за теб.

— Все ми едно. Искам той да е тук... при мен.

— Недей така, Рейчъл. Него вече го няма. Не можеш да го върнеш. Аз съм тук с теб. Моля те, ела да се поразходим — хвана я за раменете и внимателно я накара да се изправи.

Тя не оказа съпротива, но продължаваше да гледа гроба, сякаш не ѝ се искаше да се откъсва от него.

— Той трябваше да е тук и да цвили към онези кобили на пасището.

— Искан ми се да можеш да те накарам някак си да се почувстваш по-добре, да кажа или... да направя нещо. Но просто не намирам нужните думи — чувстваше се безпомощен и безсилен, също както на хиподрума. — Нямах представа колко пъти съм съжалявал, че те изоставих тогава, но бях принуден. Струваше ми се, че не мога да помогна с нищо. Лейн беше с теб. Знаех, че той ще се погрижи за теб и ще стори всичко необходимо.

— Лейн е винаги с мен, всеки път — промърмори тя.

— Знаем — безпокоеше го фактът, че след инцидента тя се беше обърнала към Лейн. А уж беше влюбена в него. — Виж, тази вечер трябва да се върна в Нашвил. Звукозаписната ми компания иска да

направим нов албум и утре имам среща с продуцента. Но ако желаш да остана тук с теб, ще я откажа.

— Няма нужда. Все едно е дали си тук или не си. Вече нищо няма значение.

Тя бе така безразлична, така сдържана към него, сякаш той беше някакъв непознат, а не мъжът, който я бе държал в обятията си и я бе любил безброй пъти. Вървяха един до друг, ръката му бе обвита около кръста ѝ, но чувството за близост липсваше. Трябваше да се пребори по някакъв начин с апатията ѝ.

— Ела. Имам да ти покажа нещо — той ускори крачка, когато приближиха великолепната нова конюшня, но думите му не събудиха никакъв интерес у нея. — Няма ли да попиташ какво е?

— Какво? — но явно попита само защото той настояваше.

— Изненада е, но ти гарантирам, че ще ти хареса. Почакай да видиш и сама ще се убедиш.

Но щом зърна камионетката и конското ремарке, паркирани пред внушителния централен вход на конюшните, Рейчъл започна да се дърпа.

— Дошъл е някой. Не искам да виждам никого.

— Всичко е наред. Честна дума. Това е моят пикап.

— Твой ли? Не разбирам — тя го погледна намръщено и Рос усети, че най-сетне е проникнал през стената от мъка, която я отделяше от него.

— Не помниш ли, казах ти, че имам изненада за теб — той направи знак на коняря, който стоеше зад ремаркетото, спря и се обърна, за да я наблюдава. — Ето я — когато човекът изведе младата арабска кобила и утринното слънце проблесна в бронзовата ѝ козина, на лицето на Рейчъл за миг се появи смаяно изражение. — Това е Джуъл.

— Да, но защо си я докарал тук? — тя се обърна към него и бръчката между веждите ѝ стана по-дълбока.

— Твоя е — когато Рейчъл се дръпна от него и се намръщи още повече, Рос продължи: — Знаем, че винаги си я искала и бях съвсем искрен, когато ти казах, че не е за продан. Тя никога няма да ни роди жребче от Сироко, така че ти я давам като подарък.

— Не — тя отстъпи още крачка назад, леко възмутена и ядосана.

Озадачен от реакцията ѝ, той взе въжето от коняря и ѝ го подаде.

— Моля те, вземи я — но тя поклати глава и скри ръце зад гърба си. — Искам да я вземеш, Рейчъл. Знам, че тя не е Сироко и... дори да не мога да ти се реванширам, задето не останах с теб след инцидента, позволи ми поне да опитам.

Нещо вътре в нея сякаш се скъса.

— Защо всички ми правят подаръци? Да не мислиш, че можеш да ме купиш? — гневно извика. — Подаръците няма да ми заплатят всички онези часове, които съм прекарала сама. Не съм дете, на което можеш да подариш някоя играчка и да си мислиш, че с това ще разсееш огорчението му. Този номер повече не минава!

— Не знам за какво говориш — каза Рос, объркан от внезапното ѝ избухване. — Аз не се опитвам да те купя. Аз...

— А как го наричаш тогава? Чувстваш се виновен и искаш да ми подариш своя кон, за да успокоиш съвестта си. Е, аз не искам коня ти! И теб не те искам! Просто си вземи коня и се махай оттук. И никога не се връщай! Чуваш ли? Никога повече! — тя стоеше пред него, разтреперана от гняв; ръцете ѝ бяха свити в юмруци, по страните ѝ се търкаляха сълзи.

— Рейчъл, не говориш сериозно. Разстроена си — стълписан, Рос се мъчеше да намери някакво извинение за рязката промяна у нея. — Не знаеш какво говориш.

— Знам прекрасно какво говоря — отвърна тя с треперещ от ярост глас. — И ако не се погрижиш този кон да бъде натоварен и откаран оттук за пет минути, ще повикам шерифа и ще му наредя да те изгони от фермата — тя се обърна, тръгна към конюшната и когато преполови разстоянието до вратата, побягна.

— Рейчъл... — Рос пристъпи неуверено след нея, неспособен да повярва, че това действително се случва.

— Струва ми се, че тя говореше сериозно — обади се зад гърба му конярят.

Рос беше принуден да се съгласи с него.

Хлипайки отчаяно, Рейчъл се затича право към онази част на конюшната, където бяха настанени кобилите за разплод, и спря едва когато стигна до третата от края. С трескави ръце вдигна куката на вратата, влезе в бокса и спря само колкото да ѝ сложи отново куката. После обви ръце около шията на петнистата сива кобила и зарови лице в изпъстрената ѝ с тъмносиви кичури грива.

— Саймун, Саймун — зарида съкрушено тя. — Защо всички постъпват така? Защо? Непрекъснато се опитват да ми пробутват подаръци, когато на мен ми е нужна само любовта им? Никой не ме обича истински. Никой — докато изливаше мъката и огорчението си пред кобилата, Рейчъл усети тревожното побутване на муцуната и, придружено от тихо съчувствено пръхтене. — Не, не е вярно. Ти ме обичаш, нали, моя красавице? — промърмори тя, мина отпред и хвана главата ѝ с двете ръце. Усмихна се, когато кобилата подуши сълзите по лицето ѝ и близна любопитно солената течност. — И аз те обичам, Саймун. Ти никога не си ме разочаровала.

Старият кон в съседния бокс приближи до преградата и изцвили, за да привлече вниманието ѝ. Рейчъл промуши ръка през дъските и го почеса.

— Знам, че и ти ме обичаш, Ахмар. Не съм те забравила — заговори му тя ласкаво, все още безкрайно тъжна.

Вентилаторите на тавана раздвижваха непрекъснато въздуха и пръскаха силната миризма на коне, на сено, на тор и овес. Рейчъл се обърна отново към кобилата, сгуши се до нея, за да се наслади на топлината ѝ, да вдъхне ободряващата ѝ миризма и да потърси жадуваното успокоение в допира с нея.

— Добре ли сте, госпожо Канфийлд?

Сепната от човешкото присъствие, Рейчъл хвърли бърз поглед към застаналия на вратата коняр и се сви зад кобилата, за да скрие мокрото си от сълзи лице. Не желаше той или който и да било да я съжалява. Не ѝ трябваше тяхното съчувствие.

— Да, добре съм — увери го тя. — Искам да съм сама. Ако обичаш... върви си.

— Да, госпожо.

Ахмар изпръхтя, когато момчето мина край бокса му, после отново насочи вниманието си към нея и Рейчъл разбра, че са сами.

— Винаги сме си били тримата, нали? — и веднага добави горчиво: — Не, невинаги. Известно време бяхме четирима. Сега... Сироко вече го няма. Толкова много ми липсва — почувства, че пак ще заплаче, и прегърна Саймун. — Защо трябваше да умре така? Не е справедливо. Синът ти го няма вече, Саймун. Разбираш ли това? Твоят син... който беше и мой.

Заплака тихо и сълзите ѝ закапаха по шията на кобилата. Тук се чувстваше свободна да излее болката и скръбта си, да тъгува за смъртта на своя любим жребец и за предателството на още един мъж, който не бе я обичал истински.

Саймун изпръхтя и обърна глава, предупреждавайки Рейчъл, че идва някой. Тя преглътна сълзите и трескаво заизтрива бузите и очите си.

— Мамо? — на широката пътека между боксовете се появи Алекс и тръгна бавно по нея, като се оглеждаше предпазливо наляво и надясно. — Тук ли си?

Искаше ѝ се да се престори, че не го чува, да се завре в най-далечния ъгъл и да се скрие от него, от всички. Но знаеше, че не бива.

— Да, Алекс. Какво има? — попита с напрегнат и задавен от сълзите глас.

В началото той не разбра къде е, после я видя.

— Ето къде си — момчето се устреми към вратата на бокса, като криеше ръка зад гърба си. — Търсих те навсякъде.

— Ако е време за обяд, кажи на Мария, че не съм гладна — отвърна тя рязко, обзета от нетърпение час по-скоро да се избави от него и отново да остане сама. Твърде трудно ѝ беше да крие болката и огорчението си. Спомняше си ужаса от мъчителните въпроси на Алекс по време на полета към дома: „Защо умря Сироко? Защо си счупи врата? Защо мама го прати да се надбягва? Защо плаче мама? Тя защо обичаше толкова много Сироко?“ Защо, защо, защо. Непоносима ѝ бе дори мисълта да премине отново през това изтезание. Трябваше Лейн да е тук, за да отговаря на въпросите му.

— Още не е станало време за обяд. Поне аз мисля така. Донесох ти нещо — той се повдигна на пръсти, протегна ръка над мрежестата врата и усмихнат и развълнуван, ѝ подаде листа, който криеше зад гърба си. — За теб е. Исках да го увия в хубава тънка хартия с панделка и всичко, но госпожа Уелдън каза, че нямаме.

„Още един подарък“ — помисли си горчиво Рейчъл. Защо всички се опитваха да я купят?

— Не го искам.

Усмивката на Алекс изведнъж угасна.

— Но... татко мислеше...

— Татко ти е сгрешил! Не искам никакви подаръци! Нито от теб, нито от когото и да било. Разбра ли? — Рейчъл бе твърде заслепена от гневните сълзи, които пареха очите ѝ, за да забележи колко е покрусено момчето. — Върви си. Върви при баща си. Не те искам тук!

Тя му обърна гръб и потърси утеха до топлото тяло на Саймун, а листът прошумоля и падна на застлания с дървени стърготини под.

Отново беше сама с конете си и точно това желаше. Не ѝ трябваше никой. Прекара следващия час в опити да убеди в това себе си и всички останали.

Когато за пореден път чу стъпки, приближаващи бокса по застланата с тухли пътека, изруга мислено света, който не я оставяше на мира. Мярна ѝ се подобната на лъвска грива сребриста коса на Лейн, който се оглеждаше тревожно.

— Алекс? — извика той.

Рейчъл едва не се изсмя с глас. Трябваше да се досети, че не се е разтревожил за нея. Интересуваше го само синът му. Отдръпна се назад до стената и се снижи, та дано не я забележи. Но движението, изглежда, привлече вниманието му, той се обърна и погледът му падна право върху нея.

— Рейчъл, виждала ли си Алекс? Обядът е готов, но когато Мария го извика, той не се обади.

— Не знам къде е — гласът ѝ бе унил и безжизнен, както се чувстваше вътрешно.

Лейн се навъси, пристъпи по-близо до бокса.

— Но трябва да е някъде тук. Един от конярите твърди, че го е видял да идва... Какво е това? — Лейн бе приковал очи в нещо на пода. Тя неохотно излезе иззад кобилата, за да погледне за какво става дума. Сред стърготините лежеше лист хартия, смачкан от копито в средата. Не се и опита да го вдигне. Лейн отвори вратата и влезе в бокса. — Това не е ли картината със Сироко, която Алекс рисува за теб?

— Предполагам — сви рамене тя, докато Лейн вдигаше листа да го погледне.

— Значи е идвал? Донесъл ти е това? — той я гледаше въпросително, очаквайки потвърждение.

— Да — Рейчъл се беше вторачила в рисунката, изпълнена с негодувание. — Казах му, че не я искам. Мислех, че я е взел със себе

си.

— Какво? — Лейн я гледаше със студен гняв и изумление. — Как си могла да постъпиш така? Той я нарисува за теб!

— Не ме интересува! — изтърси сърдито тя. — Защо да ме интересува? През целия ми живот хората са ми правили подаръци и са си мислили, че с тях ме обезщетяват за всичко. Е, не е вярно. И никога не е било.

— Господи, Рейчъл, та той е дете! Искаше да направи нещо, което ще те накара да се почувстваш по-добре. Толкова ли си погълната от своето самосъжаление, та не виждаш, че и ние страдаме, когато ти страдаш? Това бе нещо повече от детска рисунка. Беше неговият начин да ги покаже, че те обича!

Рейчъл никога не бе виждала Лейн така ядосан. Гневните му думи я разтърсваха като шамари. За миг помисли, че той наистина ще я удари. Дръпна се от него, леко изплашена.

— Не знаех — промълви тихо. — Мислех, че...

— Мислила си — грубо я прекъсна той. — Мислила си само за себе си. Питам се дали изобщо се сещаш някога, че има и други хора — и я остави да стои там, още замаяна от неговите укори.

Когато отмина масивните бели колони на входа към „Ривър Бенд“, Маккрий погледна часовника на арматурното табло. Закъснял беше с пет минути за срещата с Лейн в един и половина. Продължи по широката алея, без да намалява скоростта, и отдалече видя трима мъже, които вървяха през пасището от лявата му страна. Стори му се странно, но реши, че сигурно се опитват да хванат някой кон.

Когато влезе в двора, зърна Рейчъл да приближава на петнистата сива кобила, която яздеше често. Навъси се, учуден как така е тръгнала да язди в най-голямата жега... А и онези мъже на пасището... Нещо не беше наред. Той бързо зави към конюшната и стигна там тъкмо когато Рейчъл скочи от коня и подаде юздите на един от конярите.

На слизане от колата Маккрий улови края на въпроса, който задаваше на момчето: „... видял нещо?“ То поклати глава отрицателно и отведе коня.

— Какво става?

Рейчъл се сепна леко и се обърна, изглеждаше страшно разтревожена.

— Маккрий, не знаех, че си ти.

— Къде е Лейн?

— Навън с останалите. Търсят Алекс. Той изчезна, никой не го е виждал. Викахме, викахме, но... — тя спря и си пое дъх на пресекулки — се тревожа, че... нещо се е случило с него. Никога не бих си го простила.

Маккрий понечи да ѝ каже, че се досеща къде може да е момчето. В края на краищата то още не знаеше, че Идън вече не живее в съседната ферма. Но не беше изключено да греши и тогава думите му щяха само да предизвикат нови неприятности. По-добре беше първо да провери.

— Ще се намери.

— Надявам се — каза тя.

Ако видиш Лейн, предай му, че ще мина по-късно.

— Ще предам.

Маккрий се върна при колата си и веднага потегли.

Аби изнесе и последния кашон вещи от селската къща и го натовари на задната седалка. Спря да изтрие потта от челото си и погледна към взетия под наем фургон, паркиран пред конюшната на кобилите за разплод. Двама от конярите минаваха през помещенията и товареха всякакви инструменти, седла, сбруи и други принадлежности, които срещаха. Изглежда, те също привършваха вече.

Доуби работеше някъде из полето. С малко късмет щеше да си е взела всичко и да е заминала, преди той да се върне. Не беше го виждала и не желаше да го вижда. Още едно извинение нямаше да поправи това, което бе причинила на всички.

Чу се шум от автомобилен двигател, който ставаше все по-силен, и тя се обърна да погледне към алеята. Позна колата на Маккрий и се намръщи изненадано. Ами ако Доуби го види?

Помъчи се да скрие тревогата си и отиде при него.

— Какво правиш тук?

— Надявах се да намеря Алекс. Не си го виждала, нали?

— Алекс ли? Не. Защо?

— Тъкмо идвам от „Ривър Бенд“. Те обръщат фермата с главата надолу да го търсят. Никой не го е виждал от сутринта. Помислих си... че може да е дошъл да си играе с Идън.

— Ние сме тук почти цял ден. Освен това след проливния дъжд предишната нощ рекичката, която трябва да се прекоси, за да се дойде от „Ривър Бенд“, е придошла и е изпълнила коритото — в мига, в който го изрече, Аби потръпна от ужас. — Мак, нали не мислиш, че той би се опитал да я премине? Знам, че е още малък, но сигурно би разбрал, че е твърде опасно.

Той отвори вратата на колата.

— По-добре да проверя.

— Идвам с теб — Аби забърза към другата врата.

Маккрий подкара по изровения път, който водеше към долното пасище и рекичката. Когато стигнаха до портата, Аби изскочи да я отвори и после отново се качи.

— Има брод точно там, където преминаваме обикновено — тя посочи към онази част от опасаното с дървета речно корито, която се намираше пред тях.

Малко преди да стигнат, Маккрий спря колата.

— Дай да слезем и да продължим пеша.

Синьото небе, яркото слънце и измитата от дъжда зеленина на дърветата създаваха измамна картина на мир и спокойствие. Но рекичката вече не беше онова тясно ручейче, което криволичи бавно през пясъка и чакъла. Придошла от проливните дъждове напоследък, тя се беше превърнала в опасна стихия. Ревът ѝ почти заглуши шума от блъскането на двете врати.

Те спряха да огледат сенчестия бряг и тъмните води, които бушуваха в тясното корито и влачеха клони, сухи дънери, всичко, изпречило се на пътя им.

— Къде, мислиш, е отишъл? — попита тревожно Аби. — Сигурно знае, че вече го търсят.

— Да се надяваме, че просто не иска да го намерят.

— Той не би се опитал да прекоси тази река — повтори тя. — Твърде страхлив е — ала тази мисъл не ѝ вдъхваше особено успокоение при вида на срутилия се бряг, подкопан от мощната водна стихия.

— По-добре да се разделим, за да огледаме от двете страни — каза Маккрий и се отправи към брода.

— Внимавай! — извика след него Аби.

Той спря и ѝ се усмихна, после нагази в буйните води, като избираше внимателно пътя си. На най-дълбокото място водата стигаше до хълбоците му... доста по-високо от ръста на малко момче. Като го гледаше колко трудно успява да се задържи на краката си сред силното течение. Аби разбра, че Алекс не би имал никакъв шанс, ако е паднал в реката.

Стигнал благополучно до другия бряг, Маккрий ѝ помахаше, после се огледа. Сви ръце пред устата си и извика:

— Намерих някакви следи! Идвал е тук! — и махна надолу по течението, за да ѝ покаже, че трябва да търсят натам.

Аби се разтревожи още повече, досетила се, че Маккрий е избрал тази посока, защото допуска, че Алекс е паднал и буйните води са отнесли тялото му надолу. Тялото му. Аби, не желаше да мисли така. Тръгна бавно напред успоредно с него и заглежда със страх брега пред себе си, като се придържаше на безопасно разстояние от водата.

Петнайсетина метра по-надолу зърна нещо жълто, заседнало сред отломките до отсрещния бряг.

— Маккрий, виж! — посочи му тя. Приличаше ѝ на някаква дреха и неохотно си спомни, че Алекс има яке в същия цвят. Затаила дъх, Аби се молеше да греша. Маккрий приближи мястото и бръкна с пръчка да улови дрехата. Беше жълто детско яке.

— Алекс! — извика трескаво Аби. — Алекс, къде си? — забърза покрай брега, без да забелязва гъстите храсталаци, които препречваха пътя ѝ, сега обзета от двойно по-голямо нетърпение да го намерят. Реката продължаваше своя бесен бяг и сякаш ѝ се надсмиваше.

Стори ѝ се, че чу някой да вика, и спря да се послуша. Маккрий не се виждаше. Толкова ли го бе изпреварила? Тръгна бързо назад.

— Аби! — той ѝ махаше от отсрещния бряг. — Намерих го!

Тя се разплака от облекчение и притисна ръка към устата си да заглуши хлиповете. Алекс беше добре. Жив и здрав. Маккрий намери брод и понесе момчето през реката, а Аби ги чакаше, примряла от тревога. Отдъхна си едва когато двамата стигнаха благополучно при нея.

— Къде го намери? — попита тя, когато Маккрий свали момчето на земята.

— Беше се скрил в един храсталак.

Аби се наведе да се увери, че момчето е невредимо. По изцапаните му бузи се виждаха следи от сълзи.

— Търсехме те, Алекс. Помислихме, че... — но не й се говореше за страховете, от които още не можеше да се съвземе. Усмихна се, вдигна мократа кестенява коса от челото му и я приглади назад. — Най-добре да те закараме у вас.

Той рязко се дръпна.

— Не. Не искам да се връщам там.

— Защо? — беше стъписана от бурната му реакция. — Майка ти и баща ти ще се тревожат за теб. Нали не искаш това?

— На нея й е все едно — отвърна той и по бузите му отново се затъркаляха сълзи. — Тя не ме иска. Каза ми да се махам. Аз се магнах и няма да се върна повече там!

— Алекс, сигурна съм, че не е искала да каже това.

— Напротив, искаше — и сякаш преживяното бе твърде много, за да го понесе сам, той се хвърли към нея, обви здраво ръце около врата й, зарови лице на гърдите й и безутешно заплака. — Не искам да се връщам. Искам да остана при теб и Идън.

Трогната, Аби погледна безпомощно Маккрий. Той клекна до тях и сложи ръка на раменете на момчето.

— Едва ли го искаш наистина, Алекс — каза той. — Помисли си колко много ще ти липсва баща ти.

— Той все работи.

— Не работи непрекъснато.

— Може да идва да ме вижда, когато е свободен — заяви през сълзи, очевидно обмислил всичко.

— О, Алекс — промърмори Аби и го притисна към себе си, почувствала болката му. — Съжалявам, но няма да стане.

— Но, защо?

— Защото... твоето място е при майка ти и баща ти.

— Хайде, синко. Ще те закарам у вас — каза Маккрий. Но когато се опита да го откъсне от Аби, ръцете му около врата и се стегнаха толкова силно, че едва не я задушиха.

— Не!

— Аз ще го нося — намеси се тя. Вдигна го и тръгна към колата, а той се вкопчи в нея, здраво обвил крака около кръста й. Продължи да го държи на ръце и след като се качиха.

— Ще те оставя при твоята кола — рече Маккрий.

— Не. Идвам с теб — взела бе това решение край реката. — Има някои неща, които искам да кажа на Рейчъл.

— Аби!

Тя не го остави да продължи.

— Идвам — нищо и никой не можеше да я спре, дори Маккрий.

Пет-шест потни мъже, изтощени от търсенето на изчезналото момче в най-горещите часове на деня, клечаха в сянката на оцелял стар дъб, жадно пиеха вода от каните, които бяха донесли прислужниците от къщата, и безмълвно клатеха глави в отговор на въпросите на Лейн и Рейчъл. Повечето дори не вдигнаха поглед, когато колата на Маккрий приближи.

Аби се смъкна от седалката, все още прегърнала Алекс. В началото никой не я забеляза, вниманието им беше насочено към Маккрий, който беше по-близо до тях. Докато заобикаляше пред колата, Рейчъл съзря момчето в ръцете ѝ.

— Алекс! Намерили сте го! — тя се завтече към тях. — О, Алекс, къде беше? Толкова се безпокояхме за теб!

— Беше отгатък във фермата — отвърна Аби, а момчето се притисна към нея.

Чула гласа ѝ, Рейчъл най-сетне я забеляза. Веднага спря, изведнъж стана предпазлива и подозрителна.

— Защо го носиш ти? Дай си ми детето.

Опита се да го вземе от нея, но Алекс изпищя и се вкопчи още по-силно в Аби.

— Какво си му сторила? — изгледа я унищожително Рейчъл.

— Въпросът не е какво съм му сторила аз, а какво си му сторила ти — отвърна Аби тъкмо когато и Лейн се присъедини към тях. Лицето му още носеше следите на душевния и физически стрес от търсенето, ризата му беше прогизнала от пот.

— Добре ли е? — попита той.

— Не се е наранил, ако това имаш предвид — отвърна Аби. Алекс не се възпротиви, когато Лейн протегна ръце да го вземе, и тя с готовност му го предаде, но момчето продължаваше да крие лицето си от Рейчъл. — Трябва да знаете, че той от няколко месеца се промъква

тайно да играе с дъщеря ми. Вероятно беше по-разумно да го спра, но не исках да намесвам децата в личните ни конфликти.

— Ти. Ти си тази, която е настроила сина ми срещу мен — разфуча се Рейчъл. — Трябваше да се досетя, че си способна на подобно нещо. Всички винаги са обичали само теб. Дийн, другите. Ти винаги си имала всичко. А сега се опитваш да ми откраднеш и сина. До този момент дори не съм подозирала колко много те мразя. Махай се оттук, преди да съм наредила да те изхвърлят!

— Не те обвинявам, че ме мразиш. Сигурно си го заслужавам. Но няма да си тръгна, докато не ти кажа онова, за което съм дошла.

— Нямам никакво намерение да те слушам — Рейчъл понечи да се обърне и да си тръгне, но Аби я хвана за лакътя и я спря.

— Трябва да ме изслушаш... заради Алекс. Той мисли, че не го искаш. Не можеш да го оставиш с това убеждение. Аз съм израснала с мисълта, че баща ми не ме обича истински. Ти също. Не си ли спомняш колко боли? Сега Алекс се чувства така.

— Него никога не го е било грижа за мен — отвърна наежено тя. — Винаги е обичал само Лейн.

— И ти си показала недоволството си от това, нали? Не си ли си давала сметка, че ти е отвърщал със същото? Децата са много чувствителни, но все пак са само деца. Не можеш да очакваш, че ще разберат наранените ти чувства, когато още не са се научили да се справят дори със своите. Той иска да го обичаш и мисли, че след като не го обичаш, нещо у него не е наред.

Рейчъл се опитваше да не я слуша. Всяка дума я бодеше и човъркаше като осил. Но нито една не беше вярна. Не можеше да е вярна.

— Не знаеш какво говориш — възмути се тя.

— Така ли? — отвърна Аби. — Погледни нас двете, Рейчъл. Виж как горчивината и завистта осакатиха живота ни. Само като си помисля какво съм говорила, какво съм вършила и как съм се чувствала. И обвинявах за всичко теб. Ние сме сестри. Какво ни превърна във врагове? Защо вечно си съперничим? Не може да е заради обичта на татко. Него вече го няма. Но ако можеше да ни види сега... Рейчъл, трябва да знаеш, че той не е искал да станем такива.

— Престани!

— Той трябва да е обичал и двете ни. Отне ми много време, за да го проумея. Ти също трябва да вярваш в това. Ние с теб може никога да не бъдем сестри в истинския смисъл на думата, но защо не прекратим поне тези разпавии?

— Ще ти се, нали?

Аби дълго я гледа.

— Просто обичай сина си, Рейчъл — каза накрая тя. — И му го покажи, както трябваше да стори и татко.

Рейчъл се обърна и побягна със замъглени от сълзи очи. Това беше лъжа. Не можеше да е вярно.

Аби почувства на рамото си ръката на Маккрий.

— Поне се опита.

Тя погледна към Лейн и детето в ръцете му. Поколеба се, но все пак каза:

— Съжалявам, че предизвиках тази сцена.

— Недей — тихо отвърна Лейн. — Време беше всичко това да се каже.

В този момент се чу тропот на копита и Рейчъл изхвърча от конюшните, яхнала своята тъмносива кобила. Аби стоя няколко секунди като втрещена, после каза:

— Сложила е на кобилата само оглавник и повод!

— Ей, бързо! Някой да тръгне след нея! — нареди Лейн.

Разтърсвана от ридания, заслепена от сълзи, Рейчъл вплете пръсти в тъмната грива на Саймун. Заби токове в хълбоците ѝ и я подкара в още по-бърз галоп, та дано да избяга от мисълта, от която главата ѝ заплашваше да се пръсне.

— Не е вярно! Не може тя да е права! — хлипаше тя. Препускаше през поляната, като заобикаляше изникващите на пътя ѝ огромни орехови дървета и разпръскваше пасящите между тях кобили и жребчета, ала пулсиращата в слепоочията ѝ болка не стихваше. Непрекъснато си повтаряше, че Аби ѝ говори всичките тези неща само за да я обърка. Изключено беше Дийн да е обичал и двете им.

— Татко — Рейчъл зарови лице в гривата на коня.

Не видя приближаващата бяла дъсчена ограда, но усети, че задницата на кобилата се надигна и предните ѝ крака се сковаха, когато се опита да ги запъне и да подвие задните, за да намали скоростта.

В последната секунда Саймун успя да спре с приплъзване току пред оградата и Рейчъл полетя напред. Кобилата отстъпи назад и се изви, за да се отдалечи от оградата, тя почувства, че пада, и се вкопчи в единственото нещо, което държеше още в ръката си: въжето. Но когато увисна с цялата си тежест на него, кобилата загуби равновесие. Рейчъл усети най-напред разтърсващия удар в земята, след това смазващата тежест на сивото тяло, което се строполи върху нея, после болка, силна и мъчителна. Изрече името на баща си, после се остави да бъде погълната от благословения мрак.

Диагнозата беше тежки вътрешни наранявания и кръвоизливи. Оперираха я, за да спрат кървенето и да закрпят, каквото могат, но не беше сигурно, че ще оживее. Лейн отказа да напусне частната стая в интензивното отделение на болницата. Създадени бяха специални условия, за да може да спи в същата стая. Ала през трите дни, докато Рейчъл лежеше в безсъзнание, той почти не бе мигнал. Повечето време седеше до леглото ѝ и се взираше в мъртвешки бледото ѝ лице, в тръбичките, които стърчаха от носа, от ръцете, от тялото ѝ, в жиците към мониторите, които поддържаха вярата му, че още е жива дори когато очите му не откриваха никакви признаци на живот. Никога преди не се бе молил, но сега, докато бдеше край нея, не му оставаше друго, освен да се моли тя да се върне при него.

Клепачите ѝ потрепнаха. Лейн още се чудеше дали не си въобразява, когато чудото се повтори и той затаи дъх, приковал поглед в лицето ѝ. И ето че очите ѝ се отвориха. Той веднага натисна звънеца за дежурната сестра и се наведе над нея.

— Рейчъл, чуваш ли ме?

Макар че това очевидно ѝ бе трудно, тя фокусира погледа си върху него. Устните ѝ помръднаха, но от тях не излезе никакъв звук. Лейн стисна ръката ѝ между дланите си и отново промълви името ѝ.

— Лейн? — гласът ѝ бе по-тих от шепот.

— Да, скъпа. Тук съм — наведе се по-близо, в очите му бликнаха сълзи.

— Знаех си... че... ще си тук — едва доловимите думи явно ѝ костваха големи усилия.

Влезе сестрата и той бе принуден да се отдръпне настрана.

През този ден Рейчъл още няколко пъти губи съзнание и идва отново на себе си. Лейн гледаше на това като на обнадяващ знак. Специалистът, когото беше повикал, призна, че следващите четирийсет и осем часа ще бъдат критични.

Аби забави крачка, за да се изравни с Бен, докато вървяха през паркинга към болницата.

— Тя трябва да оздравее, Бен — през последните три дни бе повтаряла тези думи всеки път, когато идваше в болницата да посети Рейчъл. Но нямаше никакви обнадяващи новини, докато тази вечер Лейн не й телефонира вкъщи.

— Ако само бях оставила Маккрий да закара сам Алекс — рече тъжно Аби.

— Престани да разиграваш в главата си тази игра на „ако“ — набразденото и слабо лице на Бен бе смръщено. — „Ако само“ не беше отишла там, после „ако само“ Алекс не беше избягал и „ако само“ не му бе позволила да играе с Идън. Така лека-полека ще стигнеш до „ако само“ Идън не се беше родила и „ако само“ баща ти не беше загинал. Никой не, може да каже къде е истинската причина.

— Знам — тя въздъхна тежко. — Но въпреки това се чувствам отговорна за случилото се с нея.

— Добре си спомням деня, когато научи, че „Ривър Бенд“ ще трябва да се продаде. Ти също препусна като луда през пасището. Ако беше паднала, ако се беше пребила, щеше ли да виниш господин Канфийлд? Защото той ти го съобщи. Щеше ли да виниш баща си или Рейчъл? — Бен спря, за да отвори стъклената врата, и отстъпи встрани да направи път на Аби.

— Онова беше различно.

— Изходът беше различен. Ти не пострада от лудешкото си препускане — колкото и строг да беше гласът му, изражението му преливаше от нежност и разбиране.

— Вината не е твоя, Аби.

— Бен — отвърна тя, — „ако само“ Рейчъл беше познавала някого като теб като малка!

— Стига толкова — той й се закани с пръст, но на лицето му грееше топла усмивка.

— Хайде — Аби го прегърна и двамата влязоха заедно в болницата. Стерилната атмосфера, миризмата на лекарства и

антисептици, приглушеният звук на звънците, всичко това набързо я отрезви. — Оставих на Маккрий съобщение да ни чака в сестринската стая на интензивното отделение. Надявам се да го е получил.

Когато стигнаха там, той вече ги чакаше. Тъмният му поглед се плъзна бързо по нея и в очите му се мярна облекчение.

Представях си те как караш като бясна през това движение. Ако знаех, че Бен ще е с теб, нямаше да се безпокоя толкова.

— Видя ли се вече с Лейн?

— Не. Току-що идвам. Къде са Идън и Алекс?

— Мама беше у дома, когато Лейн се обади. Остана да ги гледа — след като бе научила колко сериозно е положението на Рейчъл, Аби бе убедила Лейн да остави Алекс у тях, вместо на прислужниците, колкото и грижовни да са те.

Сестрата дойде да ги придружи до частната болнична стая и когато приближиха, отвътре излезе Лейн. Аби отново бе поразената от промяната у него. През последните три дни той сякаш бе остарял с десет години, лицето му бе изпито и уморено от напрежението и недоспиването. Дори косата му изглеждаше още по-бяла. Липсваха му самоувереността и силата, които бяха така характерни за него. Сега изглеждаше уязвим и изплашен — и някак изгубен, както Алекс преди.

— Аби. Слава Богу, че си тук — каза той, като грабна ръката ѝ и я стисна в своята. — Рейчъл пита за теб.

— Как е тя?

Но Лейн само поклати глава. Тя не знаеше как да разбира това: дали означаваше, че не знае, или че състоянието на Рейчъл се е влошило. Той бързо я въведе в стаята, като направи знак на охраната да пусне вътре Маккрий и Бен.

Заведе Аби до болничното легло, после се наведе и хвана ръката на Рейчъл.

— Рейчъл, аз съм, Лейн. Чуваш ли ме? — в отговор клепачите ѝ едва-едва трепнаха. — Аби е тук. Разбираш ли? Аби.

Докато Рейчъл се мъчеше да отвори очи, Лейн отстъпи мястото си до нея на Аби. Тя се взираше в бледото копие на собственото си лице върху възглавницата.

— Аби... моята почти близначка — гласът ѝ бе толкова тих, че тя трябваше да се надвеси над нея, за да долови думите.

— Да. Ние сме почти близначки, нали? — опита се да се усмихне, въпреки че очите ѝ плуваха в сълзи. — Ти ще се пребориш, Рейчъл. Знаем, че ще оздравееш.

— Аби — последва дълга пауза, сякаш Рейчъл се мъчеше да събере сили. — Ти... беше права... за нещата, които... каза.

— Мисля, че не бива да говориш повече — мъчително ѝ беше да я гледа такава и да си спомня сблъсъците им в миналото, когато и двете фучаха и извиваха гърбове като котки, стреснати от отражението си в огледалото.

Рейчъл се усмихна слабо.

— Лейн и Алекс ще имат нужда от теб. И... позволи на децата ни... да израснат заедно... както трябваше... да израснем... и ние.

— Да — сълзите рукнаха от очите ѝ. — Но не бива да говориш така, Рейчъл. Ти ще оздравееш.

Тя затвори за малко очи, сякаш нямаше търпение да слуша протестите на Аби.

— Аз... обичам сина си. Погрижи се той... да го разбере.

— Ще се погрижа.

Помръкналите очи на Рейчъл зашариха из стаята.

— Лейн? Къде е той?

Като примигваше бързо, за да прогони сълзите, Аби се обърна да погледне Лейн.

— Тя пита за теб — отстъпи назад и му позволи да заеме мястото ѝ. Облегна се на Маккрий, благодарна за силната му ръка, която се обви около нея, за да ѝ вдъхне утеха... благодарна, че се обичат.

— Скъпа — Лейн милваше лицето на Рейчъл с трепереща длан. — Тук съм. Сега си почивай.

— Аз наистина те обичам — прошепна тя.

— И аз те обичам — той заплака. — Ще прекараме още много време заедно. Обещавам ти.

Устните ѝ се извиха в слаба усмивка.

— Вече трябва да вървя, скъпи — прошепна Рейчъл и добави толкова тихо, че Лейн дори не бе сигурен, че го е чул: — Татко... ме чака.

Издание:

Джанет Дейли. Непознатата сестра

ИК „Бард“ ООД, София, 2001

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-585-177-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.